

CLARE

MACKINTOSH

UN ACCIDENT TRAGIC.
UN TRECUT DE CARE NU POTI SCĂPA.

Te las să pleci

BESTSELLER SUNDAY TIMES

PREMIUL THEAKSTON OLD
PECULIAR CRIME NOVEL 2016

TREI

www.virtual-project.eu

**FICTION
CONNECTION**

CLARE MACKINTOSH

TE LAS SĂ PLECI

Titlul original: *I Let You Go* (2014)

Traducere din engleză de:
LIVIU SZÖKE

virtual-project.eu

Editura: TREI

2016

– 2 –

Prolog

Vântul îi suflă părul umed peste față, iar ea mijește ochii ca să se apere de ploaie. O vreme ca asta îi face pe toți să se grăbească; să se furișeze repede pe caldarâmul umed, cu bărbiile înfundate în gulere. Mașinile care trec pe șosea le aruncă stropi mărunți de apă pe pantofi; zgomotul traficului o împiedică să audă mai mult de câteva cuvinte din noutățile care încep să se reverse odată ce porțile școlii s-au deschis. Cuvintele țâșnesc din gura lui neîncetat, amestecate și fără vreo ordine logică, căci e încântat de lumea nouă în care se află. Reușește să înțeleagă ceva despre un nou prieten; despre un proiect în spațiu; despre un profesor nou, iar ea privește în jos și surâde când aude cât este el de încântat, ignorând frigul care pătrunde prin eșarfa ei. Băiatul se hlizește la ea și-și ridică fața pentru a simți gustul ploii; genele ude lipite unele de altele îi formează dungi întunecate în jurul ochilor.

— Și pot să-mi scriu numele, mami!

— Ce băiat deștept, spune ea, oprindu-se să-l sărute cu putere pe fruntea udă. O să-mi arăți când ajungem acasă?

Merg pe cât de repede sunt în stare picioarele unui băiețel de cinci ani, în timp ce ea îi duce ghiozdanul care i se tot lovește de genunchi.

Aproape au ajuns acasă.

Farurile strălucesc pe asfaltul umed, lumina puternică a acestora orbindu-i la fiecare câteva secunde. Așteaptă ca în șirul de mașini să apară un moment liber și se grăbesc să traverseze șoseaua aglomerată cu capetele plecate, iar ea îl strânge mai puternic de mâna mică, simțind-o prin mănuașă din lână moale, făcându-l și pe el să grăbească pasul. Frunzele pline de apă se lipesc de parapeteți, culorile strălucitoare ale acestora devenind un maro opac.

Ajung pe strada liniștită, unde casa îi așteaptă chiar după colț, și se gândește cu voioșie la căldura îmbietoare a acesteia. Simțindu-se în siguranță printre casele vecinilor, ea îi dă drumul la mână ca să-și îndepărteze o șuviță de păr umed din ochi, râzând din cauza cascadei de

picături pe care o provoacă această mișcare.

— Uite, spune ea în timp ce cotesc pentru ultima dată. Am lăsat lumina aprinsă, ca să ne întâmpine.

Pe partea cealaltă a străzii se află o casă din cărămidă roșie. Două dormitoare, o bucătărie minusculă și o grădină plină de ghivece, pe care a avut mereu de gând să le umple cu flori. Doar ei doi, împreună.

— Hai să ne luăm la întrecere, mami...

Băiețelul e într-o continuă mișcare; plin de energie din clipa în care se trezește și până când pune capul pe pernă. Țopăind tot timpul, alergând întruna.

— Haide!

Se întâmplă într-o fracțiune de secundă; senzația de loc gol lăsată de el atunci când o ia la fugă înspre casă, dorind să ajungă mai repede în căldura holului, în fața căruia se află veranda plină de lumină. Lapte; biscuiți; douăzeci de minute petrecute în fața televizorului; crochete din pește și ceai. Rutina care s-a instalat foarte repede, deși de-abia au ajuns la jumătatea primului semestru de școală.

Mașina apare de nicăieri. Scârțăitul cauciucurilor ude de la ploaie, bubuitul făcut de un băiat de cinci ani care izbește parbrizul și trupul lui care se rostogolește înainte să lovească asfaltul cu putere. Aleargă după el, în fața mașinii care încă mai înaintează. Alunecă și cade și ea cu putere pe asfalt, cu brațele desfăcute, impactul tăindu-i răsufierea.

Totul se termină într-o fracțiune de secundă.

Se ghemuiește lângă el, căutându-i cu febrilitate pulsul, își vede în aer propria răsufiere ca pe un nor alb și singuratic. Vede umbra întunecată care se formează sub capul lui și își aude propriul urlet de parcă ar fi scos de altcineva. Își înalță privirea către parbrizul aburit, în timp ce ștergătoarele aruncă șiroaie de apă în noaptea din ce în ce mai întunecoasă, iar ea țipă la șoferul pe care nu poate să-l vadă s-o ajute.

Se apleacă să încâlzească băiatul cu trupul ei și-și deschide haina ca să se acopere și pe ea, și pe el, iar tivul acesteia absoarbe apa ce bălțește pe șosea. Iar ea îl sărută și-l imploră să se trezească, în timp ce balta de

lumină galbenă care îi învăluie se îngustează până devine o rază subțire; mașina dă înapoi, îndepărtându-se. Motorul geme a protest, mașina face două, trei, patru manevre pentru a întoarce pe strada îngustă, frecându-se din cauza grabei de unul dintre platanii imenși care stau ca niște santinele pe marginea străzii.

Apoi se lasă bezna.

Partea I

Capitolul 1

Inspectorul de poliție Ray Stevens stătea lângă fereastră cu privirea ațintită pe scaunul din birou, al cărui braț era rupt de mai bine de un an. Până acum se rezumase, pragmatic, la a nu-și lăsa toată greutatea pe partea stângă a scaunului, însă, în timp ce era plecat la masa de prânz, cineva mâzgălise „defect” cu un marker negru pe spatele spătarului. Ray se întreba dacă entuziasmul de curând regăsit al celor de la logistică cât privește evaluarea echipamentului se va extinde până la înlocuirea piesei de mobilier defecte, sau dacă era destinat să conducă Direcția de Investigații Criminale din Bristol dintr-un scaun care arunca serioase îndoieli asupra credibilității sale.

După ce se aplecă să caute un marker în sertarul de sus al biroului, în care domnea haosul, Ray se ghemui la pământ și schimbă inscripția cu termenul „detectiv”. Ușa de la birou se deschise, iar el se ridică rapid de jos, apăsând la loc capacul markerului.

— A, Kate, tocmai voiam să...

Se opri, dându-și seama de expresia de pe chipul ei înainte de a zări hârtia cu însemnele Centrului de Comandă și Control din mâna ei.

— Ce-ai acolo?

— Un accident al cărui autor a fugit de la locul faptei, în Fishponds, șefu’. Un băiat de cinci ani a murit.

Ray întinse o mână după coala de hârtie și o citi rapid, în timp ce Kate stătea stânjenită în cadrul ușii. De-abia intrată în tură, ea făcea parte din echipa Direcției de Investigații Criminale de vreo două luni și încă mai încerca să se integreze. Totuși, era bună: mai bună decât își imagina ea.

— Niciun număr de înmatriculare?

— Nu, din câte știm. Avem o echipă care s-a asigurat că scena

este izolată, iar șeful acesteia îi ia o declarație mamei copilului chiar acum. E într-un șoc profund, îți dai seama.

— Dacă va fi nevoie, poți să stai până târziu? întrebă Roy, însă Kate deja încuviința din cap înainte ca el să termine fraza.

Își aruncară unul altuia un zâmbet scurt, ca într-o înțelegere tacită a faptului că era total aiurea să se bucure de valul de adrenalină care-și făcea simțită prezența, când ceva așa oribil tocmai se întâmplase.

— Bun, atunci hai să mergem.

Dădură din cap în semn de salut către mulțimea de fumători strânși sub acoperișul de deasupra intrării din spate.

— Toate bune, Stumpy? întrebă Ray. O iau pe Kate cu mine la locul accidentului din Fishponds. Vrei să mergi până la Informații și să vezi dacă au aflat ceva nou?

— Mă duc acum.

Bărbatul mai în vârstă mai trase un ultim fum din țigară. Sergentul Jake Owen fusese poreclit Stumpy cu atât de mult timp în urmă încât acum era o adevărată surpriză dacă în sala de judecată își auzea numele lui real. Un om nu prea vorbăreț, Stumpy știa mai multe povești de război decât voia să împărtășească și era, fără urmă de îndoială, cel mai bun sergent al lui Ray. Cei doi bărbați formaseră o echipă timp de mulți ani și, grație forței sale în totală contradicție cu statura lui mărunță, Stumpy era un partener de nădejde, pe care te puteai bizui.

În afară de Kate, echipa lui Stumpy mai era alcătuită din agentul Malcolm Johnson, un tip foarte calm, și din tânărul Dave Hillsdon, plin de entuziasm, dar cam rebel, ale cărui eforturi prea hotărâte de a face arestări erau cam prea la limită pentru gustul lui Ray. Împreună formau o echipă bună, iar Kate învăța cu rapiditate de la ceilalți. Avea o pasiune aprigă în ea, ceea ce-i trezea lui Ray nostalgia după zilele în care era și el un agent de poliție ambițios, înainte ca șaptesprezece ani de birocrație să-l îngroape cu totul.

Kate conducea micul Corsa fără însemne prin traficul din ce în ce mai aglomerat din cauza orei de vârf, îndreptându-se spre Fishponds. Era un șofer tare nerăbdător; țâțâia atunci când o lumină roșie îi ținea pe loc și-și întindea gâtul pentru a vedea mai bine ce-i reține. Era într-o agitație continuă: bătea darabana cu degetele pe volan, își strâmba nasul a nemulțumire, se foia întruna în scaun. În timp ce traficul începea să se miște din nou, ea se apleca în față, de parcă mișcarea sa îi putea face și pe ceilalți să se miște mai repede.

— Ți-e dor de girofaruri? o întrebă Ray.

Kate rânji.

— Poate, un pic.

Avea o dungă de dermatograf întins la colțul ochilor, dar, în rest, nicio altă urmă de machiaj. Pletele întunecate la culoare îi cădeau dezordonat pe față, în ciuda clamei din бага care ar fi trebuit să le țină la locul lor.

Ray se scotoci prin buzunare după mobil, să dea telefoanele necesare ca să obțină confirmarea că Brigada de Investigații a Accidentelor Rutiere era pe drum, ca să-l pună la curent pe comisarul de serviciu și ca să se asigure că va fi prezentă acolo și o mașină pentru operațiuni mobile – un vehicul greoi, înșesat până în vârf cu prelate, lumini de avertizare și băuturi calde. Totul fusese deja pus la punct. Ca să fie sincer, se gândi el, întotdeauna era așa, dar fiind el inspectorul de serviciu, totul cădea în sarcina lui de data asta. De obicei, ieșeau la iveală vechile animozități dintre echipajul de poliție sosit primul la fața locului și cei de la DIC, atunci când aceștia din urmă își făceau apariția și începeau să-și facă treaba, dar așa stătuseră lucrurile dintotdeauna. Cu toții trecuseră prin asta; chiar și Ray, care petrecuse destul de puțin timp în rândurile polițiștilor în uniformă înainte să avanseze.

Vorbi cu cei de la dispecerat și-i anunță că mai aveau cinci minute până să ajungă, dar nu sună și acasă. Ray se obișnuise s-o sune pe Mags mai degrabă în rarele ocazii în care reușea să ajungă

la timp acasă, ceea ce părea o metodă mult mai practică date fiind orele târzii pe care i le solicita munca lui.

În timp ce luau ultima curbă, Kate încetini mașina până când aceasta aproape se opri. O jumătate de duzină de mașini de poliție erau împrăștiate la întâmplare de-a lungul străzii; luminile de la girofaruri aruncau raze albastre pe deasupra locului accidentului la distanță de o secundă una de cealaltă. Reflectoare puternice fuseseră montate pe trepiede din metal, făcând ca burnița mărunță în care se transformase ploaia în ultima oră să strălucească în razele luminoase ale acestora.

Kate se oprise în drumul către ieșirea din secția de poliție ca să-și ia o geacă și să-și schimbe pantofii cu toc cu niște cizme de cauciuc colorate.

— Mai întâi aspectul practic, apoi eleganța, spusese ea râzând, aruncându-și pantofii în vestiar și trăgându-și cizmele în picioare.

Ray nu dădea prea mare atenție niciunuia dintre aspecte, însă acum își dorea să-și fi luat măcar o pelerină cu el.

Parcară mașina la o sută de metri distanță de un cort mare și alb, ridicat într-o încercare de a proteja de ploaie orice probă care ar fi putut rămâne în urma accidentului. O latură a cortului era desfăcută, iar înăuntru o zăriră pe criminalistă sprijinindu-se în palme și în genunchi, periind ceva ascuns vederii lor. Mai departe, pe stradă, o a doua siluetă îmbrăcată într-un echipament special examina unul dintre copacii imenși care mărgineau strada.

În timp ce Ray și Kate se apropiau de locul accidentului, fură opriți de un agent de poliție tânăr, care avea fermoarul de la geacă ridicat atât de sus încât Ray de-abia îi putea vedea fața acoperită de cozorocul de la chipiu și de guler.

— Bună seara, domnule. Aveți nevoie să intrați înăuntru? Va trebui să vă iau datele.

— Nu, mulțumesc, zise Ray. Îmi poți spune unde-l pot găsi pe sergent?

— E în casă, cu mama băiatului, răspunse agentul.

Arătă cu degetul în josul străzii, către un șir de case mici și foarte asemănătoare între ele, înainte să se retragă iar în spatele gulerului.

— La numărul patru, se mai auzi glasul înfundat.

— Doamne, ce slujbă mizerabilă, zise Ray, în timp ce el și Kate se îndepărtau. Îmi amintesc când am făcut douăsprezece ore de gardă la locul unei crime, pe o ploaie cumplită, pe când eram încă un boboc, pentru ca mai apoi să fiu muștrat de către inspectorul-șef pentru că nu am zâmbit atunci când și-a făcut el apariția a doua zi dimineață, la ora opt.

Kate râse.

— De asta te-ai făcut detectiv?

— Nu numai de asta, zise Ray, dar cu siguranță că a fost și asta unul dintre motive. Nu, a fost mai degrabă din cauză că mă săturasem să las anchetele importante pe mâna specialiștilor, în timp ce eu nu mai apucam să văd cum se finalizau. Dar tu?

— Ceva asemănător.

Ajunseră la șirul de case în direcția cărora arătase agentul de poliție. Kate continuă să vorbească în timp ce căutau casa cu numărul patru.

— Îmi place să am de-a face cu anchete mai serioase. Dar principalul motiv este că mă plictisesc repede. Îmi plac investigațiile complicate, care-mi dau dureri de cap până ajung să le găsesc soluția. Prefer rebusurile criptice, mai degrabă, decât pe cele simple. Înțelegi la ce mă refer?

— Perfect, zise Ray. Deși eu nu m-am descurcat niciodată cu rebusurile prea complicate.

— Există o chichiță, spuse Kate, o să-ți arăt cândva. Uite, am ajuns, numărul patru.

Ușa din față era vopsită îngrijit și rămăsese întredeschisă. Ray o deschise și strigă:

— DIC. Putem intra?

— Suntem în sufragerie, veni răspunsul.

Se șterseră pe picioare și merseră prin holul îngust, trecând pe

lângă un cuier plin cu haine, sub care se afla o pereche de cizmulițe roșii de copil, așezate lângă o pereche de cizme pentru adult.

Mama copilului stătea pe o canapea mică, cu ochii ațintiți pe ghiozdanul albastru cu șnururi pe care-l ținea în poală.

— Sunt inspectorul de poliție Ray Stevens. Îmi pare rău pentru fiul dumneavoastră.

Ea se uită în sus la el, răsucind șnururile atât de strâns în jurul mâinilor încât acestea îi lăsară urme adânci în piele.

— Jacob, spuse ea, cu ochii uscați. Îl cheamă Jacob.

Așezat pe un scaun de bucătărie de lângă canapea, un sergent în uniformă ținea într-un echilibru instabil niște coli de hârtie în poală. Ray îl mai văzuse de câteva ori înainte, dar nu-i reținuse numele. Aruncă o privire spre insigna lui.

— Brian, ești amabil s-o iei pe Kate cu tine în bucătărie, ca s-o pui la curent cu informațiile pe care le deții deja? Aș vrea să-i pun martorului câteva întrebări, dacă ești și tu de acord. N-o să dureze mult. Poate că ai putea să pregătești și o ceașcă de ceai pentru ea în timpul ăsta.

După reacția de pe chipul lui Brian, era clar că ăsta era ultimul lucru pe care și-ar fi dorit să-l facă, însă se ridică în picioare și părăsi camera împreună cu Kate, mormăind, fără îndoială, ceva despre faptul că DIC face abuz de putere. Ray nici nu-l luă în seamă.

— Îmi pare rău că sunt nevoit să mai pun câteva întrebări, dar este vital să adunăm cât mai multe informații putem, cât mai repede.

Mama lui Jacob încuviință din cap, dar nu-și ridică privirea.

— Am înțeles că nu ați putut vedea numărul mașinii?

— S-a întâmplat atât de repede, spuse ea, cuvintele declanșând o adevărată descărcare emoțională. El vorbea despre școală, și după aia... I-am dat drumul doar pentru o secundă.

Trase de corzile ghiozdanului și mai tare, strângându-le în jurul mâinii, iar Ray putu vedea cum culoarea parcă se scurgea din degetele ei.

— S-a întâmplat foarte repede. Mașina a venit cu viteză.

Răspunse la întrebările lui liniștită, nearătând nicio urmă din frustrarea pe care fără îndoială că o simțea. Ray detesta faptul că trebuia să insiste, dar nu avea de ales.

— Cum arăta șoferul?

— N-am putut vedea înăuntrul mașinii, zise ea.

— Mai erau și alți pasageri?

— N-am putut vedea înăuntrul mașinii, repetă ea, cu o voce plată și lipsită de intonație.

— În regulă, spuse Ray.

De unde Dumnezeuule să începem? adăugă el în gând.

Femeia se uită la el.

— O să-l găsiți? Pe cel care l-a omorât pe Jacob? O să-l găsiți?

Vocea i se frânse și cuvintele își pierdură înțelesul, transformându-se într-un geamăt ușor. Ea se aplecă în față, strângând ghiozdanul mai aproape de ea, iar Ray simți cum ceva îi apasă pieptul. Inspiră adânc, încercând să scape de senzația aceea.

— O să facem tot ce ne stă în puteri, spuse el, detestându-se pentru acest clișeu.

Kate se întoarse din bucătărie urmată de Brian, care ținea în mână o cană cu ceai.

— E în regulă dacă termin eu de luat declarație, șefu'? întrebă el.

Oprește-te și nu-mi mai supăra martorul, vrei să spui, își zise Ray în gând.

— Da, mulțumesc – scuze de întrerupere. Ai obținut tot ce aveai nevoie, Kate?

Kate aprobă din cap. Era palidă, iar el se întrebă dacă nu cumva Brian spusese ceva care o supărase. Peste vreun an sau cam așa ceva el va ști despre ea tot atât de multe câte știa și despre ceilalți membri ai echipei, dar deocamdată încă nu reușise s-o descifreze. Vorbea foarte deschis, măcar atâta lucru știa despre ea, era suficient de îndrăzneță încât să-și spună punctul de vedere la ședințele cu echipa și învăța totul foarte repede.

Ieșiră din casă și se îndreptară tăcuți către mașină.

— Ești bine? întrebă el, deși era evident că nu era deloc așa.

Avea maxilarul încordat; culoarea îi pierise de tot de pe chip.

— Sunt bine, zise Kate, deși avea vocea răgușită și Ray își dădu seama că se abținea cu greu să nu plângă.

— Hei, zise el, întinzând mâna și încercând cu stângăcie s-o cuprindă pe după umeri, e din cauza accidentului ăstuia?

De-a lungul anilor, Ray își construise un mecanism de apărare împotriva situațiilor foarte dificile cum era aceasta. Majoritatea ofițerilor de poliție aveau unul – de aceea erai nevoit să închizi ochii la glumele ce se mai spuneau prin cantină – dar poate că ea era un caz mai deosebit.

Ea aprobă din cap și, ezitând, trase cu putere aer în piept.

— Îmi pare rău, de obicei nu mă comport așa, te asigur. Am avut de-a face cu o mulțime de accidente mortale, dar... Dumnezeuule, avea doar cinci ani! Se pare că tatăl lui Jacob n-a vrut niciodată să aibă de-a face cu el, așa că întotdeauna au fost doar ei doi. Nici nu pot imagina prin ce trece ea acum.

Vocea i se frânse, iar Ray simți iar acea apăsare în piept. Mecanismul său de autoapărare îl deturna către anchetă – la proba solidă pe care o aveau în față – și-l făcea să nu se mai implice atât de mult în multitudinea de emoții pe care le arătau oamenii implicați. Dacă se gândea prea mult la cum e să-ți privești copilul murindu-ți în brațe, nu i-ar mai fi fost de niciun folos nimănui, cel puțin nu lui Jacob și mamei sale. Gândurile lui Ray zburară imediat către copiii săi și simți o dorință irațională să sune acasă și să verifice dacă era totul în regulă.

— Scuze. Kate înghiți în sec și zâmbi rușinată. Promit că n-o să mă comport mereu așa.

— Hei, e-n regulă, zise Ray. Am trecut cu toții prin asta. Ea ridică o sprânceană.

— Chiar și tu? N-aș fi zis că ești genul sensibil, șefule.

— Am și eu momentele mele.

Ray o strânse de umeri, înainte să-și retragă brațul cu care o cuprinsese. Nu crezuse că va ajunge chiar să verse lacrimi la lucru, dar iată că era foarte aproape.

— O să fii bine?

— Da, mă descurc. Mulțumesc.

În timp ce plecau de acolo, Kate aruncă o privire în urmă, către locul accidentului, acolo unde criminaliștii trudeau de zor.

— Ce nenorocit de om omoară un băiat de cinci ani, apoi fuge de la locul faptei?

Ray nu ezită deloc.

— Asta este exact ceea ce vom afla noi în curând.

Capitolul 2

N-am nevoie de o cană de ceai, dar o iau oricum. Strângând-o cu ambele mâini, îmi aplec fața în norul de abur până când acesta mă încălzește. Durerea îmi înțepă pielea, amorțindu-mi obrajii și iritându-mi ochii. Mă împotrivesc instinctului de a mă retrage; am nevoie ca amorțeala să înceteze scenele care nu vor să-mi iasă din cap.

— Vrei să-ți aduc ceva să mănânci?

El se înalță deasupra mea și știu că ar trebui să privesc în sus, dar nu pot face asta. Cum îmi poate oferi de mâncat și de băut ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Un val de greață năvălește peste mine, iar eu înghit gustul acru care-mi stă în gât. Mă învinuiește pentru ce s-a întâmplat. N-a spus-o direct, dar nu-i nevoie, i-o pot citi în priviri. Și are dreptate – a fost vina mea. Ar fi trebuit să mergem acasă prin altă parte; n-ar fi trebuit să vorbesc; ar fi trebuit să-l opresc...

— Nu, mulțumesc, spun eu încet, nu mi-e foame.

Accidentul se repetă în buclă în capul meu. Vreau să apăs butonul de pauză, dar filmul se desfășoară în continuare, nemilos; trupul lui izbindu-se de parbriz din nou și din nou și din nou. Ridic din nou cana până în dreptul feței, dar ceaiul s-a răcit și căldura de pe pielea mea nu mai este suficientă pentru a-mi provoca durere. Nu pot simți lacrimile formându-se, dar picături mari țâșnesc dintr-odată și le simt când îmi lovesc genunchii. Le privesc cum pătrund în țesătura jeansilor și curăț cu unghia o pată de lut de pe coapsă.

Mă uit de jur împrejurul camerei din casa în care am petrecut atâția ani punând-o la punct. Perdelele cumpărate pentru a se potrivi cu pernele; obiectele de artă, unele dintre ele propria mea creație, altele găsite în galerii de artă și care mi-au plăcut prea mult pentru a nu le cumpăra. Credeam că-mi fac un cămin, dar de fapt doar îmi decoram o casă.

Mă doare mâna. Simt cum pulsul îmi zvâcnește rapid și ușor la încheietura mâinii. Sunt bucuroasă că simt durerea. Mi-aș dori să fie mai intensă. Îmi doresc ca eu să fi fost lovită de mașină.

El vorbește din nou. *Poliția e peste tot și caută mașina... ziaarele vor face apeluri în căutare de martori... se va da și la știri...*

Camera se învârte și-mi fixează privirea pe măsuta de cafea, aprobând din cap atunci când pare potrivit să-o fac. El face doi pași înspre fereastră, după care se întoarce înapoi. Aș vrea să stea jos – mă agită. Mâinile îmi tremură și las jos ceaiul neatins, dar ciocnesc porțelanul de tăblia din sticlă a măsuței. El îmi aruncă o privire plină de frustrare.

— Scuze, spun eu.

Simt un gust metalic în gură și-mi dau seama că mi-am mușcat buza pe interior. Înghit sângele, nedorind să atrag atenția asupra mea cerând un șervețel.

Totul s-a schimbat. În clipa în care mașina a alunecat pe asfaltul ud, toată viața mi s-a schimbat. Pot să văd totul cu claritate, de parcă asist de pe margine la tot ce s-a întâmplat. Nu mai pot continua așa.

Când mă trezesc, pentru o secundă nu sunt sigură ce înseamnă senzația pe care o am. Totul este la fel și, totuși, totul s-a schimbat. Apoi, înainte să fi deschis ochii, îmi răsună o mulțime de zgomote în cap, de parcă un tren subteran s-ar apropia. Și iată: totul se desfășoară în culori, un film pe care nu-l pot pune pe pauză și căruia nu-i pot opri sonorul. Îmi apăs cu putere podul palmelor pe tâmpile, ca și cum aș putea face imaginile să dispară doar prin forță brută, dar ele continuă să vină, în valuri, rapid, de parcă fără ele aș putea să uit.

Pe dulăpiorul de lângă pat stă așezat un ceas deșteptător din alamă, pe care mi l-a dat Eve când am plecat la Universitate – „Pentru că n-o să ajungi niciodată la cursuri fără el” – și realizez șocată că deja s-a făcut zece și jumătate. Durerea din mână a fost

depășită de o durere de cap care mă orbește dacă-mi mișc capul prea repede și, în timp ce mă ridic cu greutate din pat, simt cum toți mușchii mă dor.

Îmi trag pe mine hainele de ieri și ies în grădină fără să mă opresc mai întâi să-mi fac o cafea, chiar dacă am gura atât de uscată încât înghit cu mare efort. Nu-mi pot găsi pantofii, și bruma îmi înțeapă picioarele în timp ce pășesc prin iarbă. Grădina nu e mare, dar iarna se apropie, așa că, atunci când ajung în capătul celălalt al grădinii, deja nu-mi mai simt degetele de la picioare.

Atelierul din grădină mi-a fost sanctuar în ultimii cinci ani. Puțin mai mult decât o magazie din scânduri pentru un observator obișnuit, e locul în care vin să meditez, să lucrez și să evadez. Podeaua din lemn e pătată de la bulgării de lut care cad de pe roata mea, înțepenită bine în centrul încăperii, o poziție potrivită pentru ca eu să mă pot învârti în jurul ei și să pot păși în spate pentru a-mi examina lucrările cu un ochi critic. Trei laturi ale magaziei sunt căptușite cu polițe pe care îmi pot așeza sculpturile, într-un haos ordonat pe care numai eu îl pot desluși. Lucrările în curs de elaborare, aici; coapte, dar nevopsite încă, aici; în așteptarea expedierii către clienți, aici. Sute de piese separate și, totuși, dacă închid ochii, încă mai pot simți forma fiecăreia sub degete, umezeala lutului în palme.

Iau cheia din ascunzătoarea de sub pervazul ferestrei și descui ușa. E mai rău decât mi-am imaginat. Podeaua nici nu se mai vede sub un covor de lut spart; bucăți rotunde de oale își arată colțurile zimțate și amenințătoare. Polițele din lemn sunt toate goale, masa de lucru, la fel, fără niciun obiect pe ea, iar micile figurine de pe pervaz sunt de nerecunoscut, zdrobite și transformate în cioburi ce lucesc în lumina soarelui.

Lângă ușă zace o mică statueta care reprezintă o femeie. Am făcut-o anul trecut, una dintr-o serie de lucrări pentru un magazin din Clifton. Îmi dorisem să produc ceva real, ceva la fel de îndepărtat de perfecțiune pe cât era posibil și care totuși să aibă în

același timp și o frumusețe aparte. Am făcut zece femei, fiecare cu propriile sale linii distincte, fiecare cu propriile sale umflături, cicatrice și imperfecțiuni. Am avut-o ca model pentru ele pe mama, pe sora mea, pe fetele cărora le-am predat cursuri de olărit, femei pe care le-am văzut plimbându-se prin parc. Ele mă reprezintă pe mine. Vag, în așa fel încât nimeni să nu mă recunoască, totuși asemănătoare cu mine. Pieptul un pic prea plat, șoldurile un pic prea înguste, picioarele un pic prea mari. O șuviță mare de păr răsucită într-un nod la baza gâtului. Mă aplec și o ridic. Am crezut că a rămas întreagă, însă atunci când o ating lutul mi se mișcă în mâini și rămân cu două bucăți sparte. Mă uit la ele, apoi le azvârl cu toată puterea în perete, acolo unde se sfărâmă în bucățele mici, care se împrăstie pe masa de lucru.

Trag cu putere aer în piept, apoi expir ușor.

Nu sunt sigură câte zile s-au scurs de la accident sau cum mi-am petrecut toată săptămâna care a trecut atât de greu, simțindu-mă de parcă îmi târam picioarele prin melasă. Nu știu ce mă determină să hotărâsc că azi e ziua decisivă. Dar așa e. Iau doar ce va încăpea în geanta de voiaj, conștientă fiind că, dacă nu plec chiar acum, s-ar putea să nu mai fiu în stare să plec niciodată. Mă învârt la întâmplare prin casă, încercând să-mi imaginez cum va fi să nu mai fac asta niciodată. Gândul e în același timp și înspăimântător, și eliberator. Pot să fac asta? E oare posibil să las o viață în urmă și să încep o alta nouă? Trebuie să încerc: e singura mea șansă să scap cu mintea întreagă din asta.

Laptopul este în bucătărie. Acolo sunt stocate fotografiile; adresele; informațiile importante, de care s-ar putea să am nevoie la un moment dat și pe care nu m-am gândit să le salvez altundeva. N-am timp să mă gândesc la asta acum și, deși e greu și incomod de cărat, îl bag și pe acesta în geantă. Nu mi-a mai rămas prea mult spațiu, dar nu pot pleca fără un ultim fragment din trecutul meu. Scot afară un pulover și câteva tricouri, făcând loc în schimb pentru

o cutie din lemn în care îmi păstrez ascunse amintirile, presate una peste cealaltă sub capacul din lemn de cedru. Nu mă uit înapoi – n-am nevoie s-o fac. Amestecul de jurnale scrise în adolescență, păstrate dintr-un capriciu și cu pagini pe care le regret, acum rupte; o bandă elastică ce ține laolaltă bilete de la concerte; diploma mea de absolvire; tăieturi din ziare cu prima mea expoziție. Și fotografiile cu fiul pe care l-am iubit cu o intensitate ce părea imposibilă. Fotografii prețioase. Atât de puține pentru cineva iubit atât de mult. Un impact atât de nesemnificativ asupra lumii, totuși centrul de greutate al universului meu.

Incapabilă să rezist, deschid cutia și ridic prima fotografie: o poză Polaroid făcută de o moașă tăcută în ziua în care s-a născut. O mică grămăjoară roz, de-abia vizibilă sub păturica albă de la spital. În fotografie îmi țin brațele în poziția neîndemnatică pe care o adoptă proaspetele mămici, înecate de dragoste și de epuizare. Totul s-a petrecut atât de repede, totul a fost atât de înspăimântător, totul atât de diferit de cum era descris în cărțile pe care le devorasem în timpul sarcinii, dar dragostea pe care o aveam de oferit nu s-a diminuat niciun pic. Dintr-odată simt că nu mai pot să respir, așa că așez fotografia la loc și îndes cutia în geanta de voiaj.

Moartea lui Jacob ține prima pagină a ziarelor. Țipă la mine din benzinăria prin fața căreia trec acum, urlă din magazinul din colț, strigă dinspre oamenii care stau la coadă în stația de autobuz și la care m-am așezat și eu, de parcă nu sunt cu nimic diferită de oricare dintre ei. De parcă nu fug de-aici ca să evadez.

Toată lumea vorbește despre accident. Cum de s-a întâmplat? Cine ar putea fi autorul? Fiecare stație de autobuz aduce știri proaspete, iar crâmpetele de bârfe plutesc pe deasupra noastră, imposibil să le pot ignora.

A fost o mașină neagră.

A fost o mașină roșie.

Poliția se pregătește să aresteze pe cineva.

Poliția n-are niciun indiciu.

O femeie se așază lângă mine. Își deschide ziarul și simt dintr-odată cum o greutate mare mă apasă pe piept. Chipul lui Jacob mă privește drept în față; ochii încercânați îmi reproșează că nu l-am protejat, că l-am lăsat să moară. Mă forțez să privesc la el și un nod gros mi se formează în gât. Privirea mi se încețoșează și nu pot citi cuvintele, însă nici nu-i nevoie – am întrezărit esența acestui articol în fiecare ziar pe lângă care am trecut azi. Declarațiile profesorilor împietriți de durere; bilețelele lăsate odată cu florile la marginea drumului; ancheta – deschisă, apoi suspendată. O a doua fotografie arată o coroană din crizanteme așezată pe un sicriu incredibil de mic. Femeia țâțâie din buze și începe să vorbească pe jumătate doar pentru ea, cred, dar probabil că ea consideră că am și eu un punct de vedere.

– Îngrozitor, nu-i așa? Și chiar înainte de Crăciun.

Nu spun nimic.

– Să fugă de la locul accidentului așa, fără să oprească. Tz, tz, tz. Și fii atentă, continuă ea, n-avea decât cinci ani. Ce fel de mamă îi dă voie unui copil să treacă strada de unul singur?

Nu mă pot abține – las să-mi scape un suspin. Fără ca măcar să-mi dau seama, lacrimi fierbinți mi se scurg pe obraji și în șervețelul pe care-l țin în mână.

– Of, puiule, spune femeia, de parcă ar încerca să liniștească un copil – nu sunt lămurită dacă se referă la mine sau la Jacob. Nici nu-ți vine să crezi, așa-i?

Dar îmi vine să cred și vreau să-i spun și ei că, orice și-ar imagina, este de o mie de ori mai îngrozitor. Ea scoate un alt șervețel, mototolit, dar curat, și dă pagina la un articol referitor la aprinderea luminilor de Crăciun în Clifton.

N-am crezut niciodată că voi fugi de-aici. N-am crezut niciodată că voi fi nevoită s-o fac.

Capitolul 3

Ray urca scările către etajul trei, acolo unde agitația produsă de cei care lucrau douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, lăsa locul birourilor mochetate ale celor care lucrau de la nouă la cinci. Aici îi plăcea cel mai mult la ceas de seară, când putea să lucreze la teancul de dosare interminabil de pe birou fără să mai fie întrerupt de nimeni. Merse prin spațiul deschis către biroul său, obținut prin ridicarea a două ziduri despărțitoare într-un colț al încăperii.

— Cum a mers ședința de informare?

Vocea îl făcu să tresară. Se întoarse și o văzu pe Kate stând la biroul ei.

— Cei din echipa Patru sunt fosta mea echipă, doar știi. Sper că cel puțin s-au prefăcut a fi interesați, spuse femeia căscând.

— A fost în regulă, spuse Ray. Sunt o echipă bună, iar ședința a avut măcar rolul de a le mai îmbroșă puțin memoria.

Ray reușise să păstreze cazul accidentului cu autor necunoscut pe ordinea de zi a secției toată săptămâna, dar într-un final acesta fusese dat la o parte pe măsură ce alte anchete deveneau prioritare. Încerca să facă tot posibilul să le aducă aminte de asta tuturor echipelor și le tot spunea că are nevoie de ajutorul lor. Bătu cu degetul în geamul ceasului de la mână.

— Ce mai cauți aici la ora asta?

— Scormonesc prin răspunsurile primite în urma apelurilor făcute de mass-media, zise ea, trecând cu degetul mare de la mână peste un teanc de coli scoase la imprimantă. Nu că aș obține cine știe ce rezultate.

— Nimic demn de urmărit?

— Nimic, zise Kate. Câteva mașini conduse cam haotic, câteva judecăți pline de valoare cu privire la obligația părinților de a-și supraveghea copiii și obișnuitul cor de nebuni și de tâmpiți, inclusiv

un tip care prezice A Doua Venire a Domnului. Avem neapărat nevoie de un indiciu – ceva de care să ne agățăm, adăugă ea oftând.

– Îmi dau seama că e frustrant, zise Ray, dar caută mai departe, ceva tot o s-apară în cele din urmă. Întotdeauna se întâmplă așa.

Kate gemu și-și împinse scaunul departe de muntele de hârtii.

– Nu cred că am fost binecuvântată cu prea multă răbdare.

– Cunosc senzația, spuse Ray, așezându-se pe marginea biroului ei. Asta e partea monotonă a investigației – partea care nu e arătată la televizor.

Zâmbi când îi văzu expresia abătută.

– Dar recompensa merită efortul. Gândește-te doar: în mijlocul tuturor acelor coli de hârtie s-ar putea afla cheia pentru rezolvarea anchetei.

Kate aruncă o privire la hârtiile de pe birou și Ray începu să râdă.

– Haide, fac câte o cană de ceai și după aia îți dau și eu o mână de ajutor.

Trecură peste toate foile scoase la imprimantă, însă nu reușiră să găsească nici măcar un crâmpei din informația pe care Ray sperase să o descopere.

– Ei, asta e, încă un lucru pe care-l vom tăia de pe listă, spuse el. Mulțumesc pentru că ai rămas atât de târziu să mai răscolim prin ele.

– Crezi că-l vom găsi vreodată pe șofer?

Ray dădu din cap afirmativ.

– Trebuie să credem că-l vom găsi, altfel cum ar mai putea avea cineva încredere în noi? Am avut de-a face cu sute de cazuri: nu le-am rezolvat pe toate – nici vorbă – dar am fost întotdeauna convins că răspunsul se poate afla extrem de aproape de noi.

– Stumpy a spus că le-ai cerut ajutorul celor de la *Crimewatch*¹?

¹ Program de televiziune britanic produs de BBC începând cu 1984, care reconstituie vechi cazuri nerezolvate de poliție, și care apelează la ajutorul

— Da. E procedura standard pentru accidentele cu autor necunoscut – mai ales când este implicat un copil. Mă tem că vor urma încă și mai multe chestii de genul ăsta, spuse el, făcând un gest cu mâna înspre teancul de hârtii, care acum erau sortite să ajungă în tocătorul de hârtie.

— E în regulă, zise Kate. Mi-ar prinde bine niște ore suplimentare. Mi-am cumpărat un apartament anul trecut și de atunci sunt cam strâmtorată, ca să fiu sinceră.

— Locuiești singură?

Se întrebă dacă în zilele noastre îi mai era permis să pună astfel de întrebări. Pe timpul când el însuși era un simplu polițist, corectitudinea politică atinsese un punct în care orice referință la aspecte din viața personală a cuiva trebuia ocolită cu grijă. În câțiva ani oamenilor nu li se va mai permite să vorbească deloc.

— În cea mai mare parte a timpului, spuse Kate. Am cumpărat casa doar cu banii mei, dar prietenul meu își petrece o mare parte din timp acolo. Așa că am parte de tot tacâmul, bănuiesc.

Ray luă câștile goale.

— În regulă, atunci mai bine ai lua-o spre casă, zise el. Prietenul tău va începe să se întrebe pe unde umbli.

— E OK, el e bucătar, zise Kate, dar se ridică totuși în picioare. Turele lui de lucru sunt mult mai grele decât ale mele. Dar tu? Soția ta nu e exasperată din cauza orelor târzii la care te duci acasă?

— S-a obișnuit, zise Ray, ridicând vocea pentru a continua conversația, în timp ce se îndrepta către birou să-și ia haina. Și ea a fost polițistă – am intrat amândoi odată în poliție.

Centrul de instrucție al poliției din Ryton-on-Dunsmore avea puține componente agreabile, dar barul cu băuturi ieftine fusese categoric una dintre cele mai bune. Într-o seară, în timpul unei sesiuni deosebit de stântenitoare de karaoke, Ray o văzuse pe Mags

publicului, în căutare de informații care ar putea servi la soluționarea acelor cazuri.

stând alături de colegii ei. Râdea în hohote, cu capul dat pe spate, ca reacție la ceea ce spunea unul dintre colegii ei. Când a văzut-o ridicându-se de la locul ei ca să mai aducă un rând de băuturi de la bar, el a dat repede pe gât o halbă cu bere aproape plină pentru a putea să i se alătore acolo, numai că s-a trezit stând pur și simplu blocat lângă ea, fără să poată să lege două vorbe. Din fericire, Mags fusese mai puțin timidă, așa că au rămas nedespărțiți și de-a lungul celor șaisprezece săptămâni de curs. Ray își înghiți un rânjet când își aduse aminte cum se furișa din clădirea unde erau cazate fetele până în camera lui la șase dimineața.

— De cât timp sunteți căsătoriți? întrebă Kate.

— De cincisprezece ani. Ne-am combinat pe când încă ne mai aflam în perioada de probă.

— Și ea nu mai lucrează acum?

— Mags a luat o pauză de la lucru când s-a născut Tom și nu s-a mai întors deloc atunci când a sosit și cel mai tânăr membru al familiei, spuse Ray. Lucy are acum nouă ani, iar Tom e în primul an de gimnaziu, așa că Mags se gândește să se întoarcă la muncă. Vrea să se reprofileze ca profesor.

— De ce a făcut o pauză atât de lungă?

Era o curiozitate nevinovată în privirea lui Kate și Ray își aduse aminte că și în privirea lui Mags se vedea aceeași expresie, pe vremea când erau amândoi tineri și munceau împreună. Șefa lui Mags de atunci își dăduse demisia pentru a se ocupa de copii și Mags îi spusese lui Ray că nu putea înțelege rostul unei cariere dacă într-un final tot ce faci este să renunți la tot.

— A ales să rămână acasă să se ocupe de copii, zise Ray.

Simți un ghiont de vinovăție. Oare Mags chiar își dorește asta? Sau doar simțise că asta era ceea ce se cuvenea să facă? Îngrijirea copiilor era atât de costisitoare, încât faptul că Mags renunțase la serviciu păruse a fi decizia evidentă care trebuia luată, iar el știa că ea își dorește să fie alături de copii la școală, să meargă cu ei la antrenamente și la serbările de strângere a recoltei. Însă Mags fusese

la fel de strălucitoare și de capabilă ca și Ray – poate chiar mai bună decât el, dacă era să fie sincer.

– Bănuiesc că atunci când te căsătorești cu un coleg de la muncă ești nevoit să accepți și părțile mai puțin plăcute ale acestui serviciu.

Kate stinse lampa de pe birou și întinericul se lăsă peste ei pentru o secundă, înainte ca Ray să facă câțiva pași pe coridor și să declanșeze lămpile automate de acolo.

– Neplăcerile la care te expui cu un astfel de serviciu, fu Ray de acord. De cât timp ești cu prietenul tău?

Se îndreptau în direcția curții în care aveau parcate mașinile.

– Doar de șase luni, zise Kate. Pentru mine este chiar o realizare, totuși – de obicei, le dau papucii după câteva săptămâni. Mama îmi spune că sunt prea mofturoasă.

– Dar ce e în neregulă cu ei?

– Ei, găsesc eu ceva, spuse ea pe un ton voios. Prea îndrăzneți, nu suficient de îndrăzneți; n-au simțul umorului, sunt prea caraghioși...

– Dur critic, spuse Ray.

– Poate, zise Kate, strâmbând din nas. Dar e important, nu-i așa – să-l găsec pe Ales? Am împlinit treizeci de ani luna trecută, trece timpul.

Nu arăta de treizeci de ani, dar, pe de altă parte, Ray nu fusese niciodată în stare să aprecieze vârsta prea bine. Încă se mai uita în oglindă și-l vedea pe bărbatul care fusese la douăzeci de ani, chiar dacă ridurile de pe față spuneau o cu totul altă poveste.

Ray își băgă mâna în buzunar după chei.

– Ei, nu te grăbi prea tare să te așezi ia casa ta. Nu e chiar o lună de miere continuă, să știi.

– Mersi pentru sfat, tati...

– Hei, nu sunt chiar atât de bătrân!

Kate râse.

– Mersi pentru ajutorul din seara asta. Ne vedem dimineață.

Ray chicoti doar pentru el în timp ce-și scotea mașina din spatele

unui Omega cu însemnele poliției. *Tati*, chiar așa. Ce obrăznicătură.

Când ajunse acasă, o găsi pe Mags stând în sufragerie, la televizor. Era îmbrăcată cu pantaloni de pijama și cu un hanorac mai vechi al lui și-și ținea picioarele îndoite sub ea, la fel ca un copil. Un prezentator de știri recapitula evenimentele accidentului de mașină cu autor necunoscut, pentru ca oricare dintre rezidenții din zonă care rataseră noutățile din ultima săptămână să fie pus la curent. Mags își ridică privirea spre Ray și clătină din cap.

— Nu mă pot abține să nu mă uit. Săracul băiat!

El se așează lângă ea și întinse mâna după telecomandă pentru a opri sonorul. Imaginea de pe ecran se mutase asupra cadrelor filmate imediat după accident, și Ray se văzu filmat din spate în timp ce el și Kate se îndepărtau de mașina lor.

— Știu, zise el, înconjurându-și soția cu brațul. Dar o să-i prindem noi.

Camera de filmat se mută din nou, pe tot ecranul apărând acum imaginea feței lui Ray, în timp ce dădea o declarație pentru cel care stătea în afara cadrului aparatului de filmat.

— Credeți c-o să-l prindeți? Aveți vreun indiciu?

— Nu prea, răspuse Ray, oftând. Nimeni n-a văzut ce s-a întâmplat – sau, dacă a văzut, nimeni nu spune nimic – așa că ne bazăm pe medicul legist și pe cei de la informații.

— Oare șoferul nu și-o fi dat seama ce-a făcut?

Mags se îndreptă de spate și se întoarse spre el. Își dădu nervoasă părul după urechi. Mags își purta părul astfel de când o știa Ray: lung și drept, fără breton. Era la fel de întunecat la culoare ca și părul lui Ray, dar, spre deosebire de al lui, al ei nu avea niciun fir alb. Ray încercase să-și lase barbă la scurt timp după ce se născuse Lucy, dar se răzgândise după doar trei zile, când devenise evident că avea mai multe fire albe decât negre. Acum se bărbiera zilnic și încerca să ignore firele albe care îi presărau tâmpile, despre care Mags spunea că îi ofereau un aer de „distingție”.

— Nicio șansă, spuse Ray. Copilul s-a lovit chiar de mijlocul capotei.

Mags nici măcar nu tresări. Emoția pe care o văzuse pe chipul ei atunci când intrase în cameră fusese înlocuită de o privire plină de concentrare, de care el își aducea aminte foarte bine din zilele în care lucraseră în aceeași echipă.

— De altfel, continuă Ray, mașina s-a oprit, după care a dat cu spatele și a întors. Poate că șoferul nu și-o fi dat seama că Jacob a murit, dar n-avea cum să nu-și dea seama că l-a lovit.

— Ai pe cineva care se ocupă de spitale? spuse Mags. E posibil ca și șoferul să se fi rănit și...

Ray zâmbi și se ridică în picioare.

— Ne ocupăm de asta, promit. Uite, nu mi-o lua în nume de rău, dar am avut o zi lungă și nu vreau decât să beau o bere, să mă uit un pic la televizor și să mă bag în pat.

— Sigur, spuse Mags, încordată. Știi și tu – vechile obiceiuri și tot așa.

— Știu și-ți promit c-o să-l prindem pe șofer, îi spuse, sărutându-o pe frunte. Întotdeauna îi prindem.

Ray își dădu seama că-i făcuse lui Mags promisiunea pe care refuzase să i-o facă mamei lui Jacob, din cauză că nu putea să-i garanteze că va fi așa. *O să facem tot ce ne stă în puteri*, îi spusese el. Spera doar că ce le stătea lor în puteri să fie suficient.

Se duse în bucătărie să-și ia ceva de băut. Ceea ce o supăraseră pe Mags era că în accident fusese implicat un copil. Poate că faptul că-i dezvăluise toate detaliile nu fusese o idee chiar atât de bună – la urma urmei, și lui îi era foarte greu să-și țină în frâu toate emoțiile, așa că era de înțeles că și Mags se simțea exact la fel. Va trebui ca de-acum încolo să facă tot posibilul să nu mai dezvăluie chiar totul.

Ray își luă berea și veni înapoi în sufragerie, se așeză la loc lângă ea să se uite împreună la televizor, mutând de pe canalul de știri pe unul care difuza un reality show despre care știa că ei îi plăcea foarte mult.

După ce intră în birou ținând strâns la piept un teanc de hârtii pe care le adunase din camera cu colete aduse de poștă, Ray le dădu drumul peste teancul de hârțogăraie care deja îl aștepta acolo, făcând ca totul să se prăbușească pe podea.

– La naiba, spuse el, privindu-și complet lipsit de entuziasm biroul.

Omul de serviciu trecuse pe-acolo, golise coșul de gunoi și făcuse o încercare vagă de a curăța de praf dezordinea ce domnea în jur, dar lăsase în urmă un strat de scame în jurul tăviței pentru acte de pe birou. Două căni cu cafea rece zăceau de o parte și de alta a tastaturii, iar pe monitorul computerului erau lipite câteva bilețele, pe care erau trecute mesaje telefonice mai mult sau mai puțin importante. Ray le desfăcu și le lipi de exteriorul agendei sale, acolo unde se afla deja un bilet de culoare roz neon, care trebuia să-i reamintească de evaluările pe care urma să le facă propriei echipe. De parcă nu mai aveau deja multe alte treburi pe cap. Ray se lupta continuu cu el însuși din cauza birocrăției slujbei sale de zi cu zi. Nu se putea hotărî să se împotrivească – nu când următoarea poziție ierarhică se afla atât de chinuitor de aproape – dar nici nu putea s-o accepte cu brațele deschise. O oră petrecută discutând despre dezvoltarea personală era o oră pierdută în ceea ce-l privea pe el, mai ales când trebuia să se ocupe cu anchetarea morții unui copil.

În timp ce aștepta să i se deschidă computerul, își dădu scaunul pe spate, lăsându-l să se sprijine doar pe picioarele din spate, și se uită la fotografia lui Jacob, prinsă pe peretele din partea opusă. Păstra întotdeauna o fotografie a persoanei care se afla în centrul unei investigații, încă de când începuse să lucreze în cadrul DIC, de când sergentul care-l instruia pe atunci îi reamintise pe un ton aspru că e mai simplu să nu-ți bați capul, dar Ray nu trebuie să uite niciodată „pentru ce facem noi toate aceste rahaturi”. Fotografiile stătuseră pe biroul lui până într-o zi când Mags trecuse pe-acolo, cu mulți ani în urmă. Îi adusese ceva – acum nu-și mai aducea aminte

ce anume: un dosar uitat acasă, poate, sau prânzul la pachet. Își aducea aminte că se enervase din cauza întreruperii atunci când ea îl sunase de la ghișeul de la intrare pentru a-i face o surpriză, după care enervarea i se transformase în vină atunci când își dăduse seama că ea se abătuse din drumul ei ca să-l vadă. Se opriseră din drumul către biroul lui Ray pentru ca Mags să-l poată saluta pe fostul ei șef, acum ajuns comisar de poliție.

— Pariez că ți se pare tare ciudat să fii din nou aici, spusese Ray atunci când ajunseseră în biroul lui.

Mags izbucnise în râs.

— Mă simt de parcă n-am plecat deloc. Lupu-și schimbă părul, dar năravul ba.

Avea chipul plin de entuziasm atunci când intrase în birou, plimbându-și ușor degetele peste tăblia biroului.

— Cine-i cealaltă femeie? îl tachinase ea, ridicând o poză așezată neglijent peste o fotografie înrămată cu ea și cu copiii.

— O victimă, îi răspunsese el, luând cu blândețe fotografia din mâna ei și așezând-o la loc pe birou. A fost înjunghiată de șaptesprezece ori de către prietenul ei pentru că nu i-a adus ceaiul mai repede.

Dacă o șocase pe Mags, ea nu o arătase.

— N-o păstrezi la dosar?

— Îmi place s-o țin la vedere, spusese Ray. Ca să nu uit cu ce mă ocup, de ce muncesc toate aceste ore, pentru cine fac toate astea.

Ea încuviințase din cap. Câteodată, îl înțelegea mai bine decât își dădea el seama.

— Dar nu lângă fotografia cu noi. Te rog, Ray.

Ea întinse mâna din nou să ia fotografia, uitându-se de jur împrejurul biroului pentru a găsi un loc mai potrivit. Ochii ei se opriseră asupra inutilei table din plută care era așezată în capătul opus al camerei și, luând un ac cu gămălie din cutia așezată pe birou, fixase cu hotărâre fotografia femeii moarte.

Și acolo rămăsese.

Prietenul femeii cu figura surâzătoare fusese demult condamnat pentru crimă și o lungă succesiune de victime îi luaseră locul acesteia. Bătrânul omorât în bătaie de către o bandă de tineri delincvenți; cele patru femei agresate sexual de către un șofer de taxi; iar acum, Jacob, strălucind în uniforma școlară. Cu toții bazându-se pe Ray. Scană rapid cu privirea notițele pe care și le făcuse în agendă noaptea trecută, pregătindu-se pentru ședința de dimineață. Nu avea prea multe noutăți. În timp ce computerul dădea semnalul de deschidere, Ray se trezi din reverie. Poate că nu dețineau ei o listă prea lungă de indicii, dar încă mai aveau o mulțime de treabă de făcut.

Cu puțin înainte de ora zece, Stumpy și echipa lui intrară tropăind pe ușă, în biroul lui Ray. Stumpy și Dave Hillsdon luară amândoi loc pe două din scaunele joase care erau așezate în jurul măsuței de cafea, în timp ce restul se aliniară lângă peretele mai îndepărtat al camerei sau se sprijiniră de acesta. Al treilea scaun fusese lăsat liber ca un gest tacit de cavalerism, iar Ray se amuză văzând-o pe Kate că ignoră amabilitatea băieților și că se așază alături de Malcolm Johnson, lângă perete. Grupul se mărise cu încă doi oameni transferați de la alte echipe, care arătau un pic cam stânjeniți din cauza costumelor de împrumut, plus încă un agent de poliție, Phil Crocker, de la Brigada de Investigații a Accidentelor Rutiere.

— Bună dimineața tuturor, spuse Ray. N-o să vă rețin mult. Vreau să vi-i prezint pe Brian Walton, de la Echipa Unu, și pe Pat Bryce, de la Echipa Trei. Ne bucurăm să vă avem alături, băieți, sunt o mulțime de treburi de rezolvat, așa că avem ce să vă dăm de făcut.

Brian și Pat își exprimară acordul dând din cap.

— Bun, continuă Ray. Scopul acestei ședințe este să recapitulăm ceea ce știm deja despre accidentul cu autor necunoscut din Fishponds și ce va trebui să facem în continuare. Așa cum vă puteți închipui, șefa este hotărâtă să rezolvăm asta cât mai repede posibil.

Se uită la notițe, deși știa pe dinafară tot ce era scris acolo.

— La ora 16:28, luni, 26 noiembrie, dispecerii de la numărul de urgențe 999 au primit un apel de la o femeie care locuiește pe Enfield Avenue. Se pare că a auzit o bufnitură puternică, urmată de un țipăt. În momentul în care a ieșit afară totul se terminase și mama lui Jacob stătea ghemuită deasupra lui, pe șosea. Timpul de răspuns al ambulanței a fost de șase minute, iar Jacob a fost declarat mort la fața locului.

Ray se opri pentru un moment, pentru a lăsa ca importanța investigației să fie bine asimilată de toată lumea. Aruncă o privire spre Kate, însă expresia de pe chipul ei era una neutră, și el nu-și putu da seama dacă se simțea ușurat sau întristat de faptul că ea reușise să-și elaboreze un mecanism de autoapărare atât de eficient. Nu era singura care părea lipsită de cea mai mică emoție. Un străin care i-ar fi studiat pe cei din cameră și-ar fi putut închipui că poliția nu arăta nicio urmă de sensibilitate față de moartea acestui băiețel, deși Ray știa că îi afectase pe toți. Continuă cu ședința de informare.

— Jacob a împlinit cinci ani luna trecută, la puțin timp după ce a început să meargă la școala St. Mary, pe Beckett Street. În ziua accidentului, Jacob fusese la un club de activități extrașcolare, în timp ce mama lui era la serviciu. Din declarația ei reiese că se îndreptau spre casă și că vorbeau despre ce se întâmplase în timpul zilei, când ea i-a dat drumul la mână băiețelului, iar el a traversat șoseaua în fugă, în direcția casei. Din spusele ei reiese că el mai făcuse asta și înainte – nu era conștient de ce se poate întâmpla dacă traversează șoseaua fără să se asigure, așa că ea era mereu atentă să-l țină de mână atunci când mergeau pe marginea unui drum.

Mai puțin de această dată, adăugă el doar pentru sine. O mică neatenție și ea nu va mai fi niciodată în stare să se ierte pentru ce făcuse. Ray se cutremură involuntar.

— Ce-a apucat să vadă la mașină? întrebă Brian Walton.

— Nu prea multe. Susține că, în loc să frâneze, mașina a accelerat înainte să-l lovească pe Jacob și că ea însăși de-abia s-a ferit să nu fie

accidentată; de fapt, a căzut și s-a lovit și ea. Agenții de poliție care au ajuns primii au observat că avea câteva răni, dar ea a refuzat să primească îngrijiri medicale. Phil, ne poți descrie ce s-a întâmplat după aceea?

Singurul agent îmbrăcat în uniformă din cameră, Phil Crocker era un investigator de la Brigada de Investigații a Accidentelor Rutiere și, având în spate mulți ani petrecuți la Poliția Rutieră, era omul cel mai potrivit pentru Ray când venea vorba despre problemele ce priveau traficul.

— Nu sunt prea multe de spus, anunță Phil, ridicând din umeri. Vremea umedă înseamnă că nu avem urme de cauciucuri, așa că nu vă pot oferi o estimare a vitezei autovehiculului și nici nu vă pot spune dacă mașina a frânat înainte să-l lovească pe copil. Am găsit o bucată de plastic la vreo douăzeci de metri distanță de locul accidentului, iar expertul în examinarea urmelor lăsate de autovehicule ne-a confirmat că provine de la farurile de ceață ale unui Volvo.

— Sună încurajator, spuse Ray.

— I-am dat deja detaliile lui Stumpy, zise Phil. În afară de asta, mă tem că nu mai avem nimic altceva.

— Mersi, Phil.

Ray își luă din nou notițele în mână.

— Raportul autopsiei lui Jacob arată că a murit în urma impactului cu un obiect dur. Avea mai multe fracturi și splina ruptă.

Ray participase și el la autopsie, mai puțin din cauză că avea nevoie de mai multe date și mai mult pentru că nu putea suporta gândul că Jacob se afla singur în camera de la morgă. Asistase fără să vadă nimic, ținându-și privirea departe de chipul lui Jacob și concentrându-se asupra datelor pe care le expunea din când în când medicul patolog. Fuseseră amândoi foarte ușurați atunci când se terminase totul.

— Judecând după punctul de impact, suntem în căutarea unui

autovehicul de dimensiuni mici, așa că putem elimina minivanurile și vehiculele cu tracțiune patru ori patru. Patologul a recuperat fragmente de sticlă din corpul lui Jacob, însă am înțeles că nu putem face legătura cu un anumit tip de vehicul – nu-i așa, Phil?

Ray aruncă o privire către expertul în coliziuni rutiere, care încuviință din cap.

– Sticla în sine nu este diferită în funcție de tipul de autovehicul, spuse Phil. Dacă am avea de-a face cu un infractor, am putea găsi particule care să se potrivească și care să-l incrimineze – este aproape imposibil să scape de toate. Dar n-am găsit niciun fragment de sticlă la locul accidentului, ceea ce sugerează că parbrizul a crăpat din cauza impactului, dar nu s-a spart în bucăți. Găsiți-mi mașina și o să vedem dacă se potrivește cu fragmentele găsite pe victimă, dar fără mașină...

– Dar ar putea cel puțin să ne confirme ce daune i-a produs mașinii, spuse Ray, încercând să dea o turnură pozitivă șirului de probe pe care le aveau de fapt. Stumpy, de ce nu faci un rezumat a ceea ce știm până acum?

Sergentul se uită la peretele din biroul lui Ray, acolo unde desfășurarea anchetei era expusă printr-o serie de hărți, de grafice și de diagrame, fiecare cu propria sa listă de acțiuni întreprinse cu acel scop.

– Verificarea din ușă în ușă a fost făcută chiar în seara aia, după care s-a continuat a doua zi. Mai mulți oameni au auzit ceva ce au descris ca o „bufnitură puternică”, urmată de un țipăt, dar nimeni n-a văzut mașina. Am avut patrulă alcătuită din gardieni publici care au ajutat poliția mergând la școală după terminarea orelor și discutând cu părinții și am lăsat notificări prin fantele pentru scrisori ale caselor de pe străzile aflate de o parte și de cealaltă a lui Enfield Avenue, în căutare de martori oculari. Indicatoarele de pe stradă sunt încă la locul lor, iar Kate încă mai studiază apelurile telefonice care au venit în urma acestor acțiuni.

– Ceva util?

Stumpy scutură din cap.

– Nu arată prea bine, șefule.

Ray îi ignoră remarca pesimistă.

– Când va fi difuzată emisiunea celor de la *Crimewatch*?

– Mâine seară. Avem o reconstituire a accidentului, iar ei au pus laolaltă câteva imagini care ar putea oferi un indiciu cu privire la modelul mașinii, apoi vor difuza bucata de înregistrare pe care a realizat-o DIC cu prezentatorul lor.

– Vă rog, am nevoie să rămână cineva până mai târziu să urmărească orice indiciu mai important imediat ce se difuzează emisiunea, zise Ray către grupul de oameni. De restul ne putem ocupa în mod obișnuit.

Se lăasă liniștea, în timp ce el privea de jur împrejur plin de speranță.

– Cineva trebuie s-o facă...

– O fac eu.

Kate flutură din mână prin aer și Ray îi aruncă o privire recunoscătoare.

– Și cum rămâne cu farurile de ceață de care a amintit Phil? spuse Ray.

– Volvo ne-a trimis codul de identificare al piesei și am făcut rost de o listă a atelierelor de reparații care au primit o asemenea piesă în ultimele zece zile. L-am însărcinat pe Malcolm să se ocupe de asta – începând cu cele locale – și să facă rost de numerele mașinilor cărora le-a fost montată o astfel de piesă de când a avut loc accidentul.

– Bine, zise Ray. Să nu uităm de asta atunci când punem întrebări, dar aduceți-vă aminte că ăsta e doar un indiciu – nu putem fi absolut siguri că mașina pe care o urmărim noi este un Volvo. Cine se uită peste înregistrările făcute de camerele video de supraveghere?

– Noi, șefule, zise Brian Walton ridicând mâna. Am luat în custodie tot ce-am putut obține: toate înregistrările făcute de

camerele de supraveghere ale primăriei și pe toate cele făcute de camerele benzinăriilor și ale magazinelor mici din zonă. Ne-am limitat la a studia înregistrările făcute începând cu o jumătate de oră înainte de accident și cu o jumătate de oră după accident, dar, chiar și așa, tot avem de studiat câteva sute de ore de înregistrări.

Ray tresări când se gândi la bugetul alocat orelor suplimentare.

— Arată-mi o listă a camerelor de supraveghere, zise el. N-o să reușim să le vedem pe toate, așa că așa aprecia dacă te-ai gândi la un mod de a prioritiza ceea ce ne-ar putea interesa.

Brian încuviință din cap.

— Deci, o grămadă de treabă de făcut, spuse Ray.

Le zâmbi încrezător, în ciuda îndoielilor pe care le avea. Trecuseră deja două săptămâni de la „ora de aur” ce urma imediat după o infracțiune, atunci când șansele de a prinde făptașul erau cele mai ridicate și, deși echipa muncea pe brânci, nu înaintaseră mai deloc. Făcu o pauză, înainte să le dea și veștile proaste.

— Să nu vă surprindă dacă toate concediile vor fi suspendate până la noi dispoziții. Îmi pare rău și-o să fac tot ce este posibil ca toată lumea să aibă ceva timp liber pe care să-l petreacă cu familiile de Crăciun.

Urmă un murmur de dezaprobare în timp ce toată lumea ieșea din birou, însă nimeni nu se plânse, iar Ray era sigur că nu o vor face. Deși nimeni nu o spusese cu voce tare, cu toții se gândeau la cum va fi Crăciunul acela pentru mama lui Jacob.

Capitolul 4

Determinarea mi se clatină aproape de îndată ce ies din Bristol. Nu m-am gândit înainte unde m-aș putea duce. Mă îndrept orbește spre vest, spunându-mi că aș putea să merg la Devon sau în Cornwall. Mă gândesc cu nostalgie la vacanțele din copilărie; la cum construiam castele de nisip pe plajă împreună cu Eve, cu degetele lipicioase de la înghețata pe băț și de la crema de protecție solară. Amintirile mă atrag către mare; mă cheamă la ele, îndemnându-mă să ies de pe străzile mărginite de copaci din Bristol, departe de aglomerație. Simt o teamă aproape palpabilă din cauza mașinilor care abia așteaptă să depășească în timp ce autobuzul oprește în stație. Mă învârt fără niciun rost pentru o vreme, după care îi dau zece lire bărbatului care stă în chioșcul autobuzelor Greyhound, căruia îi pasă unde merg tot atât de mult cât îmi pasă și mie.

Traversăm Severn Bridge și privesc în jos la șuvoiul de apă grimurdar și involburat care curge prin Bristol Channel. În autobuz e liniște și trec neobservată, iar aici nu citește nimeni *Bristol Post*. Nimeni nu vorbește despre Jacob. Mă las pe spate în scaun. Sunt obosită, dar nu îndrăznesc să închid ochii. Când dorm sunt asaltată de imaginile și de zgomotele accidentului; de înțelegerea faptului că, dacă aș fi ajuns cu doar câteva minute mai devreme, nimic nu s-ar mai fi întâmplat.

Autobuzul Greyhound se îndreaptă către Swansea, iar eu arunc o privire de jur împrejur pentru a vedea cine se mai află pe lângă mine. Sunt studenți, majoritatea, cu căști pe urechi, ascultând muzică, sau adânciți în citirea unor reviste. O femeie de vârsta mea se uită peste niște hârtii și face notițe ordonate pe marginea acestora. Mi se pare caraghios că n-am mai fost până acum în Țara Galilor, dar acum mă bucur că n-am niciun fel de cunoștințe acolo. E locul perfect pentru un nou început.

Sunt ultima persoană care coboară și aștept în stația de autobuz

până când acesta o ia din loc; adrenalina dată de plecare este o amintire îndepărtată. Acum, după ce am ajuns până la Swansea, nu mai am nicio idee ce să fac mai departe. Un bărbat stă trântit pe caldarâm; privește în sus și mormăie ceva incoerent, iar eu mă îndepărtez de lângă el. Nu pot să rămân aici și nu știu unde m-aș putea duce, așa că încep să merg. Joc un joc cu mine însămi: o să fac la stânga, indiferent unde aș putea ajunge, a doua la dreapta, drept în față la prima intersecție. Nu citesc indicatoarele stradale, luând-o în schimb pe cele mai înguste străzi la fiecare încrucișare de drumuri, variantele cel mai puțin circulat. Mă simt amețită – aproape isterică. Ce-am de gând să fac? Unde mă duc? Mă întreb dacă așa te simți când îți pierzi mințile și-mi dau seama că nu-mi pasă absolut deloc. Nu mai contează.

Merg kilometri întregi, lăsând orașul Swansea în urmă. Mă lipesc de gardul viu de pe margine atunci când trece vreo mașină, deși sunt din ce în ce mai puține pe măsură ce se lasă întunericul. Țin geanta de voiaj aruncată pe spate, ca pe un rucsac, iar curelele ei îmi lasă urme adânci pe umeri, însă ritmul de mers este constant și nu mă opresc deloc. Tot ce-aud este sunetul respirației mele și încep să mă simt mai calmă. Nu-mi dau voie să mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat sau încotro mă îndrept, ci doar merg întruna. Scot telefonul din buzunar și, fără să mă uit la câte apeluri pierdute îmi arată, îl arunc în șanțul de la marginea drumului, unde plescăie în apa bălțită. E ultima mea legătură cu trecutul și, aproape instantaneu, mă simt mai liberă.

Picioarele încep să mă doară și știu că dacă m-aș opri și m-aș întinde pe jos, la marginea drumului, nu m-aș mai ridica niciodată. Încetinesc și, în același timp, aud o mașină în spatele meu. Fac un pas pe marginea acoperită cu iarbă și mă întorc cu spatele la drum atunci când mașina trece pe lângă mine, dar, în loc să dispară după colț, încetinește și oprește la vreo cinci metri în fața mea. Se aude un șuierat discret de la frâne și simt un miros de gaze de eșapament. Sângele îmi bubuie în urechi și, fără să mă gândesc, mă răsucesc și o

iau la fugă, cu geanta lovindu-mi-se de șira spinării. Alerg lipsită de îndemânare, picioarele pline de bășici frecându-mi-se de cizme, și transpirația mi se scurge pe spate și între sâni. Nu pot auzi mașina, iar când privesc peste umăr, cu o mișcare care aproape mă face să-mi pierd echilibrul, aceasta a dispărut.

Stau ca proasta pe drumul pustiu. Sunt atât de obosită și mi-e atât de foame încât nu mai pot gândi cu claritate. Ba chiar mă întreb dacă a existat o mașină într-adevăr, ori doar mi-am imaginat eu că am auzit un zgomot de cauciucuri pe asfaltul de pe drumul ăsta tăcut din cauză că încă mai am totul proaspăt în minte.

Întunericul se lasă peste mine. Știu că acum sunt aproape de coastă: pot să simt gustul de sare pe buze și aud zgomotul valurilor care se izbesc de țarm. Pe indicator scrie „Penfach” și totul este atât de tăcut încât am senzația că încalc o proprietate privată atunci când intru în sat, ridicându-mi privirea la draperiile trase pentru a ține afară răcoarea serii de iarnă. Lumina lunii este nemișcată și albă, făcând ca totul să arate ca o priveliște bi-dimensională și umbra să mi se prelungească în față până când devine mult mai lungă decât sunt eu de fapt. Traversez sătucul până când golful se vede în fața mea, acolo unde faleza înconjoară o bucată de plajă acoperită cu nisip, de parcă ar proteja-o. Aleg o cărare ce șerpuiește în jos, însă umbrele sunt înșelătoare și simt panica produsă de spațiul gol înaintea ca piciorul să-mi alunec pe șistul argilos și să țip. Din pricina rucsacului din spate, îmi pierd echilibrul și cad, mă rostogolesc și alunec, străbătând așa restul cărării. Nisipul umed scrâșnește sub mine și reușesc să respir, așteptând să apară durerea. Dar sunt nevătămată. Mă întreb, pentru o fracțiune de secundă, dacă nu cumva am devenit imună la durerea fizică: dacă nu cumva corpul uman este incapabil să simtă în același timp și durerea fizică, și pe cea psihică. Mâna încă îmi mai zvâcnește, dar o simt ca la distanță, de parcă ar aparține altcuiva.

Am o dorință bruscă să simt ceva. Orice. În ciuda frigului, îmi scot pantofii și simt grăuntele de nisip sub tălpi. Cerul este de un

albastru ca de cerneală și senin, iar luna plutește masivă și grea deasupra mării, sora ei geamăună reflectându-se în fâșii tremurătoare dedesubt. Nu sunt acasă. Țasta-i lucrul cel mai important. Nu mă simt ca și cum aș fi acasă. Mă înfășor cu haina și mă așez pe geantă, cu spatele rezemat de stânca dură, și aștept.

*

Când sosesc zorile, îmi dau seama că am adormit; resturi răzlețe au fost aduse de valuri și aruncate pe plajă. Mă întind, plină de dureri, cu membrele amorțite, și mă ridic în picioare pentru a vedea cum lumina portocalie și vioaie se întinde pe tot cerul. În ciuda luminii, soarele nu trimite niciun pic de căldură, iar eu tremur toată. Nu a fost un plan prea bine pus la punct din partea mea.

Cărarea îngustă este mai ușor de abordat în lumina zilei, iar acum văd că faleza nu e – așa cum am crezut inițial – golașă. Cam la un kilometru distanță, se află o clădire joasă, pătrătoasă și cu un aer utilitar, alături de un șir de rulote nemișcate. Un loc la fel de bun ca oricare altul pentru un nou început.

– Bună dimineața, spun eu, iar vocea îmi sună firavă și ascuțită în aerul relativ călduros al magazinului din parcul de rulote. Caut un loc de cazare.

– Ești aici în vacanță, nu? Pieptul masiv al femeii se sprijină pe un exemplar din revista *Take a Break*. Ciudată perioadă a anului ți-ai ales pentru asta.

Un zâmbet taie orice asprime din cuvintele ei, iar eu încerc să-i zâmbesc la rândul meu, însă fața nu mă ascultă.

– Speram să mă pot muta aici, reușesc să spun.

Îmi dau seama că arăt ca o sălbatică: nespălată și neîngrijită. Dinții îmi clănțâne și încep să tremur violent, frigul părând că îmi pătrunde adânc în oase.

– A, bine, atunci, spune femeia cu un glas vesel, părând netulburată de aspectul meu, cauți o locuință de închiriat? Doar că,

vezi tu, noi am închis până la sfârșitul sezonului. Până la începutul lui martie, doar magazinul este deschis. Așa că tu ai nevoie de Iestyn Jones – lui îi aparține căsuța de la capătul drumului. O să-i dau un telefon, bine? Dar ce zici de o ceașcă de ceai, mai întâi? E cumplit afară, iar tu pari pe jumătate înghețată.

Mă conduce până la un taburet din spatele tejghelei și dispare apoi în camera alăturată, continuând să sporovăiască peste șuieratul unui ibric ce fierbe pe foc.

– Eu sunt Bethan Morgan, spune ea. Conduc locul ăsta – Penfach Caravan Park se numește – iar soțul meu, Glynn, are grijă de fermă.

Își vâără capul pe ușă și-mi zâmbește.

– Ei, în fine, cam asta-i ideea, în orice caz, deși să te ocupi de o fermă nu mai este la fel de rentabil în zilele noastre, ascultă-mă pe mine. Of! Aveam de gând să-l sun pe Iestyn, nu-i așa?

Bethan nu stă să audă răspunsul și dispare pentru câteva minute, în timp ce eu îmi mușc buza de jos. Încerc să mă gândesc la niște răspunsuri pentru întrebările pe care mi le va pune, odată ce ne vom așeza aici amândouă cu ceștile de ceai, iar golul din piept crește din ce în ce mai mult și devine din ce în ce mai dur.

Dar, atunci când se întoarce, Bethan nu mă întreabă nimic. Nici când am sosit, sau ce m-a făcut să aleg Penfachul, nici măcar de unde vin. Îmi întinde doar o cană ciobită, plină cu ceai dulce, după care se trânteste într-un scaun. Poartă atât de multe haine și atât de diferite încât îmi este imposibil să-mi dau seama cum arată, însă brațele scaunului i se adâncesc în carnea moale într-un mod care în niciun caz nu pare prea confortabil pentru ea. Probabil că nu are cu mult peste patruzeci de ani, mă gândesc eu, cu un chip rotund și neted care o face să pară mai tânără, și-și ține părul lung și negru legat la spate într-o coadă. Poartă ghete înalte, cu șiret, ascunse de o fustă lungă și neagră, și are pe ea mai multe tricouri, peste care a îmbrăcat o haină tricotată, lungă până la glezne, ce mătură podeaua plină de praf atunci când se așază pe scaun. În spatele ei, un bețișor

parfumat a lăsat o dungă de scrum pe storul de la fereastră și un miros persistent, dulceag, în aer. Pe sertarul de la casa de marcat de modă veche de pe tejghea este lipită o fâșie de beteală.

— Iestyn e pe drum încoace, spune ea.

A așezat pe tejghea, lângă ea, o a treia cană, așa că presupun că Iestyn – oricine ar fi el – va sosi în câteva minute.

— Cine-i Iestyn? întreb eu.

Mă gândesc dacă n-am făcut cumva o greșală, venind aici, unde toată lumea cunoaște pe toată lumea. Probabil că ar fi trebuit să mă îndrept către un oraș, într-un loc neștiut.

— Are o fermă ceva mai jos de-aici, spune Bethan. În partea cealaltă a Penfachului, dar are câteva capre pe creasta dealului, aici, și altele de-a lungul întregii coaste.

Flutură cu mâna înspre mare.

— O să fim vecine, tu și cu mine, dacă o să accepți să locuiești acolo – dar n-o să fie un palat.

Bethan râde, iar eu nu mă pot abține să nu zâmbesc. Stilul ei direct îmi aduce aminte de Eve, deși bănuiesc că sora mea, cu silueta ei îngrijită și subțire, ar fi oripilată de comparație.

— N-am nevoie de prea multe, îi spun eu.

— Nu e prea vorbăreț, Iestyn, la el mă refer, îmi spune Bethan, de parcă o asemenea informație m-ar putea dezamăgi, dar e un bărbat destul de amabil. Își ține oile aici, alături de ale noastre, face ea un gest vag în direcția opusă mării, și, la fel ca noi, ceilalți, are și el nevoie de ceva venit în plus. Cum i se spune? Diversificare?

Bethan scoate un pufnet dezaprobat.

— În orice caz, Iestyn are o casă de vacanță în sat și Blaen Cedi, o căsuță ceva mai sus de aici.

— Cea pe care te gândești tu c-aș putea s-o iau eu?

— Dacă o s-o iei, vei fi prima persoană după mult timp.

Vocea masculină mă face să tresar și mă răsucesc ca să pot vedea silueta mai degrabă pipernicită a unui bărbat care stă în cadrul ușii.

— Nu e chiar atât de rău! îl dojenește Bethan. Acum, bea-ți ceaiul

și condu-o pe Jenna ca s-o vadă.

Iestyn are o față atât de bronzată și de cutată încât ochii aproape că i se pierd în ea. Hainele îi sunt ascunse de niște salopete albastre-închis, prăfuite și având pe coapse urme acolo unde își șterge de obicei degetele pline de vaselină. Își soarbe ceaiul pe sub o mustață îngălbenită de nicotină și mă privește cântărindu-mă.

— Blaen Cedi e prea departe de drum pentru majoritatea oamenilor, spune el cu un accent pe care mi-e greu să-l descifrez. Nu vor să-și care bagajul pe o distanță atât de mare, știi?

— Pot să arunc o privire?

Mă ridic, dorindu-mi ca această căsuță abandonată și nedorită de nimeni să reprezinte răspunsul.

Iestyn continuă să bea, clătindu-și dinții cu fiecare gură de ceai înainte de-a o înghiți. În sfârșit, scoate un oftat satisfăcut și iese din cameră. Mă uit la Bethan.

— Ce ți-am spus? Nu-i vorbăreț deloc, zice râzând. Du-te – n-o să stea după tine.

— Îți mulțumesc pentru ceai.

— Plăcerea a fost de partea mea. Mai treci pe la mine după ce te instalezi.

Fac promisiunea în mod automat, deși sunt conștientă că n-o să mi-o pot ține, și mă grăbesc să ies afară, unde-l găsesc pe Iestyn stând călare pe un ATV plin de noroi uscat.

Fac un pas în spate. Sigur nu se așteaptă ca eu să mă sui pe ATV, în spatele lui, nu? Lângă un bărbat pe care îl cunosc de mai puțin de cinci minute?

— E singurul mod în care poți ajunge acolo, strigă el ca să acopere zgomotul motorului.

Capul îmi vuiește. Încerc să împac nevoia practică de a vedea această casă cu teama primitivă care îmi face picioarele să prindă rădăcini.

— Atunci suie-te, dacă vrei să vii cu mine.

Mă hotărâsc să mă mișc și mă așez ușor în spatele lui, cu

picioarele de o parte și de alta a ATV-ului. Nu am niciun mâner în față de care să mă prind și nici nu vreau să-l cuprind cu brațele pe la spate pe Iestyn, așa că mă apuc de șaua pe care stau în timp ce el apasă pedala de start, și ATV-ul o pornește de-a lungul cărării pline de dâmburi în linie cu faleza. Golful se întinde paralel cu noi, fluxul fiind acum la maximum și făcând valurile să se lovească de stânci, dar, în timp ce cărarea șerpuiește în jos și ajungem la același nivel cu plaja, Iestyn virează și ne îndepărtăm de mare. Îmi strigă ceva peste umăr și-mi face semn să privesc înspre uscat. Ne zdruncinăm din cauza terenului accidentat și mă uit după ceea ce sper că va fi noua mea casă.

Bethan a descris-o ca fiind o căbănuță, dar Blaen Cedi e doar un pic mai mult decât coliba simplă a unui păstor. Tencuiala odinioară vopsită în alb a abandonat de mult timp bătălia cu forțele naturii, căpătând o culoare gri-murdar. Ușa masivă din lemn pare că nu se potrivește deloc cu cele două ferestre micuțe care se ițesc de sub streșini, iar iluminatorul din acoperiș îmi dă de înțeles că trebuie să mai existe un al doilea nivel, deși pare greu de crezut că ar mai fi loc suficient pentru el. Acum înțeleg de ce Iestyn s-a chinuit s-o scoată pe piață cu titlul de casă de vacanță. Chiar și celor mai inventivi agenți imobiliari le-ar fi fost extrem de greu să ascundă umezeala ce urca pe pereții exteriori sau țiglele deplasate de pe acoperiș.

În timp ce Iestyn descuie ușa, eu stau cu spatele la căsuță și privesc în direcția coastei. Mi-am imaginat că aș putea vedea parcul de rulote de aici, dar cărarea a coborât după ce ne-am îndepărtat de coastă, lăsându-ne într-o scobitură a terenului care ascunde vederii linia orizontului. Nu pot vedea nici golful, deși pot auzi marea lovindu-se de stânci, trei bubuituri între fiecare val. Pescărușii se rotesc pe deasupra, țipând ca niște pisicuțe, miorlăind în lumina ce se împuținează, iar eu tremur fără să vreau, dorindu-mi dintr-odată să fiu în interiorul casei.

Parterul abia dacă are patru metri lungime; o masă din lemn cu picioarele inegale separă spațiul alocat sufrageriei de bucătăria

asemănătoare cu cea de pe un vapor, care stă înghesuită sub o grindă de stejar imensă.

La etaj, spațiul este împărțit între un dormitor și o baie micuță, în care se află o cadă cât jumătate dintr-una normală. Oglinda este pătată din cauza trecerii timpului; fisurile mărunte ce o străbat în toate direcțiile îmi distorsionează reflexia. Am tenul palid specific roșcatelor, dar lumina chioară îmi face pielea să arate chiar și mai transparentă, de un alb ce contrastează puternic cu părul de un roșcat întunecat, care îmi cade până pe umeri. Cobor înapoi la parter, unde îl găsesc pe Iestyn așezând lemne lângă sobă. După ce termină, traversează camera și se sprijină de mașina de gătit.

— E un pic temperamentală, să știi, spune el.

Trage afară sertarul care ține mâncarea caldă cu un pocnet care mă face să tresar.

— Pot să închiriez casa? întreb. Te rog?

Am o umbră de disperare în voce și mă întreb ce-o fi crezând despre mine.

Iestyn mă privește plin de suspiciune.

— Ai cu ce să plătești, da?

— Da, spun eu sigură pe mine, deși n-am nici cea mai mică idee pentru cât timp îmi vor ajunge economiile sau ce-o să fac în continuare, după ce se vor termina.

Nu pare convins.

— Nu ai serviciu?

Mă gândesc la micul meu atelier, cu covorul din sfărâmături de lut. Durerea din mână nu mai e la fel de puternică, dar degetele îmi sunt atât de lipsite de sensibilitate încât mi-e teamă că n-o să mai fiu niciodată în stare să lucrez. Dacă nu mai sunt sculptoriță, atunci ce sunt?

— Sunt artist plastic, spun eu în cele din urmă.

Iestyn mârâie, de parcă asta ar fi explicat totul.

Stabilim să plătesc o chirie care, chiar dacă pare ridicol de mică, îmi va mânca destul de repede banii pe care i-am pus deoparte. Dar

căsuța din piatră e a mea pentru următoarele câteva luni, iar eu respir ușurată la gândul că mi-am găsit în sfârșit un refugiu.

Iestyn mângălește un număr de telefon pe spatele unei chitanțe pe care o scoate dintr-un buzunar.

— Lasă chiria pe luna asta la Bethan, dacă dorești.

Dă din cap spre mine și iese afară cu pași mari, după care se suie pe ATV, care pornește cu un zgomot puternic.

Îl privesc cum pleacă, după care încui ușa și trag și zăvorul înțepenit. În ciuda soarelui de iarnă, alerg pe scări în sus pentru a trage perdelele și închid fereastra de la baie, ce fusese lăsată deschisă. La parter, draperiile sunt blocate pe țeava galeriei din metal de care atârnă și perdelele, de parcă nu ar sta închise în mod obișnuit, și trag de ele, stârnind un nor de praf dintre cutele lor. Ferestrele vibrează din cauza vântului și perdelele nu sunt prea eficiente când vine vorba să oprească răcoarea de gheață care se strecoară pe lângă tocurele nu prea bine înțepenite.

Mă așez pe canapea și ascult zgomotul propriei mele respirații. Nu pot auzi marea, dar țipătul tânguitor al unui pescăruș singuratic seamănă cu plânsetul unui copil, ceea ce mă face să-mi astup urechile cu palmele.

Oboseala mă cuprinde și mă încovoi până când ajung ca un ghem, înfășurându-mi brațele în jurul genunchilor și apăsându-mi fața în materialul aspru al jeansilor. Deși știu că va veni peste mine, valul de emoție mă învăluie, explodând cu o asemenea forță încât de-abia mai pot respira. Suferința pe care o simt e atât de puternică, ca o durere fizică, încât pare imposibil că mai sunt încă în viață; că inima mea continuă să bată, deși a fost sfâșiată în bucăți. Vreau să păstrez întipărită în minte o imagine a lui, dar tot ce pot vedea atunci când închid ochii este trupul lui, nemișcat și lipsit de viață în brațele mele. I-am dat drumul și n-o să mă pot ierta niciodată pentru asta.

Capitolul 5

— Ai timp pentru o mică discuție despre accidentul cu autor necunoscut, șefule? Stumpy își vârî capul pe ușa de la biroul lui Ray, iar în urma lui se vedea și Kate.

Ray își ridică privirea. De-a lungul ultimelor trei luni, investigația începuse să-și piardă din ce în ce mai mult din importanță, făcând loc altor cazuri mai presante. Ray încă mai studia din când în când probele pe care le aveau, cam de două ori pe săptămână, împreună cu Stumpy și cu echipa lui, însă apelurile telefonice aproape că încetaseră, iar alte noutăți nu mai veniseră de câteva săptămâni încoace.

— Sigur.

Intrară și luară loc pe scaune.

— Nu putem da de mama lui Jacob, spuse Stumpy, intrând direct în miezul problemei.

— Ce vrei să spui?

— Chiar asta. Telefonul ei e mort, iar casa e goală. A dispărut complet.

Ray se uită la Stumpy, apoi la Kate, care avea o privire stânjenită.

— Zi-mi, te rog, că e o glumă.

— Dacă e, atunci nu știm care-i poanta, spuse Kate.

— E singurul nostru martor! Explodă Ray. Fără să vă mai reamintesc că e și mama victimei! Cum naiba ați putut s-o pierdeți?

Kate roși, iar el se forță să se calmeze.

— Spuneți-mi exact ce s-a întâmplat.

Kate se uită la Stumpy, care încuviință din cap pentru ca ea să explice.

— După conferința de presă nu prea am mai ținut legătura cu ea, spuse Kate. Aveam declarația ei și o pusesem la curent cu ceea ce aflasem, așa că am lăsat-o pe mâinile agentului care se ocupă de relația cu familiile victimelor.

— Cine era agentul? întrebă Ray.

— Agentul de poliție Diana Heath, zise Kate și, după o pauză, mai adăugă: de la Brigada Rutieră.

Ray făcu o însemnare în agenda lui cu coperte albastre și așteptă ca ea să continue.

— Diana a trecut ieri pe acolo să vadă ce mai face mama lui Jacob, doar că a găsit casa goală. Femeia plecase.

— Ce spun vecinii?

— Nu prea multe, spuse Kate. Nu-l cunoștea pe niciunul suficient de bine încât să-i lase o adresă de contact și nimeni nu a văzut-o plecând. Este ca și cum pur și simplu s-a evaporat în văzduh.

Îi aruncă o privire lui Stumpy, iar Ray se uită la ei circumspect.

— Ce ascundeți de mine?

Urmă o pauză, înainte ca Stumpy să vorbească.

— Se pare că au fost câteva reacții negative pe niște forumuri online locale – cineva a căutat să tulbure apele, sugerând că ea a fost o mamă nepotrivită, ceva de genul acesta.

— Ceva defăimător?

— Cam așa ceva. Totul a fost șters deja, dar le-am cerut celor de la IT să încerce să recupereze fișierele stocate în baza de date cache. Și, totuși, asta nu e tot, șefule. Din câte ne dăm noi seama, atunci când a fost interogată de agenți imediat după accident, e posibil ca aceștia să fi fost puțin cam aspri cu ea. Au fost cam lipsiți de înțelegere. Se pare că mama lui Jacob s-a gândit că noi o considerăm pe ea vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat, așa că a tras concluzia că n-o să mai depunem eforturi prea mari ca să-l prindem pe șoferul vinovat.

— Of, Doamne, gemu Ray.

Se întrebă dacă nu cumva era mult prea optimist să spere că șefa nu aflase nimic din toate astea.

— A dat de înțeles atunci că nu era mulțumită de felul în care se desfășura ancheta poliției?

— Acum e pentru prima dată când auzim acest lucru din partea

agentului care se ocupă de relația cu familiile victimelor, spuse Stumpy.

— Vorbiți cu cei de la școală, zise Ray. Poate că cineva de acolo a păstrat legătura cu ea. Și întrebați și pe la cabinetele medicilor de familie. Nu pot fi mai mult de două sau trei în zona în care locuiește ea, iar cu un copil ar fi fost nevoită să se înscrie la unul dintre aceștia. Dacă putem afla la care anume, este posibil ca ei să fi trimis datele ei mai departe, către un nou cabinet medical.

— S-a făcut, șefule.

— Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i lăsați pe cei de la *Post* să afle că am pierdut-o.

Le zâmbi crispat.

— Suzy French nu-și va mai încăpea în piele de bucurie criticându-ne.

Nimeni nu râse.

— În afară de pierderea martorului-cheie, spuse Ray, mai aveți să-mi spuneți și altceva?

— Am eliminat anchetele fără rezultate concludente, spuse Kate, au fost vreo două mașini furate care au ridicat anumite semne de întrebare, dar totul a fost verificat. Am scos din ecuație autovehiculele care au declanșat senzorii camerelor de monitorizare a vitezei în acea noapte și am fost în vizită la fiecare atelier auto și magazin de piese pentru mașini din Bristol. Nimeni nu-și aduce aminte de ceva suspect – nu că mi-ar fi spus totul, în orice caz.

— Cum se descurcă Brian și Pat cu înregistrările camerelor de supraveghere?

— S-au săturat de privit în monitoare, spuse Stumpy. Au verificat înregistrările video ale poliției și ale primăriei, iar acum le verifică pe cele de la benzinării. S-au oprit asupra a ceea ce ei cred că este aceeași mașină care se vede pe trei camere diferite, venind dinspre Enfield Avenue la doar câteva minute după accident. Face câteva manevre de depășire periculoase, după care iese din raza camerelor și n-am mai reușit s-o mai vedem în altă parte. Încearcă să-și dea

seama ce model de mașină este, deși nu există nimic care să indice dacă a fost implicată într-o coliziune sau nu.

— Grozav, mulțumesc pentru noutăți. Ray se uită la ceas pentru a-și ascunde dezamăgirea cauzată de lipsa oricărui progres. De ce n-o luați voi înainte către pub? Trebuie să-l sun pe comisar, dar vă ajung din urmă în jumătate de oră sau cam așa ceva.

— Te așteptăm, spuse Stumpy, care nu se lăsa prea greu convins când venea vorba de o halbă de bere. Kate?

— De ce nu? spuse ea. Atât timp cât faci tu cinste.

*

A durat aproape o oră până să ajungă și Ray la Nag's Head, iar ceilalți erau deja la al doilea rând de băuturi. Ray îi invidia pentru capacitatea lor de a se deconecta de la job. Conversația lui cu ofițerul superior ierarhic îi lăsase un nod în stomac. Comisarul fusese destul de amabil, însă mesajul era clar: investigația se apropia de sfârșit. În pub era cald și liniște, iar Ray își dorea să poată lăsa deoparte munca pentru vreo oră și să vorbească despre fotbal, sau despre vreme, ori despre orice altceva care să nu implice un copil de cinci ani și o mașină de negăsit.

— Eram sigur că o să vii la puțin timp după ce am plecat de la bar, mormăi Stumpy.

— Doar nu vrei să spui că ți-ai scos portofelul? zise Ray. Îi făcu un semn cu ochiul lui Kate.

— Se mai petrec și minuni.

Comandă o halbă de bere și se întoarse, aruncând trei pungi de chipsuri pe masă.

— Cum a mers treaba cu comisarul? întrebă Kate.

Nu putea s-o ignore și cu siguranță că nici n-o putea minți. Ray luă o înghițitură de bere pentru a mai câștiga ceva timp. Kate îl privea, dornică să audă dacă primiseră mai multe resurse sau un buget mai mare. Detesta faptul că avea s-o dezamăgească, dar trebuia ca ea să afle adevărul.

— Cam ca dracu', să fiu sincer. Brian și Pat au fost trimiși înapoi la echipele lor.

— Cum? De ce?

Kate puse băutura pe masă cu o asemenea forță încât vinul aproape că sări din pahar.

— Am fost norocoși că i-am avut atât de mult timp alături de noi, spuse Ray, și au făcut o treabă excelentă cu studierea camerelor de supraveghere. Dar echipele lor nu mai pot continua să le suplinească absența, iar adevărul trist este că noi nu mai putem justifica cheltuirea altor bani cu această anchetă. Îmi pare rău.

Se scuză astfel de parcă era responsabilitatea lui luarea acestei decizii, dar asta nu făcu nimic ca s-o tempereze pe Kate.

— Nu putem renunța, pur și simplu!

Apucă un suport din carton pentru halba de bere și începu să rupă bucăți mici din marginile lui.

Ray oftă. Era atât de greu, echilibrul dintre costul unei investigații și prețul unei vieți – prețul vieții unui copil. Cum ai putea să stabilești un preț pentru așa ceva?

— N-o să renunțăm, spuse el, tu încă mai cauți să vezi ce-a fost cu farurile alea de ceață, nu?

Kate încuviință din cap.

— Au fost șaptezeci și trei de faruri înlocuite în săptămâna de după accident, spuse ea. Cele plătite de companiile de asigurări s-au dovedit în regulă, până acum, și mai departe urmăresc înregistrările celor care au plătit direct.

— Vezi? Cine știe ce vei mai putea scoate la iveală? Tot ce facem noi acum este s-o lăsăm un pic mai moale.

Se uită la Stumpy, în căutarea unui sprijin moral, dar nu găsi niciunul.

— Șefii nu sunt interesați decât de rezultate imediate, Kate, spuse Stumpy. Dacă nu putem rezolva treaba în vreo două săptămâni – ideal ar fi vreo două zile – atunci este ștearsă de pe lista de priorități și altceva îi ia locul.

— Știu cum funcționează lucrurile, spuse Kate, dar asta nu înseamnă că-i corect, nu-i așa?

Împinse bucățelele rupte din suportul pentru halbe și făcu o mică grămăjoară din ele în mijlocul mesei. Ray observă că nu avea unghiile date cu oja și că erau roase din carne.

— Am senzația că ultima piesă din puzzle este chiar sub ochii noștri, înțelegi?

— Înțeleg, spuse Ray, și poate că ai dreptate. Dar, între timp, să nu fii surprinsă dacă trebuie să lucrezi la rezolvarea accidentului doar printre picături, în timp ce te ocupi de alte cazuri. Luna de miere s-a terminat.

— M-am gândit că aș putea pune câteva întrebări la Spitalul Municipal, spuse Kate. Este posibil ca șoferul să se fi rănit atunci când a avut loc accidentul: o întindere la gât, ceva de genul acesta. Am trimis o patrulă la camera de gardă în acea noapte, dar poate că ar trebui să mai punem întrebări și despre persoanele sosite acolo pentru îngrijiri și după aceea, în caz că nu s-au prezentat imediat după accident.

— E o idee foarte bună, spuse Ray.

Sugestia îi răscoli ceva în adâncul minții, dar nu putu să-și dea seama ce anume. Nu uita să verifici și la Southmead, și la Frenchay.

Telefonul său, așezat pe masă în fața lui, vibră și-i semnală că primise un mesaj, iar Ray îl luă să-l citească.

— Rahat.

Ceilalți se uitară la el; Kate, surprinsă, iar Stumpy cu un rânjet pe față.

— Ce-ai uitat să faci? zise el.

Ray se strâmbă, dar nu le dădu nicio explicație. Își goli halba și scoase o bancnotă de zece lire din buzunar, pe care i-o întinse lui Stumpy.

— Luați-vă câte ceva de băut – trebuie să plec acasă.

*

Mags încărca mașina de spălat vase atunci când el intră, așezând farfuriile cu o asemenea forță încât Ray tresări. Avea părul legat la spate într-o coadă simplă și era îmbrăcată cu pantaloni de trening și cu un tricou mai vechi al lui. Se întrebă când renunțase ea să mai acorde importanță hainelor cu care se îmbrăca, dar se urî imediat pentru asta. Nu era tocmai îndreptățit să vorbească.

— Îmi pare foarte rău, spuse el. Am uitat complet.

Mags desfăcu o sticlă de vin roșu. Scosese doar un singur pahar, băgă Ray de seamă, dar se hotărî că ar fi fost total neînțelept din partea lui să spună ceva.

— Se întâmplă foarte rar, zise ea, să te rog să fii undeva la o anumită oră. Știu că uneori slujba trebuie să fie pusă pe primul loc. Înțeleg asta. Chiar înțeleg. Dar întâlnirea asta a fost trecută în agendă de două săptămâni. De două săptămâni! Și ai promis, Ray.

Vocea îi tremură, iar Ray își puse precaut brațul în jurul ei.

— Îmi pare rău, Mags. Chiar a mers prost?

— A fost în regulă.

Îi dădu la o parte brațul lui Ray și se așeză la masa din bucătărie, luând o înghițitură mare de vin.

— Adică, n-au spus nimic îngrijorător, doar că s-ar părea că Tom nu s-a acomodat chiar cum trebuie cu școala, nu la fel de bine precum ceilalți copii, iar ei sunt un pic îngrijorați din cauza lui.

— Și profesorii ce au de gând să facă în privința asta?

Ray scoase un pahar pentru vin din dulap, îl umplu și i se alătură lui Mags la masă.

— Presupun că deja au vorbit cu el?

— Aparent, Tom spune că totul e în regulă, spuse Mags ridicând din umeri. Doamna Hickson a încercat să facă tot posibilul să-l motiveze și să-l determine să fie mai atent la ore, dar el nu vrea să spună nimic. Se întrebă dacă nu cumva este pur și simplu o fire mai timidă.

Ray pufni.

— Timid? Tom?

— Ei, exact, chiar așa, răspuse Mags privind-l. Chiar mi-ar fi prins bine să fi fost și tu alături de mine, să știi.

— Mi-a ieșit complet din minte. Îmi pare foarte rău, Mags. Am avut parte de încă o zi grea, după care am trecut pe la bar și am băut și eu ceva repede.

— Cu Stumpy?

Ray încuviință. Mags avea o slăbiciune pentru Stumpy, care era nașul de botez al lui Tom, așa că privea cu îngăduință băutele de după muncă ale lui Ray cu Stumpy, o îngăduință specifică unei soții care știe că trebuie să-i acorde soțului ei ceva „timp de petrecut cu băieții”. Ray n-o mai menționează însă și pe Kate, deși nu era sigur de ce.

Mags oftă.

— Ce-o să facem în continuare?

— O să fie bine. N-ai ce face, e o școală nouă, iar pentru copii e o nouă lume, trecerea asta la gimnaziu. A fost cea mai importantă persoană din grupul lui pentru mult timp, iar acum stă alături de cei mai mari ca el. O să vorbesc eu cu el.

— Nu-i ține una din predicile tale moralizatoare.

— N-am de gând să-i fac morală!

— Tot ce-o să faci este să agravezi lucrurile.

Ray își mușcă limba. El și Mags erau o echipă unită, dar aveau atitudini foarte diferite atunci când venea vorba să se ocupe de educația copiilor. Mags era mult mai îngăduitoare cu copiii, mai înclinată să-i cocoloșească, în loc să-i lase să se descurce singuri.

— N-o să-i țin nicio predică, promise el.

— Cei de la școală au sugerat să așteptăm și să vedem cum merg lucrurile pentru încă vreo două luni, după care să mai stăm puțin de vorbă la vreo câteva săptămâni după jumătatea semestrului.

Mags îl privi cu subînțeles pe Ray.

— Doar spune-mi data, zise el. Voi fi acolo sigur.

Capitolul 6

Farurile strălucesc pe asfaltul umed, lumina puternică îi orbește la fiecare câteva secunde. Oamenii se grăbesc pe caldarâmul alunecos; mașinile care trec pe șosea le aruncă stropi mărunți de apă pe pantofi. Frunzele pline de apă se lipesc de parapeți, culorile strălucitoare ale acestora devin maro opac.

Un drum pustiu.

Jacob aleargă.

Scârțăitul cauciucurilor ude de la ploaie, bufnitura făcută de el atunci când izbește parbrizul și trupul său care se rostogolește înainte să lovească asfaltul cu putere. Un parbriz aburit. Sângele care se adună sub capul lui Jacob. Respirația care pare un nor alb și singuratic în aer.

Țipătul răzbate până la mine chiar și prin somn, făcându-mă să sar de pe pernă, trează. Soarele încă nu s-a înălțat pe cer, dar lumina e aprinsă în dormitor: nu pot îndura întunericul care mă înconjoară. Inima îmi bubuie și mă concentrez pentru a-mi domoli respirația.

Inspiră, expiră.

Inspiră, expiră.

Tăcerea e mai mult apăsătoare decât liniștitoare, iar unghiile înfipte în carne îmi sapă urme ca de semilună în palme în timp ce aștept ca panica să se domolească. Visele îmi devin din ce în ce mai intense, mai aproape de realitate. Îl *văd*. Aud pocnetul greșos pe care îl scoate capul lui atunci când izbește asfaltul...

Coșmarurile nu izbucnesc din prima, dar acum că au venit peste mine, nu se vor mai opri. Zac în pat în fiecare noapte, luptându-mă cu somnul și rulând scenarii în minte precum în acele cărți pentru copii în care poți alege tu sfârșitul. Strâng puternic din ochi și derulez în minte un sfârșit la alegere: cel în care ajungem cu cinci minute mai devreme, sau cu cinci minute mai târziu. Cel în care Jacob scapă cu viață și chiar acum este în pat la el și doarme, cu

genele lui negre odihnindu-i-se pe obraji rotunzi. Dar nimic nu se schimbă. În fiecare noapte îmi impun să mă trezesc mai devreme, de parcă dacă mi-aș întrerupe coșmarul aș putea, cumva, schimba și realitatea. Dar se pare că deja a devenit un obicei și, de câteva săptămâni încoace, mă trezesc în fiecare noapte de câteva ori din cauza unui trup mic ce se izbește de bara de protecție a mașinii și a țipătului meu zadarnic, atunci când el se rostogolește și se lovește cu putere de șoseaua udă.

M-am transformat într-o pustnică, izolată între zidurile de piatră ale acestei căsuțe, mă aventurez doar până la micul magazin din sat pentru a cumpăra lapte și trăiesc aproape numai cu pâine prăjită și cafea. De trei ori m-am hotărât să-i fac o vizită lui Bethan, la parcul de rulote; de trei ori m-am răzgândit. Îmi doresc să mă pot convinge să mă urnesc de aici. A trecut mult timp de când n-am mai avut un prieten și a trecut la fel de mult de când am avut nevoie de unul.

Îmi strâng palma stângă într-un pumn, după care îmi deschid degetele înțepenite după somnul din timpul nopții. Durerea nu prea-mi mai dă bătăi de cap, dar acum nu mai simt nimic cu palma, iar două degete mi-au rămas amorțite. Strâng pumnul pentru a scăpa de furnicăturile pe care le simt ca niște ace. Ar fi trebuit să mă fi dus la spital, firește, dar mi s-a părut ceva lipsit de însemnătate față de ce i s-a întâmplat lui Jacob; durerea este o formă de pedeapsă pe deplin justificată. Așa că, în schimb, mi-am bandajat rana cât de bine am putut, strângând din dinți de fiecare dată când îmi scoteam bandajul de pe mâna cu pielea jupuită. Treptat, s-a vindecat: linia vieții din palmă a rămas pe vecie ascunsă de o rețea de cicatrice.

Îmi scot picioarele de sub grămada de pături de pe pat. Sus nu am niciun fel de încălzire, iar pereții lucesc din cauza condensului. Îmi trag ușor pe mine pantalonii de trening și o bluză verde-închis, lăsându-mi părul băgat pe sub guler, după care cobor la parter. Podeaua acoperită cu gresie rece mă face să icnesc și iau o pereche de adidași în picioare, înainte de a trage zăvorul de la ușă, să o

descui. Întotdeauna am fost genul de persoană care se trezește devreme; mă ridicam din pat odată cu soarele, gata de lucru în atelierul meu. Mă simt pierdută fără munca mea, de parcă m-aș fâțâi de colo-colo, în căutarea unei noi identități.

În timpul verii, pe-aici vor fi o mulțime de turiști, presupun. Nu la această oră și probabil că nu atât de departe de mare, cum e casa mea, dar pe plajă vor fi cu siguranță. Însă pentru moment îmi aparține, iar singurătatea e liniștitoare. Un soare de iarnă lipsit de strălucire își face apariția timid de după crestele stâncilor și razele lui se lovesc de suprafața înghețată a bălților care punctează cărarea ce merge de-a lungul coastei ce înconjoară golful. Încep să alerg, respirația mea lăsând în urmă un nor de aburi. În Bristol n-am alergat niciodată, dar aici mă mobilizez să alerg cale de kilometri întregi.

Îmi sincronizez ritmul pașilor cu cel al bățăilor inimii și alerg, fără să mă abat, drept spre mare. Adidașii mei fac zgomot atunci când ating drumul plin de pietre, dar alergările mele din fiecare zi m-au făcut să devin mai sigură pe picioare. Cărarea care coboară spre plajă mi-a devenit acum atât de cunoscută încât aș putea să cobor pe ea și legată la ochi, așa că sar ultimii câțiva pași până pe nisipul umed. După ce înconjur faleza ce împrejmuiește golful, alerg ușor în jurul acestuia, până când linia stâncilor mă împinge spre mare.

Refluxul e în punctul său maxim, iar pe nisip zace o grămadă de lemne și de gunoaie zdrențuite aduse de valuri, o linie în formă de cerc precum cel care se formează într-o cadă după ce te-ai spălat. Cotind și îndepărtându-mă de faleză, măresc cadența pașilor și sprintez prin apa puțin adâncă, nisipul ud parcă dorind să-mi înghită tălpile. Îmi aplec capul pentru a mă feri de vântul mușcător și mă lupt cu valurile, alergând cât pot de repede paralel cu țărmul, până când plămâni mă ard și îmi pot auzi sângele pompând șuierător în urechi. Pe măsură ce mă apropii de capătul plajei, stânca de acolo se înalță amenințătoare deasupra mea, dar în loc să

micșorez viteza, eu accelerez. Vântul îmi biciuiește părul și mă lovește cu el peste față, iar eu scutur din cap să-l dau la o parte. Alerg și mai repede și, în fracțiunea de secundă de dinaintea momentului în care ar trebui să mă izbesc de stânca ce mă așteaptă, îmi întind mâinile în față și mă lovesc puternic cu mâinile de piatra rece. Vie. Trează. Departe de coșmaruri.

După ce adrenalina dispare, încep să tremur, și mă întorc, mergând încet, pe drumul pe care am venit. Nisipul ud a înghițit urma pașilor mei, și nu a mai rămas nimic din adânciturile pe care le făcusem când alergasem între stânci. La picioarele mele găsesc o bucată de lemn adusă de valuri, pe care o ridic și cu care încep să sap alene un șanț în formă de cerc în jurul meu, dar nisipul de pe plajă se închide în urma lemnului chiar înainte ca eu să-l ridic de jos. Frustrată, merg câțiva pași și mă îndepărtez de zona cu nisip ud, iar acolo desenez cu bățul conturul unui alt cerc. Acum e mai bine. Simt dintr-odată dorința să-mi scriu numele în nisip, precum un copilaș aflat în vacanță, și zâmbesc la gândul meu inocent. Lemnul e greu de manevrat și alunecos, dar termin de săpat literele și mă ridic în picioare, pentru a-mi admira opera. Mi se pare ciudat să-mi văd numele scris cu atâta îndrăzneală și nerușinare. Am fost invizibilă atât de mult timp, iar acum ce-am devenit? O sculptoriță care nu mai sculptează. O mamă fără un copil. Literele nu sunt invizibile. Ele strigă la mine: sunt suficient de mari încât să poată fi zărite de sus de pe creastă. Simt cum mă cutremur din cauza fricii și a nerăbdării. Mi-am asumat un risc, dar mă simt bine că am făcut-o.

La capătul falezei se află un gard inutil, menit să le reamintească celor care se aventurează pe-aici să nu se apropie prea mult de marginea care se poate fărâmița în bucăți. Ignor semnul și pășesc peste sârmă, oprindu-mă la câțiva centimetri de golul de la picioarele mele. Întinderea de nisip se transformă încet din cenușiu în auriu, pe măsură ce soarele se înalță din ce în ce mai mult, iar numele meu dansează în mijlocul plajei, provocându-mă să-l prind

înainte să dispară.

O să-i facă o poză înainte să vină fluxul și să-l înghită cu totul, mă hotărăsc eu, pentru a putea immortaliza momentul în care m-am simțit plină de curaj. Alerg înapoi până la căsuță să-mi iau aparatul foto. Pașii mei mi se par acum mai ușori și-mi dau seama că e din cauză că mă îndrept către ceva și nu fug de ceva.

Acea primă fotografie nu reprezintă nimic special, încadrarea e total greșită, iar literele sunt prea departe de țărm. Alerg din nou în jos, spre plajă, străbătând întinderea netedă de nisip pe care sunt scrijelite nume din trecut, pentru a nu le lăsa să fie înghițite de nisipul ud. Scriu altele și mai sus, pe plajă; personaje din cărți pe care le-am citit pe când eram copil sau nume pe care le-am îndrăgit din simplul motiv că îmi plăcea cum arăta alăturarea de litere din ele. Apoi îmi scot aparatul foto, ghemuindu-mă pe nisip pentru a găsi unghiul potrivit, încadrând cuvintele mai întâi alături de valuri, apoi alături de stânci, după care alături de o fâșie lată de cer albastru. În cele din urmă, încep să mă cațăr pe coasta abruptă până în vârful falezei, pentru a obține ultimele cadre, balansându-mă periculos pe margine, încercând să ignor fiorul de teamă pe care mi-l provoacă. Plaja e acoperită cu însemne de diferite dimensiuni, asemănătoare cu mângălele lipsite de sens ale unui nebun, însă pot vedea deja cum fluxul din ce în ce mai puternic începe să lingă literele, involburând nisipul și făcându-și loc în sus pe plajă. Până seara, când valurile se retrag, la reflux, plaja va fi deja curățată, iar eu o voi putea lua de la capăt.

Am pierdut noțiunea timpului, însă soarele e sus pe cer, iar eu probabil că am făcut deja o sută de poze cu aparatul foto. Nisipul umed mi s-a lipit de haine și când îmi ating părul, acesta este țeapăn din cauza sării. N-am mânuși la mine, iar degetele îmi sunt atât de reci încât mă dor. O să mă duc acasă și-o să fac o baie fierbinte, după care o să descarc pozele în laptop și o să văd dacă o să găsesc ceva demn de a fi salvat. Simt un val de energie în mine; este pentru prima dată de când s-a petrecut accidentul când simt că ziua mea a

avut un sens.

Mă îndrept către căsuță, dar, atunci când ajung la locul în care drumul se bifurcă, ezit. Mi-o imaginez pe Bethan la magazinul de lângă parcul de rulote și felul în care îmi aduce aminte de sora mea. Simt cum mă apucă dorul de casă și, înainte de a mă putea răzgândi, o iau pe cărarea ce duce către rulote. Ce motiv aș putea avea pentru vizita la magazin? N-am niciun ban la mine, așa că nu mă pot preface că am venit după lapte sau după pâine. I-aș putea pune o întrebare, presupun, dar încerc să mă gândesc la ceva ce ar suna plauzibil. Orice mi-ar veni în minte, Bethan va ști că e doar un pretext. O să creadă că sunt o ființă jalnică.

Determinarea mă părăsește înainte să fac o sută de pași și, pe când ajung lângă rulote, mă opresc. Arunc o privire către magazin și văd o siluetă prin fereastră – nu-mi pot da seama dacă e Bethan și nu mai aștept să văd dacă am dreptate. Mă răsucesc și o iau la fugă înapoi spre căsuță.

Ajung la Blaen Cedi și scot cheia din buzunar, dar, atunci când pun mâna pe ușă, aceasta se mișcă puțin, și atunci îmi dau seama că nu este încuiată. Ușa e veche și nu te poți baza pe mecanismul încuietorii: Iestyn mi-a arătat cum să trag de ușă și cum să răsucesc cheia în așa fel încât să se audă zgomotul specific de încuiere, dar de mai multe ori am petrecut chiar și zece minute încercând s-o încui. Mi-a lăsat numărul lui, dar el nu știe că mi-am aruncat telefonul pe drum. Există o linie telefonică trasă până la căsuță, dar niciun aparat n-a fost instalat aici, așa că va trebui să merg până în Penfach ca să găsesc o cabină telefonică și să-l sun să-i spun să vină să repare broasca de la ușă.

Am intrat doar de câteva minute, când, dintr-odată, se aude un ciocănit în ușă.

— Jenna? Sunt Bethan.

Mă tentează să nu mă mișc de unde sunt, însă curiozitatea își spune cuvântul și simt un fior de nerăbdare atunci când deschid ușa. Deși am căutat un loc în care să evadesc, mă simt singură aici, în

Penfach.

— Ți-am adus niște plăcintă.

Bethan ține o farfurie acoperită cu un șervet și intră în casă fără să mai aștepte o invitație. O așază în bucătărie, alături de plita mașinii de gătit.

— Mulțumesc.

Încerc să găsesc un subiect de conversație, însă Bethan zâmbește doar. Își scoate haina grea din lână și gestul acesta mă impulsionează.

— Vrei o ceașcă de ceai?

— Dacă faci, da, spune ea. M-am gândit să trec pe la tine, ca să văd cum mai ești. Chiar m-am întrebat dacă n-o să treci pe la mine înainte să vin eu înapoi, dar știu cum este atunci când te stabilești într-un loc nou.

Privește de jur împrejurul căsuței și se oprește din vorbit, studiind sufrageria, cu nimic diferită față de atunci când mi-o prezentase Iestyn prima dată.

— N-am prea multe, spun eu, stânjenită.

— Nimeni nu are, pe-aici prin împrejurimi, spune Bethan veselă. Atât timp cât ai un loc cald și confortabil, asta e tot ce contează.

Mă mișc prin bucătărie în timp ce ea vorbește, pregătind ceaiul, fiind mulțumită că am o ocupație, după care ne așezăm amândouă la masa din lemn de pin, cu cănile în mână.

— Ce zici de Blaen Cedi?

— Este perfectă, spun eu. Este exact ce-mi trebuie.

— Mică și rece, vrei să spui? spune Bethan, zguduindu-se de răs și împrăștiind astfel stropi de ceai peste buza cănii.

Se șterge fără niciun rezultat pe pantaloni, în timp ce lichidul este absorbit de materialul pantalonilor, transformându-se într-o pată pe coapsă.

— N-am nevoie de prea mult spațiu, iar focul îmi ține suficient de cald, surâd eu. Sincer, chiar îmi place.

— Deci, care e povestea ta, Jenna? Cum de-ai ajuns să locuiești în

Penfach?

– E foarte frumos aici, spun eu simplu, strângându-mi mâinile în jurul căunii și privind în jos, la ceai, pentru a evita să întâlnesc privirea pătrunzătoare a lui Bethan.

Nu mai insistă.

– Destul de corect. Există și locuri mai puțin plăcute, deși în această perioadă a anului este cam sinistru pe aici.

– Când începi să deschizi rulotele?

– Deschidem de Paști, spune Bethan, apoi totul va rămâne deschis în timpul lunilor de vară – n-o să mai recunoști locul – după care închidem din nou pe la mijlocul lui octombrie. Să mă anunți dacă o să-ți vină rudele în vizită și o să ai nevoie de o rulotă – n-o să reușești niciodată să-i cazezi aici.

– Foarte drăguț din partea ta, dar nu aștept pe nimeni care să vină în vizită.

– N-ai niciun fel de rude?

Bethan privește direct către mine, iar eu mă trezesc că sunt incapabilă să-mi las privirea în jos.

– Am o soră, recunosc eu, dar nu mai vorbim una cu cealaltă.

– Ce s-a întâmplat?

– Ei, obișnuitele certuri dintre surori, spun eu încet.

Chiar și acum pot vedea chipul furios al lui Eve în timp ce mă imploră s-o ascult. Am fost prea mândră, acum îmi dau seama; prea orbită de dragoste. Poate că dacă aș fi ascultat-o pe Eve, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

– Îți mulțumesc pentru plăcintă, spun eu. Foarte drăguț din partea ta.

– N-ai pentru ce, spune Bethan, fără să pară deranjată că am schimbat subiectul.

Își ia haina pe ea și-și înfășoară de mai multe ori eșarfa în jurul gâtului.

– La ce altceva sunt buni vecinii? Acum cred că n-o să mai stai pe gânduri și o să treci pe la mine destul de curând.

Nu e o întrebare, dar încuviințez din cap. Ea mă fixează cu ochii ei căprui-închis și eu mă simt dintr-odată ca și cum aș fi din nou un copil.

— O să trec, spun eu. Promit. Și vorbesc serios.

După ce pleacă Bethan, scot cardul de memorie și descarc pozele în laptop. Majoritatea nu sunt bune de nimic, dar sunt și vreo câteva care au immortalizat perfect scrisul din nisip, având în fundal un peisaj cu marea firoasă, pe timp de iarnă. Pun ibricul pe plită pentru a mai face un pic de ceai, dar pierd noțiunea timpului și-mi dau seama, jumătate de oră mai târziu, că apa încă n-a fiert, întind mâna doar ca să-mi dau seama că e rece ca gheața. Focul s-a stins din nou. Am fost așa de absorbită de editarea pozelor încât nici n-am băgat de seamă că temperatura a tot scăzut, însă acum dinții au început să-mi clănțâne și nu mă mai pot opri din tremurat. Mă uit la plăcinta cu carne de pui adusă de Bethan și simt cum stomacul începe să-mi chiorăie de foame. Ultima oară când mi s-a mai întâmplat asta mi-a luat două zile înainte să reușesc să aprind focul din nou, iar inima îmi tresare la gândul că va trebui să trec din nou prin aceeași experiență.

Mă scutur ca să-mi revin. Când am devenit atât de vrednică de milă? Când mi-am pierdut abilitatea de a lua decizii, de a rezolva probleme? Sunt mai bună de-atât.

— Chiar așa, spun eu tare, glasul părând a suna ciudat în bucătăria goală. Hai să vedem cum rezolvăm chestia asta.

Soarele se ridică deasupra sătucului înainte ca eu să mă încălzesc din nou. Genunchii mi-au înțepenit după cele câteva ore petrecute ghemuită pe podeaua din bucătărie și am părut plin de funingine. Dar am o senzație de împlinire cum n-am mai avut de mult timp încoace, în timp ce așez plăcinta adusă de Bethan în mijlocul plitei, ca s-o încălzesc. Nu-mi pasă că este mai degrabă vremea pentru micul dejun decât pentru cină, sau că junghiurile produse de foame au venit și au trecut. Aranjez masa pentru cină și savurez fiecare

îmbucătură.

Capitolul 7

— Haideți! strigă Ray din capul scării către Tom și Lucy, privind la ceas pentru a cincea oară în tot atâtea minute. O să întârziem!

De parcă diminețile de luni nu erau suficient de stresante, Mags își petrecuse noaptea trecută la sora ei și nu se întorcea acasă decât după prânz, așa că Ray se descurcase de unul singur timp de douăzeci și patru de ore. Le permisesese copiilor – mai degrabă lipsit de înțelepciune, își dădea seama acum – să stea până târziu și să urmărească un film, iar acum fusese nevoit să tragă până și de Lucy, cea care ciripea întruna, pentru a o da jos din pat la ora șapte treizeci. Acum era opt și treizeci și cinci de minute și trebuia să se grăbească. Ray trebuia să se prezinte în biroul șefei poliției la nouă și jumătate, iar în ritmul asta urma ca la acea oră să se mai afle încă la baza scării și să strige după copii.

— Mișcați-vă odată!

Ray o luă spre mașină și porni motorul, lăsând ușa de la intrare să se legene, deschisă. Lucy ieși în mare viteză, cu părul nepieptănat răvășit pe chip, și se strecură pe scaunul din față, alături de tatăl ei. Fusta ei bleumarin de la uniforma școlară era șifonată, iar o șosetă lungă până la genunchi îi căzuse deja până în jurul gleznei. Un minut mai târziu apăru și Tom pășind agale, cu cămașa scoasă din pantaloni și fluturând bătută de vânt. Își ținea cravata în mână și nu arăta deloc dornic să și-o pună la gât. Se afla în mijlocul unei perioade de creștere bruște și se descurca foarte greu cu nou apăruta înălțime în plus, iar capul și-l ținea permanent înclinat, cu umerii cocoșați. Ray lăsă geamul în jos.

— Ușa, Tom!

— Ce?

Tom se uită la Ray.

— Ușa de la intrare?

Ray își încleștă pumnii. Cum se descurca Mags cu ei în fiecare zi fără să-și iasă din fire, el, unul, nu putea să-și dea seama. Lista lucrurilor pe care trebuia să le ducă la bun sfârșit îi mai plutea încă în minte și i-ar fi prins foarte bine dacă n-ar fi trebuit să facă toate astea tocmai astăzi.

— Oo. Tom se întoarse încet până la ușă și o închise cu un bubuit puternic. Se așeză pe locul din spate. Cum se face că Lucy stă în față?

— E rândul meu.

— Ba nu e.

— Ba e.

— Ajunge! răcni Ray.

Nimeni nu mai spusese nimic, iar în momentul în care terminaseră de străbătut drumul care le lua doar cinci minute până la școala lui Lucy, tensiunea lui Ray revenise la normal. Își parcă Fordul Mondeo pe locul marcat cu zigzaguri galbene și o conduse pe Lucy până în fața sălii de clasă, sărutând-o pe frunte și întorcându-se înapoi chiar la timp pentru a se întâlni cu femeia care-i nota numărul de înmatriculare.

— A, tu erai! zise ea, atunci când el ajunsese lângă mașină aproape pierzându-și echilibrul.

Femeia dădu din deget dojenitor.

— Aș fi crezut că tu știi mai bine cum să parchezi, inspectore.

— Scuze, spusese Ray. O treabă urgentă. Știi și tu cum e.

O lăsă bătând cu pixul în carnețel. Ai naibii, mafioții ăștia de la Asociația de părinți și profesori², se gândi el. Au prea mult timp liber, asta e problema lor.

— Deci, începu Ray, aruncând o privire spre locul de lângă el, unde Tom se strecurase de îndată ce Lucy coborâse din mașină, iar acum se holba pe fereastră, netulburat. Cum merge școala?

— Bine.

² PTA = Parents-Teachers Association.

Profesoara lui spunea că lucrurile stăteau cam la fel cu el, nici nu se înrăutățiseră, nici nu se îmbunătățiseră. El și Mags fuseseră la școală și ascultaseră un raport despre un băiat care nu avea niciun prieten, care nu depunea decât un efort minim la ore și care nu încerca absolut deloc să facă vreun progres.

— Doamna Hickson spune că se va deschide un club de fotbal la care te poți antrena în fiecare după-amiază de miercuri. Nu ți-ar plăcea?

— Nu prea.

— Eu am fost un jucător destul de bun pe vremea mea – poate că ai moștenit și tu câte ceva de la mine, ei, ce spui?

Chiar și fără să se uite la Tom, Ray își putea da seama că băiatul își dădea ochii peste cap, și tresări când își dădu seama cât de mult semăna și el acum cu tatăl său.

Tom își băgă căștile în urechi.

Ray oftă. Pubertatea îi transformase fiul într-un adolescent morocănos și nu foarte dornic de comunicare cu cei din jur, iar lui îi era groază de zilele în care și cu fiica sa se va întâmpla același lucru. N-ar fi trebuit să aibă un copil favorit, însă el avea o slăbiciune față de Lucy, care ajunsese la nouă ani și încă își mai dorea ca el s-o alinte și să-i spună o poveste înainte de culcare. Chiar și înainte ca Tom să intre în perioada adolescenței, el și cu tatăl său se mai ciondăneau din când în când. Prea asemănători, spunea Mags, deși Ray nu vedea deloc vreo asemănare.

— Mă poți lăsa aici, spuse Tom, desfăcându-și centura de siguranță în timp ce mașina încă nu oprise.

— Dar suntem la două străzi distanță de școală.

— Tată, e în regulă. O să merg pe jos.

Întinse mâna pentru a deschide ușa și pentru o clipă Ray se gândi că are de gând să se arunce pur și simplu din mașină.

— Bine, am înțeles!

Ray opri mașina lângă trotuar, ignorând complet indicatoarele rutiere pentru a doua oară în acea dimineață.

— Știi că oricum n-o să mai reușești să fii acolo când se face prezența, nu-i așa?

— Ne vedem mai târziu!

Și, cu asta, Tom dispăru, trântind ușa de la mașină și strecurându-se printre mașinile care treceau pe șosea, pentru a o traversa. Ce Dumnezeu se întâmplase cu fiul său cel amabil și vesel? Oare felul lui evaziv de-a se purta era doar un ritual de trecere la adolescență – sau mai era și altceva? Ray scutură din cap. Ai crede că a avea copii ar fi la fel ca o plimbare prin parc în comparație cu rezolvarea unei anchete complexe, însă el ar fi preferat oricând să interogheze un suspect decât să aibă o discuție cu Tom. Și ar obține și un rezultat mult mai satisfăcător, se gândi el, crispându-se. Slavă Domnului că Mags îi va lua ea pe copii de la școală.

Până când a ajuns la cartierul general, Ray a trebuit să și-l scoată pe Tom din minte. Nu era nevoie să fii un geniu ca să-ți dai seama de ce voia comandantul poliției să-l vadă. Accidentul cu autor necunoscut era deja vechi de șase luni și ancheta trebuia pusă în stand-by. Ray se așeză pe un scaun aflat în afara biroului căptușit cu lambriu din stejar, iar secretara îi adresă un surâs înțelegător.

— Termină de vorbit la telefon și te primește, spuse ea. Nu mai durează mult.

Comandantul Olivia Rippon era o femeie genială, dar și înfricoșătoare. Avansând rapid pe scara ierarhică, ea fusese șefa Forței Polițienești a comitatelor Avon și Somerset³ timp de șapte ani. La un moment dat chiar se vorbea despre promovarea ei în funcția de comisar-șef al Poliției Metropolitane, dar Olivia alesese, „din motive personale”, să rămână în biroul ei, acolo unde găsea o mare plăcere să-i reducă la niște rămășițe vrednice de milă pe ofițerii mai în vârstă în cadrul ședințelor lunare de evaluare. Era una din acele femei care se născuseră pentru uniformă; își purta părul castaniu-

³ În jurisdicția cărora se află și orașul Bristol, în care se desfășoară povestea de față.

închis strâns într-un coc și-și ascundea picioarele groase cu ciorapi negri opaci.

Ray își frecă palmele de pantaloni pentru a se asigura că sunt perfect uscate. Auzise un zvon cum că șefa blocase odată avansarea unui agent foarte promițător la gradul de inspector din cauză că palmele umede de transpirație ale bietului om nu „inspirau încredere”. Ray n-avea idee dacă era sau nu adevărat, dar nu avea de gând să-și asume niciun risc. S-ar fi putut descurca cu salariul său de inspector, însă erau un pic cam strâmtorați. Mags tot insista că avea de gând să devină profesoară, dar Ray își făcuse niște calcule și, dacă ar fi reușit să mai obțină vreo două promovări, atunci ar fi avut banii necesari pentru ca ea să nu mai fie nevoită să lucreze. Ray se gândi la haosul din fiecare dimineață și își spuse că Mags deja făcea mai mult decât trebuia – n-ar fi trebuit să fie nevoie ca ea să-și ia un serviciu doar pentru ca ei să-și permită câteva extravagante în plus.

— Acum poți intra, spuse secretara comandantului.

Ray trase adânc aer în piept și împinse ușa.

— Bună dimineața, doamnă.

Urmă o pauză, în timp ce comandantul nota ceva de zor într-un carnet cu tradiționalul ei scris de mână greu de descifrat. Ray se îndepărtă agale de ușă și se prefăcu că admiră numeroasele diplome și fotografiile care decorau pereții. Mocheta de culoare bleumarin era mai groasă și mai pufoasă decât cea care se găsea în restul clădirii, iar o masă de conferințe enormă ocupa o jumătate din cameră. În capătul mai îndepărtat stătea Olivia Rippon, așezată la un birou mare și curbat. În sfârșit, se opri din scris și-și ridică privirea.

— Vreau să închizi cazul accidentului din Fishponds.

Era clar că nu avea să i se ofere ocazia să stea la discuții, așa că Ray apucă scaunul cel mai apropiat de Olivia și se așeză pe el chiar și-așa. Ea ridică o sprânceană, dar nu zise nimic.

— Cred că dacă am mai avea puțin timp...

— Ați avut suficient timp, spuse Olivia. Cinci luni și jumătate,

mai exact. E o rușine, Ray. De fiecare dată când *Post* publică una din așa-numitele noutăți ale tale, nu se reamintește decât de încă un caz pe care poliția nu reușește să-l rezolve. Consilierul municipal Lewis m-a sunat azi-noapte: vrea să îngropăm cazul, și tot asta vreau și eu.

Ray simți cum îl cuprinde furia.

— Nu Lewis este cel care s-a opus cererii rezidenților ca viteza din cartierele rezidențiale să fie scăzută la treizeci de kilometri la oră?

Urmă o mică pauză, și Olivia îi aruncă o privire de gheață.

— Închide-l, Ray.

Se priviră unul pe celălalt peste biroul din lemn de nuc atent finisat, fără să vorbească. Surprinzător, Olivia fu cea care cedă prima, rezemându-se de spătarul scaunului ei și așezându-și în față mâinile cu degetele împletite.

— Ești un inspector excepțional de bun, Ray, iar tenacitatea ta îți face cinste. Dar, dacă vrei să avansezi, va trebui să accepți că lucrul în poliție ține la fel de mult de politică pe cât ține și de anchetarea unei crime.

— Înțeleg asta, doamnă, răspuse Ray, forțându-se să-și țină sub control frustrarea din voce.

— Bun, zise Olivia, scoțând capacul de la pix și întinzând mâna după următorul act care o aștepta în tăviță. Atunci ne-am înțeles. Cazul va fi închis astăzi.

Pentru prima dată Ray se bucura de aglomerația din trafic care-l făcea să întârzie în timp ce se întorcea către clădirea DIC. Nu era deloc nerăbdător să-i spună noutățile lui Kate și se întreba de ce gândul ăsta era ceea ce-l preocupa cel mai mult în aceste momente. Poate din cauză că ea era încă nouă în cadrul DIC, presupunea el: ea încă nu trecuse prin frustrarea cauzată de închiderea unui caz în care se investiseră atât de multe resurse. Stumpy avea să fie mult mai puțin afectat.

De îndată ce ajunse la secție, îi chemă pe toți în birou. Kate intră

prima, ținând o cană de cafea în mână, pe care o așează lângă computerul lui, acolo unde mai erau deja alte trei care-l așteptau, fiecare pe jumătate plină cu cafea neagră și rece.

— Sunt aici de săptămâna trecută?

— Mda – omul de serviciu a spus că refuză să le mai spele.

— Nu mă surprinde. Ai putea să le speli tu însuși, să știi.

Kate se așează pe scaun, în timp ce Stumpy tocmai intra și-l saluta din cap pe Ray.

— Îți aduci aminte de mașina pe care au văzut-o Brian și Pat pe camerele de supraveghere din jurul locului accidentului? spuse Kate, de îndată ce Stumpy se așează și el pe scaun. Cea care părea că se îndepărtează în mare grabă, pentru a scăpa de-acolo?

Ray încuviință din cap.

— Nu ne putem da seama ce model de mașină este din înregistrările pe care le avem, așa că aș vrea să i le arătăm lui Wesley. Dacă nu vom obține un rezultat bun, măcar vom elimina și pe asta de pe lista cu probe.

Wesley Barton era un individ anemic și costeliv care, nu se știa cum, obținuse recunoașterea ca expert al poliției în studierea materialelor înregistrate de camerele video de supraveghere. Lucrând într-un subsol fără ferestre aflat într-o clădire prăfuită de pe Redland Road, el folosea o impresionantă varietate de echipamente pentru a îmbunătăți imaginile surprinse de camerele de supraveghere, până când acestea deveneau suficient de clare pentru a fi folosite ca probe în justiție. Ray presupunea că Wesley era curat, având în vedere colaborarea lui cu poliția, dar exista ceva ce-l nemulțumea la tot acest aranjament, ceva ce-l făcea uneori pe Ray să simtă fiori reci.

— Îmi pare rău, Kate, dar nu pot autoriza bugetul necesar pentru asta, zise Ray.

Detesta faptul că trebuia să-i spună că toată munca grea depusă de ea urma să fie brusc întreruptă. Wesley era scump, dar era și bun, iar Ray era impresionat de asocierea la care se gândise Kate.

Nu-i plăcea că trebuia să admită, chiar și numai față de el însuși, că până și el se luase cu alte treburi în ultimele săptămâni. Toată treaba asta cu Tom îi abătuse atenția, și pentru o clipă simți o undă de nemulțumire la adresa fiului său. Era ceva impardonabil să lase viața particulară să-i afecteze serviciul, mai ales un caz atât de important cum era acesta. Nu că ar fi contat, se gândi el cu amărăciune, acum că șefa îi dăduse un ordin oficial.

— Nu e un cost foarte mare, spuse Kate, am vorbit deja cu el și...

Ray o opri.

— Nu mai pot autoriza bugetul pentru nimic, spuse el pe un ton serios.

Stumpy se uită la Ray. Făcea meseria asta de suficient timp pentru a-și da seama ce urma să spună.

— Șefa mi-a spus să închidem ancheta, spuse Ray, continuând să o privească pe Kate.

Urmă o pauză scurtă.

— Sper că i-ai spus unde-și poate băga ordinul. Kate râse, dar nimeni nu i se alătură.

Se uita de la Ray la Stumpy și înțelese în sfârșit cum stăteau lucrurile.

— Vorbești serios? Renunțăm la tot, pur și simplu?

— Nu avem la ce să renunțăm, spuse Ray. Nu mai putem face absolut nimic. N-ai obținut niciun rezultat urmărind pista cu carcasa de la farul de ceață...

— Există vreo douăsprezece sau chiar mai multe înregistrări care încă nu au fost verificate, spuse Kate. Nu ți-ar veni să crezi câți mecanici nu țin o evidență a reparațiilor pe care le fac. Asta nu înseamnă că n-o să fiu în stare să le dau de urmă, doar că mai am nevoie de timp.

— Irosim degeaba resursele, zise Ray cu blândețe. Câteodată trebuie să știi când să te oprești.

— Am făcut tot ce ne-a stat în putință, spuse Stumpy, dar e ca și cum am căuta acul în carul cu fân. Niciun număr de înregistrare,

nicio culoare, niciun model al mașinii: avem nevoie de mai mult, Kate.

Ray îi era recunoscător lui Stumpy pentru că-l susținea.

— Și nu mai avem nimic altceva, spuse el. Așa că mă tem că trebuie să tragem linie și să închidem ancheta deocamdată. Evident, dacă va apărea ceva nou și folositor, atunci vom începe din nou căutările, dar altfel... se întrerupse, conștient că vorbea exact la fel ca într-una din conferințele de presă ale șefei.

— Totul se reduce la politică, nu-i așa? zise Kate. Șefa spune „săriți” și noi spunem „Cât de sus?”

Ray își dădu seama că ea acum lua totul în mod personal.

— Hai, Kate, ești de suficient de mult timp în branșă pentru a ști că uneori trebuie să iei decizii dificile. Se opri brusc, nedorind să dea impresia că-i vorbește de sus. Uite, au trecut aproape șase luni și încă n-am obținut nimic concret care să ne permită să continuăm. Niciun martor, nimic de la patolog, nimic, nimic. Am putea alocă toate resursele din lume pentru asta și tot n-am avea nicio pistă cu ajutorul căreia să putem continua. Îmi pare rău, dar mai avem și alte investigații pe cap, alte victime pentru care să luptăm.

— Ai încercat măcar? zise Kate, cu obraji roșii de furie. Sau te-ai trântit doar pe spate?

— Kate, o avertiză Stumpy, trebuie să te calmezi.

Ea îl ignoră și îl privi sfidătoare pe Ray.

— Presupun că trebuie să iei în considerare și promovarea ta. Nu ți-ar servi la nimic dacă te-ai pune contra unei decizii a șefei, nu?

— Nu are nimic de-a face cu asta!

Ray încerca să rămână calm, însă rostise replica mai tare decât intenționase. Se uitau unul la celălalt. Îl vedea cu coada ochiului pe Stumpy, care aștepta să vadă ce se va mai întâmpla în continuare. Ray trebuia să-i spună lui Kate să iasă afară din biroul lui. Să-i reamintească faptul că ea este un agent într-o agenție DIC foarte aglomerată și că dacă șefa ei a spus că un caz trebuie închis, atunci cazul acela se închide. Și gata. Deschise gura, dar nu reuși să spună

nimic.

Problema era că ea avea perfectă dreptate. Ray nu-și dorea nici el să închidă cazul accidentului cu autor necunoscut, nu mai mult decât Kate, și fusese o vreme când i-ar fi ținut piept șefei și și-ar fi susținut cazul așa cum o făcea Kate acum. Poate că se înmuiase între timp, sau poate că ea avea dreptate: poate că își puna prea mult speranțele într-o promovare.

— Știu că e greu atunci când ai depus un efort atât de mare pentru cazul ăsta, spuse el încet.

— Nu e doar munca – Kate aținti cu degetul fotografia lui Jacob de pe perete – mai e și băiețelul acesta. Totul pare foarte greșit.

Ray își aduse aminte de mama lui Jacob stând pe canapea, cu durerea întipărită pe față. Nu putea aduce niciun contraargument la spusele lui Kate, și nici nu încercă să o facă.

— Chiar îmi pare foarte rău.

Își drese glasul și încercă să se concentreze la altceva.

— Cu ce cazuri se mai ocupă echipa în momentul de față? Îl întrebă el pe Stumpy.

— Malcolm e la tribunal toată săptămâna pentru afacerea Grayson și mai are și dosarul referitor la cazul acela de vătămare corporală gravă, de pe Queen's Street – procurorul are de gând să formuleze acuzația. Eu lucrez la detaliile referitoare la jafurile de la Co-op, iar Dave a fost trimis să vorbească despre pericolele la care te expui dacă deții arme albe. Astăzi este în vizită la un liceu și vorbește despre „responsabilitățile din cadrul comunității”.

Stumpy murmură termenul de parcă ar fi fost o înjurătură, iar Ray începu să râdă.

— Trebuie să te mai modernizezi și tu, Stumpy.

— Poți să vorbești cu copiii ăia până faci spume la gură, zise Stumpy. N-o să-i oprească să mai poarte cuțite la ei.

— Ei, poate că nu, dar trebuie să încercăm, cel puțin, spuse Ray, făcând o notiță în agendă, pentru mai târziu. Anunță-mă dacă apare ceva nou înainte de ședința de mâine dimineață, da? Și mi-ar plăcea

să aud ideile tale în legătură cu predarea armelor albe care să coincidă cu perioada vacanțelor școlare. Hai să încercăm să îndepărtăm cât mai multe de pe stradă.

— S-a făcut!

Kate se holba la podea, jupuindu-și pieluțele din jurul unghiilor. Stumpy o împunse ușor cu degetul mare de la mână, iar ea se întoarse ca să se uite la el.

— Sendviș cu bacon? zise el încet.

— N-o să mă facă să mă simt mai bine, murmură Kate.

— Nu, continuă Stumpy, dar m-ar putea face pe mine să mă simt mai bine dacă n-o să-ți petreci toată dimineața cu fața unui buldog care-a înghițit o viespe.

Kate râse, dar era un râs cam forțat.

— Ne vedem acolo.

Urmă o pauză, iar Ray își dădu seama că ea aștepta ca Stumpy să iasă din încăpere. Închise ușa și se întoarse la birou, așezându-se pe scaun și încrucișându-și brațele.

— Ești bine?

Kate încuviință din cap.

— Vreau să-mi cer scuze, n-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa cum am făcut-o.

— Am pățit și mai rău, zise Ray cu un rânet.

Kate nu zâmbi și el își dădu seama că ea nu se afla în dispoziția necesară să facă glume.

— Știu că ancheta asta înseamnă foarte mult pentru tine, zise el.

Kate se uită din nou la fotografia lui Jacob.

— Mă simt de parcă l-aș fi dezamăgit.

Ray se simțea și el ca și cum propria lui formă de apărare se prăbușise. Era adevărat, îl dezamăgiseră, dar nu ar fi ajutat-o cu nimic pe Kate dacă i-ar fi spus asta.

— Ai făcut tot ce-ai putut, spuse el. Tot ce-a fost posibil.

— Și totuși n-a fost suficient, nu?

Se întoarse să se uite la Ray și el scutură din cap.

— Nu. N-a fost suficient.

Kate ieși din birou, închizând ușa în urma ei, iar Ray bătu tare cu degetul în tăblia biroului. Pixul i se rostogoli de-a lungul biroului și căzu pe podea. Se lăsă pe spate în scaun și-și încrucișă degetele la ceafă. Părul începea să i se rărească și închise ochii, simțindu-se dintr-odată foarte bătrân și foarte obosit. Ray se gândi la ofițerii mai în vârstă cu care se intersecta zi de zi, majoritatea mai mari decât el, dar și câțiva mai tineri, cu toții avansând cu rapiditate, fără să se oprească. Oare avea el energia necesară pentru a concura cu ei? Oare chiar își dorea asta?

Cu ani în urmă, când Ray intrase în serviciu, totul păruse foarte simplu. Bagă-l pe tipul cel rău după gratii și asigură-te că cetățenii cinstiți sunt în siguranță. Colectează probele de la scenele unde cineva fusese înjunghiat sau atacat; de la scenele unor violuri sau ale unor jafuri violente, și asigură-te că faci treabă bună și că lumea devine mai sigură. Dar oare el chiar făcea toate acestea? Blocat în biroul lui de la opt dimineața până la opt seara aproape în fiecare zi, ieșind pe teren doar atunci când se sătura să se mai ocupe de toate acele hârtoage; forțat să respecte cu sfințenie dorințele șefilor, chiar și atunci când acestea se băteau cap în cap cu toate convingerile sale.

Ray se uită la dosarul lui Jacob, înțesat de urmărirea unor piste care nu au dus nicăieri și de cercetări lipsite de rezultate. Se gândi la amărăciunea de pe chipul lui Kate, la dezamăgirea ei că el nu se luptase mai mult să-i schimbe decizia șefei, iar el detesta faptul că ea se gândea acum că o dezamăgise. Dar cuvintele șefei lui încă îi mai răsunau în urechi, iar Ray era suficient de chibzuit încât să nu treacă peste ordinele ei directe, indiferent cât de furioasă era Kate din această cauză. Luă dosarul lui Jacob și-l așeză hotărât în sertarul de jos al biroului său.

Capitolul 8

Amenințarea ploii plutea în văzduh încă de când coborâsem pe cărarea către plajă în zori, așa că mi-am tras gluga pentru a mă feri de primii stropi. Deja făcusem pozele pe care mi le dorisem, iar plaja era acoperită de cuvinte. Îmi plăcea să păstrez nisipul din jurul cuvintelor neted și neatins și deveneam din ce în ce mai pricepută cu camera foto. Am studiat fotografia ca parte a cursurilor de artă, însă sculptura a fost marea mea pasiune dintotdeauna. Acum mă bucur de faptul că pot redescoperi aparatul foto, că mă pot juca cu setările lui în funcție de lumina de afară și că îl pot purta cu mine peste tot, devenind astfel o parte din mine, la fel cum se întâmpla odată cu bucățile de lut cu care lucram. Și, deși mâna îmi pulsează după o zi întreagă de ținut camera, încă mai am suficientă putere în ea încât să mai pot face poze. M-am obișnuit să vin aici jos în fiecare dimineață, cât nisipul mai este încă suficient de ud încât să poată fi modelat, însă deseori mă întorc aici și după-amiaza, atunci când soarele se află în cel mai înalt punct al său. Am început să memorez orele la care au loc fluxul și refluxul și pentru prima dată de la accident încep să mă gândesc la viitor; abia aștept să vină vara, ca să văd soarele de pe plajă. Parcul de rulote s-a deschis acum pentru sezonul turistic, iar Penfachul este plin de oameni. Găsesc că este foarte ciudat de cât de „locală” am devenit deja: mormăi din cauza năvalei turiștilor; sunt cam posesivă cu plaja mea cea liniștită.

Nisipul se umple de pete din cauza ploii, iar marea care se tot umflă începe să șteargă urmele pe care le-am făcut în nisipul ud în partea de jos a plajei, îndepărtând ce-mi ieșise și ce greșisem, deopotrivă. A devenit o rutină să încep fiecare zi scriindu-mi numele aproape de țărm, după care mă trec fiori reci văzându-l supt de valurile mării. Chiar dacă pozele cu truda mea de dimineață se află în siguranță în aparatul meu foto, nu sunt obișnuită cu această lipsă de continuitate. Nu există niciun bulgăre de lut asupra căruia

să pot reveni de mai multe ori, perfecționându-i conturul, scoțând la iveală adevărata lui formă. Forțată fiind de împrejurări să lucrez foarte repede, găsesc tot acest proces deopotrivă încântător și obositor.

Ploaia e persistentă și-și face loc prin haina mea, scurgându-se totodată și în cizme. Când mă răsucesc să plec de pe plajă, văd un bărbat care pășește către mine, având alături un câine masiv care sare întruna. Îmi țin respirația. E încă departe de mine și nu-mi pot da seama dacă chiar vine spre mine, sau dacă pur și simplu se îndreaptă către mare. Simt un gust metalic în gură și-mi ling buzele, căutând umezeală, dar negăsind decât sarea ce s-a adunat pe ele. L-am mai văzut și înainte pe acest bărbat, alături de câinele lui: i-am privit de sus de pe faleză, ieri dimineață, până când au plecat de acolo, lăsând din nou plaja pustie. În ciuda hectarelor întregi de spațiu deschis, mă simt captivă, și încep să mă plimb de-a lungul marginii apei, de parcă întotdeauna am avut intenția să parcurg acest traseu.

— Neața!

Își modifică încet traiectoria, până când începe să meargă paralel cu mine.

Nu pot spune nimic.

— Ce zi minunată pentru o plimbare, spune el, ridicându-și fața spre cer.

Cred că are în jur de cincizeci de ani: păr cenușiu ce se ițește de sub o pălărie cernită, o barbă tăiată îngrijit, care-i acoperă jumătate de față.

Expir încet.

— Trebuie să mă întorc înapoi, spun eu evaziv. Trebuie să...

— Să ai o zi frumoasă!

Bărbatul încuviințează încet din cap și-și strigă câinele, iar eu mă întorc înspre uscat și încep să alerg ușor spre faleză. La jumătatea plajei mă întorc ca să verific ce se întâmplă în spatele meu, dar bărbatul este tot acolo, la marginea apei, aruncând un băț în apă

pentru câinele său. Bătăile inimii încep să revină la normal, iar acum mă simt ca o proastă.

Atunci când ajung în vârful falezei sunt deja udă până la piele. Mă hotărâsc să-i fac o vizită lui Bethan, pășind repede și decisă în direcția parcului de rulote înainte să mă pot răzgândi.

Bethan mă salută, cu un zâmbet larg pe față.

— Pun apă la fiert.

Se grăbește să ajungă în partea din spate a magazinului, continuând să monologheze pe un ton vesel despre prognoza meteo, despre amenințarea cu suspendarea autobuzului care trece pe aici și despre gardul rupt al lui Iestyn, care a avut ca rezultat faptul că șaptezeci de capre au scăpat afară azi-noapte.

— Alwen Rees n-a fost chiar mulțumit de asta, ascultă-mă pe mine!

Încep să râd – mai puțin din cauza poveștii înseși și mai mult din cauza felului în care o spune Bethan, care se folosește de gesturi exagerate ale mâinilor, ceea ce sugerează naturalețea unui om născut pentru așa ceva. Mă plimb prin magazin, în timp ce ea termină de pregătit ceaiul. Podeaua este din beton, iar pereții sunt dați cu var, cu polițe care acoperă două laturi ale încăperii. Prima dată când am venit aici erau goale: acum sunt înțesate cu tot felul de cutii de cereale, cutii de conserve, fructe proaspete și legume, gata pregătite pentru turiști. O vitrină frigorifică încăpătoare adăpostește câteva cutii cu lapte și alte produse proaspete. Iau și eu puțină brânză.

— E brânză de capră adusă de Iestyn, spune Bethan. Ia-o acum, cât mai poți – dispare imediat în timpul sezonului turistic, când suntem foarte aglomerați. Acum, vino și ia loc aici, lângă radiator, și spune-mi cum te descurci acolo.

O pisicuță negru cu alb miaună pe lângă gleznelor ei, iar ea o ridică de jos și și-o așază în jurul umerilor.

— Nu vrei o pisică să-ți țină de urât, așa-i? Am trei pisicuțe de-astea micuțe pe care vreau să le dau – prinzătoarea noastră de

șoareci a fâtat acum vreo câteva săptămâni. Dumnezeu știe cine ar putea fi tatăl.

— Nu, mulțumesc.

Pisicuța este incredibil de drăgălașă: un ghem de blană cu o coadă permanent în mișcare, ca un metronom. Vederea ei îmi provoacă o amintire uitată, care amenință să iasă la suprafață, așa că mă fac mică în scaun.

— Nu prea ești genul care iubește pisicile?

— N-aș putea avea grijă de una, spun eu. Nu pot avea grijă nici măcar de o plantă păianjen. Tot ce am în grijă moare.

Bethan râde, deși nu intenționasem să sune ca o glumă. Ea mai trage un scaun și așază încă o cană de ceai pe tejghea, lângă mine.

— Ai făcut câteva poze, așa-i? Bethan face un gest către aparatul meu foto de la gât.

— Doar vreo câteva, la golf.

— Pot să le văd?

Ezit, însă îmi trag cureaua peste cap și deschid camera foto, arătându-i lui Bethan cum să vadă pozele pe ecran.

— Sunt minunate!

— Mulțumesc.

Simt cum mă îmbujorez. N-am fost niciodată prea pricepută să primesc laude. Când eram copil, profesorii îmi apreciau talentul artistic și expuneau obiectele făcute de mine în sala unde așteptau vizitatorii pe scaune, dar n-am început să-mi dau seama că sunt talentată până la vârsta de doisprezece ani, deși era un talent brut, neșlefuit. Școala a organizat o expoziție – ceva pentru părinți și pentru personal – iar părinții mei au venit împreună ca s-o vadă, ceea ce era o raritate, chiar și pe-atunci. Tatăl meu a stat tăcut în fața porțiunii de perete unde erau expuse picturile mele, alături de o statueta a unei păsări pe care o făcusem din metal răsucit. Mi-am ținut respirația cât de mult am putut, trezindu-mă că-mi țin degetele încrucișate în pliurile fustei.

— Incredibil, a spus el.

S-a uitat la mine de parcă mă vedea pentru prima oară.

— Ești incredibilă, Jenna.

Ar fi trebuit să nu-mi mai încap în piele de bucurie, și mi-am strecurat mâna în mâna lui și l-am luat cu mine la doamna Beeching, care vorbea despre liceele de artă, despre burse și despre profesorii cei mai în măsură să îndrume elevii. Iar eu am rămas acolo uitându-mă la tatăl meu, care considera că sunt incredibilă.

Mă bucur că el nu mai e aici, cu mine. Nu mi-ar plăcea deloc să-i văd dezamăgirea din priviri.

Bethan încă se mai uită la peisajele pe care le-am fotografiat în golf.

— Vorbesc serios, Jenna, sunt niște fotografii foarte reușite. Ai de gând să le vinzi?

Aproape că încep să râd, dar ea nu surâde și-mi dau seama că vorbește serios.

Mă întreb dacă ar fi posibil. Poate că nu acestea – încă mai exersez, încă mai caut lumina potrivită – dar dacă aș persevera...

— Poate, spun eu, surprinzându-mă chiar și pe mine. Bethan caută mai departe prin ultimele fotografii, râzând atunci când ajunge la numele ei scris în nisip.

— Sunt eu!

Roșesc.

— Încercam altceva.

— Îmi place la nebunie – pot s-o cumpăr?

Bethan ridică aparatul foto în sus și admiră fotografia din nou.

— Nu mai vorbi prostii, spun eu. Ți-o printez. Cel puțin atât pot face și eu: ai fost foarte drăguță cu mine.

— Oficiul poștal din sat are unul din aparatele alea la care le poți printa tu însăși, spune Bethan. Îmi place foarte mult asta, cu numele meu, și asta de aici – unde marea e în punctul maxim.

A ales una din preferatele mele: am făcut-o seara, în timp ce soarele se cufunda dincolo de orizont. Marea este aproape plată; o oglindă tremurătoare de roz și portocaliu, în timp ce stâncile din

jurul ei nu sunt decât niște siluete nemișcate.

— O să le printez după-amiază.

— Mulțumesc, spune Bethan.

Așază camera foto lângă ea și se întoarce cu fața spre mine, privirea ei directă fiindu-mi deja cunoscută.

— Acum, lasă-mă și pe mine să fac ceva pentru tine.

— Nu-i nevoie, încep eu, deja ai...

Bethan îmi alungă protestele cu o fluturare din mână.

— Am făcut curățenie pe-aici și am câteva lucruri de care vreau să scap. Face un gest cu mâna spre doi saci negri care așteaptă cuminți lângă ușă. Nimic extraordinar: perne și cuverturi rămase după ce am reamenajat rulotele și câteva haine care nu-mi vor mai veni bine niciodată, nici dacă aș renunța permanent la ciocolată. Nimic deosebit – nu prea există căutare pentru rochiile de bal în Penfach – însă n-ar fi trebuit să cumpăr niciodată atâtea perechi de pantaloni de trening și de jeanși, ori atâtea rochii.

— Bethan, nu trebuie să-mi dai mie hainele tale!

— De ce naiba nu?

— Pentru că...

Mă privește drept în ochi și mă opresc. Se uită la mine atât de liniștită încât nu mă pot simți stânjenită, și nici nu pot continua să port aceleași haine zi de zi.

— Uite ce e, sunt doar lucruri pe care oricum le-aș da la magazinul de binefacere. Uită-te și tu prin ele și alege ce poți folosi. Logic, nu?

Plec din parcul de rulote cu brațele pline de haine călduroase și cu un sac plin cu ceea ce Bethan le numește „articole de uz casnic”. Când ajung în căsuță le împrăștiu pe dușumea, de parcă ar fi cadouri de Crăciun. Jeanșii sunt un pic cam mari, dar o să-i pot purta cu o curea, și aproape că mă umflă plânsul când simt moliciunea bluzei groase din lână pe care ea a pus-o deoparte pentru mine. Căsuța este înghețată și mi-e permanent frig. Puținele haine pe care le-am adus cu mine din Bristol – îmi dau seama că am încetat să-l numesc

„acasă” – sunt jerpelite și țepene de la sare și de la spălatul de mână, în cadă.

Dar „articolele de uz casnic” ale lui Bethan mă încântă cel mai mult. Acopăr canapeaua jerpelită cu o cuvertură groasă alcătuită din bucăți diferite de materiale roșii și verzi strălucitoare, și imediat camera începe să pară mai caldă și mai primitoare. Pe polița de deasupra mașinii de gătit se află o colecție de pietre pe care le-am adunat de pe plajă, șlefuite și netezite de apa mării: așez lângă ele vaza din sacul cu obiecte destinate magazinului la mâna a doua dat de Bethan, și mă hotărâsc să adun în după-amiaza asta câteva nuiele de salcie pentru a le așeza în vază. Pernele promise ajung pe podea, în apropierea focului, acolo unde stau de obicei și citesc sau îmi editez fotografiile. La fundul sacului găsesc două prosoape, un covoraș pentru baie și încă o cuvertură.

Nu-mi vine să cred nici măcar o clipă că Bethan avea de gând să arunce toate aceste lucruri, însă o cunosc destul de bine încât să nu mai pun întrebări.

Aud un ciocănit în ușă și mă opresc din ceea ce fac. Bethan mi-a spus că Iestyn ar putea trece astăzi pe aici, dar mai aștept un moment, pentru orice eventualitate.

— Ești acasă?

Trag în lături zăvorul și deschid ușa. Iestyn mă salută cu obișnuitul său aer morocănos, iar eu îi urez un călduros bun venit. Ceea ce la început am considerat respingere, chiar mojiție, am ajuns acum să consider că e pur și simplu felul de-a fi al unui om mai rezervat, care este mai degrabă preocupat de starea caprelor sale decât de sentimentele consătenilor săi.

— Ți-am adus câțiva bușteni, spune el, arătându-mi lemnele de foc care sunt împărășiate alandala în remorca atașată de ATV-ul lui. Nu te pot lăsa să rămâi fără lemne. Le aduc eu în casă.

— Vrei să-ți fac o ceașcă de ceai?

— Cu două cubulețe de zahăr, strigă Iestyn peste umăr, în timp ce străbate cu pași mari distanța până la remorcă.

Începe să încarce buștenii într-un coș, iar eu pun ibricul pe plită.

— Cât îți datorez pentru bușteni? întreb eu după ce ne-am așezat amândoi la masa din bucătărie, cu ceștile de ceai în față.

Iestyn clatină din cap.

— Nu sunt decât resturi rămase dintr-un transport adus acum ceva timp. Nu sunt suficient de buni pentru a fi vânduți.

Lemnele pe care mi le-a așezat frumos lângă sobă îmi vor ajunge pentru cel puțin o lună. Suspectez că e mâna lui Bethan la mijloc, dar nu sunt în măsură să refuz un dar atât de generos. Trebuie să mă gândesc la o cale de a-i întoarce serviciul, și același lucru trebuie să-l fac și pentru Bethan. Iestyn îmi acceptă tăcut mulțumirile.

— N-aș mai fi fost în stare să recunosc locul acesta, spune el, privind de jur împrejur la cuvertura colorată și la colecția de cochilii și de resturi adunate de pe plajă. Cum te-ai descurcat cu mașina de gătit? Nu ți-a făcut prea multe figuri, nu? Arată către vechea mașină Aga. Uneori îți pot juca feste, nemernicele.

— M-am descurcat, mulțumesc.

Îmi înăbuș un zâmbet. Deja am antrenament; reușesc să aduc focul la viață în doar câteva minute. Un succes minor, dar îl așez frumos lângă celelalte, depozitându-le pe toate de parcă într-o zi mi-ar putea anula eșecurile.

— Așa, acum trebuie să plec, spune Iestyn. Îmi vin rudele în vizită în weekend și ai crede că ar fi vlăstare regale, la cât efort a depus Glynis până acum. Îi spun întruna, pe ei nu-i interesează dacă este curățenie în casă sau dacă sunt flori în sufragerie, însă ea vrea ca totul să fie perfect pentru ei.

Își dă ochii peste cap, de parcă ar vrea să pară exasperat, însă i se simte afecțiunea din glas atunci când vorbește despre soția lui.

— Îți vin copiii în vizită? îl întreb eu.

— Ambele fiice, spune el, cu soții lor și cu cei mici. O să cam fie înghesuală, dar nimeni nu se simte deranjat, atât timp cât suntem în familie, nu?

Îmi spune la revedere și eu privesc cum ATV-ul lui saltă în sus și-n jos pe terenul plin de dâmburi.

Închid ușa și rămân acolo, privind prin toată casa. La sufrageria care până în urmă cu doar câteva momente a părut atât de primitoare și de călduroasă, dar care acum pare pustie. Îmi imaginez un copil – copilul meu – jucându-se pe preșul din fața mașinii de gătit. Mă gândesc la Eve și la nepoata și nepotul meu, care cresc fără ca eu să fac parte din viețile lor. Poate că eu mi-am pierdut fiul, însă încă mai am o familie, indiferent ce s-a întâmplat între noi.

M-am împăcat bine cu Eve pe când eram mici, în ciuda diferenței de patru ani dintre noi. Am admirat-o mereu pe Eve, și ea a avut la rândul ei grijă de mine, părând că n-a deranjat-o niciodată faptul că surioara ei mai mică se ține tot timpul după ea. Am fost destul de diferite: eu cu părul meu castaniu și ciufulit tot timpul, ea cu părul lung și drept, de culoare maro-cenușiu. Amândouă am învățat bine la școală, însă Eve era mai răbdătoare decât mine, stând cu nasul în carte mult timp după ce eu o aruncasem pe-a mea în partea cealaltă a camerei. Eu în schimb petreceam multe ore în atelierul de pictură al școlii, ori pe podeaua din garaj – singurul loc din casă în care mama îmi permitea să lucrez cu lutul și cu pânzele pentru pictură. Sora mea cea mofturoasă strâmba din nas din cauza acestor pasiuni ale mele, scheunând când fugea departe de mâinile mele întinse după ea, pline de lut umed. „Lady Eve” am strigat eu într-o zi după ea, iar numele i-a rămas, mult timp după ce am crescut și ne-am întemeiat propriile noastre familii. Eve adora porecla în secret, așa mi-am închipuit mereu, căci de-a lungul anilor am urmărit-o cum accepta complimentele pentru o cină deosebit de reușită sau pentru cât de frumos împacheta cadourile.

N-am mai fost la fel de apropiate după ce a plecat tata. Nu am putut s-o iert pe mama pentru că l-a gonit de-acasă și n-am înțeles cum de Eve a putut s-o facă. Chiar și așa, îmi este groaznic de dor

de sora mea, mai ales acum, mai mult ca oricând. Cinci ani din viața cuiva este mult prea mult, mai ales dacă cearta s-a produs din cauza unui comentariu aruncat aiurea.

Caut prin laptop și găsesc pozele pe care mi le-a cerut Bethan. Mai adaug încă trei, pe care vreau să le atârñ pe pereții căsuței, în rame pe care vreau să le fac din lemnul adus de valuri pe plajă. În toate apare golful: toate sunt făcute din același punct, dar sunt destul de diferite. Apa albastră și strălucitoare din prima poză, lumina soarelui sclipind pe deasupra golfului, care lasă locul cenușiului anost din cea de-a doua poză, cu soarele de-abia vizibil sus pe cer. A treia poză este preferata mea: făcută atunci când curentul produs de vânt era la intensitate maximă, încât de-abia îmi puteam menține echilibrul în vârful falezei, și chiar și pescărușii renunțaseră la a se mai roti non-stop pe cer. Poza înfățișează norii negri care plutesc în jos, către marea care își azvârle talazurile peste ei. Golful a fost atât de viu în ziua aceea încât mi-am putut simți tot timpul bătăile inimii pulsând și împingând sângele prin vene în timp ce lucram.

Mai pun încă o poză pe cardul de memorie: un instantaneu luat în prima zi în care am scris pe nisip, atunci când am umplut plaja cu nume din trecutul meu.

Lady Eve.

Nu pot risca să-i dezvălui surorii mele unde mă aflu, dar îi pot spune totuși că sunt bine. Și că-mi pare rău.

Capitolul 9

— Mă duc la Harry's, să iau prânzul, șefule, vrei să-ți iau ceva?

Kate își făcu apariția în cadrul ușii de la biroul lui Ray. Purta o pereche de pantaloni gri strânși pe corp și un pulover la fel de strâmt, peste care îmbrăcase o geacă subțire, pregătindu-se astfel să iasă afară.

Ray se ridică în picioare și-și înșfăcă și el haina de pe spătarul scaunului.

— Vin și eu cu tine – mi-ar prinde bine puțin aer curat.

De obicei, mânca la cantină, sau în birou, însă o masă de prânz alături de Kate îl atrăgea mult mai mult. Și, de altfel, în sfârșit strălucea și soarele, iar el nu-și ridicase nasul din hârtiile de pe birou de la opt dimineața. Merita și el o pauză.

Localul era aglomerat, ca de obicei, cu o coadă ce șerpuia de-a lungul teighelei, până afară, pe trotuar. Era foarte popular în rândul polițiștilor nu doar pentru că era situat foarte aproape de secție, ci și datorită sendvișurilor care aveau prețuri foarte bune și comanda venea foarte repede. Nimic nu era mai frustrant pentru un polițist înfometat decât să fie chemat la datorie înainte să-i sosească prânzul comandat.

Înaintară cu greutate stând la coada deja formată.

— Ți-aș putea aduce eu comanda la birou, dacă te grăbești, spuse ea, însă Ray scutură din cap.

— Nu mă grăbesc, îi zise el. Studiez acum planurile pentru Operațiunea Întreruperea și mi-ar prinde bine o mică pauză. Hai să mâncăm aici.

— Bună idee. Operațiunea asta are legătură cu spălarea de bani, așa-i?

Kate vorbi încet, atentă la cei din jurul ei, iar Ray aprobă dând din cap.

— Corect. Te pot pune și pe tine la curent cu dosarul, dacă vrei, ca să-ți dai și tu seama cum a fost elaborată.

— Grozav, mersi.

Comandară sendvișuri și găsiră două taburete înalte la fereastră, cu un ochi la Harry, care în câteva minute deja le flutura pungile din hârtie cafenie prin aer. Doi agenți în uniformă trecură prin fața ferestrei și Ray ridică mâna, salutându-i.

— Alimentăm și mai mult ideea că „DIC nu lucrează la nimic”, îi zise el lui Kate râzând.

— Habar n-au ei, spuse Kate, alegând o felie de roșie din sendviș și mâncând-o separat. N-am mai lucrat niciodată atât de mult la un caz precum la cel al lui Jacob Jordan. Și totul a fost în zadar.

Lui Ray nu-i scăpă amărăciunea din vocea ei.

— N-a fost în zadar, doar știi și tu. Într-o zi, cineva va vorbi despre ce s-a întâmplat, vorba se va împrăști, iar noi îi vom prinde.

— Nu așa ar trebui să-și facă poliția treaba, totuși.

— Ce vrei să spui?

Ray nu era sigur dacă trebuia să fie amuzat sau insultat de franchețea ei.

Kate își lăsa sendvișul jos.

— Așteptăm noi o reacție, nu acționăm noi. N-ar trebui să stăm degeaba, așteptând să primim informații din altă parte: ar trebui să fim noi pe-afară, adunând date.

Era de parcă se auzea vorbind pe sine însuși, în primele sale zile ca inspector. Sau poate pe Mags, deși el nu-și aducea aminte ca Mags să fi fost atât de categorică precum Kate. Începuse din nou să muște din sendviș, dar chiar și asta o făcea cu mare determinare. Ray își mască un zâmbet. Spunea exact ceea ce-i trecea prin minte, fără să se cenzureze sau să-și facă griji dacă era îndreptățită să spună acel lucru sau nu. Stârnise câteva resentimente la secție, însă Ray n-avea nimic împotriva celor care spuneau lucrurilor pe nume. De fapt, îi părea chiar bine, aducea un suflu proaspăt.

— Pe tine chiar te-a afectat foarte mult, așa-i? zise Ray.

Ea încuviință din cap.

— Mă enervează la culme faptul că șoferul încă se plimbă liber, considerând că a scăpat fără să fie prins. Și mă enervează la fel de mult faptul că mama lui Jacob a părăsit Bristolul considerând că nouă nu ne-a păsat suficient de mult încât să aflăm cine a făcut-o. Deschise gura pentru a continua, după care privi într-o parte, de parcă s-ar gândi mai bine.

— Ce?

Obrajii ei erau de un roșu-strălucitor, însă tot își ridică bărbia, sfidătoare.

— Încă n-am renunțat la acest caz.

De-a lungul anilor, Ray fusese de multe ori nevoit să acopere anumite scăpări ale agenților care fuseseră ori prea ocupați, ori prea leneși ca să se ocupe de cazuri. Dar să lucrezi *prea* asiduu? Era ceva nou pentru el.

— Am făcut-o în timpul meu liber – și n-am făcut nimic care să-ți afecteze ție relația cu șefa, te asigur. Am studiat eu imaginile de pe camerele de supraveghere și am scormonit prin apelurile făcute în urma reportajului realizat de *Crimewatch*, ca să văd dacă nu cumva ne-a scăpat ceva.

Ray și-o imaginează stând acasă la ea, cu toate hârtiile răsfirate pe podea și cu toate acele ore de imagini surprinse de camerele de supraveghere rulând pe monitorul din fața ei.

— Și ai făcut toate astea pentru că ai crezut că astfel îl vom putea prinde pe șoferul mașinii?

— Am făcut-o pentru că nu vreau să renunț.

Ray zâmbi.

— Ai de gând să-mi spui să mă opresc? Kate își mușcă buza.

Exact asta avusese de gând să-i spună. Dar ea era atât de îndârjită, atât de fermă. Și, de altfel, chiar dacă ea nu mai obținea niciun rezultat cu investigația, ce rău ar fi putut face? Era genul de lucru pe care poate că și el l-ar fi făcut odată.

— Nu, spuse el. N-am de gând să-ți spun să te oprești. Mai ales

pentru că nu sunt pe deplin convins că m-ai asculta, chiar dacă ți-aș spune.

Începură să râdă amândoi.

— Dar vreau să mă ții la curent cu ceea ce faci și să fii atentă la orele pe care le petreci muncind cu acest scop. Și asta nu va trece în fața celorlalte treburi mai importante de care trebuie să te ocupi. S-a făcut?

Kate îl privi admirativ.

— S-a făcut. Mersi, Ray.

El mototoli pungile de hârtie și le făcu ghemotoc.

— Haide, ar trebui să ne întoarcem. O să-ți arăt și ție dosarul Operațiunii Întreruperea, după care va trebui să plec și eu acasă, altminteri voi da de belea. Din nou.

Își dădu ochii peste cap, strâmbându-se în glumă.

— Credeam că pe Mags nu o deranjează dacă lucrezi până târziu, spuse Kate pe când se întorceau la secție.

— Cred că în ultima vreme nu ne mai înțelegem la fel de bine, spuse el, simțindu-se dintr-odată lipsit de loialitate.

Vorbea rareori despre viața lui personală cu cei de la muncă, exceptându-l pe Stumpy, care o cunoștea pe Mags de aproape la fel de mult timp ca și Ray. Însă el nu prea dezvăluia chestii din familie: doar față de Kate.

— Nu crezi? râse ea. Nu ești sigur?

Ray zâmbi crispat.

— Cred că în momentul ăsta nu sunt sigur de nimic. Nu pot să pun degetul pe ceva anume, doar... of, știi și tu. Avem probleme cu cel mare, cu Tom. Nu se acomodează la școală și a devenit capricios și introvertit.

— Câți ani are?

— Doisprezece.

— Pare a fi un comportament normal la vârsta asta, zise Kate, mama îmi spune că eram îngrozitoare pe atunci.

— Ha – nu-mi vine să cred, spuse Ray.

Kate îl amenință cu pumnul și el începu să râdă.

— Înțeleg ce vrei să spui, dar sincer, chiar este un comportament atipic pentru Tom și s-a schimbat practic peste noapte.

— Crezi cumva că-l agresează cineva?

— Mi-a trecut prin minte. Nu vreau să pun prea multe întrebări, pentru că nu vreau să creadă că-l bat la cap. Mags se pricepe mai bine la astfel de lucruri, însă nici ea nu mai reușește să scoată ceva de la el, spuse oftând. Copii – cine își dorește?

— Eu nu, spuse Kate, pe când ajungeau la secție și își trecu cardul de acces prin fanta de control, pentru a deschide ușa. Nu pentru mult timp de-acum încolo, în orice caz. Mai întâi trebuie să mă distrez mult și bine.

Râse, iar Ray simți cum îl cuprinde un sentiment de invidie pentru viața ei lipsită de complicații.

Urcară pe scări. Când ajunseră la etajul doi, unde se afla biroul DIC, Ray se opri cu mâna pe ușă.

— În legătură cu ancheta lui Jacob...

— Rămâne doar între noi doi. Știu.

Zâmbi, iar Ray scoase un oftat de ușurare doar pentru sine. Dacă șefa ar ști că el încă mai alocă resurse – chiar și unele neplătite – pentru o anchetă pe care ea a declarat categoric că o vrea închisă, nu ar mai sta deloc pe gânduri să-i spună tot ce crede despre asta. Ar fi retrogradat înainte ca ea să așeze receptorul la loc în furcă.

Întors în birou, începu să răsfoiască planurile pentru Operațiunea Întreruperea. Șefa îi ceruse să preia conducerea investigației legate de o presupusă spălare de bani. Două cluburi de noapte din centrul orașului începuseră să fie folosite drept paravan pentru o serie de afaceri necurate, iar el avea un teanc de acte pe care trebuia să le studieze. Patronii ambelor cluburi erau figuri proeminente ale mediului de afaceri local, iar Ray știa că șefa îl supunea unei probe, așa că avea intenția să se ridice la înălțimea așteptărilor ei.

Își petrecu restul după-amiezii răsfoind cazurile de care se ocupa echipa trei. Sergentul, Kelly Proctor, era în concediu de maternitate,

iar Ray îi ceruse inspectorului cu cea mai mare experiență din această echipă să preia el atribuțiile. Sean se descurca foarte bine, însă Ray voia să se asigure că nu le scapă nimic cât timp lipsea Kelly.

Nu peste mult timp, lui Kate i-ar putea fi încredințate niște treburi mai importante, se gândi el, care ar presupune și activitate pe teren. Era sclipitoare, i-ar fi putut învăța câteva lucruri noi pe inspectorii mai experimentați decât ea și i-ar fi plăcut să primească o asemenea provocare. Își aminti tonul ei sfidător atunci când îi spusese ce făcuse ea pentru a soluționa ancheta accidentului cu autor necunoscut: fără nicio discuție, era foarte dedicată în tot ceea ce făcea.

Se întrebă ce anume o mâna pe ea. Era simpla dorință de a nu lăsa un caz s-o învingă, ori ea chiar spera să găsească o rezolvare în cele din urmă? Oare el fusese prea repede de acord cu șefa, închizând cazul? Se gândi pentru o clipă, bătând cu degetele în tăblia biroului. Tehnic, acum era în afara orelor de program, și-i promisese lui Mags că nu va întârzia, însă și-ar fi putut rupe o jumătate de oră din timp ca să ajungă acasă la o oră decentă, înainte de a se răzgândi, deschise sertarul de jos și scoase afară dosarul cazului lui Jacob.

Trecuse mult mai mult de-o oră înainte să-și dea seama cât de târziu se făcuse.

Capitolul 10

— Aa, m-am gândit că tu ești!

Bethan mă prinde din urmă pe cărarea care duce în Penfach, gâfâind puternic și cu haina fluturându-i în urmă.

— Vreau să trec pe la oficiul poștal. Ce bine c-am dat de tine – am primit câteva vești.

— Ce s-a întâmplat? întreb și aștept ca Bethan să-și recapete răsuflarea.

— Am primit ieri o vizită din partea agentului de vânzări al firmelor producătoare de felicitări, spune ea. I-am arătat fotografiile tale și crede că s-ar putea face niște vederi excelente cu ele.

— Chiar?

Bethan râde.

— Da, chiar. Ar vrea să printezi câteva exemplare, pe care să le ia data viitoare când mai trece pe aici.

Nu-mi pot înfrâna rânjetul care mi se formează pe față.

— Ce veste extraordinară, mulțumesc.

— Iar eu le voi ține în magazin pentru tine. De fapt, dacă ai putea construi un website și să pui câteva fotografii online, voi trimite eu pozele tale celor pe care îi avem pe lista de adrese de e-mail. Cred ca sunt o mulțime de oameni care să-și dorească astfel de fotografii făcute unde și-au petrecut vacanța.

— O să fac unul, îi spun eu, deși n-am nici cea mai vagă idee cum se face un website.

— Ai putea scrie și mesaje, nu numai nume, nu-i așa? „Noroc”, „Felicitări” – chestii de genul ăsta.

— Da, aș putea.

Îmi imaginez o serie întreagă de vederi expuse pe un raft, ușor de recunoscut datorită literei „J” stilizate pe care aș folosi-o ca logo. Niciun nume, doar o inițială. Ar putea fi făcute de oricine. Trebuie să încep să fac ceva pentru a obține bani. Cheltuielile mele sunt

foarte reduse – aproape că nu mănânc nimic, însă nu peste mult timp economiile se vor epuiza, iar eu nu am nicio altă sursă de venit. Și, de altfel, îmi lipsește munca. Vocea din mintea mea începe să rădă, așa că mă forțez să o fac să tacă. De ce să nu încep un nou gen de activitate? De ce n-ar putea oamenii să-mi cumpere fotografiile, așa cum obișnuiau înainte să-mi cumpere sculpturile?

– O s-o fac, spun eu.

– Bun atunci, așa rămâne, spune Bethan, mulțumită. Acum, ce planuri ai azi?

Ajunsesem în Penfach fără să-mi dau seama.

– M-am gândit că aș putea explora coasta până un pic mai departe, spun eu. Să fac câteva poze și cu alte plaje.

– N-o să găsești una mai frumoasă decât cea din Penfach, spune Bethan.

Se uită la ceas.

– Dar circulă un autobuz care pleacă peste zece minute către Port Ellis acolo ai putea găsi un loc foarte potrivit cu care să începi.

Mă urc recunoscătoare în autobuz, atunci când acesta sosește. Este gol, iar eu mă așez suficient de departe de șofer pentru a evita orice conversație. Autobuzul se îndepărtează de mare pe drumuri înguste, iar eu privesc cum apa se retrage, apoi încerc să văd cum își face din nou apariția pe măsură ce ne apropiem de destinație.

Drumul liniștit de lângă stația în care oprește autobuzul este încadrat de ziduri din piatră care par că se întind prin tot satul Port Ellis, iar pe el nu există niciun fel de pavaj, așa că merg pe drum în direcția a ceea ce sper eu că este centrul satului. O să explorez uscatul, după care mă voi îndrepta spre coastă.

Sacul este pe jumătate ascuns de gardul viu; plastic negru legat cu nod și aruncat în mijlocul șanțului de la marginea drumului. Aproape că mi-a scăpat cu totul, luându-l drept gunoi, aruncat la întâmplare de niște turiști.

După care se mișcă, de-abia vizibil.

Aproape că mi se pare că doar mi-am imaginat, că poate vântul a fost cel care a mișcat plasticul. Mă aplec în interiorul gardului viu și întind mâna după sac, simțind inconfundabila mișcare a ceva viu în interiorul acestuia.

Cad în genunchi și rup sacul din plastic. O duhoare fetidă de frică și de excremente mă lovește și îmi vine să vomit, luptându-mă cu greața atunci când văd cele două animale dinăuntru. Un cățeluș zace nemișcat, cu pielea de pe spate jupuită de mișcarea necontrolată a ghearelor celuilalt câine de lângă el, care schelălăie foarte slab. Las să-mi scape un suspin și ridic cățelușul care încă mai trăiește, băgându-l cu blândețe în haină. Mă ridic nesigură pe picioare și privesc în toate părțile, strigând la un bărbat care traversează drumul la o sută de metri depărtare de mine.

— Ajutor! Te rog, ajută-mă!

Bărbatul se întoarce și vine către mine, părând că nu-i pasă deloc de panica din glasul meu. Este bătrân, spatele i se curbează, formând aproape o cocoșă, iar bărbia parcă îi împunge pieptul.

— Există un veterinar prin apropiere? întreb eu, de îndată ce el s-a apropiat suficient de mult.

Bărbatul privește la cățelușul care acum stă liniștit în haină la mine, după care aruncă o privire spre sacul negru de pe jos. Plescăie din limbă, clătinând încet din cap.

— Fiul lui Alun Mathews, spune el.

Sucește din cap, arătând probabil spre locul în care poate fi găsit fiul, după care ridică sacul de jos, cu tot cu conținutul lui dezgustător. Îl urmez, simțind căldura cățelușului, care se răspândește de-a lungul pieptului meu.

Clinica este o clădire mică și albă la capătul unei alei, care are deasupra o firmă pe care scrie „Clinica Veterinară Port Ellis”. În mica sală de așteptare se află o femeie așezată pe un scaun din plastic, cu o cutie pentru transportat pisicile în poală. Încăperea miroase a dezinfectant și a câine.

Secretara își ridică privirea din ecranul calculatorului.

— Bună ziua, domnule Thomas, cu ce vă putem ajuta?

Însoțitorul meu dă din cap în semn de salut și aruncă sacul negru pe teighea.

— Femeia asta a găsit doi cățeluși aruncați în gardul viu de pe drum, spune el. Ce păcat!

Se înclină spre mine și mă bate ușor pe braț.

— O să se ocupe ei de tine, spune el, după care iese din clinică, făcând clopoțelul de deasupra ușii să sune cu veselie.

— Mulțumesc că i-ai adus aici.

Secretara poartă o insignă pe tunică de un albastru strălucitor, pe care este inscripționat numele „Megan” cu litere negre.

— O mulțime de oameni n-ar face-o, să știi.

Niște chei atârână de un șnur plin cu medalioane în culori strălucitoare pentru animale și cu ace care se prind la fundele pentru opere de binefacere, precum cele purtate de infirmiere într-un salon pentru copii. Desface sacul și pălește pentru o clipă, după care dispare discret din încăperea, cu tot cu sac.

Câteva secunde mai târziu se deschide o ușă, iar Megan îmi zâmbeste.

— Vrei să vii înăuntru cu micuțul ăsta? Patrick se va ocupa de el imediat.

— Mulțumesc.

O urmez pe Megan într-o încăperea cu o formă curioasă, în care sunt împrăștiate tot felul de dulapuri, al căror loc pare că nu este acolo. În capătul opus se află un dulap cu un blat gros deasupra și o chiuvetă din oțel inoxidabil, la care un bărbat se spală pe mâini cu un săpun de un verde strălucitor, care-l umple de clăbuc până la coate.

— Bună, eu sunt Patrick. Veterinarul, adaugă el, după care râde. Dar probabil că deja ți-ai dat seama de asta.

E un bărbat înalt – mai înalt decât mine, ceea ce este destul de neobișnuit – cu păr de un blond murdar, fără a respecta un stil anume. Sub echipamentul albastru poartă jeansi și o cămașă în

pătrățele cu mânecile suflecate, și are un zâmbet care îi arată dinții drepți și albi. Bănuiesc că are cam treizeci și cinci de ani, poate un pic mai mult.

— Mă numesc Jenna.

Îmi desfac haina și scot afară cățelușul cu blana albă cu negru, care adormise și care părea că adulmecă în somn, părând neafectat de moartea traumatizantă a fratelui său.

— Și pe cine avem noi aici? spune veterinarul, luând cu blândețe cățelul din brațele mele.

Gestul trezește câinele, care tresare, părând că se ferește de el. Patrick mi-l dă înapoi.

— Nu vreau să-l sperii și mai tare. Dacă un bărbat este cel care a băgat câinii în sac, atunci te poți trezi că-i va lua ceva timp până să-și recapete încrederea în bărbați.

Își plimbă mâna pe spatele cățelușului, iar eu mă ghemuiesc la pământ și-i șoptesc cuvinte liniștitoare la ureche, fără să-mi pese dacă lui Patrick i se par inutile.

— Ce rasă e? întreb eu.

— O corcitură.

— O corcitură?

Mă ridic în picioare, ținând cățelușul cu grijă în mână, care acum s-a liniștit, în timp ce Patrick îl consultă cu blândețe.

Patrick rânjește.

— Știi tu: un pic din asta, un pic din ailaltă. Mai mult cocker spaniel, aș spune eu, dacă mă iau după urechi, dar cine naiba știe ce mai e în rest. Collie, poate, sau chiar și un pic de terier. N-ar fi fost aruncați dacă ar fi fost de rasă pură, de asta să fii sigură.

Ridică în sus cățelușul și mi-l dă înapoi ca să-l mângâi.

— Ce oribil, spun eu, înfundându-mi nasul în blana cățelului. El își împinge nasul în gâtul meu. Cine ar putea să facă așa ceva?

— O să anunțăm poliția, dar sunt șanse foarte mici să aflăm mai multe. Oamenii de pe-aici sunt foarte secretoși.

— Ce se va întâmpla cu el? întreb eu.

Patrick își bagă mâinile adânc în buzunarele bluzei de salopetă pe care o poartă pe deasupra și se sprijină de chiuvetă.

— Ai posibilitatea să-l iei tu?

Are mici linii albe la coada ochilor, de parcă s-ar fi uitat prea mult la soare. Probabil că petrece o mulțime de timp pe-afară.

— Având în vedere cum l-ai găsit, e puțin probabil că va apărea cineva să-l revendice, spune Patrick, iar noi nu avem prea mult spațiu în adăpost. Ne-ar fi de mare ajutor dacă l-ai lua la tine acasă. Este un cățel foarte drăguț, după cum se prezintă.

— Of, Doamne, n-aș putea avea grijă de un câine! exclam eu.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc că toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi venit azi până la Port Ellis.

— De ce nu?

Ezit. Cum i-aș putea explica faptul că în jurul meu se întâmplă numai lucruri rele? Mi-ar plăcea foarte mult să am iarăși grijă de cineva, însă acest lucru mă și înspăimântă în același timp. Dacă nu voi putea avea grijă de el? Dacă se îmbolnăvește?

— Nici măcar nu știu dacă proprietarul casei în care stau cu chirie îmi va da voie, spun eu, în cele din urmă.

— Unde locuiești? În Port Ellis?

Scutur din cap.

— Lângă Penfach. Într-o căsuță nu prea departe de parcul de rulote.

Pricep destul de repede că Patrick își dă seama unde vine asta.

— Stai cu chirie în casa lui Iestyn?

Aprob din cap. Nu mă mai surprinde faptul că toată lumea pare că-l cunoaște pe Iestyn.

— Lasă că mă ocup eu de asta, spune Patrick. Iestyn Jones a fost la școală cu tatăl meu, iar eu știu suficient de multe lucruri despre el încât să te lase să ții și o turmă de elefanți, dacă ți-ai dori.

Zâmbesc. Este și greu să n-o fac.

— Cred că spun pas la treaba cu elefanții, spun eu, și mă înroșesc la față imediat.

— Spanielii se comportă foarte frumos cu copiii, spune el. Ai copii?

Pauza pare că se prelungește la nesfârșit.

— Nu, zic eu, în cele din urmă. N-am copii.

Câinele scapă din mâna mea și începe să mă lingă agitat pe obraz. Îi simt inima bătând, lângă a mea.

— Bine, spun eu. Îl iau cu mine.

Capitolul 11

Ray se trase ușor din pat, încercând să n-o trezească pe Mags. Îi promisese un weekend fără nimic legat de serviciu, dar dacă s-ar fi dat jos acum din pat, ar fi avut la dispoziție o oră întreagă în care să se ocupe de e-mailuri înainte să se trezească și ea, și s-ar putea ocupa și de dosarul cu Operațiunea Întreruperea. Aveau de gând să întreprindă două percheziții simultane la cluburi, iar dacă era să le dea crezare surselor sale, urmau să găsească mari cantități de cocaină în ambele, alături de documente care ar fi indicat traseele pe care le urmau banii obținuți în urma unor activități aparent legale.

Își trase pantalonii pe el și se duse să prepare cafeaua. În timp ce apa din ibric fierbea, auzi pași lipăind pe dușumeaua din bucătărie, în spatele lui, și se răsuci.

— Tati! Lucy își încolăci imediat brațele în jurul taliei sale. N-am știut că te-ai trezit!

— Tu de cât timp te-ai trezit? spuse el, desfăcându-i mâinile și aplecându-se să-i dea un pupic. Îmi pare rău că n-am mai apucat să te văd ieri, înainte de culcare. Cum a fost la școală?

— Bine, cred. Cum a fost la serviciu?

— Bine, cred.

Rânjiră unul la celălalt.

— Pot să mă uit la televizor?

Lucy își ținu respirația și privi în sus la el, implorându-l parcă. Mags păstra reguli stricte cu privire la uitatul la televizor de dimineață, însă acum erau la sfârșit de săptămână, iar lui Ray i-ar fi oferit o oră de libertate.

— Of, bine, du-te.

Țâșni afară din cameră înainte ca Ray să se poată răzgândi, și auzi sunetul scos de televizorul care se aprindea, înainte ca melodiile vreunui desen animat să răzbată până la el. Ray se așeză la masa din bucătărie și-și deschise telefonul BlackBerry.

Până la ora opt reușise să-și verifice aproape toate e-mailurile și-și făcea acum cea de-a doua ceașcă de cafea, când Lucy intră în bucătărie să i se plângă că murea de foame și să ceară micul dejun.

— Tom încă mai doarme? întrebă Ray.

— Da. Un leneș.

— Nu sunt leneș! se auzi un glas indignat din capul scării.

— Ba ești! strigă Lucy.

Pași grei se auziră tropăind pe dușumea atunci când Tom termină de coborât scările, cu fața plină de cute ivindu-se de sub clăia de păr ciufulit. Pete roșii de furie își făcură apariția pe fruntea lui.

— NU sunt leneș! strigă el, lovindu-și sora cu palma cu degetele desfăcute.

— Au! țipă Lucy, cu lacrimile izvorându-i din ochi instantaneu și buza de jos tremurând.

— Hai că nu te-am lovit tare!

— Ba da!

Ray mârâi și se întrebă dacă toți copiii se băteau la fel de mult caăștia doi. Chiar pe când se pregătea să intervină și să-i despartă cu forța, Mags își făcu și ea apariția de sus.

— Ora opt dimineața nu înseamnă chiar lene, Lucy, zise ea calmă. Tom, nu-ți mai lovi sora. Ridică ceașca de cafea a lui Ray. Asta e pentru mine?

— Da.

Ray puse din nou ibricul să fiarbă. Se uită la copii, care acum stăteau la masă și-și făceau planuri cu privire la locul în care să meargă în vacanța de vară, uitând complet de cearta de dinainte – cel puțin pentru moment. Mags reușea întotdeauna să-i potolească, într-un mod în care lui Ray i se părea imposibil.

— Cum faci asta?

— Se numește creșterea și educarea copiilor, spuse Mags. Ar trebui să încerci și tu din când în când.

Ray nu insistă. În ultima vreme părea că nu fac altceva decât să se

tot împungă unul pe celălalt, iar acum nu era în dispoziția necesară să se contrazică pe tema serviciului cu normă întreagă versus creșterea și educarea copiilor cu normă întreagă.

Mags începu să se miște prin bucătărie, așezând pe masă cele necesare dejunului; pregătind cu îndemânare pâine prăjită și turnând suc în pahare în timp ce-și sorbea cafeaua.

— La ce oră ai ajuns azi-noapte? Nu te-am auzit când ai intrat în cameră.

Se încinse cu un șorț peste pijamale și începu să pregătească omletă. Șorțul era cel pe care i-l făcuse Ray cadou anul trecut, de Crăciun. Intenționase să fie o glumă – cum fac acei soți îngrozitori care le dăruiesc nevestelor tigăi și mese de călcat – însă Mags chiar îl purtase de-atunci. Avea pe el o imagine cu o gospodină din anii '50, iar sloganul spunea „Îmi place să folosesc vin când gătesc – uneori torn puțin și în mâncare”. Ray își aduse aminte cum venea acasă și-și înconjura soția cu brațele în timp ce stătea în fața aragazului, simțind cum șorțul se șifona sub mâinile lui. Nu mai făcuse asta de mult timp.

— Pe la unu, cred, spuse Ray.

Avusese loc un jaf armat la o benzinărie din suburbiile Bristolului. Agenții de poliție reușiseră să-i prindă pe toți cei patru făptași la câteva ore după incident, iar Ray rămăsese la birou mai mult ca un gest de solidaritate față de colegii lui decât din cauză că era într-adevăr nevoie de el acolo.

Cafeaua era prea fierbinte pentru a fi băută, însă el tot luă o înghițitură, și se fripse la limbă. BlackBerry-ul îi vibră și aruncă o privire spre ecran. Stumpy îi trimisese un e-mail în care îl informa că cei patru atacatori fuseseră puși sub învinuire și prezentați în fața Curții sâmbătă dimineață, iar magistrații îi trimiseseră după gratii. Ray tastă repede un mesaj către comisar.

— Ray! spuse Mags. Lasă munca! Ai promis.

— Scuze, mă ocupam de treaba de azi-noapte.

— Sunt doar două zile, Ray – vor trebui să se descurce și fără

tine.

Puse o tigaie cu ouă pe masă și se așeză și ea pe scaun.

— Ai grijă, îi spuse ea lui Lucy, e fierbinte.

Se uită la Ray.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulțumesc, mănânc ceva mai târziu. Mă duc să fac un duș.

Se sprijini de tocul ușii pentru o secundă, privindu-i pe cei trei cum mâncau.

— Luni va trebui să lăsăm poarta deschisă pentru ca cel care spală ferestrele să poată intra, zise Mags, așa că să nu uiți s-o descui când scoți containerul de gunoi mâine seară. A, și am fost la vecin în legătură cu copacii de alături, așa că au de gând să-i taie peste câteva săptămâni, deși o s-o cred când o s-o văd.

Ray se întreba dacă *Post* avea să publice un articol despre cazul de noaptea trecută. La urma urmei, erau destul de rapizi când venea vorba să se ia de cazurile nerezolvate de poliție.

— Sună grozav, spuse el.

Mags își lăsă jos furculița și se uită la el.

— Ce? zise Ray.

Urcă la etaj să facă duș și-și scoase telefonul să-i trimită un mesaj ofițerului de presă de serviciu. Ar fi fost păcat să nu profite de pe urma unei anchete bine făcute.

— Mulțumesc pentru ziua de azi, spuse Mags.

Stăteau amândoi pe canapea, însă niciunul dintre ei nu se deranjase să dea drumul la televizor.

— Pentru ce?

— Pentru că ai lăsat și tu o dată munca deoparte.

Mags își dădu capul pe spate și închise ochii. Încrêțiturile de la colțul ochilor dispărură și ea păru dintr-odată mult mai tânără: Ray își dădu seama că ea se încrunta foarte des în ultimul timp și se întrebă dacă și el făcea la fel.

Mags avea genul de zâmbet pe care mama lui Ray obișnuia să-l numească „generos”. „Înseamnă doar că am o gură mare”, răsese Mags când auzise asta pentru prima oară.

Ray se crispa când își aduse aminte de asta. Poate că zâmbea ea ceva mai rar în ultimul timp, însă era aceeași Mags care fusese și în urmă cu câțiva ani. Mormăia adesea că pusese câteva kilograme pe ea de când se născuseră copiii, însă lui Ray îi plăcea cum arăta ea acum. Avea abdomenul rotund și moale și sânii grei și plini. Complimentele lui păreau să treacă neobservate, iar el renunțase de mult timp să i le mai facă.

– M-am simțit grozav, zise Ray. Ar trebui s-o facem mai des.

Își petrecuseră ziua acasă, lenevind și jucând crichet în grădină, profitând de soarele strălucitor. Ray scosese setul de Swingball din magazie și copiii se jucaseră cu el tot restul după-amiezii, în ciuda faptului că Tom tot spunea mereu că este un joc „jalnic”.

– Ce bine m-am simțit să-l văd pe Tom râzând, zise Mags.

– N-a mai făcut asta prea des în ultimul timp, așa-i?

– Îmi fac griji din cauza lui.

– Vrei să vorbim din nou cu cei de la școală?

– Nu cred că are rost, zise Mags. Ne apropiem deja de sfârșitul anului școlar. Sper că schimbarea profesorilor va modifica ceva, plus că n-o să mai fie cel mai mic – poate că asta o să-i ofere un plus de încredere în sine.

Ray încerca să se pună în pielea fiului său, care plutise prin ultimul semestru de școală cu aceeași lipsă de entuziasm care-o făcuse pe profesoara lui să-și facă griji la începutul anului.

– Mi-aș dori ca ei să vorbească cu noi, zise Mags.

– Jură că nu este nimic în neregulă, spuse Ray. E un adolescent tipic, asta-i tot, dar va trebui să treacă peste asta, pentru că, dacă va continua să adopte aceeași atitudine față de școală când va ajunge în ultimul an de gimnaziu, atunci va avea mari probleme.

– Pare că astăzi ați fost în relații mai amabile, zise Mags.

Era adevărat, supraviețuiseră toată ziua fără să se contrazică. Ray

își mușcase limba la ocazionalele bombăneli ale lui Tom, iar Tom renunțase la obișnuitul dat al ochilor peste cap. Fusese o zi reușită.

— Și n-a fost chiar atât de greu, să-ți închizi BlackBerry-ul, nu? spuse Mags. Fără palpitații? Sudori reci? Atacuri de panică?

— Ha ha. Nu, n-a fost deloc rău.

Nu-l închisese, firește, și-i vibrase tot timpul în buzunar de-a lungul zilei. Se retrăsese la toaletă pentru a arunca o privire rapidă la e-mailurile primite și pentru a se asigura că nu ratase ceva urgent. Răspunsese la unul trimis de șefă legat de Operațiunea Întreruperea și aruncase o privire la un mesaj trimis de Kate în legătură cu accidentul cu autor necunoscut, pe care de-abia aștepta să-l poată citi pe îndelete. Ceea ce Mags nu înțelegea era că ignorarea telefonului un weekend întreg îi lăsa pe cap atâta treabă ce trebuia rezolvată luni, încât ar fi trebuit să-și petreacă tot restul săptămânii pentru a recupera, nemailăsându-i timp să se mai ocupe și de altceva.

Se ridică în picioare.

— Mă duc în birou și lucrez cam o oră, totuși.

— Ce? Ray, ai spus că nu lucrezi!

Ray era confuz.

— Dar copiii sunt în pat.

— Da, dar eu – Mags se opri și scutură ușor din cap, de parcă avea ceva în ureche.

— Ce?

— Nimic. E-n regulă. Fă ce ai de făcut.

— Mă întorc într-o oră, promit.

Peste aproape două ore, Mags împinse ușa de la birou.

— M-am gândit că ai vrea o ceașcă de ceai.

— Mulțumesc.

Ray se întinse; gemu atunci când simți ceva pocnindu-i la spate.

Mags lăsă cana jos pe birou și se uită peste umărul lui Ray la teancul gros de hârtii pe care-l citea.

— Este dosarul cluburilor de noapte? Scană rapid cu privirea pagina de deasupra. Jacob Jordan? Nu era băiețelul care a fost ucis în accidentul de mașină de anul trecut?

— Ba da.

Mags păru surprinsă.

— Credeam că ancheta a fost închisă.

— A fost.

Mags se așază pe brațul fotoliului pe care-l țineau în birou din cauză cu nu se asorta cu covorul din sufragerie. Nu se potrivea nici cu ce avea Ray în birou, dar era cel mai confortabil fotoliu în care stătuse el vreodată, așa că refuza să se despartă de el.

— Deci, de ce încă se mai ocupă DIC de el?

Ray scoase un oftat.

— Nu se mai ocupă, zise el. Cazul a fost clasat, dar eu nu l-am arhivat încă. Doar mai aruncăm o privire rapidă prin tot ce avem, ca să fim siguri că nu ne-a scăpat nimic.

— *Noi?*

Ray făcu o pauză.

— Echipa. Nu știa de ce nu pronunțase numele lui Kate, însă acum nu i se mai părea în regulă s-o facă. Mai bine s-o lase pe ea deoparte, în caz că șefei i-ar fi ajuns ceva la ureche. Era mai bine ca reputația lui Kate să nu devină chiar atât de repede pătată.

— Of, Ray, spuse Mags cu o voce moale, nu ai destule dosare active pe cap acum, mai e nevoie să te complici și cu cazuri mai vechi?

— Asta e încă proaspăt, zise Ray. Și nu pot să nu mă gândesc că am renunțat prea repede la el. Dacă am mai trece încă o dată prin el, poate că vom găsi ceva.

Urmă o pauză înainte ca Mags să vorbească.

— Știi că nu e aceeași situație ca în cazul lui Annabelle.

Ray strânse mai tare toarta câinii pe care o ținea în mână.

— Nu face asta.

— Nu te poți tortura în continuare pentru fiecare caz pe care nu-l

poți rezolva. Mags se aplecă în față și-l strânse ușor de genunchi. O să înnebunești.

Ray sorbi din ceai. Annabelle Snowden fusese primul caz de care se ocupase când primise funcția de inspector. Fata dispăruse după ce ieșise de la școală, iar părinții ei o luaseră razna. Sau cel puțin la început păruseră că o iau razna. Două săptămâni mai târziu, Ray îl acuzase pe tatăl fetei de crimă, după ce trupul lui Annabelle fusese descoperit ascuns în lada de sub patul din apartamentul lui; fusese ținută în viață acolo mai mult de o săptămână.

— Știam eu că era ceva în neregulă cu Terry Snowden, zise el, uitându-se în sfârșit la Mags. Ar fi trebuit să insist mai mult ca el să fie arestat atunci când a dispărut fata.

— Nu aveai nicio dovadă, zise Mags. Instinctul de polițist e important, dar nu poți conduce o investigație bazându-te doar pe bănuieli.

Închise dosarul lui Jacob cu blândețe.

— Un caz diferit, zise ea. Oameni diferiți.

— Dar tot un copil implicat, rosti Ray.

Mags îl apucă de mâini.

— Dar el e deja mort, Ray. Poți să muncești în toate orele pe care ți le-a mai lăsat Dumnezeu și tot n-o să schimbi nimic. Renunță.

Ray nu răspunse. Se întoarse cu fața la birou și deschise din nou dosarul, de-abia realizând că Mags ieșise din încăpere și că plecase la culcare. Când se logă la adresa de e-mail, acolo deja îl aștepta un mesaj de la Kate, trimis în urmă cu câteva minute. Tastă repede un răspuns.

Mai ești trează?

Răspunsul veni câteva secunde mai târziu.

Caut să văd dacă o găsesc pe mama lui Jacob pe Facebook. Și urmăresc și o licitație de pe eBay. Tu?

Mă uit prin rapoartele referitoare la vehicule incendiate prin dosarele colegilor. Mai rămân o vreme.

Grozav, mă poți ține trează!

Ray și-o imagină pe Kate făcută covrig pe canapea, cu laptopul lângă ea și cu câteva gustări alături.

Ben și Jerry? tastă el.

De unde-ai știut?!

Ray rânji. Trase în josul paginii fereastra cu e-mailul, pentru a se putea uita din când în când la noile mesaje, după care începu să citească raporturile trimise prin fax de către spital.

Nu i-ai promis lui Mags că-ți iei liber în weekend?

Mi-am luat liber în weekend! Mai lucrez puțin, acum că s-au dus copiii la culcare. Cineva trebuie să-ți țină și ție de urât...

Mă simt onorată. Ce mod mai plăcut de a-mi petrece o seară de sâmbătă?

Ray râse.

Ceva promițător pe Facebook? tastă el.

Sunt câteva posibilități, dar nu au poze de profil. Așteaptă, sună telefonul. Mă întorc într-o clipă.

Deși n-ar fi vrut, Ray își închise e-mailul și-și îndreptă atenția asupra teancului de foi primite de la spital. Trecuseră câteva luni de când murise Jacob, iar o voce insistentă din mintea lui Ray îi tot spunea că toată această muncă în plus este în van. Bucata de carcasă de far de ceață pe care o găsiseră se dovedise că provine de la o

gospodină care derapase pe gheață și lovisese unul din copacii care mărgineau drumul. Toate acele ore de muncă pentru nimic, iar ei tot continuau. Ray se juca cu focul, punându-se împotriva ordinelor șefei lui, nemaivorbind de faptul că o lăsa și pe Kate să facă același lucru. Însă acum merseseră prea departe – nu s-ar mai fi putut opri nici dacă ar fi vrut.

Capitolul 12

O să se încălzească mai târziu, însă deocamdată aerul e încă rece, ceea ce mă face să-mi bag capul între umeri până la urechi.

— Azi e răcoare, spun eu cu voce tare.

Am început să vorbesc singură, la fel ca bătrâna aceea care obișnuia să se plimbe singură pe Clifton Suspension Bridge, cărând după ea sacoșe pline cu ziare. Mă întreb dacă se mai plimbă pe acolo; dacă mai trece pe pod în fiecare dimineață și face cale-ntoarsă în fiecare seară. Atunci când pleci dintr-un loc e ușor să-ți imaginezi că viața merge mai departe în acel loc la fel ca înainte, chiar dacă nimic nu rămâne neschimbat la nesfârșit. Viața mea în Bristol i-ar fi putut aparține altcuiva.

Gonesc acest gând și-mi trag cizmele în picioare, înfășurându-mi un fular în jurul gâtului. Mă lupt ca în fiecare zi cu încuietoria, căci cheia rămâne blocată în ea și nu o pot răsuci. În cele din urmă reușesc să încui ușa, după care bag cheia în buzunar. Beau aleargă pe lângă călcâiele mele. Mă urmărește ca o umbră, nedorind parcă să mă scape din ochi. Când am ajuns pentru prima dată acasă, a schelălăit toată noaptea, cerând să-i dau drumul și să vină să doarmă în pat cu mine. M-am urât pentru asta, dar mi-am tras perna peste urechi și i-am ignorat gemetele, știind că dacă-mi voi permite să mă apropiu de el, voi regreta. Au trecut câteva zile până când el a încetat să mai plângă și, chiar dacă acum doarme la capătul de jos al scârilor, se trezește la cel mai mic scârțâit al scândurilor din dușumeaua dormitorului.

Verific dacă mi-am făcut toată lista cu îndatoriri pentru ziua de azi – mi le pot reaminti pe toate, dar nu vreau să fac nicio greșeală. Bethan continuă să le facă reclamă fotografiilor mele în fața turiștilor și, deși de-abia dacă-mi vine să cred, chiar sunt ocupată. Nu în același fel în care eram înainte, cu expoziții și angajamente de tot felul, dar oricum ocupată. Am aprovizionat de două ori

magazinul de lângă rulote cu vederi și câteva comenzi chiar au sosit datorită micului website creat de mine. E departe de website-ul foarte vizitat pe care-l aveam înainte, dar de fiecare dată când mă uit la el încep să simt un fior de mândrie că l-am făcut eu însămi, fără niciun ajutor. Un lucru mărunț, dar încet, încet încep să cred că pesemne nu sunt chiar atât de inutilă pe cât credeam odată.

Nu mi-am pus numele pe website: doar o galerie de poze, cu un sistem de ordonare mai degrabă de bază, și numele noii mele afaceri: „Scris în Nisip”. Bethan m-a ajutat să-l aleg, stând într-o seară în căsuță, la o sticlă de vin, vorbind despre afacerea mea cu un asemenea entuziasm încât nu m-am putut opri să nu mă las convinsă. „Ce părere ai?” continua ea să mă întrebe. Nu mi se mai ceruse părerea de mult timp încoace.

August e cea mai aglomerată lună pentru parcul de rulote și, deși mă văd cu Bethan cel puțin o dată pe săptămână, mi-e dor de liniștea din timpul iernii, când puteam vorbi timp de o oră sau chiar mai mult, cu picioarele lipite de caloriferul pe ulei așezat într-un colț al magazinului. Plajele sunt și ele foarte aglomerate, așa că trebuie să mă trezesc cât mai aproape de răsăritul soarelui pentru a fi sigură că prind o fâșie de nisip curată, ca să-mi pot face fotografiile.

Un pescăruș țipă la noi și Beau o zbughește prin nisip, lătrând în timp ce pasărea îl necăjește din înaltul cerului, unde se află la adăpost. Dau cu piciorul în resturile de pe plajă și ridic de jos un băț lung. Valurile s-au retras departe, iar nisipul este cald, începând deja să se usuce. Astăzi voi scrie un mesaj mai aproape de apa mării. Scot o bucată de hârtie din buzunar și-mi aduc aminte de prima comandă pe care o am. „Julia”, spun eu. „Ei bine, este ceva destul de direct.” Beau se uită la mine întrebător. Crede că vorbesc cu el. Poate că așa și fac, deși n-ar trebui să-l fac să capete încredere în mine. Îl văd pe el probabil la fel cum își vede Iestyn câinii care au grijă de oi: unelte pentru o afacere; se află acolo pentru a îndeplini un rol. Beau este câinele meu de pază. Încă n-am avut nevoie de

protecție, dar s-ar putea să am.

Mă aplec și desenez un J mare, mă dau apoi în spate ca să-i verific dimensiunea, înainte de a scrie și restul numelui. Mulțumită de el, dau drumul bățului și-mi iau aparatul de fotografiat. Soarele s-a ridicat suficient de mult acum, iar lumina nu foarte puternică aruncă o sclipire roz de-a lungul nisipului. Fac o duzină de fotografii, până când scrisul se acoperă de spuma albă a mării.

Pentru următoarea comandă am nevoie de o porțiune curată de plajă. Lucrez repede, adunând câteva brațe de bețe din grămezile aduse de apă. Când ultima bucată de lemn este așezată la locul ei, arunc un ochi critic asupra operei mele. Mlădițe de iarbă de mare încă pline de apă rotunjesc marginile liniilor formate din bețele și din pietricelele pe care le-am folosit pentru a încadra mesajul. Inima din lemne are o lungime de un metru optzeci: suficient de întinsă pentru a încăpea în ea scrisul învârtejit pe care l-am folosit pentru a compune mesajul „Iartă-mă, Alice”. Întind mâna să mișc o bucată de lemn, când Beau vine în fugă din apă, lătrând nerăbdător.

— Stai! strig eu.

Pun o mână protectoare peste aparatul care-mi atârână de gât, în caz că ar vrea să sară pe mine. Însă câinele mă ignoră, alergând și aruncând nisip umed în urmă, înspre cealaltă parte a plajei, unde începe să țopăie în jurul unui bărbat care merge de-a lungul plajei. La început cred că este bărbatul care își plimba câinele și care vorbise cu mine o dată, însă el își bagă mâinile în buzunarele gecii sale cernite, iar eu trag brusc aer în piept, pentru că mișcarea mi se pare foarte familiară. Cum e posibil așa ceva? Nu cunosc pe nimeni aici, în afară de Bethan și de Iestyn, totuși acest bărbat, care probabil că se află la o distanță de aproximativ o sută de metri depărtare, se îndreaptă fix spre mine. Îi pot vedea fața. Îl cunosc, totuși nu-l cunosc, iar incapacitatea mea de a-l identifica mă face vulnerabilă. Simt cum un nod de panică îmi urcă pe gât și-l strig pe Beau.

— Tu ești Jenna, corect?

Vreau să fug, însă picioarele parcă mi-au prins rădăcini. Scanez

mental toate cunoștințele din Bristol. Știu că l-am mai întâlnit undeva, înainte.

— Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii, spune bărbatul, și-mi dau seama că tremur toată.

Lasă impresia că într-adevăr îi pare rău și zâmbește larg, de parcă ar vrea să-și ceară scuze.

— Sunt Patrick Mathews. Veterinarul din Port Ellis, adaugă el.

Și, dintr-odată, îmi aduc aminte de el și de modul în care își băga mâinile în buzunarele de la echipamentul medical.

— Îmi pare foarte rău, am spus eu, recăpătându-mi în sfârșit glasul, care mi se pare slab și nesigur. Nu te-am recunoscut.

Arunc o privire înspre cărarea care merge pe coastă. În curând oamenii vor începe să sosească pe plajă pentru plimbarea zilnică: protejându-se de condițiile meteo cu haine care împiedică pătrunderea vântului, cu loțiuni de plajă și cu umbrele. Pentru prima oară mă bucur că suntem în plin sezon și că Penfachul este plin de lume: surâsul lui Patrick este plin de căldură, însă eu am mai fost păcălită de un surâs plin de căldură odată.

Se apleacă pentru a-i scărpinga urechile lui Beau.

— Se pare că ai făcut o treabă bună cu puiuțul ăsta. Ce nume i-ai pus?

— Îl cheamă Beau.

Nu mă pot abține: fac discret doi pași în spate și simt imediat cum nodul din gât se înmoaie. Dau comandă mâinilor să se lase în jos, de-a lungul corpului, dar imediat mă trezesc că ele s-au ridicat și mi s-au așezat pe șaolduri.

Patrick se așază în genunchi și-l mângâie pe Beau, care se rostogolește pe jos pentru a-i permite să-l scarpine pe burtică, încântat de atenția cu care nu este obișnuit.

— Nu pare deloc supărat.

Capăt încredere datorită comportamentului relaxat al lui Beau. Nu se spune despre câini că se pricep cel mai bine la aprecierea personalității oamenilor?

– Nu, pare că se simte bine, spun eu.

– Chiar că așa-i.

Patrick se ridică în picioare și-și scutură nisipul de pe genunchi, însă eu nu cedez.

– N-au fost probleme cu Iestyn, să înțeleg? Patrick rânjește.

– De niciun fel, îi spun eu. De fapt, pare să creadă că un câine este o componentă esențială a oricărei gospodării.

– Cred că sunt de aceeași părere cu el. Și eu așa țin unul, doar că trebuie să lucrez foarte multe ore și n-ar fi corect față de el. Totuși, ajung să fac cunoștință cu o mulțime de animale în fiecare zi, așa că n-ar trebui să mă plâng.

Pare că se simte ca acasă aici, lângă mare, căci cizmele sale au o crustă de nisip și cutele hainei sunt pline de sare. Arată cu capul înspre inima din nisip.

– Cine e Alice și de ce ai nevoie de iertarea ei?

– Aa, nu-i al meu.

Probabil că-și închipuie că nu sunt chiar întreagă la cap, căci desenez figuri în nisip.

– Cel puțin, sentimentul nu-mi aparține. Fac o fotografie cu acest mesaj pentru altcineva.

Patrick pare nedumerit.

– Cu asta mă ocup, spun eu. Sunt fotograf.

Ridic aparatul foto, de parcă altfel nici nu m-ar crede.

– Oamenii îmi trimit mesaje cu ce vor să scriu pe nisip și eu vin aici, le scriu și apoi le trimit fotografia.

Mă opresc, însă el chiar pare interesat de subiect.

– Ce fel de mesaje?

– Cele mai multe sunt mesaje de dragoste – sau cereri în căsătorie –, dar primesc de toate tipurile. Acesta este unul de scuză, evident, dar uneori oamenii îmi cer să scriu citate celebre, ori versuri din cântecele lor favorite. De fiecare dată este diferit.

Mă opresc, roșie toată.

– Și reușești să-ți câștigi existența din asta? Ce job grozav!

Caut o urmă de sarcasm în vocea lui, dar nu găsesc, și-mi dau voie să mă simt și eu un pic mândră. Chiar *e* un job grozav, și l-am creat din nimic.

— Mai vând și altfel de poze, spun eu, în principal cu golful. E chiar frumos, foarte multă lume vrea să aibă o amintire cu el.

— Nu-i așa? Îmi place foarte mult aici.

Stăm tăcuți timp de câteva secunde, privind valurile cum se înalță și cum se sparg după aceea, în timp ce aleargă în sus, pe nisip. Încep să mă simt agitată și încerc să mai găsesc și altceva demn de spus.

— Ce te aduce aici pe plajă? întreb. Nu prea multă lume se aventurează aici jos la o oră așa matinală, decât dacă au un câine pe care trebuie să-l plimbe.

— A trebuit să eliberez o pasăre, explică Patrick. O femeie a adus o găscă de mare cu o aripă ruptă și pasărea a rămas la clinică până când s-a vindecat. A stat cu noi timp de câteva săptămâni și acum am adus-o pe faleză și i-am dat drumul. Încercăm să le eliberăm în același loc în care le găsim, ca să le oferim o șansă de supraviețuire. Când ți-am văzut mesajul de pe plajă, nu m-am putut abține și am venit jos ca să aflu cine anume l-a scris. Abia când am ajuns jos pe plajă, mi-am dat seama că ne mai întâlneam deja.

— Și găscă de mare a reușit să zboare normal?

Patrick aprobă din cap.

— O să fie bine. Se întâmplă destul de des. Nu ești de pe aici, nu-i așa? Îmi amintesc că ai menționat că nu erai venită de prea mult timp în Penfach atunci când l-ai adus pe Beau. Unde ai locuit înainte?

Înainte să mă pot gândi la un răspuns, un telefon începe să sune, tonul său de apel părând a fi un sunet nelalocul lui aici, pe plajă. În sinea mea răsuflu ușurată, deși acum mi-am compus o poveste pe care o tot repet, pentru Iestyn, pentru Bethan și pentru ocazionalul plimbăreț care îmi tot iese în cale ca să discutăm. Sunt artist plastic, dar m-am rănit la mână într-un accident și nu mai pot lucra, așa că

am început să fac fotografii. La urma urmei, nu m-am îndepărtat prea mult de adevăr. Nu am fost întrebată despre copii, și mă întreb dacă nu cumva povara pe care o port devine uneori vizibilă.

— Scuze, spune Patrick.

Se caută în buzunare și scoate la iveală un mic pager, îngropat într-o grămăjoară de mâncare pentru ponei și bucăți de paie, care cad în nisip.

— Trebuie să-l țin cu volumul dat la maximum, altfel nu reușesc să-l aud.

Aruncă o privire la ecran.

— Mi-e teamă că trebuie s-o șterg. Sunt voluntar la stația salvamarilor din Port Ellis. Sunt și eu chemat de vreo două ori pe lună, iar acum se pare că e nevoie de mine acolo.

Își bagă telefonul la loc în buzunar.

— Mi-a făcut o mare plăcere să te revăd, Jenna. Chiar mi-a părut bine.

Ridicând o mână în semn de rămas-bun, o ia la fugă pe cărarea plină de nisip și dispăre înainte să fac și eu același lucru.

Când ne întoarcem la căsuță, Beau se prăbușește în coșul lui, epuizat. Descarc pozele de dimineață în computer, în timp ce aștept să fiarbă apa în ibric. Sunt mai bune decât m-am așteptat, având în vedere că am fost întreruptă: literele se văd clar pe fondul nisipului ce se usca încet, iar inima mea făcută din lemn aduse de mare reprezintă un cadru perfect. Las cele mai bune imagini pe monitor pentru a mă uita la ele mai târziu și-mi iau cafeaua sus, cu mine. O să-mi pară rău mai târziu, știu asta, însă nu mă pot abține.

Stând jos, pe dușumea, las cana din mână, pe scândurile goale, și întind mâna sub pat, după cutia pe care n-am mai atins-o de când am ajuns în Penfach. O trag spre mine și mă așez turcește pentru a deschide capacul, trăgând în piept amintirile odată cu praful. Începe să mă doară aproape imediat și știu că ar trebui să închid cutia înainte să-mi bag mâna și mai adânc. Dar, la fel ca un dependent în

căutare de drog, sunt tenace.

Scot micul album foto ce zace deasupra unui teanc de acte oficiale. Unul câte unul, îmi trec degetele peste fotografiile ce înfățișează un trecut atât de îndelung negat, încât mă simt de parcă aș privi la fotografiile unei străine. Într-una stau în picioare în grădină; în alta sunt din nou în bucătărie, gătind. Iar aici sunt gravidă, arătându-mi burtica umflată și rânjind la aparatul foto. Nodul din gât devine și mai mare și simt înțepătura familiară din spatele ochilor. Clipesc, pentru a le îndepărta. Am fost atât de fericită, în vara aceea, sigură că acea nouă viață avea să schimbe totul, iar noi vom reuși s-o luăm de la capăt. Am crezut că va reprezenta un nou început pentru noi. Mângâi fotografia, trecându-mi degetul pe conturul burticii și imaginându-mi pe unde ar fi fost situat capul; membrele sale curbate; degetelele de la picioare, de-abia formate.

Cu blândețe, de parcă mi-aș putea deranja copilul nenăscut, închid albumul foto și-l așez la loc în cutie. Ar trebui să cobor la parter, cât încă mai sunt stăpână pe situație. Dar mă simt de parcă mi-am atins un dinte cariat sau mi-am rupt coaja de la o bubă. Mă învârt de colo, colo, până când degetele mele ating materialul moale al iepurelui cu care am dormit în fiecare noapte cât am fost gravidă, în așa fel încât atunci când urma să i-l dau fiului meu, acesta să miroasă la fel ca mine. Acum mi-l ridic până în dreptul feței și inspir, disperată să găsesc ceva care să-mi amintească de el. Las să-mi scape un vaiet înăbușit și Beau galopează neuzit pe scări, intrând în dormitor.

— Jos, Beau, îi spun eu.

Câinele nu-mi dă atenție.

— Ieși afară! țip eu la el, o femeie nebună care strânge în brațe o jucărie de pluș.

Țip și nu mă pot opri, chiar dacă în fața ochilor mei nu se află Beau, ci bărbatul care mi-a luat copilul de lângă mine; bărbatul care mi-a curmat viața atunci când a curmat-o pe a fiului meu.

— Ieși afară! Ieși afară! Ieși afară!

Beau se trânteste pe podea, cu trupul tensionat și cu urechile pleoștite peste cap. Dar nu renunță. Încet, centimetru cu centimetru, se apropie, neluându-și în tot acest timp ochii de la mine.

Îndârjirea mă părăsește la fel de repede pe cât a venit.

Beau se oprește lângă mine, încă ghemuit și aproape lipit de dușumea, și-și așază capul în poala mea. Închide ochii și-i simt greutatea și căldura prin materialul jeansilor. Fără voia lor, mâinile mi se întind și încep să-l mângâie, iar lacrimile încep să-mi curgă pe obraji.

Capitolul 13

Ray își adunase echipa pentru Operațiunea Întreruperea. O însărcinase pe Kate cu evidența probelor din dosar, ceea ce era o mare răspundere pentru cineva care intrase în echipă doar de optsprezece luni, însă el considera că ea se putea descurca.

— Normal că pot! spusese ea atunci când el își exprimase îndoielile. Și pot veni oricând la tine dacă am vreo nelămurire, nu-i așa?

— Oricând, zisese Ray. Bem ceva după muncă?

— Încearcă numai să mă oprești.

Se obișnuiseră să facă o mică ședință de două sau de trei ori pe săptămână, ca să treacă din nou prin cazul accidentului cu autor necunoscut. Pe măsură ce noile investigații își pierdeau din importanță, ei începuseră să discute mai puțin despre caz și să petreacă din ce în ce mai mult timp discutând despre viața lor din afara muncii. Ray rămăsese surprins când descoperise că ea era un fan la fel de înfocat al echipei Bristol City ca și el, și petrecuseră multe după-amiezi lamentându-se din cauza recente retrogradări a echipei. Pentru prima dată după mulți ani, începuse să simtă că nu este doar soț sau tată, ori doar un ofițer de poliție. Era Ray.

Fusese foarte atent să lucreze la cazul accidentului cu autor necunoscut în afara orelor sale de program. Se împotriva în mod direct ordinilor specifice ale șefei, dar atât timp cât nu muncea în timpul serviciului la asta, se gândea că ea nu ar fi avut de ce să se împotrivească. Și, dacă ar fi scos la iveală o pistă solidă, care ar fi avut ca rezultat o arestare – ei bine, atunci și ea și-ar fi schimbat opinia.

Nevoia de a ascunde ceea ce lucrau față de restul oamenilor din DIC însemna că Ray și Kate transformaseră întâlnirile din pub în ceva mai mult decât simple discuții despre cazurile obișnuite ale poliției. Pubul Horse and Jockey era liniștit, cu separeuri cu panouri

despărțitoare înalte, în care ei își puteau împrăștia hârtiile fără teama de a fi surprinși de cineva, iar proprietarul nu-și ridica niciodată privirea din revista lui cu cuvinte încrucișate. Era un mod plăcut de a-și încheia ziua de lucru și de a se elibera de stres înainte de a pleca acasă, iar Ray se trezea uitându-se la ceas până când se făcea vremea să plece de la birou.

Ca de obicei, un telefon primit la ora cinci îl ținu mai mult pe loc, iar în momentul în care ajunsese în pub Kate deja băuse jumătate din ce comandase. Înțelegerea tacită stabilea că cine ajungea primul acolo cumpăra băuturile, iar halba lui de Pride îl aștepta deja pe masă.

— Stai liniștit, spuse Kate, împingând halba spre el. Ceva interesant?

Ray luă o gură mare din băutura.

— Ceva informații despre un caz care s-ar putea să ajungă în cele din urmă la noi, spuse el. În cartierul Creston se află un dealer de droguri care se folosește de șase sau șapte distribuitori pentru a-i face treaba murdară – arată ca și cum s-ar contura un caz destul de bunicele.

Un parlamentar destul de zgomotos din Partidul Laburiștilor începuse să se preocupe destul de mult de rezolvarea acestor probleme și adusese în discuție în public faptul că astfel de cartiere reprezintă o „adevărată amenințare” la adresa societății, iar Ray știa că șefa era dornică să scoată în evidență faptul că poliția făcea tot posibilul să rezolve astfel de cazuri. Ray spera că dacă Operațiunea Întreruperea mergea bine, el urma să crească suficient de mult în ochii comandantului pentru a i se încredința și acest caz.

— Echipa de la Abuzuri Domestice a luat legătură cu Domenica Letts, îi spuse el lui Kate, prietena unuia dintre dealeri, iar acum încearcă s-o convingă să depună plângere împotriva lui. Evident, nu vrem să-l speriem aducându-i poliția la ușă pentru așa ceva, nu în timp ce noi vrem să punem la punct investigația mai importantă, dar în același timp este de datoria noastră să avem grijă și de

prietena lui.

– E în pericol?

Ray făcu o pauză înainte să răspundă.

– Nu știu. Cei de la Abuzuri Domestice au trecut-o în categoria celor cu risc ridicat, dar ea e foarte hotărâtă să nu depună mărturie împotriva lui, iar la momentul actual nu cooperează absolut deloc cu poliția.

– Cât timp mai durează până am putea face prima mișcare?

– Ar putea dura și câteva săptămâni, zise Ray. Prea mult. Va trebui s-o punem la adăpost – presupunând că ea va fi de acord – și să putem sprijini cu probe acuzațiile de atac asupra ei, înainte să-l putem acuza pentru implicarea în afacerea cu droguri.

– Alegerea lui Hobson, zise Kate gânditoare. Ce-i mai important: traficul de droguri sau violența domestică?

– Nu e chiar atât de simplu, nu? Dar cum rămâne cu violența cauzată de abuzul de droguri? Jafurile comise de către dependenții de droguri în căutare de o doză? Efectele traficului de droguri poate că nu sunt la fel de imediate precum un pumn în față, dar pe termen lung sunt la fel de dureroase.

Ray își dădu seama că vorbea mai tare decât era normal, așa că se opri brusc.

Kate își așează mâna peste a lui, pentru a-l calma.

– Hei, eu joc rolul avocatului diavolului. Nu e o decizie ușor de luat.

Ray rânji rușinat.

– Scuze, am uitat cât de tare mă pot ambala din cauza lucrurilor de genul ăsta.

De fapt, trecuse destul de mult timp de când nu se mai gândise la ele. Făcuse genul de muncă de care se ocupa acum pentru o perioadă atât de lungă, încât motivele pentru care o făcea fuseseră îngropate sub un maldăr de hârtii și de acte legate de personalul secției. Era bine să i se reamintească ceea ce conta cu adevărat.

Ochii lui îi întâlneau pe ai lui Kate pentru o clipă, iar Ray simți

căldura pielii ei lipită de a lui. O secundă mai târziu ea își trase mâna, râzând stânjenită.

— Încă una și plecăm? zise Ray.

În momentul în care se întorcea la masă, deja totul fusese dat uitării, iar el se întrebă dacă nu cumva își imaginase tot ce se întâmplase. Așeză băuturile pe masă și desfăcu o pungă de chipsuri, lăsând-o deschisă între ei.

— N-am nimic nou legat de cazul lui Jacob, spuse el.

— Nici eu, oftă Kate. Va trebui să renunțăm în cele din urmă, așa-i?

El încuviință din cap.

— Așa se pare. Îmi pare rău.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai lăsat să continui până acum.

— Ai fost îndreptățită să nu renunți, spuse Ray, și mă bucur că am lucrat împreună la asta.

— Chiar dacă n-am făcut niciun progres?

— Da, pentru că acum mi se pare în ordine dacă renunțăm, nu? Am făcut tot posibilul, tot ce ne-a stat în puteri.

Kate aprobă din cap încet.

— Da, acum parcă lucrurile stau altfel, într-adevăr.

Se uită la Ray, întrebătoare.

— Ce?

— Până la urmă nu ești chiar marioneta șefei.

Rânji, iar Ray începu să râdă. Era bucuros că până la urmă crescuse în ochii ei.

Mâncară chipsurile într-o tăcere prietenoasă, iar Ray își verifică telefonul pentru a vedea dacă Mags îi trimisese vreun mesaj.

— Cum merg lucrurile pe-acasă?

— La fel, zise Ray, băgându-și telefonul la loc în buzunar. Tom încă mai mormăie când luăm masa împreună, iar eu și Mags încă ne mai contrazicem pe tema a ce ar trebui să facem.

Scoase un râset scurt, însă Kate nu i se alătură.

— Când vă mai întâlniți cu profesoara lui?

— Am fost ieri la școală, rosti Ray ursuz. De-abia a început școala de șase săptămâni și se pare că Tom deja chiulește de la ore. Bătu darabana cu degetele în tăblia mesei. Nu-l înțeleg pe copilul ăsta. În timpul verii a fost totul în ordine, dar, de îndată ce s-a întors, a redevenit același Tom: necomunicativ, morocănos, nedorind să coopereze cu nimeni.

— Încă mai crezi că-l agresează cineva?

— Cei de la școală spun că nu, dar ăsta ar fi răspunsul lor standard, nu?

Ray nu avea o părere prea bună despre directoarea școlii lui Tom, cea care sărise repede să-i acuze pe Mags și pe Ray că nu se arătaseră „solidari” cu ceilalți părinți la ședințe. Mags îl amenințase că va veni la el la birou și-l va târî cu forța la următoarea ședință, iar Ray fusese atât de îngrijorat că ar putea să uite încât rămăsese și lucrase acasă toată ziua, pentru a se putea prezenta la ședință împreună cu Mags. Nu că ar fi schimbat lucrurile în vreun fel.

— Profesoara lui Tom spune că e o influență negativă pentru restul clasei, zise Ray. Se pare că e un element subversiv.

Scoase un pufnet ironic.

— La vârsta lui! E al dracului de ridicol. Dacă nu se pot ocupa de un copil care nu vrea să coopereze cu ei, atunci ar trebui să renunțe la predat. Tom nu e un element subversiv, e doar al naibii de încăpățânat.

— Mă întreb de unde o fi moștenit asta, spuse Kate, înăbușindu-și un surâs.

— Ai grijă, agent Evans! Sau vrei să sfârșești din nou în uniformă?

Rânji la ea.

Râsul lui Kate se transformă într-un căscat.

— Scuze, sunt frântă. Cred că va trebui să spun stop și să plec la culcare. Am mașina la reparat, așa că va trebui să verific la ce oră vine autobuzul.

— Te duc eu.

— Ești sigur? Nu e chiar în drumul tău.

— Nu-i nicio problemă. Haide – poți să-mi arăți partea șic a orașului.

Apartamentul lui Kate se afla într-un bloc drăguț din centrul suburbiei Clifton, acolo unde prețurile erau, după cum considera Ray, mult prea umflate.

— Părinții mei m-au ajutat să plătesc avansul, îmi spusese ea. Altfel, nu mi l-aș fi putut permite. În plus, e destul de micuț; teoretic, are două dormitoare, asta însă dacă vrei neapărat să mai bagi încă un pat în cea de-a doua cameră.

— Sigur ai fi primit ceva mult mai bun în altă parte pentru banii pe care i-ai plătit pe cel de-aici.

— Probabil, însă Cliftonul are tot ce-mi trebuie! Kate dădu din mâini cu exuberanță. Vreau să spun, unde altundeva poți găsi falafel la trei dimineața?

Din moment ce singurul lucru pe care și-l dorea Ray la trei dimineața era să urineze, el nu vedea nimic atractiv în chestia cu falafelul.

Kate își desfăcu centura de siguranță și se opri, cu mâna pe mânerul portierei.

— Vrei să intri să vezi apartamentul?

Vorbise pe un ton normal, însă aerul deveni dintr-odată gros din cauza tensiunii care parcă se transformase în ceva palpabil, și în acel moment Ray își dădu seama că trecea peste o linie a cărei existență nu-și dorise s-o recunoască în ultimele câteva luni.

— Mi-ar plăcea, spuse el.

Apartamentul lui Kate era la ultimul etaj, și la el se ajungea cu un lift elegant ce străbătea toată distanța în câteva secunde. Când se deschiseră ușile, se treziră pe un palier mic și acoperit cu mochetă, în capătul căruia se afla o ușă de culoare crem, nu departe de lift. Ray o urmă pe Kate afară din lift și rămaseră tăcuți în timp ce ușile se închideau silențioase. Ea se uita direct la el, cu bărbia un pic ridicată și cu o șuviță de păr căzută pe frunte. Ray se trezi dintr-

odată că nu simte nicio grabă să plece.

— Aici stau, spuse Kate, fără să-și ia ochii de la el.

El aprobă din cap, întinzând mâna pentru a-i da la o parte șuvița rebelă de păr. Apoi, înainte să se întrebe ce se întâmplă, o sărută.

Capitolul 14

Beau îmi împinge cu nasul încheietura din spatele genunchiului, și eu întind mâna și mă joc cu urechile lui. N-am fost în stare să mă abțin să nu-l iubesc, iar acum doarme pe patul meu, așa cum și-a dorit încă de la început. Atunci când vine coșmarul, iar eu mă trezesc țipând, el este acolo, lângă mine, și mă linge pe mână, liniștindu-mă. Încet, încet, fără să-mi dau seama, durerea mi s-a transformat în altceva; dintr-o durere brută, ascuțită, care nu voia să dispară, într-o durere surdă, de care mai pot uita din când în când, împingând-o în fundal. Dacă o las acolo, amuțită și nezgândărită, sunt în stare să mă prefac că totul este aproape în ordine. Că nu am avut altă viață înainte.

— Hai să mergem, atunci.

Întind mâna să sting lumina de pe noptiera de lângă pat, incomparabilă cu lumina soarelui care pătrunde prin fereastră. Acum cunosc capriciile golfului și am un oarecare sentiment de mulțumire la gândul că am petrecut aproape un an întreg aici. Golful nu arată niciodată la fel de la o zi la alta. Fluxul și refluxul, vremea imprevizibilă, chiar și resturile aruncate pe plajă îl fac să pară diferit de la o oră la alta. Astăzi marea e umflată de la ploaia de azi-noapte, iar nisipul pare cenușiu și mustește de apă, sub un cer încărcat de nori grei. În parcul de rulote nu vezi niciun cort, doar rulota nemișcată a lui Bethan și alte câteva rulote mobile, deținute de turiștii care profită de reducerile prilejuite de sfârșitul de sezon. Parcul se va închide nu peste mult timp, iar golful va fi din nou doar al meu.

Beau se grăbește să mi-o ia înainte și aleargă în jos pe plajă. Fluxul a urcat mult, iar el plonjează în apă, lătrând la valurile reci. Râd tare. Acum este mai mult spaniel decât collie, cu picioarele sale de adolescent un pic cam lungi și cu energia lui debordantă, despre care mă întreb dacă se epuizează vreodată.

Scrutez faleza, însă este goală, și-mi dau voie să simt un fior de dezamăgire înainte să mi-l îndepărtez din minte. Este ridicol să sper că-l voi vedea pe Patrick, când nu ne-am întâlnit decât în acea zi, pe plajă, însă nu pot opri gândul să nu se formeze.

Găsesc o fâșie de nisip pe care să scriu. Bănuiesc că afacerea va mai stagna un pic pe timpul iernii, dar deocamdată merge destul de bine. Simt un fior de bucurie de fiecare dată când îmi sosește câte-o comandă și a devenit o adevărată plăcere să ghicesc poveștile din spatele mesajelor. Majoritatea clienților mei au o legătură cu marea și mulți dintre ei îmi trimit e-mailuri după ce și-au primit comanda, ca să-mi spună ce mult le-a plăcut imaginea; cum și-au petrecut copilăria pe plajă sau cum au strâns bani pentru vacanțele de la malul mării. Câteodată mă întrebă ce plajă este, dar eu nu le spun niciodată.

În timp ce mă pregătesc să încep, Beau începe să latre, așa că ridic privirea și zăresc un bărbat care vine spre noi. Mi se taie răsuflarea, însă el ridică o mână în semn de salut și-mi dau seama că e el. E Patrick. Nu-mi pot ascunde zâmbetul și, deși inima mi-a luat-o la galop, nu este din cauza fricii.

— Speram să te găsec aici, spune el, înainte să ajungă la mine. Cum ți-ar plăcea un ucenic?

Azi nu e încălțat cu cizme, iar pantalonii din cord sunt dantelați cu nisip umed. Gulerul de la geaca ceruită stă ridicat în sus într-o parte, iar eu rezist tentației de a întinde mâna ca să i-l așez la loc.

— Bună dimineața, spun eu. Un ucenic?

El face un gest larg cu mâna, pentru a cuprinde întreaga plajă.

— M-am gândit că te pot ajuta și eu la ceea ce faci.

Nu sunt sigură dacă râde de mine. Nu spun nimic.

Patrick îmi ia bățul din mână și așteaptă plin de speranță, cu picioarele depărtate pe fâșia goală de nisip. Devin dintr-odată nervoasă.

— E mai greu decât pare, să știi, spun eu, adoptând un ton serios pentru a-mi masca stânjenea. Nu trebuie să apară urme de tălpi în

fotografie și trebuie să lucrăm repede, altfel valurile vor veni mult prea aproape.

Nu-mi aduc aminte de cineva care să mai fi dorit înainte să ia partea la procesul meu de creație: arta a fost întotdeauna ceva ce trebuia închis în cealaltă cameră, ceva ce trebuia făcut doar de mine, de parcă nu ar fi fost ceva ce ar fi aparținut lumii reale.

— Am priceput.

Are un aer de concentrare pe chip care mi se pare adorabil. La urma urmei, e doar un mesaj scris pe nisip.

Citesc mesajul cu voce tare:

— Simplu și drăguț: „Îți mulțumesc, David”.

— Aha – mulțumesc pentru ce *anume*, mai exact, mă întreb eu? spune Patrick, aplecându-se să scrie primul cuvânt în nisip. Mulțumesc că ai hrănit pisica? Mulțumesc că mi-ai salvat viața? Mulțumesc că ai fost de acord să te căsătorești cu mine chiar dacă am avut o aventură cu poștașul?

Colțurile gurii încep să-mi tremure.

— Mulțumesc că m-ai învățat să dansez Flamenco, declam eu, prefăcându-mă că sunt serioasă.

— Mulțumesc pentru trabucurile cubaneze de calitate extra.

— Mulțumesc că mi-ai alimentat contul bancar.

— Mulțumesc pentru...

Patrick întinde mâna pentru a completa ultimul cuvânt și-și pierde echilibrul, aplecându-se periculos înainte și reușind să nu cadă doar înfingându-și piciorul adânc drept în mijlocul scrisului.

— Of, la naiba.

Face un pas în spate, pentru a examina mesajul distrus și privește la mine, scuzându-se din priviri. Izbucnesc în râs.

— Am zis eu că-i mai greu decât pare. Îmi dă bățul înapoi.

— Mă înclin în fața superiorității tale artistice. Chiar și fără urma de picior, efortul meu nu este deosebit de impresionant. Literele au toate mărimi diferite.

— A fost un efort lăudabil, îi spun eu.

Mă uit în toate părțile după Beau, strigându-i să plece de lângă un crab cu care intenționa să înceapă să se joace.

— Țsta cum e? spune Patrick.

Mă uit la mesajul pe care l-a scris în nisip, așteptându-mă să găsesc din nou o încercare de a scrie „Mulțumesc”.

Un pahar?

— Mai bine, spun eu, deși nu este unul din cuvintele pe care – mă opresc, simțindu-mă ca o proastă. Ah, înțeleg.

— La Cross Oak? Diseară?

Patrick ezită ușor, iar eu îmi dau seama că și el este un pic agitat. Ceea ce-mi dă și mie încredere.

Ezit, dar numai pentru o secundă, ignorând bubuitul pe care-l simt în piept.

— Mi-ar plăcea.

Îmi regret impetuoșitatea de moment pentru tot restul zilei, iar la lăsarea serii sunt atât de neliniștită, încât tremur toată. Număr modurile în care această întâlnire ar putea merge prost și ascult din nou în minte tot ce mi-a spus Patrick de când l-am cunoscut, în căutare de semnale de avertisment. Oare e tot atât de direct pe cât pare? Mai e cineva în ziua de azi? Îmi trece prin minte să merg până în Penfach și să sun la clinica veterinară pentru a anula întâlnirea, dar știu că n-am curaj să fac așa ceva. Fac o baie pentru a mai pierde vremea, potrivit apa atât de fierbinte încât pielea îmi devine roz, după care mă așez pe pat și mă întreb cu ce haine ar trebui să mă îmbrac. Au trecut zece ani de când nu am mai mers la o întâlnire și sunt îngrozită că aș putea încălca vreo regulă. Bethan a tot continuat să-și golească șifonierul de haine care nu o mai încap. Cele mai multe sunt prea mari pentru mine, dar probez o fustă de culoare mov-închis și, deși trebuie să mă încing în talie cu o eșarfă, cred că nu arată prea rău. Mă plimb de colo-colo prin cameră, bucurându-mă de senzația neobișnuită pe care o simt pe picioare atunci când merg; foșnetul materialului lipit de coapse. Simt o sclipire a fetei

care eram înainte, dar atunci când privesc în oglindă îmi dau seama că tivul e deasupra genunchiului, iar picioarele se întind cu îndrăzneală în jos. O scot de pe mine și o arunc mototolită într-un ghem în fundul șifonierului, întinzând în schimb mâna după jeanșii pe care doar ce i-am dat jos de pe mine. Găsesc un tricou curat și îmi perii părul. Arăt exact cum arătam și cu o oră în urmă. Exact la fel cum am arătat întotdeauna. Mă gândesc la fata care petrecea ore întregi pregătindu-se pentru a ieși în oraș: ascultând muzică, cu trusa de machiaj împrăștiată prin toată baia, aerul îngroșat de la atât parfum. Pe atunci n-aveam idee cum e de fapt viața reală.

Merg până la parcul de rulote, unde am stabilit să mă întâlnesc cu Patrick. În ultimul moment mă hotărâsc să-l iau și pe Beau cu mine, iar prezența lui îmi redă un pic din curajul pe care îl simțisem pe plajă azi de dimineață. Atunci când ajung la parcul de rulote, Patrick stă lângă ușa deschisă a magazinului, iar Bethan se sprijină de toc, vorbind cu el. Râd amândoi vorbind despre ceva, iar eu nu mă pot abține să nu mă întreb dacă nu cumva râd de mine.

Bethan mă vede și Patrick se întoarce și zâmbește în timp ce eu mă apropiu. La început cred că mă va săruta pe obraz, dar el doar mă atinge cu blândețe pe mână și-mi spune „Bună”. Mă întreb dacă arăt la fel de îngrozită cum mă simt.

— Să fiți cuminți, voi doi! spune Bethan cu un rânet.

Patrick râde în timp ce plecăm spre sat. Găsește ușor subiecte de discuție și, deși sunt sigură că exagerează când povestește despre poznele unora dintre pacienții săi, îi sunt recunoscătoare pentru toate aceste povești și mă trezesc că încep să mă simt din ce în ce mai relaxată pe măsură ce ne apropiem de sat.

Proprietarul lui Cross Oak este Dave Bishop, un nativ din Yorkshire care s-a mutat în Penfach cu doar câțiva ani înaintea mea. Dave și soția lui, Emma, sunt bine ancorați în comunitate acum și – la fel ca toți cei din Penfach – îi cunosc pe toți și cu ce anume se ocupă aceștia. N-am mai intrat niciodată în pub, însă l-am salutat pe Dave atunci când am trecut pe lângă el avându-l alături pe Beau, pe

când mă îndreptam către micul oficiu poștal din sat.

Orice speranță că aș fi putut savura o băutură în liniște s-a evaporat în momentul în care am intrat pe ușă.

— Patrick! E rândul tău, așa-i?

— Am nevoie să te uiți iar la Rosie, încă nu s-a înzdrăvenit complet.

— Cum o mai duce bătrânul tău? Nu-i lipsește vremea din Țara Galilor?

Asaltul neconținut al discuțiilor, combinat cu spațiul închis al barului, mă fac să mă simt plină de neliniște. Strâng mâna în jurul lesei lui Beau și simt cum pielea acesteia îmi alunecă în palma umedă de transpirație. Patrick schimbă câteva cuvinte cu fiecare, dar nu zăbovește prea mult. Își așază o mână pe spatele meu și mă împinge ușor, prin mulțimea de oameni, către bar. Îi simt căldura mâinii pe spatele meu și sunt în același timp și ușurată, și dezamăgită, atunci când și-o dă la o parte și-și așază brațele încrucișate pe tejghea.

— Ce vrei să bei?

Aș fi vrut să comande el mai întâi. Tânjesc după o bere rece la sticlă și arunc o privire atentă prin pub ca să văd dacă mai este vreo femeie care bea bere.

Dave tușește politicos.

— Un gin tonic, spun eu agitată.

N-am mai băut niciodată gin. Această incapacitate a mea de a lua decizii nu e cu nimic nouă, însă nu-mi mai aduc aminte când anume a început.

Patrick comandă o sticlă de Becks și eu privesc cum se formează ușor condensul pe pereții exteriori ai paharului.

— Deci tu ești cea care locuiește în Blaen Cedi, tipa cu fotografiile? Ne-am întrebat noi pe unde te-ai ascuns.

Bărbatul care vorbește cu mine este cam de aceeași vârstă cu Iestyn, cu o șapcă din tweed pe cap și cu favoriți stufoși, care-i încadrează mijlocul ras al bărbiei.

— Ea e Jenna, spune Patrick. A pornit o afacere, așa că nu are prea mult timp la dispoziție pentru a da pe gât halbe de bere cu niște bețivani bătrâni ca voi.

Bărbatul râde, iar eu roșesc, fiindu-i recunoscătoare lui Patrick pentru că oferă o explicație simplă pentru izolarea mea.

Alegem o masă în colț și, deși sunt conștientă că toți ochii sunt ațintiți asupra noastră și că toată lumea bârfește despre noi, după un timp grupul de bărbați se întoarce la băuturile lor.

Sunt atentă să nu vorbesc prea mult, dar din fericire Patrick are la îndemână o mulțime de povești interesante despre istoria acestor locuri.

— E un loc foarte plăcut în care să locuiești, spun eu.

Își întinde picioarele lungi în față.

— Chiar e. Nu că aș fi fost de aceeași părere când eram copil. Copiii nu prea apreciază locuitul la țară și peisajele minunate de aici și nu au un simț al comunității dezvoltat, nu-i așa? Obișnuiam să-mi sâcâi întruna părinții să ne mutăm în Swansea – eram convins că-mi va schimba viața și că voi deveni popular instantaneu, cu o viață socială excepțională și cu un șir lung de prietene. Rânjește. Dar lor nu le surâdea deloc ideea de a se muta, iar eu am mers la școala generală de aici.

— Ți-ai dorit dintotdeauna să devii veterinar?

— Încă de când eram un copilaș. Se pare că obișnuiam să-mi aliniez toate jucăriile umplute cu câlți în holul casei și încercam s-o conving pe mama să le aducă în bucătărie una câte una, pentru ca eu să le pot opera.

Când vorbește, toată fața i se însuflețește; coada ochilor i se încrețește pentru o fracțiune de secundă, înainte ca zâmbetul să i se întindă pe toată fața.

— M-am fofilat și am luat note bune, după care am mers la Universitatea din Leeds, unde am urmat Medicina Veterinară și am avut parte și de viața socială după care tânjisem atât de mult.

— Și șirul de prietene? întreb eu.

Patrick rânjește.

— Poate una sau două. Dar după tot acel timp în care încercasem cu disperare să evadez din Țara Galilor, acum îmi lipsea îngrozitor de tare. După ce am absolvit, am găsit o slujbă lângă Leeds, dar când un partener s-a arătat doritor de o colaborare la clinica din Port Ellis, am profitat imediat de ocazie. Mama și tata deja erau cam bătrâni, iar eu de-abia așteptam să revin aproape de mare.

— Deci părinții tăi au locuit în Port Ellis?

Întotdeauna sunt curioasă când vine vorba de oameni care au o relație strânsă cu părinții lor. Nu sunt invidioasă, pur și simplu nu-mi vine să cred. Poate că dacă tata ar fi rămas alături de noi, lucrurile ar fi fost diferite.

— Mama s-a născut aici. Tata s-a mutat în părțile astea cu familia pe când era adolescent și s-a căsătorit cu mama când aveau amândoi nouăsprezece ani.

— Și tatăl tău a fost veterinar?

Pun prea multe întrebări, dar mi-e teamă că dacă mă opresc, el va începe să aștepte răspunsuri de la mine. Pe Patrick nu pare să-l deranjeze să mă pună la curent cu istoria familiei sale, ceea ce i-a adus un surâs nostalgic pe chip.

— A fost inginer. Acum s-a pensionat, însă a lucrat toată viața lui pentru o companie care exploatează zăcăminte de gaz natural din Swansea. Datorită lui m-am înscris ca salvamar voluntar, totuși. Și el a fost, timp de mulți ani. Obișnuia să dispară în viteză în timpul mesei de prânz de duminică, iar mama ne pune pe toți să spunem o rugăciune pentru ca toată lumea să fie adusă în siguranță la țarm. Obișnuiam să cred despre el că este un supererou adevărat. Luă o gură de bere. Asta se întâmpla demult, pe când încă se mai afla o stație pentru salvamari în Penfach – înainte de a fi înființată una în Port Ellis.

— Ești chemat des acolo?

— Depinde. Mai mult în timpul verii, când parcurile de rulote sunt pline. Nu contează cât de multe semne de interdicție sunt puse

ca să le spună oamenilor că stâncile sunt periculoase sau că înotul este periculos în timpul mareelor înalte – nimeni nu prea le bagă în seamă. Dintr-odată, pare foarte serios. Ar trebui să fii atentă cu înotul în golf – curenții marini sunt deosebit de periculoși.

— Nu sunt o înotătoare prea pricepută, îi spun eu. N-am intrat în apă dincolo de genunchi.

— Să nu intri, zice Patrick.

În privire i se citește o înverșunare care mă sperie, așa că mă mișc pe scaun, simțindu-mă inconfortabil. Patrick își coboară privirea și ia o înghițitură lungă din sticla de bere. Marea, spune el încet, prinde oamenii și-i târăște în larg.

Încuviințez din cap și promit că n-o să înot.

— Pare ciudat, însă înotul departe de țărm este cel mai sigur.

Ochii lui Patrick se luminează.

— În timpul verii este foarte plăcut să iei o barcă cu care să treci dincolo de golf, apoi te poți arunca direct în apa adâncă. O să te iau o dată cu mine, dacă vrei.

E o propunere nevinovată, însă eu încep să tremur. Gândul de a mă afla singură cu Patrick – cu oricine – în mijlocul oceanului este înspăimântător.

— Apa nu e atât de rece pe cât ai crede, spune Patrick, interpretând greșit starea mea de disconfort.

Se oprește din vorbit și între noi se lasă o tăcere jenantă.

Mă aplec și-l mângâi pe Beau, care a adormit sub masă, și încerc să mă gândesc la ceva demn de zis.

— Părinții tăi încă mai locuiesc aici? reușesc eu să întreb într-un final.

Oare întotdeauna am fost la fel de stângace? Încerc să mă gândesc la universitate, când eram sufletul unei petreceri; prietenii râdeau în hohote de ceea ce povesteam eu. Acum o simplă conversație mi se pare un efort imens.

— S-au mutat în Spania în urmă cu câțiva ani, ce noroc pe ei. Mama are artrită și cred că o climă mai caldă îi ajută încheieturile –

în orice caz, asta e scuza ei. Dar tu? Ții legătura cu ai tăi?

— Nu chiar.

Patrick mă privește curios și-mi dau seama că aș fi putut pur și simplu spune „nu”. Trag adânc aer în piept.

— Nu m-am împăcat niciodată prea bine cu mama, îi spun eu. L-a dat pe tata afară din casă pe când eu aveam cincisprezece ani și de atunci nu l-am mai văzut – n-am iertat-o niciodată pentru asta.

— Poate că a avut ea motivele ei.

O face să sune ca o întrebare, dar eu oricum sunt în defensivă.

— Tata a fost un om extraordinar, spun eu. Ea nu l-a meritat pe el.

— Deci nici cu mama ta nu te vezi?

— Ba ne-am mai văzut, timp de câțiva ani, apoi ne-am certat după ce eu... Mă opresc. Ne-am certat. Acum câțiva ani, sora mea mi-a scris o scrisoare și mi-a spus că tata a murit.

Văd compasiune în ochii lui Patrick, dar nu-i dau importanță. Am tendința să stric totul. Nu mă potrivesc în cadrul planului atent pus la punct de Patrick. Probabil că acum îi pare rău că m-a invitat să ieșim împreună să bem ceva. Seara asta va deveni din ce în ce mai stânjenitoare pentru amândoi. Am epuizat toate subiectele mărunte de conversație, iar mie nu-mi trece prin cap nimic de spus. Sunt îngrozită de întrebările pe care Patrick abia așteaptă să mi le pună: de ce am venit în Penfach; de ce nu am mai sculptat nimic; de ce sunt aici de una singură. Îmi va pune aceste întrebări doar din politețe, fără să-și dea seama că, de fapt, nici nu-și dorește să afle aceste răspunsuri. Fără să-și dea seama că eu nu-i pot spune adevărul.

— Ar trebui să mă întorc acasă, zic eu.

— Acum? Probabil că e ușurat, deși nu o arată. E încă devreme – am mai putea să mai bem ceva, sau am putea să mâncăm.

— Nu, sincer, mai bine plec. Mulțumesc pentru băutura. Mă ridic în picioare, înainte ca el să se simtă dator să sugereze că ar trebui să ne mai întâlnim, însă el își împinge scaunul în spate în același timp

cu mine.

— Te conduc până acasă.

Aud sirene de alarmă în cap. De ce ar vrea el să meargă cu mine? În pub este cald, iar prietenii lui se află și ei aici; încă mai are sticla pe jumătate plină. Capul îmi bubuie. Mă gândesc la cât de izolată este căsuța mea, la cum nimeni nu ar auzi dacă el ar refuza să plece. Patrick pare amabil și onest acum, dar eu știu cât de repede se pot schimba lucrurile.

— Nu. Mulțumesc.

Îmi fac loc printre cei din sat, fără să-mi pese ce cred ei despre mine. Reușesc să nu o rup la fugă până când ies din pub și dau colțul pe după clădire, dar apoi încep să alerg pe drumul către parcul de rulote și apoi pe cărarea care mă duce până acasă. Beau aleargă în urma mea, surprins de ruperea bruscă de ritm. Aerul înghețat îmi înțeapă plămâni, dar nu mă opresc până când nu ajung la căsuță, unde mă lupt iar cu cheia care nu vrea să se răsucească în broască. În cele din urmă reușesc să intru și trântesc zăvorul la loc, după care mă sprijin cu spatele de ușă.

Inima îmi bubuie și mă chinui să-mi recapăt suflul. Acum nu mai sunt sigură dacă Patrick este cel care mă înspăimântă; în mintea mea el s-a amestecat cu panica ce mă sufocă în fiecare zi. Nu mai am încredere în propriile mele instincte – m-au păcălit de atâtea ori înainte – așa că cea mai sigură cale este să mă țin mai bine departe de toate.

Capitolul 15

Ray se întoarse pe burtă și-și îngropa fața în pernă pentru a scăpa de lumina dimineții care se infiltra prin jaluzelele întredeschise. Pentru o clipă nu reuși să identifice sentimentul care îl apăsa puternic, însă în cele din urmă îl recunoscuse. Vină. Ce-o fi fost în mintea lui? Nu se mai simțise niciodată tentat s-o înșele pe Mags – nici măcar o singură dată în cincisprezece ani de căsnicie. Derulă în minte evenimentele din seara precedentă. Oare profitase de poziția lui de superioritate ierarhică în fața lui Kate? Înainte să și-o poată înfrâna, îi veni ideea că ea ar fi putut depune plângere împotriva lui, dar se disprețui imediat pentru acest gând. Kate nu era genul acela de om. Însă oricum îngrijorarea aproape că îndepărtă complet sentimentul de vină.

Răsuflarea ritmată de lângă el îi dădu de înțeles că era singurul care se trezise, așa că se dădu jos din pat, aruncând o privire la umflătura adormită de lângă la el, cu pătura trasă deasupra capului. Dacă Mags ar fi aflat ce făcuse... nici măcar nu îndrăznea să se gândească la așa ceva.

În timp ce se ridica, pătura se mișcă, și Ray înțepeni, în ciuda lașității gândului, sperase să se poată strecura afară din cameră înainte să trebuiască să îndure o discuție cu ea. Ar fi fost nevoit în cele din urmă s-o înfrunte, dar îi trebuiau câteva ore ca să poată înțelege ce se întâmplase cu o seară înainte.

— Cât e ceasul? mormăi Mags.

— E de-abia trecut de șase, șopti Ray. Azi plec mai devreme. Trebuie să mă ocup urgent de niște hârtii.

Ea mormăi și se întoarse la somn, iar Ray scoase un oftat discret de ușurare. Făcu un duș foarte rapid și ajunse la birou peste ceva mai puțin de o jumătate de oră, închizând ușa de la birou și afundându-se în hârtii, de parcă ar fi putut șterge cu buretele tot ce se întâmplase. Din fericire Kate era plecată pe teren, iar la prânz Ray

riscă o vizită scurtă la cantină, alături de Stumpy. Găsiră o masă liberă și Ray aduse cu el două farfurii cu ceea ce era etichetată drept lasagna, dar care semăna foarte vag cu aceasta. Moira, cea care servea la bufet, așezase un steag al Italiei lângă meniul zilei și le zâmbise larg atunci când făcuseră comanda, așa că Ray se aruncase bărbătește asupra farfuriei enorme cu mâncare, încercând să ignore senzația apăsătoare de amețală care îl bântuise încă de când se trezise din somn. Moira era o femeie masivă și avea o vârstă greu de ghicit, tot timpul veselă, în ciuda unei boli de piele care făcea ca din pielea de pe brațele ei să se desprindă fulgi mari de materie moartă ori de câte ori își scotea jacheta.

— E totul în ordine, Ray? Te frământă ceva?

Stumpy adună cu furculița ce-i mai rămăsese din masa de prânz. Binecuvântat cu un stomac de fier, Stumpy părea nu numai că tolerează mâncarea Moirei, ba chiar că o și savurează.

— Sunt bine, spuse Ray, ușurat că Stumpy nu mai insista.

Ridică privirea și o văzu pe Kate intrând în cantină, și-și dori să fi terminat de mâncat mai repede. Stumpy se ridică, făcând ca picioarele de metal ale scaunului să scârțâie pe pardoseală.

— Ne vedem în birou, șefule.

Incapabil să găsească vreun motiv rezonabil pentru a-l mai reține un pic pe Stumpy sau de a-și abandona farfuria cu mâncare înainte să se poată așeza Kate la masa lui, Ray afișă un zâmbet forțat.

— Bună, Kate.

Simți cum se înroșește și cum îl iau toate căldurile. Avea gura uscată ca iasca și se chinui să înghită.

— Bună.

Se așeză în fața lui și desfăcu ambalajul de la sendvișuri, părând că nu bagă de seamă cât de tulburat era el.

Nu-i putea citi nimic pe față, iar starea de greață i se amplifică. Împinse farfuria cu mâncare într-o parte, hotărând că mânia Moirei era răul cel mai mic, și aruncă o privire în jur, pentru a se asigura că nu-i putea auzi nimeni.

— În legătură cu seara trecută... încep eu, simțindu-se ca un adolescent neîndemânatic.

Kate interveni, preluând frâiele discuției.

— Îmi pare foarte rău. Nu știu ce m-a apucat – ești bine?

Ray scoase un oftat de ușurare.

— Mai mult sau mai puțin. Dar tu?

Kate dădu din cap.

— Mi-e un pic jenă, ca să fiu sinceră.

— Nu are de ce să-ți fie jenă, spuse Ray. Eu n-ar fi trebuit...

— N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată, zise Kate. Dar a fost doar un sărut. Rânji la Ray, după care luă o îmbucătură din sendviș, vorbind cu gura plină de brânză și castravete murat. Un sărut ca lumea, dar numai un sărut.

Ray oftă și mai ușurat. Totul era în regulă. Se întâmplase ceva foarte rău, iar dacă Mags ar fi aflat, urmările ar fi fost îngrozitoare, însă totul era în ordine. Erau amândoi adulți, puteau să accepte ce se petrecuse și puteau să-și vadă de treabă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru prima dată în douăsprezece ore, Ray își permise să se gândească la cât de bine se simțise să sărute pe cineva atât de plin de energie, atât de plin de viață. Simți cum fierbințeala i se ridică iar către față și tuși, împingând acest gând departe de el.

— Atât timp cât și pentru tine este în ordine, zise el.

— Ray, sunt bine. Sincer. Nu am de gând să depun o plângere împotriva ta, dacă despre asta ți-ai făcut griji până acum.

Ray se înroși.

— Dumnezeule, nu! Nici nu mi-a trecut așa ceva prin minte. Doar că, știi și tu, sunt căsătorit și...

— Iar eu mă văd cu cineva, spuse Kate, brusc. Și știm amândoi ce se poate întâmpla. Așa că să dăm totul uitării, bine?

— Bine.

— Acum, zise Kate pe un ton dintr-odată foarte oficial, motivul pentru care am venit să te caut este că vreau să te întreb ce părere ai dacă facem din nou un apel legat de cazul lui Jacob Jordan, un apel

aniversar.

— Deja a trecut un an?

— Luna viitoare. E puțin probabil să primim prea multe răspunsuri, dar dacă a vorbit cineva între timp, am putea primi ceva în sfârșit, și întotdeauna există posibilitatea ca cineva să dorească să-și ușureze conștiința. Cineva trebuie să știe cine a condus mașina.

Kate avea ochii strălucitori, iar el cunoștea prea bine privirea aceea a ei plină de determinare.

— Hai s-o facem, spuse el.

Își imaginează răspunsul șefei la auzul propunerii și-și dădu seama că nu va avea o influență prea bună asupra traseului viitor al carierei sale. Dar un apel aniversar era o idee bună. Era ceva ce ei mai făceau din când în când la anumite cazuri nerezolvate, mai mult pentru că doreau să dea din nou asigurări familiilor implicate că poliția nu renunțase de tot – chiar dacă acele cazuri nu mai erau investigate în mod activ. Merita o încercare.

— Grozav. Am câteva hârtii de care trebuie să mă ocup pentru cazul de dimineață, dar ce-ar fi să ne vedem după-amiază și să punem la punct apelul? Kate îi făcu veselă cu mâna Moirei și ieși afară din cantină.

Ray își dorea să fi avut capacitatea lui Kate de a trece pur și simplu peste evenimentele de noaptea trecută. Îi venea foarte greu să se uite la ea fără să-și aducă din nou aminte de brațele ei în jurul gâtului său. Ascunse restul de lasagna sub un șervețel din hârtie și așeză farfuria pe raftul de lângă ușă.

— O treabă excelentă, Moira, spuse el în timp ce trecea pe lângă vitrina cu mâncare.

— Mâncare cu specific grecesc mâine! strigă ea în urma lui.

Ray își făcu o notiță mentală să-și ia sandvișuri cu el.

Vorbea la telefon când Kate deschise ușa de la birou fără să bată mai întâi. Văzând că Ray vorbește la telefon, ea se scuză în șoaptă și încercă să iasă, dar el îi făcu semn să ia loc pe scaun. Kate închise

ușa cu grijă și se așază pe unul din scaunele joase, așteptând ca el să termine conversația. O văzu cum aruncă o privire spre poza cu Mags și copiii de pe birou și simți un val proaspăt de remușcare, chinându-se să se concentreze asupra discuției cu comandantul poliției.

— Chiar e necesar, Ray? spunea Olivia. Șansele ca cineva să recunoască sunt minime, iar grija mea cea mai mare este că acest lucru nu va face decât să atragă atenția asupra faptului că noi n-am închis pe nimeni pentru moartea copilului.

Numele lui este Jacob, îi spuse Ray neauzit, repetând cuvintele mamei băiatului din urmă cu aproape un an. Se întrebă dacă șefa lui era chiar atât de nepăsătoare pe cât părea.

— Și, din moment ce nu țipă nimeni că nu s-a făcut dreptate, mi se pare inutil să răscolești lucrurile din nou. Aș fi crezut că ai destule pe cap, mai ales că acum se discută despre viitoarea ta avansare.

Implicațiile erau vizibile.

— Mă gândisem să-ți cer să te ocupi de afacerea cu droguri din cartierul Creston, spuse șefa, dar dacă preferi să te concentrezi pe un caz mai vechi...

Operațiunea Întreruperea fusese un succes, iar acum nu era pentru prima dată în ultimele săptămâni când șefa îi flutura prin fața ochilor momeala unui caz și mai important. Ezită pentru o clipă, însă îi surprinse privirea lui Kate. Îl privea cu mare atenție. Munca alături de Kate îi aducea mereu aminte de ce intrase în poliție cu mulți ani în urmă. Își regăsise vechea pasiune pentru muncă, iar de acum înainte avea de gând să facă ceea ce era corect, nu ceea ce le convenea șefilor.

— Mă pot ocupa de amândouă, rosti el ferm. Am de gând să fac acel apel. Cred că e decizia corectă.

Urmă o pauză, înainte ca Olivia să vorbească.

— Un articol în *Post*, Ray, și câteva afișe pe niște stâlpi de pe marginea drumului. Nimic mai mult – și totul încetează după o

săptămână.

Închise telefonul.

Kate așteaptă ca el să spună ceva, ciocănind nervoasă cu pixul în brațul scaunului pe care ședea.

— S-a făcut, spuse Ray.

Chipul lui Kate se destinse într-un zâmbet imens.

— Bravo. E furioasă?

— O să-i treacă, zise Ray. Vrea doar să-mi fie clar că nu e de acord cu asta, ca să poată fi cu sufletul împăcat când totul se va termina prost și încrederea publică în poliție o va lua iar vertiginos în jos.

— Cam cinic din partea ei.

— Cam așa sunt cei din conducere.

— Și încă îți mai dorești să fii promovată? Kate îi făcu cu ochiul, iar Ray începu să râdă.

— Nu pot rămâne pe această poziție la nesfârșit.

— De ce nu?

Ray se gândi la cât de plăcut ar fi fost să poată ignora politicile de promovare și să se poată concentra pur și simplu la munca lui – o muncă pe care o iubea.

— Pentru că am doi copii pe care trebuie să-i trimit la universitate, spuse el într-un final. În orice caz, eu voi fi altfel, nu voi uita cum este să muncești pe teren.

— O să-ți aduc aminte de vorbele astea când o să fii comandantul poliției, zise Kate, și-o să-mi spui că nu mă pot ocupa de un apel aniversar.

Ray rânji.

— Am vorbit deja cu cei de la *Post*: Suzy French se bucură că ne poate susține și va face și ea apel în căutare de martori și de informații care să ne ducă la... și așa mai departe. Vor recapitula ei tot ce avem despre cazul lui Jacob, dar aș vrea s-o suni pe Suzy în legătură cu detaliile apelului și să-i dai un număr de telefon și mai

vreau să primească o declarație din partea poliției, care să spună că am dori să vorbim cu oamenii în particular.

— Nicio problemă. Ce ne facem cu mama băiatului?

Ray ridică din umeri.

— O să facem apelul fără ea, presupun. Vorbește cu directoarea școlii, întreab-o dacă este sau nu de acord să discute cu cei de la ziar. Ar fi bine dacă am obține un punct de vedere pe care nu l-am mai avut înainte, dacă e posibil. Poate că au o lucrare făcută de el la școală? Un desen sau ceva de genul ăsta. Vom aștepta să vedem dacă apelul aduce vreun rezultat înainte să începem s-o căutăm pe mamă – pare că a dispărut de pe fața pământului.

Ray era furios pe cei care se ocupau de relațiile cu familiile victimelor pentru că nu fuseseră mai atenți cu mama lui Jacob. Nu că ar fi fost surprins când auzise că femeia dispăruse. Din experiență, știa că oamenii au în general două tipuri de reacție atunci când pierd pe cineva: ori au tendința să lase totul neatins, păstrând camerele exact la fel cum erau înainte de a fi părăsite, precum un altar; ori o iau de la capăt, incapabili să îndure gândul că trebuie să trăiască fiecare zi de parcă nimic nu s-a schimbat, când de fapt întreaga lor lume era diferită.

După ce Kate ieși din birou, Ray începu să privească fotografia lui Jacob, care era încă prinsă pe tabla din plută de pe perete. Marginile i se îndoiseră un pic, iar Ray o dezlipi cu grijă de pe tablă și o netezi. O sprijini de fotografia înrămată cu Mags și copiii, acolo unde o putea vedea mai ușor.

Apelul aniversar era un ultim efort disperat, ceva cu rezultate pozitive destul de puțin probabile, dar măcar era ceva. Și, dacă nu funcționa, el ar fi urmat să completeze actele necesare și să meargă mai departe.

Capitolul 16

Stau la masa din bucătărie cu laptopul în față și cu genunchii îndoșiți și acoperiți de imensul pulover tricotat pe care obișnuiam să-l port prin atelier în lunile de iarnă. Stau aproape de plita de la mașina de gătit, însă tremur, așa că-mi trag mânecile în jos pentru a-mi acoperi mâinile. Nu e încă nici vremea prânzului, dar eu deja mi-am turnat un pahar mare de vin roșu. Tastesz ceva în motorul de căutare și apoi mă opresc. Atât de multe luni în care m-am torturat singură tot căutând. Nu mă va ajuta – niciodată nu m-ajută – dar cum să nu mă gândesc la el, mai ales astăzi?

Sorb din vin și intru pe pagină.

În câteva secunde ecranul este inundat de știri despre accident; pancarte cu mesaje și omagii aduse lui Jacob. Culoarea textului link-urilor pe care le accesez arată că le-am mai vizitat și înainte.

Însă azi, la exact un an de când lumea mea s-a prăbușit, a apărut un nou articol în ediția online a ziarului *Bristol Post*.

Las să-mi scape un suspin înăbușit și strâng pumnii atât de tare încât încheieturile mi se albesc. După ce devorez articolul destul de scurt, mă întorc la început și încep să-l citesc din nou. Nu au mai avansat deloc: nicio o pistă nouă, nicio informație despre mașină, doar o menționare a faptului că șoferul încă mai este căutat de poliție pentru că provocat un accident mortal pe fondul neadaptării stilului de condus la condițiile de drum. Termenul îmi provoacă greață și închid pagina de internet, dar nici chiar imaginea de fundal cu golful nu mă poate liniști. N-am mai fost la malul mării din ziua întâlnirii cu Patrick. Am comenzi pe care trebuie să le onorez, dar mi-e atât de rușine de cum m-am comportat încât nu suport gândul că aș putea da peste el pe plajă. Când m-am trezit, a doua zi după întâlnire, mi s-a părut atât de ridicol că m-am simțit înfricoșată, încât aproape că mi-am adunat curajul să-l sun și să-mi cer scuze. Dar odată cu trecerea timpului mi s-a evaporat și toată

îndrăzneala, iar acum au trecut aproape două săptămâni de atunci și el n-a făcut nicio încercare de a lua legătura cu mine. Dintr-odată, mă simt foarte rău. Torn vinul în chiuvetă și mă hotărâsc să-l scot pe Beau la o plimbare de-a lungul coastei mării.

Ne plimbăm vreo câțiva kilometri, mi se pare mie, înconjurând promontoriul și apropiindu-ne de Port Ellis. Sub noi se află o clădire cenușie despre care îmi dau seama că este stația salvamarilor, și rămân acolo ceva timp, gândindu-mă la viețile salvate de voluntarii care muncesc aici. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la Patrick în timp ce înaintez pe cărarea ce duce către Port Ellis. N-am niciun plan, continui doar să merg până când ajung în sat, după care mă îndrept spre clinica veterinară. Abia când deschid ușa de la intrare și sună clopoțelul deasupra mea, încep și eu să mă gândesc ce naiba o să-i spun.

— Cu ce te pot ajuta?

E aceeași secretară, deși nu mi-aș mai fi adus aminte de ea dacă nu ar fi avut acele insigne colorate.

— Aș putea să-l văd pe Patrick pentru un moment?

De-abia după aceea îmi trece prin cap că ar fi trebuit să precizez și un motiv, dar ea nu mă întreabă nimic.

— Mă întorc imediat.

Rămân stânjenită în sala de așteptare, unde o femeie stă jos alături de un copil mic și ține ceva ce seamănă cu un coș din răchită. Beau se luptă cu lesa, iar eu îl trag mai aproape de mine.

Câteva minute mai târziu aud zgomot de pași și apare și Patrick. Poartă o pereche de pantaloni cafenii din cord și o cămașă cu pătrățele mici și are părul ciufulit, de parcă și-ar fi trecut degetele prin el.

— S-a întâmplat ceva cu Beau?

E amabil, dar nu zâmbește, iar eu îmi mai pierd un pic din determinare.

— Nu. Aș vrea să vorbesc cu tine. Doar pentru o secundă.

Ezită, iar eu sunt sigură că va spune nu. Obrajii îmi ard și devin

dintr-odată conștientă că secretara se uită la noi.

– Hai înăuntru.

Îl urmez în încăperea în care s-a ocupat de Beau, iar el se așază sprijinit de chiuvetă. Nu spune nimic – nu are de gând să-mi ușureze situația.

– Voiam să... voiam să-mi cer scuze.

Simt o senzație de înțepătură în spatele ochilor și-mi spun mie însămi că nu trebuie să plâng.

Patrick zâmbește crispat.

– Mi s-au mai dat papucii și înainte, dar de obicei nu cu o asemenea rapiditate.

Privirea i s-a înmuiat, iar eu risc un zâmbet subțire.

– Îmi pare foarte rău.

– Am făcut ceva greșit? Am spus ceva nelalocul lui?

– Nu. Nici pe departe. Ai fost... Mă chinuiesc să găsesc cuvântul potrivit, dar renunț. Este vina mea, nu mă pricep prea bine la astfel de chestii.

Urmează o pauză, iar Patrick rânjește la mine.

– Poate că ai nevoie să exersezi mai mult.

Nu mă pot abține și încep să râd.

– Poate.

– Uite ce e, mai am încă doi pacienți, după care am terminat pe ziua de azi. Ce zici dacă pregătesc eu cina? Chiar în acest moment am o tocăniță în slow cooker și am făcut mai mult decât suficient pentru două persoane. Ba chiar s-ar găsi o porție și pentru Beau.

Dacă spun nu acum, n-o să-l mai văd niciodată.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Patrick se uită la ceas.

– Ne întâlnim aici într-o oră – ai ce să faci până atunci?

– Mă descurc eu. Oricum, voiam să fac câteva fotografii prin sat.

– Grozav, atunci ne vedem curând.

Are un zâmbet mult mai larg acum, care-i cuprinde și ochii, formând riduri mici la colțurile lor. Mă conduce afară și surprind

privirea secretarei.

— S-a rezolvat?

Mă întreb ce crede ea despre motivul pentru care am vrut să-l văd pe Patrick, dar îmi dau seama că nu-mi pasă. Am fost o curajoasă: poate c-am fugit de el, dar m-am întors, iar diseară voi lua cina cu un bărbat care mă place suficient de mult încât să nu fie scos din minți de starea mea de agitație.

Frecvența cu care îmi verific ceasul nu face ca ora rămasă să treacă mai repede, așa că Beau și cu mine am dat deja câteva ture de sat înainte să se facă ora la care trebuie să ne întoarcem la clinică. Nu vreau să intru, așa că mă simt ușurată când Patrick iese afară, trăgându-și pe el geaca cernită și surâzând larg. Îi mângâie urechile lui Beau, după care mergem împreună către o casă mică de pe strada imediat următoare. Ne conduce în sufragerie, unde Beau se prăbușește imediat în fața șemineului.

— Un pahar cu vin?

— Te rog.

Mă așez, dar sunt prea agitată și mă ridic în picioare aproape imediat. Camera este mică, dar primitoare, cu un covor ce acoperă podeaua aproape în întregime. De o parte și de alta a șemineului se află câte un fotoliu și eu mă întreb care e al lui – nimic nu indică vreo preferință pentru vreunul dintre ele. Televizorul mic pare ceva lipsit de importanță în încăperea asta, dar două imense rafturi cu cărți umplu cele două nișe de deasupra fotoliilor. Înclin capul pentru a putea citi ce scrie pe cotoare.

— Am mult prea multe cărți, spune Patrick, care s-a întors cu două pahare pline cu vin roșu.

Iau unul din ele, mulțumită că am ce să fac cu mâinile.

— Chiar ar trebui să scap de unele dintre ele, dar nu mă îndur să renunț la ele.

— Îmi place foarte mult să citesc, spun eu, deși de-abia dacă m-am atins de o carte de când m-am mutat aici.

Patrick se așază într-unul dintre fotolii. Îi urmez exemplul și mă

așez și eu în celălalt, făcându-mi de lucru cu piciorul paharului.

— De cât timp te ocupi cu fotografia?

— De fapt, nu asta mi-e meseria, spun eu, surprinzându-mă și pe mine însămi de sinceritatea mea. Sunt sculptoriță. Mă gândesc la atelierul meu din grădină: la lutul spart, la cioburile rămase din sculpturile gata pregătite spre a fi livrate. Sau am fost, cel puțin.

— Acum nu mai sculptezi?

— Nu mai pot. Ezit, după care îmi desfac degetele de la mâna stângă, pe care pielea plină de cicatrice coboară de-a lungul palmei, până la încheietură. Am avut un accident. Acum îmi pot folosi mâna, dar nu mai simt nimic cu vârfurile degetelor.

Patrick scoate un fluierat ușor.

— Biata de tine. Cum s-a întâmplat?

Îmi amintesc imediat de acea noapte, din urmă cu un an, dar împing amintirea departe de mine.

— Arată mai rău decât este de fapt, spun eu. Ar fi trebuit să fiu mai atentă.

Nu mă pot uita la Patrick, dar el schimbă subiectul cu abilitate.

— Ți-e foame?

— Mor de foame.

Stomacul îmi chiorăie când simt mirosul delicios ce vine din bucătărie. Îl urmez într-o încăpere surprinzător de spațioasă, cu un dulap din lemn de pin, care acoperă un perete întreg.

— A fost al bunicii mele, spune el, oprind oala electrică. L-au avut părinții mei după ce a murit bunica, dar ei s-au mutat pe continent acum vreo doi ani și mi-a rămas mie moștenire. Este enorm, nu-i așa? Am tot felul de lucruri pe care le țin acolo. Orice ai face, să nu deschizi ușile prea brusc.

Îl privesc pe Patrick în timp ce pune cu atenție mâncare în fiecare farfurie, ștergând apoi un strop de sos cu colțul unui șervet doar ca să lase în urmă o pată și mai mare.

Aduce cele două farfurii fierbinți la masă și așază una din ele în fața mea.

— E cam singurul fel pe care știu cum să-l fac, spune el pe un ton de scuză, sper că o să-ți placă.

Pune cu lingura puțină mâncare într-un castron de metal și, așteptându-și rândul, Beau lipăie prin bucătărie, răbdător până când Patrick va pune castronul pe podea pentru el.

— Mai așteaptă un pic, amice, spune Patrick.

Ia de pe masă o furculiță și întoarce bucata de carne în castron pentru a o răci mai repede.

Privesc în jos pentru a-mi ascunde zâmbetul. Îți poți da seama de o mulțime de lucruri despre cineva doar uitându-te la felul în care tratează animalele, iar eu nu mă pot abține să nu mă simt atrasă de Patrick.

— Arată delicios, spun eu. Mulțumesc.

Nici nu-mi mai aduc aminte când a fost ultima oară când cineva a avut grijă de mine în acest fel. Întotdeauna eu am fost cea care am pregătit mâncarea, am făcut curat, am avut grijă de casă. Mi-am petrecut atâția ani alcătuindu-mi o familie, pentru ca în final totul să se năruie în jurul meu.

— Rețeta mamei mele, sune Patrick. Încearcă să mă facă să învăț câte ceva de fiecare dată când trece pe la mine – cred că-și imaginează că eu trăiesc doar cu pizza și cu cartofi prăjiți când nu e ea aici, așa cum face tata.

Încep să râd.

— Au fost împreună timp de patruzeci de ani, s-au împlinit în toamna asta, spune el. Nici nu-mi pot imagina, tu poți?

Nu pot.

— Ai fost căsătorit vreodată? întreb eu.

Chipul lui Patrick se înnegurează.

— Nu. Credeam c-o să mă căsătoresc la un moment dat, dar n-a mers așa cum trebuie.

Urmează o pauză scurtă, iar eu îmi imaginez că văd o umbră de ușurare pe fața lui atunci când devine clar că nu mai am de gând să întreb de ce.

— Dar tu?

Trag adânc aer în piept.

— Am fost căsătorită o vreme. În final, ne-am dorit lucruri diferite.

Zâmbesc la gândul eufemismului meu.

— Ești foarte izolată acolo, la Blaen Cedi, spune Patrick. Nu te deranjează?

— Îmi place. Este un loc minunat în care să trăiești și îl am și pe Beau, care-mi ține companie.

— Nu te simți însingurată, fără nicio casă în apropiere?

Mă gândesc la nopțile mele grele, când mă trezesc urlând și nimeni nu-mi e alături ca să mă liniștească.

— Mă văd cu Bethan aproape în fiecare zi, spun eu.

— O prietenă foarte potrivită. O știu de mulți ani.

Mă întreb cât de apropiați au fost Patrick și Bethan înainte. El începe să-mi spună o poveste despre ziua în care au luat o barcă de la tatăl lui Patrick fără să-l întrebe și au vâslit până au ieșit din golf.

— Am fost prinși după doar câteva minute și l-am putut vedea pe tata stând pe malul apei cu brațele încrucișate, alături de tatăl lui Bethan. Știam că vom avea probleme serioase cu ei, așa că am rămas în barcă, iar ei au rămas pe mal, timp de câteva ore, sau așa mi s-a părut.

— Ce s-a întâmplat?

Patrick începe să râdă.

— Am cedat, firește. Am vâslit înapoi și am suportat consecințele. Bethan era cu câțiva ani mai mare decât mine, așa că ea a fost învinovățită cel mai mult, iar eu am fost pedepsit două săptămâni.

Zâmbesc, în timp ce el clatină din cap amintindu-și cu amărăciune prefăcută de pedeapsa primită. Îmi imaginez cum arăta el când era băiat, cu părul la fel de ciufulit ca acum și cu capul numai la năzbâtii.

Farfuria goală îmi e înlocuită cu un castron cu plăcintă cu măr și

cu cremă de vanilie. Îmi lasă gura apă de la mirosul de scortişoară fierbinte. Dau crema de vanilie la o parte cu lingura și mănânc ce rămâne, jucându-mă cu mâncarea pentru a nu părea nepoliticoasă.

— Nu-ți place?

— E foarte bună, spun eu. Doar că nu prea mănânc budincă.

E greu să renunți la obiceiul de a ține dietă.

— Nu știi ce pierzi.

Patrick își termină porția din câteva înghițituri.

— Nu eu am făcut-o – una din fetele care lucrează la clinică a făcut-o pentru mine.

— Scuze.

— E-n regulă. O s-o las să se răcească un pic, apoi Beau se poate ocupa de ea.

Câinele ciulește urechile atunci când își aude numele.

— Ce câine adorabil, spune Patrick. Și norocos.

Dau din cap în semn de încuviințare, deși acum știu că am și eu nevoie de Beau la fel cum are el de mine. Eu sunt cea norocoasă. Patrick are un cot pe masă și-și ține bărbia în palma făcută căuș, în timp ce-l mângâie pe Beau. Relaxat și mulțumit: un om fără secrete sau dureri.

Ridică privirea și mă surprinde uitându-mă la el. Simțindu-mă jenată, privesc într-o parte și observ un nou set de rafturi într-un colț al bucătăriei.

— Alte cărți?

— Nu mă pot abține, spune Patrick cu un rânjel. Acolo țin mai ales cărțile de bucate pe care mi le-a dat mama de-a lungul anilor, deși mai am și câteva romane polițiste pe acolo. Citesc orice are un subiect cât de cât interesant.

Începe să strângă masa, iar eu mă rezem de spătarul scaunului și mă uit la el.

Vrei să-ți spun o poveste, Patrick?

O poveste despre Jacob și despre un accident. Despre cum am fugit de-acasă pentru că nu mai credeam că pot supraviețui dacă n-

o iau de la capăt; despre cum urlu în fiecare noapte pentru că nu pot scăpa de ce s-a întâmplat.

Vrei să-ți spun acea poveste?

Îl văd cum ascultă, cu ochi din ce în ce mai mari în timp ce-i spun despre scârțâitul frânelor; plesnetul pe care-l face capul lui Jacob când izbește parbrizul. Îmi doresc ca el să-ntindă mâna peste masă ca să mă atingă, însă nu-l pot face să-mi ia mâna, nici măcar în închipuirea mea. Vreau să spună că mă înțelege, că n-a fost vina mea, că i s-ar fi putut întâmpla oricui. Dar el scutură din cap, se ridică de la masă, mă împinge la o parte. Este dezgustat. Revoltat.

N-aș putea să-i spun niciodată.

— Ești bine?

Patrick se uită la mine într-un fel ciudat, iar pentru o clipă mă simt de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— A fost o cină excelentă, spun eu.

Am două opțiuni: ori mă îndepărtez de el, ori îi ascund adevărul. Detest faptul că trebuie să-l mint, dar nu mă-ndur să renunț la el. Mă uit la ceasul de pe perete.

— Ar trebui să plec, spun eu.

— N-o mai faci pe Cenușăreasa?

— Nu și de data asta. Mă înroșesc, dar Patrick zâmbeste. Ultimul autobuz către Penfach este la opt.

— N-ai mașină?

— Nu-mi place să conduc.

— Te duc eu. N-am băut decât un pahar mic de vin – nu-i nicio problemă.

— Sincer, aș prefera să merg singură acasă.

Cred că întrezăresc o urmă de exasperare în ochii lui Patrick.

— Poate că ne vom vedea pe plajă mâine dimineață? spun eu.

Se relaxează și zâmbeste.

— Ar fi minunat. Chiar mi-a părut bine să ne vedem din nou – mă bucur că ai venit înapoi.

— Și eu mă bucur.

Îmi aduce lucrurile și rămânem în micul hol de la intrare cât timp mă îmbrac cu haina. De-abia dacă este suficient spațiu ca să-mi mișc coatele, iar apropierea lui mă face să devin neîndemânică. Mă chinui cu fermoarul.

— Stai un pic, spune el. Lasă-mă pe mine.

Mă uit la mâna lui care potrivește cele două părți una lângă alta, după care trage fermoarul în sus. Sunt țeapănă din cauza neliniștii, dar el se oprește mai jos de gât, iar eu îmi înfășor fularul în jurul gâtului.

— Gata. Mă suni când ajungi acasă? Îți dau numărul meu.

Grija lui mă lasă mască.

— Te-aș suna, dar n-am telefon.

— N-ai un telefon mobil?

Aproape că-mi vine să râd de îndoiala lui.

— Nu. Este tras cablul până la căsuță, pentru internet, dar nu am un telefon conectat. O să fiu bine, promit.

Patrick își așază mâinile pe umerii mei și înainte ca eu să am ocazia să reacționez, el se apleacă spre mine și mă sărută ușor pe obraz. Îi simt respirația pe față și dintr-odată mă simt nesigură pe picioare.

— Mulțumesc, îi spun și, deși este nu numai nepotrivit, ci și lipsit de originalitate, el îmi zâmbește de parcă am rostit ceva profund, iar eu mă gândesc cât de simplu poate fi să te întâlnești cu cineva atât de lipsit de pretenții.

Îi prind lui Beau lesa de zgardă și ne luăm la revedere. Știu că Patrick se va uita după noi, iar când ajung la capătul străzii și iau curba, îl văd stând la intrare și urmărindu-ne cu privirea.

Capitolul 17

Telefonul mobil al lui Ray sună în timp ce el se așeza la masă pentru micul dejun. Lucy voia să obțină insigna Brownie pentru gătit, o treabă pe care o luase mult mai în serios decât merita. Își scosese vârful limbii pe la colțul gurii, în timp ce așeza foarte grijulie șunca arsă și oul cu aspect de cauciuc pe farfuriile părinților săi. Tom rămăsese peste noapte la un coleg și nu trebuia să se întoarcă înainte de prânz. Ray fusese de acord cu Mags atunci când ea remarcase ce lucru grozav era faptul că Tom își făcea prieteni, dar, în sinea sa, se bucura mai mult de liniștea dintr-o casă în care nu se mai trânteau uși și nu se mai striga în gura mare.

— Arată delicios, scumpo.

Ray își scoase telefonul din buzunar și aruncă o privire la ecran.

Se uită la Mags.

— De la muncă.

Ray se întrebă dacă era ceva nou de la Operațiunea Șoimul – numele ce-i fusese atribuit afacerii cu droguri din Creston. Șefa mai fluturase momeala prin fața sa încă o săptămână, după care i-o aruncase lui Ray în poală, cu mențiunea clară că el trebuie să se concentreze pe Șoim și să lase orice alt caz. Nu mai amintise de apelul aniversar. Nici nu era nevoie.

Mags îi aruncă o privire lui Lucy, care era absorbită de aranjarea mâncării pe farfurii.

— Mănâncă, mai întâi. Te rog.

Deși n-ar fi vrut, Ray apăsă butonul roșu de respingere a apelului și-l direcționează către căsuța vocală. Nici nu apucase bine să ia cu furculița o bucată de șuncă cu ou, când sună telefonul fix. Mags îl ridică din furcă.

— Ah, bună, Kate. Este urgent? Suntem la micul dejun.

Ray se simți dintr-odată foarte stânjenit. Scană rapid cu privirea e-mailurile primite pe BlackBerry ca să-și găsească ceva de făcut,

uitându-se repede la Mags, care reușea cumva să transmită doar prin poziția umerilor faptul că nu era deloc bucuroasă de întrerupere. De ce-l suna Kate acasă? Într-o zi de duminică? Se forță să-i audă vocea lui Kate la telefon, dar nu reuși să distingă nimic. Senzația familiară de greață care-l bântuise în ultimele zile se întoarse, așa că-și plecă privirea asupra șuncii și ouălor fără prea mult entuziasm.

Mags îi dădu telefonul lui Ray fără să spună nimic.

— Bună, Ray, zise Kate veselă, nefiind conștientă de conflictul lui interior. Ce mai faci?

— Pe-acasă. Ce s-a întâmplat? Simțea ochii lui Mags ațintiți asupra sa și-și dădu seama că era neobișnuit de tăios.

— Scuze de deranj, spuse Kate cu răceală, dar m-am gândit că n-ai vrea să aștepți până mâine.

— Ce e?

— Am primit un răspuns la apelul aniversar pentru accidentul cu autor necunoscut. Avem un martor.

Ray ajunse la birou în jumătate de oră.

— Deci, ce-avem?

Kate studia e-mailul printat care fusese trimis de către dispeceratul poliției.

— Un tip care spune că i-a fost tăiată calea de către o mașină roșie care mergea haotic cam în momentul în care se produsese accidentul, spuse ea. A vrut să raporteze incidentul, dar n-a mai ajuns niciodată să o facă.

Ray simți fiorul produs de adrenalină.

— De ce n-a luat legătură cu noi când am efectuat prima serie de apeluri în căutare de martori?

— Nu e din zonă, zise Kate. Era în vizită la sora lui cu ocazia aniversării ei – de aia e și sigur de dată – dar s-a întors înapoi în Bournemouth în aceeași zi și n-a auzit nimic despre accidentul cu autor necunoscut. Oricum, a făcut legătura cu ce s-a întâmplat de-

abia atunci când sora lui i-a menționat apelul nostru la telefon, azi-noapte.

— Merită luat în seamă? Întrebă Ray.

Martorii erau specimene imprevizibile. Unii oameni aveau o memorie impresionantă a detaliilor – alții nu-ți puteau spune ce culoare avea cămașa de pe ei fără să verifice mai întâi; și chiar și după aceea se mai înșelau.

— Nu știi – încă n-am vorbit cu el.

— De ce naiba nu?

— Era nouă jumatate, spuse Kate în defensivă și răstindu-se la el din această cauză. Nu promisem informația decât de cinci minute atunci când te-am sunat, și m-am gândit că ai vrea să vorbești tu însuși cu el.

— Scuze.

Kate îi ignoră scuza ridicând din umeri.

— Și-mi cer scuze dacă am părut mai rezervat atunci când ai sunat. M-am simțit oarecum, știi tu, ciudat.

— E totul în regulă?

Întrebarea avea mai multe implicații. Ray încuviință din cap.

— Da. M-am simțit oarecum încurcat, asta-i tot.

Se uitară unul la altul pentru o clipă, înainte ca Ray să cedeze.

— Bun, atunci, hai să ne ocupăm de el. Vreau toate detaliile pe care ni le poate da despre mașină. Modelul, culoarea, numărul – orice ne poate oferi despre conducător. Se pare că mai avem încă o șansă cu cazul ăsta; hai să facem totul cum trebuie de data asta.

— Nici măcar un nenorocit de indiciu!

Ray pășea nervos prin fața ferestrei din biroul său, nefăcând niciun efort ca să-și ascundă frustrarea.

— Nu ne poate spune cât de bătrân era conducătorul, dacă era negru sau alb – Isuse! Nici măcar nu știe dacă era un bărbat sau o femeie!

Se scărpină în cap cu furie, de. Parcă această mișcare ar fi făcut

să-i răsară vreo idee.

— Vizibilitatea era foarte scăzută, îi reaminti Kate, iar el încerca să-și mențină sub control mașina lui.

Ray nu se afla în dispoziția necesară pentru a fi generos.

— Tipul n-ar trebui să conducă dacă un pic de ploaie îl poate deranja atât de mult.

Se trânti greoi în scaun și luă o înghițitură mare din cana cu cafea, tresărind când își dădu seama cât de rece era.

— Într-una din aceste zile s-ar putea chiar să ajung să beau o cană întreagă de cafea, murmură el.

— Un Ford al cărui număr de înmatriculare începe cu litera J, din ce mi-am notat eu, cu un parbriz crăpat. Posibil un Fiesta sau un Focus. Cel puțin avem ceva.

— Mda, e mai bine decât nimic, spuse Ray. Hai, la treabă! Aș vrea ca tu să te ocupi în primul și-n primul rând de mamă. Dacă – atunci când – vom prinde pe cineva care are legătură cu asta, vreau ca ea să înțeleagă că n-am renunțat la fiul ei.

— S-a făcut, spuse Kate. M-am descurcat destul de bine atunci când am sunat-o pe directoarea în legătură cu apelul. O s-o sun din nou acum și voi insista și mai mult. Cineva o fi păstrat legătura cu ea în tot acest timp.

— Îl voi pune pe Malcolm să se ocupe de mașină. O să-i punem pe cei de la Registrul Auto să facă o verificare a tuturor Fordurilor Fiesta și Focus înregistrate în jurul orașului Bristol, și vom lua prânzul împreună cât vom verifica lista.

Împingând într-o parte resturile a ceea ce Moira denumea cu optimism paella, Ray își așeză o mână pe teancul de documente din fața lui.

— Nouă sute patruzeci și două.

Scoase un fluierat.

— Și astea doar în jurul orașului, spuse Kate. Dar dacă era cineva aflat doar în trecere?

— Hai să vedem dacă mai putem restrânge un pic termenii.

Îndoi hârtia și i-o înmână lui Kate.

— Compară lista asta cu cei care se ocupă de recunoașterea automată a numerelor de înmatriculare: să zicem jumătate de oră înainte de accident și jumătate de oră după producerea lui. Vom vedea câte s-au aflat pe șosele în acele momente, după care vom elimina începând de acolo.

— Ne apropiem, spuse Kate, cu ochii strălucitori. O simt.

Ray rânji.

— Hai să nu ne lăsăm purtați de val. De ce altceva te ocupi în acest moment?

Ea numără cazurile pe degete.

— Jaful de la Londis, seria de atacuri asupra taximetriștilor asiatici și posibilă agresiune sexuală, ajunsă la noi de la dispecerat. Aa, și mai am și un curs de două zile despre diversitatea rasială în poliție.

Ray pufni.

— Consideră-te scutită de treaba cu diversitatea rasială, spuse el. Și dă-mi celelalte sarcini ale tale ca să le pot realoca altora. Vreau ca tu să te ocupi non-stop de accidentul cu autor necunoscut.

— Oficial, de data asta? spuse Kate, înălțând o sprânceană.

— Fără să te ferești de absolut nimeni, zise Ray, rânjind. Dar ai grijă să nu abuzezi de orele în plus.

Capitolul 18

Când autobuzul sosește în Port Ellis, Patrick deja mă așteaptă. Ne-am întâlnit pe plajă în fiecare dimineață în ultimele două săptămâni, iar atunci când el a sugerat să ne petrecem împreună după-amiaza lui liberă, eu am ezitat doar pentru o clipă. Nu-mi pot trăi toată viața plină de frică.

— Unde mergem? întreb eu, uitându-mă în toate părțile după indicii. Casa lui se află în direcția opusă și trecem pe lângă pub fără să ne oprim.

— O să vezi.

Ieșim din sat și mergem pe drumul care coboară către mare. În timp ce mergem, mâinile ni se ating și degetele lui se întrepătrund cu ale mele. Simt o descărcare electrică și-mi las mâna să se relaxeze în a lui.

Vestea că am început să mă întâlnesc cu Patrick s-a răspândit prin Penfach cu o viteză uimitoare. Ieri am dat peste Iestyn în magazinul din sat.

— Am auzit că te vezi cu băiatul lui Alun Mathews, mi-a zis el, cu un zâmbet strâmb pe față. E un băiat bun, Patrick, ai fi putut nimeri și băieți mai răi.

Simțeam cum mă înroșesc.

— Când o să ai timp să te uiți la ușa de la intrare? l-am întrebat eu, ca să schimb subiectul. Este la fel de rău: încuietoria se blochează atât de tare încât de multe ori nu pot răsuci cheia în ea.

— Nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta, mi-a răspuns Iestyn. Pe aici nu e nimeni care să fure ceva din casele oamenilor.

A trebuit să trag aer în piept înainte să-i răspund, știind că el consideră foarte ciudat obiceiul meu de a încuia ușa.

— În orice caz, i-am spus eu, m-aș simți mai bine dacă ai repara-o.

Iestyn mi-a mai promis încă o dată că va trece pe la căsuță și va

rezolva problema, dar când am plecat de acasă, pe la prânz, nu zărisem nici urmă de el, și mi-a luat iar aproape zece minute pentru a forța ușa să se încuie.

Drumul continuă să se îngusteze și văd cum oceanul se umflă la capătul potecii. Apa e cenușie și neiertătoare; picături mărunte țâșnesc în aer după ce valurile furioase se izbesc de țărniș. Pescărușii se rotesc în cercuri amețitoare, înghionțiți de curenții puternici care înconjoară golful. Îmi dau seama în sfârșit unde vrea Patrick să mă ducă.

— Stația salvamarilor! Putem să intrăm?

— Asta e și ideea, spune el. Ai văzut clinica veterinară; m-am gândit că ți-ar plăcea să vezi și locul ăsta – mi se pare că petrec la fel de mult timp și aici.

Stația Salvamarilor din Port Ellis este o clădire joasă și cu un aspect cam ciudat, care ar putea fi confundată cu un depozit industrial dacă nu ar avea construit în vârf un turn de supraveghere; cele patru ferestre din sticlă îmi aduc aminte de un turn de control de pe un aeroport.

Trecem de două uși culisante enorme, vopsite în albastru, care reprezintă intrarea în clădire, iar Patrick tastează un cod de acces pe o cutie neagră aflată pe o ușă mai mică, alături de ușile mai mari.

— Hai să-ți arăt clădirea.

Înăuntru, baza miroase a transpirație și a apă de mare; este mirosul înțepător al sării care se lipește de îmbrăcăminte. Hangarul pentru bărci este dominat de ceea ce Patrick îmi spune să se numește „Ambarcațiunea”; o barcă dintr-un material rigid de un portocaliu strălucitor, care se poate umfla.

— Suntem legați de ea, spune el, deoarece, pe vreme rea, e singura modalitate ca să rămâi în barcă.

Mă plimb de jur împrejurul hangarului, citind cu atenție anunțurile prinse de ușă, pe care listele cu echipamente ce trebuie verificate în fiecare zi sunt bifate cu mare atenție. Pe perete se află o placă ce comemorează trei voluntari care și-au pierdut viața în 1916.

— Coxswain P. Grant și încă doi membri ai bazei, Harry Ellis și Glyn Barry, citesc eu cu voce tare. Ce oribil.

— Răspundeau unui apel făcut de un vapor cu aburi aflat în dificultate, dincolo de Peninsula Gower, spune Patrick, venind lângă mine și cuprinzându-mă cu brațul pe după umeri. Probabil că mi-a văzut expresia feței, căci adaugă: Pe atunci era cu totul diferit – nu aveau nici măcar jumătate din echipamentul pe care îl avem noi acum.

Îmi ia mâna și mă conduce din hangar într-o cameră mică, unde un bărbat îmbrăcat cu o jacheta de fleece albastră face cafea. Chipul lui are aspectul de piele tăbăcită al celui care și-a petrecut toată viața sub cerul liber.

— Toate bune, David? spune Patrick. Ea e Jenna.

— Îți arată cum se fac treburile pe aici, așa-i?

David îmi face cu ochiul, iar eu zâmbesc la ceea ce în mod clar este o glumă destul de folosită pe aici.

— Nu m-am gândit niciodată prea mult la bărcile de salvare, spun eu, am considerat că e ceva de la sine înțeles că ele pur și simplu trebuie să existe.

— Nu vor mai exista pentru prea mult timp dacă nu continuăm să luptăm pentru ele, spune David, turnând o linguriță cu vârf de zahăr în cafea și transformând-o în sirop. Cheltuielile noastre sunt suportate de RNLI⁴, nu de către guvern, așa că încercăm tot timpul să strângem bani, fără să mai pomenesc că suntem tot timpul în căutare de voluntari.

— David este managerul nostru, spune Patrick. El conduce baza – el ține frâiele.

David râde.

— Nu exagerează mai deloc.

⁴ Royal National Lifeboat Institution = susținută prin donații, este cea mai mare organizație care oferă servicii de salvamar în jurul coastelor Marii Britanii, Irlandei și Insulelor din Canalul Mânecii (*N.t.*).

Un telefon sună, scoțând un sunet ascuțit în camera goală a echipajului, iar David își cere scuze și se retrage. Câteva secunde mai târziu se întoarce, desfăcându-și fermoarul de la jachetă și luând-o la fugă înspre bărci.

— O canoe s-a scufundat dincolo de Golful Rhossili, strigă el la Patrick. Tatăl și fiul sunt dați dispăruți. Helen i-a sunat pe Gary și pe Aled.

Patrick deschide un vestiar și scoate afară o încurcătură de cauciuc galben, o vestă de salvare și o haină impermeabilă de un albastru întunecat.

— Îmi pare rău, Jenna, dar trebuie să plec. Își trage hainele impermeabile peste jeanși și peste hanorac. Ia cheile și așteaptă-mă la mine acasă. Mă întorc înainte să-ți dai seama.

Se mișcă rapid și, înainte ca eu să-i răspund, deja a ajuns și el la bărci, chiar în timp ce alți doi bărbați se strecoară printre cele două uși culisante, deschise larg acum pentru a le face loc bărcilor să iasă. În câteva minute, cei patru bărbați trag barca afară pentru a o lansa la apă și apoi sar cu ușurință în ea. Unul dintre bărbați – nu-mi dau seama care – trage de sfoară pentru a porni motorul bărcii, iar aceasta țâșnește cu viteză de lângă mal, sărind pe valurile agitate.

Eu rămân acolo, privind pata portocalie cum devine din ce în ce mai mică, până când este înghițită de ceața cenușie.

— Rapizi, nu-i așa?

Mă întorc și văd o femeie ce stă sprijinită de ușa de la intrarea în camera echipajului. E trecută bine de cincizeci de ani, cu șuvițe cărunte prin părul negru, și poartă o bluză cu model, pe care e prinsă o insignă cu RNLI pe ea.

— Eu sunt Helen, spune ea. Eu răspund la telefon, le fac turul de onoare vizitatorilor, lucruri de genul ăsta. Tu trebuie să fii fata lui Patrick.

Mă înroșesc când aud termenul.

— Eu sunt Jenna. M-au amețit cu viteza lor: nu cred că a durat mai mult de cincisprezece minute de la început și până la sfârșit.

— Douăsprezece minute și treizeci și cinci de secunde, spune Helen. Zâmbește când eu mă arăt, în mod normal, surprinsă. Trebuie să păstrăm o evidență strictă a tuturor apelurilor și a timpilor noștri de răspuns. Toți voluntarii noștri locuiesc la câteva minute distanță. Gary locuiește ceva mai sus, iar Aled are măcelăria de pe strada principală.

— Ce se întâmplă cu magazinul când el este chemat?

— Atârnă un semn în geam. Localnicii s-au obișnuit – face asta de douăzeci de ani.

Mă răsucesc ca să mă uit la apă, pe care nu se mai vede niciun vas, în afară de un vapor de mare tonaj aflat la mare depărtare. Norii negri s-au lăsat atât de mult în jos încât linia orizontului a dispărut; cerul și oceanul s-au contopit într-o masă de cenușiu învolburat.

— O să fie bine, spune Helen, încet. Nu încetezi niciodată să-ți faci griji, dar ajungi să te obișnuiești.

O privesc, curioasă.

— David e soțul meu, explică Helen. După ce s-a pensionat, a început să-și petreacă mai mult timp la bază decât acasă, așa că în cele din urmă mi-am spus: dacă nu-i poți învinge, vino alături de ei. Am urât această bază când l-am privit prima dată plecând într-o misiune de salvare. Una era să-i fac cu mâna când pleca de acasă și cu totul altceva când l-am văzut urcând într-o barcă... iar pe o vreme ca asta – ei bine... Se cutremură, ca pentru a-și întări spusele. Dar se întorc. Întotdeauna se întorc.

Își așază o mână pe brațul meu, iar eu sunt recunoscătoare pentru înțelegerea arătată de o femeie mai în vârstă.

— Te face să-ți dai seama ce simți, nu-i așa? Cât de mult... Mă opresc, incapabilă să o accept, chiar și pentru mine însămi.

— Câtă nevoie ai ca ei să vină înapoi acasă? spune Helen încet.

Dau din cap.

— Da.

— Vrei să-ți arăt și restul bazei?

— Nu, mulțumesc, spun eu. Cred că o să mă duc la Patrick acasă și o să-l aștept acolo.

— E un om bun.

Mă întreb dacă are dreptate. Mă întreb cum de știe. Urc coasta dealului, întorcându-mă la fiecare câțiva pași în speranța că voi vedea din nou barca portocalie. Dar nu reușesc să văd nimic, iar stomacul mi se strânge de neliniște. Ceva rău e pe cale să se întâmple, o știu, pur și simplu.

Mă simt ciudat să fiu acasă la Patrick fără să se afle și el acolo, dar rezist tentației de a urca la etaj pentru a vedea și restul casei. În căutarea unei activități, dau drumul la radio pe postul local și plec în bucătărie, să spăl vasele strânse într-un teanc mare în chiuvetă.

„Un bărbat și fiul său adolescent sunt dați dispăruți, după ce ambarcațiunea lor s-a scufundat la un kilometru și jumătate depărtare de Golful Rhossili.”

Aparatul de radio pârâie, iar eu mă chinui cu butonul pentru frecvențe pentru a găsi un semnal mai bun.

„Barca de salvare din Port Ellis a fost trimisă după ce sătenii au dat alarma, dar până în momentul de față nu au reușit să-i găsească pe cei doi bărbați. Vom anunța mai multe despre evoluția lucrurilor ceva mai târziu.”

Vântul lovește copacii până când aproape că îi îndoiaie până la pământ. Nu pot vedea marea din casă și nu sunt sigură dacă mă bucură acest lucru sau dacă ar trebui pur și simplu să cedez tentației și să plec spre baza salvamarilor în căutarea acelei mici pete portocalii.

Termin cu spălatul vaselor și mă șterg pe mâini cu un prosop, în timp ce mă plimb prin bucătărie. Teancuri de ziare acoperă dulapul și găsesc dezordinea de pe el ciudat de liniștitoare. Îmi trec mâna peste mânerul de la un sertar și-mi aduc aminte de cuvintele lui Patrick.

Nu deschide ușile, orice-ar fi.

Ce-o fi acolo de nu mă lasă să văd? Privesc peste umăr, de parcă el ar putea intra în orice moment, și trag cu hotărâre de ușa. Imediat ceva cade spre mine și icnesc, punându-mi o mână deasupra capului și prinzând o vază înaintea să cadă pe pardoseala acoperită cu gresie și să se spargă. O așez la loc, printre celelalte obiecte din sticlă; aerul din dulap păstrează urma unui parfum vechi de levănțică de la așternuturile așezate ordonat înăuntru. Nu-i nimic neobișnuit acolo: doar o colecție de amintiri.

Aproape că închid ușa, când văd marginea argintie a unei fotografii înrămate ce iese dintr-un teanc de fețe de masă. O trag afară cu mare atenție. E o fotografie a lui Patrick, cu brațul pe după umerii unei femei cu păr scurt și blond și cu dinți albi și drepți. Zâmbesc amândoi, nu la cameră, ci unul la celălalt. Mă întreb cine e și de ce a ascuns Patrick fotografia de mine. Oare asta este femeia cu care credea că o să se însoare? Mă uit la poză, încercând să identific ceva care să-mi permită să aflu când anume a fost făcută. Patrick arată la fel ca acum, iar eu mă întreb dacă această femeie face parte din trecutul său sau este încă prezentă în viața lui. Poate că nu sunt singura care păstrează secrete. Strecor la loc poza printre fețele de masă și închid ușa de la dulap, lăsând conținutul la fel cum l-am găsit.

Mă plimb cu pași mărunți prin bucătărie, dar mă obosește propria mea neliniște, așa că-mi fac o ceașcă de ceai și mă așez la masă, ca s-o beau.

*

Ploaia îmi înțepă fața, înceteșându-mi ochii și umplându-mi privirea cu siluete neclare. De-abia dacă aud zgomotul făcut de motor din cauza vântului, însă tot reușesc să disting bufnetul atunci când el lovește capota și izbitura scoasă de el atunci când lovește asfaltul.

După care apa care-mi intră în ochi nu mai este ploaie, ci apă de mare. Iar motorul nu mai este al unei mașini, ci puf-puful scos de o barcă cu motor. Și, deși urletul care se aude îmi aparține, chipul care se uită la mine

– *adâncimile întunecate ale ochilor și liniile groase ale genelor ude – chipul acela nu este al lui Jacob, ci al lui Patrick.*

– Îmi pare rău, spun eu, nesigură dacă vorbesc cu voce tare. N-am vrut niciodată să...

Simt cum o mână mă scutură de umăr, trezindu-mă cu brutalitate din somn. Confuză, ridic capul de pe mâinile împreunate, lăsând masa caldă de la respirația mea, și simt cum răceala bucătăriei mă lovește peste față. Mijesc ochii din cauza asprimii luminii electrice, ridicând brațul pentru a-mi acoperi față.

– Nu!

– Jenna, trezește-te. Jenna, visezi.

Încet, las mâna în jos, deschizând ochii pentru a-l vedea pe Patrick în genunchi, în fața scaunului meu. Deschid gura, dar nu pot vorbi, amețită din cauza coșmarului și copleșită de ușurare că e aici.

– Ce visai?

Încerc să adun cuvintele laolaltă.

– Nu – nu sunt sigură. Eram îngrozită.

– Nu mai ai de ce să te temi, spune Patrick, și-mi netezește părul umed de pe tâmple și-mi cuprinde față în palme. Sunt aici.

Are fața palidă, iar ploaia i-a udat părul și i l-a lipit de gene. Ochii lui, care de obicei sunt atât de plini de lumină, acum sunt goi și întunecați. Arată înfrânt și, fără a mă opri ca să mă gândesc, mă aplec în față și-l sărut pe buze. El îmi răspunde înfometat, ținându-mi fața între palmele sale, după care îmi dă drumul brusc și-și lipește fruntea de fruntea mea.

– Au renunțat la căutări.

– Au renunțat? Vrei să spui că încă mai lipsesc?

Patrick încuviințează din cap, iar eu simt cum emoțiile îl apasă cu putere, umplându-i ochii. Se lasă să cadă cu coapsele pe călcâie.

– Ne întoarcem la prima geană de lumină, zice el pe un ton plat, dar nimeni nu-și mai face iluzii.

După care închide ochii și-și reazemă capul în poala mea, începând să plângă, fără să se ferească, pentru tatăl și pentru fiul adolescent care au avut încredere că pot ieși cu barca în ciuda tuturor semnalelor de avertizare.

Îi mângâi părul și-mi las și eu lacrimile să curgă. Plâng pentru tânărul pierdut pe mare; plâng pentru mama lui; plâng pentru visele care îmi bântuie nopțile; pentru Jacob; pentru copilașul meu.

Capitolul 19

E Ajunul Crăciunului când trupurile sunt aduse de valuri la țărni, la câteva zile după ce Patrick și restul voluntarilor au încetat să le mai caute. În naivitatea mea, mi-am închipuit că vor apărea împreună, dar ar fi trebuit să-mi dau seama până acum că marea este totdeauna imprevizibilă. Primul a apărut fiul, adus ușor la mal în Golful Rhossili de o mare unduitoare care părea prea blândă să-i provoace acele răni îngrozitoare tatălui său, aruncat pe țărni la un kilometru și jumătate mai în josul coastei.

Suntem pe plajă în momentul în care Patrick primește apelul, iar eu îmi dau seama după linia dură a maxilarului său că veștile nu sunt deloc bune. Se îndepărtează un pic de mine, de parcă ar vrea să mă protejeze, și se întoarce să privească marea în timp ce ascultă în tăcere ce-i spune David. După ce termină de vorbit, rămâne ținut pe loc, studiind orizontul îndepărtat, de parcă ar fi în căutare de răspunsuri. Vin lângă el și-mi las mâna pe brațul lui, iar el tresare, de parcă ar fi uitat cu totul că mă aflu și eu acolo.

— Îmi pare foarte rău, spun eu, încercând în zadar să găsesc cuvintele potrivite.

— Mă întâlneam cu o fată, spune el, încă privind marea. Am cunoscut-o la Universitate și am locuit împreună în Leeds.

Îl ascult, nesigură unde vrea să ajungă.

— Când m-am întors aici, am adus-o și pe ea cu mine. Ea n-a vrut să vină, dar nici nu ne doream să ne despărțim, așa că a renunțat la serviciul ei și a venit să locuiască împreună cu mine în Port Ellis. Nu-i plăcea locul ăsta. Era prea mic, prea liniștit, prea încet pentru ea.

Simt o senzație de disconfort, de parcă am devenit o intrusă. Vreau să-i spun să se oprească din vorbit, că nu-i nevoie să-mi spună toate astea, dar e ca și cum nu se poate opri.

— Ne-am certat într-o zi, pe la mijlocul verii. Aceași veche

discuție: ea voia să se întoarcă la Leeds, eu voiam să rămân aici și să-mi continui munca. A plecat furioasă pe plajă, să se dea cu placa de surf, dar a fost prinsă de un curent puternic și nu s-a mai întors.

— Of, Doamne, Patrick. Am un nod în gât. Ce oribil.

În sfârșit, se întoarce spre mine.

— Placa ei de surf a fost aruncată pe mal a doua zi, dar noi nu i-am mai găsit corpul niciodată.

— „Noi”, spun eu. Și tu ai participat la căutări?

Nici nu-mi pot imagina cât de dureros trebuie să fi fost pentru el.

El ridică din umeri.

— Cu toții am căutat-o. Asta e datoria noastră, nu?

— Da, dar...

Mă opresc. Normal că a căutat-o și el – cum ar fi putut să n-o facă?

Îl iau în brațe, iar el se sprijină de mine, cu fața apăsată pe gâtul meu. Îmi imaginasem că viața lui este perfectă: că el nu e nimic altceva decât un om veșnic vesel, ce nu ia niciodată lucrurile prea în serios. Dar fantomele cu care se luptă el sunt la fel de reale ca ale mele. Pentru prima dată, sunt cu cineva care are la fel de multă nevoie de mine pe cât am și eu de el.

Mergem încet către casuță, unde Patrick îmi spune să aștept puțin până ia ceva din mașină.

— Ce e? spun eu, intrigată.

— O să vezi.

Ochii îi sclipesc din nou, iar eu mă minunez de abilitatea lui de a face față unei asemenea tristeți din viața sa. Mă întreb dacă doar trecerea anilor a fost cea care i-a dat putere, și sper că într-o zi o voi găsi și eu.

Când se întoarce, Patrick are un pom de Crăciun, pe care îl ține aruncat cu nonșalanță pe umăr. Simt o împunsătură de tristețe când îmi aduc aminte cât de încântată eram de venirea Crăciunului. Pe când eram copii, eu și Eve urmam câteva obiceiuri stricte când împodobeam pomul: întâi luminile, apoi beteala, după care așezam

cu solemnitate globurile, iar la sfârșit ne chinuiam să găsim echilibrul pentru îngerul din vârful pomului. Mi-o închipui urmând aceleași ritualuri cu copiii ei.

Nu-mi doresc un pom în casă. Decorațiunile sunt pentru copii; pentru familii. Dar Patrick insistă.

— N-o să-l mai duc înapoi acum, spune el, trăgându-l cu putere înăuntru și împrăștiind ace de pin pe toată dușumeaua. Îl așază în suportul grosolan din lemn și verifică să vadă dacă e drept. Și, de altfel, este Crăciunul. Trebuie să ai un pom în casă.

— Dar n-am cu ce să-l împodobesc! protestez eu.

— Aruncă o privire în geanta mea.

Deschid rucsacul bleumarin al lui Patrick și găsesc în el o cutie de pantofi jerpelită, cu capacul prins cu o bandă lată din cauciuc. Când ridic capacul, găsesc vreo duzină de globuri roșii, cu sticla zgâriată de la trecerea anilor.

— Oo, șoptesc eu, sunt atât de frumoase. Ridic unul și acesta se rotește în cercuri ameteitoare, oglindindu-mi fața de o sută de ori.

— Au fost ale bunicii mele. Ți-am spus că am o mulțime de lucruri în dulapul ăla rămas de la ea.

Mă simt jenată și încerc să disimulez când îmi aduc aminte cum am căutat prin lucrurile lui Patrick, descoperind și fotografia sa cu femeia despre care acum îmi dau seama că este cea care s-a înecat.

— Sunt adorabile. Mulțumesc.

Împodobim bradul împreună. Patrick a adus o instalație cu luminițe, iar eu găsesc o panglică de beteală, pe care o răsucim printre ramuri. Nu sunt decât douăsprezece globuri, dar lumina ricoșează de la unul la altul precum niște stele căzătoare. Trag în piept mirosul de conifere, dorindu-mi să pot păstra pentru totdeauna această frântură de fericire.

Când terminăm de împodobit pomul, rămân cu capul rezemat de umărul lui Patrick, privind cum dansează lumina pe sticlă și cum aruncă umbre pe perete. El trasează cercuri pe pielea expusă a încheieturii mele, iar eu mă simt mai relaxată decât m-am simțit în

ani întregi. Mă întorc ca să-l sărut, limba mea căutând-o pe a lui, iar când deschid ochii văd că și el îi ține deschis.

— Hai sus, șoptesc eu.

Nu știi ce anume mă face să doresc asta acum, chiar în acest moment, dar simt o nevoie palpabilă de a fi cu el.

— Ești sigură? Patrick se retrage un pic și mă privește drept în ochi.

Încuviințez din cap. Nu sunt sigură, nu în întregime, dar vreau să aflu. Trebuie să știi dacă poate fi și altfel.

Își trece mâinile prin părul meu, sărutându-mă pe gât, pe obraz, pe buze. Ridicându-se în picioare, mă conduce cu blândețe către scări, degetul său încă mai frecându-mi palma, de parcă nu s-ar putea abține să nu mă mângâie, nici chiar pentru o clipă. În timp ce urc scara îngustă, el mă urmează îndeaproape, mâinile lui atingându-mă ușor pe șolduri. Simt cum inima îmi bate năvalnic.

Depart de foc și de căldura degajată de plită, dormitorul este rece, dar anticiparea, nu temperatura, este cea care mă face să tremur. Patrick se așază pe pat și mă trage ușor, făcându-mă să mă așez lângă el. Întinde o mână și-mi dă părul după ureche, plimbându-și un deget pe după ea și în jos, pe gât. Îmi simt nervii întinși la maximum: mă gândesc la cât de neatrăgătoare arăt, la cât de ștearsă și de lipsită de entuziasm sunt, și mă întreb dacă el va mai dori să rămână alături de mine după ce își va da seama de toate astea. Dar îl doresc atât de tare, iar această dorință răscolitoare din stomac îmi este atât de străină, încât totul devine și mai excitant. Mă trag mai aproape de Patrick, atât de aproape încât îmi este imposibil să spun cine și cum răsuflă. Timp de un minut întreg rămânem amândoi în această poziție, buzele ni se freacă una de alta, dar nu ne sărutăm, ne atingem, dar nu ne gustăm. Încet, îmi desface nasturii de la cămașă, ochii lui nepărăsindu-i nicio clipă pe ai mei.

Nu mai pot aștepta. Întind mâinile pentru a-mi descheia jeansii, după care îi trag în jos, îndepărtându-i cu piciorul într-o grabă nebună, după care îi desfac neîndemânatică nasturii de la cămașă.

Ne sărutăm cu furie și ne dezbrăcăm de haine până când el rămâne complet gol, iar eu mai am doar chiloții pe mine și un tricou. El apucă tivul tricoului meu, dar eu clatin aproape imperceptibil din cap.

Urmează o pauză. Mă aștept ca el să insiste, însă îmi întâlnește privirea pentru o clipă, după care își lasă capul în jos și-mi sărută sânii prin bumbacul moale. În timp ce se lasă mai jos, eu mă arcuiesc pe spate și mă abandonez cu totul atingerii sale.

Plutesc pe un amestec de cearșafuri și de membre atunci când îmi simt, mai degrabă decât îl văd pe Patrick întinzând mâna pentru a stinge veioza de pe noptieră.

— Las-o așa, spun eu, te rog, iar el nu mă întreabă de ce.

În loc de asta, își înfășoară mâinile în jurul meu și mă sărută ușor pe frunte.

Când mă trezesc, îmi dau seama dintr-odată că ceva s-a schimbat, dar sunt prea amețită de somn și nu pot spune imediat ce anume e diferit. Nu e doar prezența cuiva în pat lângă mine, deși percep greutatea lui alături ca pe ceva ciudat, ci acceptarea faptului că am adormit, încet, încet, încep să zâmbesc. M-am trezit ca o persoană normală. Niciun urlat nu m-a smuls din somn, niciun scârțâit de frâne ori un pocnet făcut de o țeastă lovită de parbriz. E prima noapte în mai mult de douăsprezece luni când n-am mai visat despre accident.

Mă gândesc dacă să mă ridic și să fac cafea, dar căldura patului mă trage înapoi sub pătură, așa că mă lipesc cu totul de trupul gol al lui Partrick. Îmi plimb o mână pe o latură a corpului său, simțind fermitatea abdomenului său și forța din mușchii coapsei sale. Parcă ceva mă furnică între picioare și mă minunez de reacția pe care o are corpul meu, care tânjește aproape cu durere să fie atins. Partrick se mișcă, ridicând capul pentru o clipă și zâmbindu-mi, cu ochii încă închiși.

- Crăciun fericit.
- Vrei cafea? Îl sărut pe umărul gol.
- Mai târziu, spune el și mă trage sub pătură.

Rămânem în pat până după-amiază, răsfățându-ne unul pe celălalt și mâncând rulouri moi cu gem de coacăze dulce și lipicios. Patrick coboară la parter să mai aducă niște cafea și, când se întoarce, are cu el cadourile pe care le așezaserăm cu grijă sub pom așeară.

– O haină! exclam eu în timp ce sfâșii hârtia de pe pachetul înfășurat cam neîndemânatic pe care mi-l întinde Patrick.

– Nu e ceva foarte romantic, spune el, spășit, dar nu mai poți continua să porți haina aia veche de ploaie când te plimbi pe plajă pe orice fel de vreme – o să îngheți.

O trag pe mine imediat. E groasă, călduroasă și impermeabilă, cu buzunare adânci și cu glugă. De un milion de ori mai bună decât haina pe care am purtat-o până acum, cea pe care am găsit-o atârnată de o grindă a verandei atunci când m-am mutat în casușă.

– Cred că faptul că mă ții la căldură și mă ferești de umezeală este cel mai romantic lucru pe care-l poți face, spun eu, sărutându-l pe Patrick. Îmi place la nebunie, mulțumesc.

– Ai ceva în buzunar, spune el. Nu chiar un cadou – doar ceva ce consider că trebuie să ai.

Bag mâna în buzunare și scot afară un telefon mobil.

– Unul mai vechi, pe care nu-l mai foloseam. Nimic pretențios, dar funcționează – și asta înseamnă că nu mai trebuie să mergi tocmai până la parcul de rulote dacă ai nevoie să dai un telefon.

Sunt gata să-i spun că el este singura persoană pe care o sun, când îmi dau seama că probabil că asta vrea și el să spună. Că nu-i convine faptul că nu mă poate contacta. Nu sunt sigură ce cred despre această situație, dar îi mulțumesc și-mi spun că nu e neapărat nevoie să-l țin deschis.

Îmi dă un alt cadou, împachetat frumos într-o hârtie mov-închis

și legat cu o panglică.

— Nu eu l-am împachetat pe asta, îmi mărturisește el, deși nu e nevoie s-o facă.

Desfac hârtia cu grijă și deschid cutia subțire cu solemnitatea pe care chiar o merită. Înăuntru se află o broșă din sidef de forma unei cochilii de scoică. Capturează lumina și face ca o duzină de culori diferite să-i joace pe întreaga suprafață.

— O, Patrick, spun copleșită. E minunată.

O scot din cutie și mi-o prind de noua mea haină. Mă simt stânjenită atunci când scot la iveală desenul în creion pe care l-am făcut pentru Patrick și care reprezintă plaja de la Port Ellis; barca de salvare, care nu iese afară, ci se întoarce în siguranță la țărm.

— Ești atât de talentată, Jenna, spune el, ridicând desenul înrămat pentru a-l admira. Te irosești aici, în golful ăsta. Ar trebui să pregătești o expoziție – să-ți faci numele cunoscut.

— N-aș putea, spun eu, însă nu-i spun de ce.

Îi sugerez în schimb o plimbare, ca să probez noua haină, și-l luăm cu noi pe plajă și pe Beau.

Golful e pustiu, iar refluxul este în punctul maxim, lăsând o mare suprafață de plajă descoperită. Nori încărcăți cu zăpadă atârnă grei deasupra stâncilor, părând și mai albi în contrast cu albastrul profund al mării. Pescărușii se rotesc pe deasupra noastră, țipetele lor tânguitoare răsună în spațiul acesta gol, iar valurile se izbesc ritmic de nisipul de pe plajă.

— Pare aproape un sacrilegiu să lăsăm urme de pași.

Îmi strecor mâna în cea a lui Patrick în timp ce ne plimbăm. Pentru prima dată, nu mi-am adus camera cu mine. Ne apropiem de apă, lăsând spuma rece ca gheața să ne învăluie vârfurile cizmelor.

— Mama obișnuia să înoate în mare în ziua de Crăciun, spune Patrick. Ea și tata se certau pe tema asta. El știa cât de periculoși pot fi curenții și-i spunea mereu că este iresponsabilă. Dar ea-și lua prosopul și dădea fuga pentru o scufundare scurtă imediat ce toată lumea își desfăcea cadourile. Cu toții consideram că acest obicei era

unul amuzant, firește, și o încurajam de pe margine.

— O nebunie.

Încă mă mai gândesc la fata care s-a înecat și mă întreb cum mai poate suporta el să se apropie de apă după o asemenea tragedie. Beau aleargă după valuri, clănțănind din fălci de fiecare dată când apa năvălește pe nisip.

— Dar tu? spune Patrick. Vreo tradiție nebunească de familie?

Mă gândesc o vreme, zâmbind în timp ce rememorez încântarea deosebită pe care mi-o provoca venirea sărbătorilor de Crăciun.

— Nimic de genul ăsta, spun eu în cele din urmă, dar înainte îmi plăcea enorm să-mi petrec Crăciunul în familie. Părinții mei începeau să se pregătească pentru Crăciun încă din octombrie, iar casa noastră era plină de pachete ascunse prin dulapuri sau pe sub paturi. După ce a plecat tata, am continuat să facem aceleași lucruri, însă n-a mai fost deloc la fel ca înainte.

— Ai încercat vreodată să dai de el, mă întreabă strângându-mă de mână.

— Da. Pe când eram la Universitate. I-am dat de urmă și am descoperit că și-a întemeiat o nouă familie. I-am scris, iar el mi-a răspuns, spunându-mi că mai bine aș lăsa trecutul în pace. Mi-a frânt inima.

— Jenna, ce îngrozitor pentru tine.

Ridic din umeri, prefăcându-mă că nu-mi pasă.

— Ești apropiată de sora ta?

— Am fost. Ridic o piatră de jos și o arunc, încercând s-o fac să sară de mai multe ori pe suprafața apei, însă valurile sunt prea rapide. Eve i-a luat partea mamei atunci când a plecat tata, iar eu eram furioasă pe mama din cauză că l-a dat afară. Cu toate astea, am avut grijă una de cealaltă, însă n-am mai văzut-o de câțiva ani. I-am trimis o felicitare acum câteva săptămâni. Nu știu dacă a primit-o – nici măcar nu știu dacă mai trăiește în același loc.

— V-ați certat?

Dau din cap că da.

— Ei nu-i plăcea de soțul meu.

Pare o mare îndrăzneală să o spun cu voce tare, și un fior de teamă îmi străbate umerii.

— Ție îți plăcea de el?

Este o întrebare ciudată, așa că mă opresc pentru a mă gândi la ea. Mi-am petrecut atât de mult timp urându-l pe Ian, fiindu-mi teamă de el.

— Îmi plăcea, odată, spun eu într-un final.

Îmi amintesc cât de șarmant era, cât era de diferit față de băieții din liceu, cu comportamentul lor neîndemânatic și cu umorul lor stupid.

— De cât timp ați divorțat?

Nu-l corectez.

— De ceva vreme.

Adun o mână de pietre și încep să le arunc în apă. O piatră pentru fiecare an în care m-am simțit iubită. În care cineva a avut grijă de mine.

— Câteodată mă întreb dacă s-ar mai putea întoarce, spun eu.

Scot un râset scurt, dar îmi pare chiar și mie gol, iar Patrick se uită la mine gânditor.

— N-ați avut copii?

Mă aplec și mă prefac că mai caut pietre.

— El era rezervat față de chestia asta, spun eu.

Nici nu-i prea departe de adevăr, la urma urmei. Ian n-a vrut niciodată să aibă de-a face cu fiul lui.

Patrick își pune o mână în jurul umerilor mei.

— Îmi pare rău, pun prea multe întrebări.

— E în regulă, spun eu, și-mi dau seama că vorbesc serios.

Mă simt în siguranță alături de Patrick. Urcăm încet dinspre plajă. Cărarea este alunecoasă din cauza gheții și mă bucur că Patrick mă ține lipită de el. I-am spus mai mult decât intenționasem, însă nu-i pot mărturisi chiar totul. Dacă o voi face, el mă va părăsi, iar eu nu voi mai avea pe nimeni alături care să mă împiedice să mă

prăbușesc cu totul.

Capitolul 20

Ray se trezi plin de optimism. Își luase liber de Crăciun și, deși trecuse pe la birou de vreo două ori și-și luase și ceva de lucru acasă, nu putea să nu recunoască faptul că pauza îi prinsese bine. Se întreba ce progrese mai făcuse Kate cu ancheta accidentului cu autor necunoscut.

Din lista lor cu nouă sute și ceva de mașini Ford Focus și Fiesta roșii înregistrate în Bristol, doar în jur de patruzeci declanșaseră sistemul automat de identificare a numerelor de înmatriculare. Imaginile fuseseră șterse după nouăzeci de zile, dar, înarmată cu o listă a numerelor, Kate avea intenția să-i cheme pe fiecare din posesorii de autovehicule și să-i întrebe despre deplasările lor din ziua accidentului. În ultimele patru sau cinci săptămâni ea făcuse mici progrese cu lista, însă acum rezultatele întârziiau să apară. Mașini vândute fără a fi întocmite toate documentele necesare; proprietari înregistrați care se mutaseră și nu-și mai dăduseră noua adresă – era o minune că ea eliminase atât de mulți de pe listă, mai ales în această perioadă a anului. Acum că sărbătorile trecuseră, era timpul să apară ceva nou.

*

Ray își vârî capul pe ușa de la dormitorul lui Tom. Doar vârful capului i se mai vedea lui Tom de sub pilota ridicată ca o movilă, așa că Ray închise din nou ușa, încet. Optimismul cauzat de Anul Nou nu-l includea și pe fiul său, al cărui comportament se înrăutățise până acolo încât primise două avertismente formale din partea directoarei. Următorul ar fi avut ca rezultat o exmatriculare temporară, ceea ce lui Ray i se părea o pedeapsă absurdă pentru un copil care deja chiulea la mai multe ore decât era prezent, un copil care ura în mod evident mersul la școală.

— Lucy încă mai doarme? spuse Mags, când el i se alătură în

bucătărie.

— Amândoi dorm.

— Va trebui să-i convingem să meargă devreme la culcare diseară, zise Mags. Peste trei zile începe școala.

— Am vreo cămașă curată? spuse Ray.

— Vrei să spui că nu ți-ai spălat niciuna? Mags dispăru în altă cameră și se întoarse cu un teanc de cămăși călcate. Ce bine că s-a ocupat cineva de asta. Nu uita că diseară bem ceva cu vecinii.

Ray gemu.

— Chiar trebuie?

— Da.

Mags îi dădu cămășile.

— Cine mai are musafiri în prima zi din an? spuse Ray. Un moment total nepotrivit pentru o petrecere.

— Emma spune că e din cauză că toată lumea este foarte ocupată în preajma Crăciunului și a Revelionului. Crede că este un mod plăcut de a petrece timpul după ce au trecut sărbătorile.

— Ba nu-i așa, spuse Ray. E o bătaie de cap inutilă, pe care eu sunt nevoit s-o îndur. Întotdeauna e la fel. Tot ce vor e să-mi spună despre cum au fost ei prinși mergând cu șaiszeci de kilometri la oră într-o zonă cu limită de cincizeci, niciodată aproape de o școală, și că justiția e plină de ipocrizie. Totul se transformă într-o critică la adresa poliției.

— Ei doar încearcă să facă conversație, Ray, zise Mags încercând să-l calmeze. Nu petrec prea mult timp alături de tine...

— Există un motiv foarte întemeiat pentru asta.

— ...așa că tot ce pot face ei este să discute cu tine despre serviciul tău. Ia-o și tu mai ușor. Dacă îți displăce atât de mult, schimbă subiectul. Discută și tu despre subiecte neimportante.

— Urăsc acest gen de discuții.

— Bine.

Mags trânti o tigaie pe blatul de la dulap cu mai multă forță decât ar fi fost cazul.

— Atunci nu veni, Ray. Sincer, ar fi mai bine să nu mai apari deloc, decât să vii cu genul ăsta de atitudine.

Ray își dorea ca ea să nu-i vorbească și lui așa cum le vorbea copiilor.

— N-am spus că n-am de gând să apar, am spus doar că o să fie plictisitor.

Mags se întoarse cu fața spre el, cu o expresie care acum exprima nu nerăbdare, ci mai degrabă dezamăgire.

— Nu totul în viață poate fi extrem de interesant, Ray.

— La mulți ani!

Ray intră în biroul DIC și lăasă o cutie de Quality Street⁵ pe biroul lui Stumpy.

— M-am gândit că ar trebui să mă revanșez față de voi pentru că v-am pus să lucrați de Crăciun și de Revelion.

Biroul funcționa cu minim de angajați în timpul sărbătorilor oficiale, iar Stumpy trăsesese paiul cel scurt.

— Îți va trebui mai mult de o cutie cu bomboane de ciocolată ca să te revanșezi pentru un trezit la șapte dimineața în prima zi din noul an.

Ray rânji.

— În orice caz, tu ești prea bătrân pentru petreceri în miez de noapte, Stumpy. Eu și Mags am adormit cu mult înainte de miezul nopții de Revelion.

— Eu cred că încă nu mi-am revenit complet, spuse Kate, căscând.

— O petrecere reușită? întrebă Ray.

— Momentele de care îmi aduc aminte.

Kate râse, iar Ray simți un ghimpe de invidie. Se îndoia că petrecerile lui Kate implicau conversații plictisitoare despre amenzi

⁵ Marcă de bomboane de ciocolată și nu numai, care sunt vândute în cutii metalice (*N.t.*).

pentru viteză sau pentru aruncatul gunoiului pe jos, ceea ce-l aștepta pe el în seara asta.

— Ce avem azi? întrebă el.

— Vești bune pentru tine, zise Kate. Am găsit un număr care se potrivește.

Ray începu să rânjească.

— Era și timpul. Cât de încrezătoare ești că e cel corect?

— Destul de încrezătoare. De când s-a petrecut accidentul, mașina nu a mai fost identificată nicăieri cu ajutorul sistemului automat, nu există nicio declarație cum că ar fi fost scoasă din circulație de pe drumurile publice așa că bănuiala mea este că ori a fost abandonată, ori a fost distrusă. Mașina e înregistrată la o adresă din Beaufort Crescent, cam la opt kilometri distanță de locul în care a fost lovit Jacob. Am mers ieri să vedem cum stă treaba acolo, împreună cu Stumpy, dar casa era goală. Este o proprietate închiriată, așa că Stumpy încearcă azi să întrebe la Registrul Proprietăților, pentru a vedea dacă proprietarul a lăsat o nouă adresă de contact.

— Dar avem vreun nume? zise Ray, incapabil să-și ascundă satisfacția din ce în ce mai mare pe care o simțea.

— Avem un nume, rânji Kate. Nicio urmă în baza de date a poliției sau în registrul votanților, și n-am reușit nici online să găsesc ceva, însă azi o să-i dăm de capăt. Am reușit să-i determin pe cei de la protecția datelor persoanelor să convingă companiile furnizoare de servicii să-mi ofere acces la datele lor, așa că acum, după ce a trecut Crăciunul, ar trebui să primim niște răspunsuri.

— Am făcut ceva progrese și cu mama lui Jacob, spuse Stumpy.

— Grozav, zise Ray. Ar trebui să-mi iau concediul anual mai des. Ați vorbit deja cu ea?

— Nu aveam niciun număr de telefon, spuse Stumpy. În cele din urmă, Kate a dat de un profesor suplinitor de la școala St. Mary care o cunoștea. Se pare că, după accident, mama lui Jacob simțea că toată lumea o învinovățește pe ea. Era măcinată de vină și plină de

furie că șoferului i s-a permis să scape în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat...

— „I s-a permis să scape în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat”? spuse Ray. Am stat degeaba și n-am făcut nimic, așa-i?

— Eu doar repet ceea ce mi s-a spus, zise Stumpy. În orice caz, ea a tăiat legăturile cu toată lumea și a părăsit Bristolul, pentru a o lua de la capăt.

Ciocăni cu degetul în dosar, care părea că se mai îngroșase cu încă trei centimetri de când îl văzuse Ray ultima oară.

— Aștept un e-mail de la poliția locală, dar ar trebui să obținem o adresă până la sfârșitul zilei.

— Bună treabă. Este foarte important să o avem pe mamă de partea noastră în cazul în care ajungem la tribunal. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este ca cineva care are un dinte împotriva poliției să șoptească pe la ziare cum ne-a luat nouă un an să punem pe cineva sub acuzare.

Telefonul lui Kate începu să sune.

— DIC, agent Evans la telefon.

Ray se întorsese deja în direcția biroului său, când Kate începu să gesticuleze energic către el și către Stumpy.

— Senzațional! spuse ea. Mulțumesc foarte mult.

Începu să mâzgălească furioasă într-un carnet format A4 de pe biroul ei și încă mai rânjea atunci când lăsă telefonul jos o secundă mai târziu.

— Am dat de conducător, spuse ea, fluturând bucata de hârtie triumfătoare.

Stumpy reuși să afișeze și el unul din rarele lui zâmbete.

— Am vorbit cu cei de la compania națională de telecomunicații, spuse Kate, săltând în sus și-n jos în scaunul ei. Au procesat cererea noastră legată de protecția datelor clienților într-un director auxiliar și au obținut o adresă pentru noi!

— Unde este?

Kate rupse prima foaie din carnetul ei și i-o dădu lui Stumpy.

— Excelentă treabă, spuse Ray. Hai să ne mișcăm. Înșfăcă două seturi de chei din dulapul de metal de pe perete și-i aruncă unul lui Stumpy, care-l prinse cu dexteritate. Stumpy, ia dosarul cu ce avem despre mama lui Jacob. Du-te la secția de poliție locală și spune-le că n-am mai putut aștepta să fim sunați – avem nevoie de adresa aia acum. Să nu te întorci până nu dai de ea și, când te întorci, să te asiguri că înțelege că nimeni nu scapă nepedepsit – facem tot ce ne stă în putere ca să-l prindem pe cel care este responsabil pentru moartea lui Jacob. Eu și Kate vom merge ca să-l arestăm pe conducător. Se opri și-i aruncă lui Kate cheile. De fapt, dacă stau mai bine să mă gândesc, mai bine ai conduce tu. Va trebui să-mi anulez planurile pentru această seară.

— Ceva drăguț? spuse Kate.

Ray rânji.

— Crede-mă, prefer să fiu aici.

Capitolul 21

Ciocănitul în ușa mă face să tresar speriată. Deja s-a făcut ora? Pot pierde ore întregi editând poze. Beau ciulește urechile dar nu latră, iar eu îi le mângâi în timp ce trec pe lângă el, în drumul către ușa. Trag zăvorul într-o parte.

— Probabil că ești singura persoană din jurul golfului care își încuie ușa de la intrare, mormăie Patrick vesel.

Pășește înăuntru și mă sărută.

— Obiceiuri de la oraș, spun eu, fără să-l iau în serios.

Trag zăvorul la loc și mă lupt iar să răsucesc cheia în broască, pentru a încuia ușa.

— Iestyn încă n-a reparat-o?

— Știi și tu cum e el, spun eu. Tot promite că o va face, dar niciodată nu rezolvă ce promite. A spus c-o să vină în seara asta, dar nu sunt chiar atât de sigură. Cred că el consideră că e absurd să încui ușa.

— Ei, are și el dreptatea lui. Patrick se rezemă de ușa și strânge cheia cea mare în mână, forțând-o în încuietoare. Cred că n-a mai avut loc o spargere în Penfach din 1954.

Rânjește, dar eu ignor împunsătura. Patrick nu știe cum caut eu prin toată casa în fiecare seară când el nu este cu mine sau cum mă trezesc în fiecare noapte la cel mai mic zgomot ce răzbate de afară. Poate că au încetat coșmarurile, dar teama este încă prezentă.

— Vino și stai lângă plită, să te încălzești, spun eu.

Afară e o vreme căinoasă, iar Patrick arată ca și cum ar fi înghețat.

— Și tot așa o să fie timp de câteva zile.

Îmi urmează sfatul și se rezemă de străvechea mașină de gătit.

— Ai suficienți bușteni? Ți-aș mai putea aduce câțiva mâine.

— Iestyn mi-a adus cât să-mi ajungă câteva săptămâni, îi spun eu. Vine să încaseze chiria în prima zi din lună și de obicei îmi

aduce și o încărcătură de lemne de foc cu remorca lui – nu-mi ia bani pentru asta.

— E un tip de treabă. El și tata au fost prieteni timp de mulți ani – obișnuiau să-și petreacă toate serile la pub, după care să se furișeze în casă și să pretindă în fața mamei că nu sunt beți. Nu cred că s-a schimbat prea mult de atunci.

Încep să râd imaginându-mi scena.

— Îmi place de el. Iau două beri din frigider și-i dau una lui Patrick. Deci, care-i ingredientul misterios de la cină?

Mi-a dat telefon de dimineață ca să-mi spună că va aduce el de mâncare, iar eu sunt curioasă să văd ce se află în punga frigorifică pe care a lăsat-o lângă ușa de la intrare.

— Mi-a fost adus azi de un client recunoscător, spune Patrick.

Desface punga și bagă mâna înăuntru. La fel ca un magician care scoate un iepure din pălărie, trage afară un homar negru-albăstrui lucios, care mișcă anemic din clești înspre mine.

— Of, Doamne!

Sunt în același timp încântată și speriată de meniul propus, căci n-am mai încercat niciodată ceva atât de simandicos.

— Ai mulți clienți care te plătesc în homari?

— Surprinzător de mulți, spune Patrick. Alții plătesc în fazani sau în iepuri. Uneori mi-i dau ei direct, dar de multe ori mă întorc de la muncă și-i găsesc pe trepte, în fața ușii. Rânjește. Am învățat că nu trebuie să întreb neapărat de unde provin. Este ceva cu dus și-intors să-l plătești pe omul care colectează taxele în fazani, dar, din fericire, mai sunt destui oameni care plătesc cu carnetul de cecuri, ținând astfel clinica pe linia de plutire. N-aș putea refuza să tratez un animal bolnav doar pentru că nu sunt bani cu care să fiu plătit.

— Ești un sentimental de modă veche, spun eu și-l îmbrățișez, sărutându-l încet pe buze.

— Șșșt, spune el în timp ce ne despărțim, o să-mi distrugi imaginea de macho pe care mi-am construit-o deja. De altfel, nu sunt suficient de moale încât să nu jupoi un iepure sau să fierb un

homar. Scoate un râs exagerat, ca de răufăcător dintr-un desen animat.

— Prostule, spun eu, răsând de el. Chiar sper că știi cum să-l pregătești, căci eu cu siguranță nu știu. Mă uit la homar prudentă.

— Privește și ia aminte, doamnă, spune Patrick, așezându-și un prosop pe mână și înclinându-se cu pompă. Cina va fi servită în scurt timp.

Găsesc cea mai mare cratiță pe care o am și Patrick așază homarul înapoi în punga frigorifică, în timp ce noi așteptăm să fiarbă apa. Umplu chiuveta cu apă pentru a spăla salata verde și trebăluim tăcuți împreună, în timp ce Beau se foiește din când în când printre picioarele noastre, reamintindu-ne discret prezența lui. Este o muncă ușoară și lipsită de riscuri, iar eu zâmbesc pentru mine însămi, aruncând ocazional câte o privire înspre Patrick, care este preocupat să pregătească sosul lui special.

— Totul bine? întrebă el, surprinzându-mi privirea și lăsând lingura de lemn sprijinită de cratiță. La ce te gândeai?

— La nimic, spun eu, întorcându-mă la salata mea.

— Hai, spune-mi.

— Mă gândeam la noi doi.

— Acum chiar că *trebuie* să-mi spui! zice Patrick, răsând.

Se întinde spre chiuvetă, bagă mâna în apă și mă stropește.

Țip. Nu mă pot stăpâni. Înainte ca mintea să poată stabili o legătură logică cu mine și să-mi spună că este Patrick – doar Patrick, care se joacă cu mine – mă răsucesc și mă îndepărtez de lângă el, după care îmi ridic mâinile deasupra capului. O reacție viscerală, venită din instinct, care face ca pulsul să mi-o ia la goană și palmele să-mi transpire. Aerul se învoburează în jurul meu și pentru o clipă sunt aruncată în altă perioadă de timp. Într-un alt loc.

Tăcerea este palpabilă, și revin într-o poziție verticală, stând dreaptă, în timp ce inima mai că-mi sare din piept. Brațele lui Patrick atârnă greoaie, și pe chip are o expresie îngrozită. Încerc să vorbesc, dar gura îmi este complet uscată, iar senzația de panică din

gât încă nu mi-a pierit. Mă uit la Patrick, la confuzia și la vina de pe chipul lui, și știu că va trebui să-i dau o explicație.

— Îmi pare foarte rău, încep să spun, eu... Îmi acopăr fața cu palmele, disperată.

Patrick face un pas în față. Încearcă să mă ia în brațe, dar eu îl împing, rușinată de propria mea reacție, luptându-mă cu impulsul de a-i spune totul.

— Jenna, spune el încet, ce s-a întâmplat cu tine?

Se aude o bătaie în ușă și ne uităm unul la celălalt.

— Răspund eu, spune Patrick, dar eu scutur din cap.

— Trebuie să fie Iestyn. Mă simt recunoscătoare pentru întrerupere și-mi frec fața cu degetele. Mă întorc imediat.

Imediat cum deschid ușa, îmi dau seama ce se întâmplă.

Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să evadez, să mă prefac că viața pe care am dus-o înainte de accident i-a aparținut altcuiva și să mă amăgesc pe mine însămi că aș putea fi din nou fericită. De multe ori m-am întrebat ce reacție voi avea când voi fi găsită. M-am întrebat cum m-aș simți dacă voi fi adusă înapoi și dacă m-aș împotrivi acestui lucru.

Dar, când polițistul îmi rostește numele, eu doar încuviințez.

— Da, eu sunt, spun.

Este mai în vârstă decât mine, cu păr negru și tăiat scurt, cu o atitudine rezervată. Arată ca o persoană amabilă și mă întreb ce tip de viață duce; dacă are sau nu copii sau dacă are soție.

Femeia de lângă el face un pas în față. Arată mai tânără, cu păr lung, care i se ondulează în jurul feței.

— Sunt agentul de poliție Kate Evans, spune ea, deschizând un portofel din piele pentru a-mi arăta strălucitoarea insignă din metal. DIC din Bristol. Te arestez pentru producerea unui accident mortal, pentru condus periculos și pentru că ai fugit de la locul accidentului. Poți să nu spui nimic, dar îți poate afecta apărarea dacă nu ne spui, atunci când ești întrebată, ceva ce mai târziu te va

putea ajuta la tribunal...

Închid ochii și expir încet. A venit vremea să încetez să mă mai prefac.

Partea a II-a

Capitolul 22

Stăteai într-un colț al Asociației Studenților atunci când te-am văzut prima oară. Tu nu m-ai observat, nu atunci, deși probabil că ieșeam în evidență: un tip îmbrăcat în costum, în mulțimea de studenți. Înconjurată de prietene, râdeai atât de tare încât trebuia să-ți ștergi lacrimile. Mi-am luat cafeaua cu mine la masa de alături, unde am început să răsfoiesc ziarul și să ascult ce spuneai, în timp ce tu săreai de la un subiect la altul, într-un mod specific femeilor. În cele din urmă, am lăsat jos ziarul și am început să te privesc. Am aflat că erați toate studente la arte și că tu erai în ultimul an. Ar fi trebuit să ghicesc asta după ușurința cu care ai luat barul în stăpânire, strigând la colegele tale aflate tocmai în cealaltă parte a camerei și râzând fără să te preocupe ce-ar crede ceilalți despre tine. Atunci ți-am aflat și numele: Jenna. Am fost un pic dezamăgit atunci când l-am auzit. Părul tău luxuriant și pielea palidă îți confereau un aer preraphaelit și-mi imaginasem ceva care să sune puțin mai clasic. Aurelia, poate, sau Eleanor. Erai totuși, fără discuții, cea mai atrăgătoare din tot grupul. Celelalte erau prea zgomotoase; ieșeau prea mult în evidență. Probabil că erai de aceeași vârstă cu ele – cu cincisprezece ani mai tânără decât mine, cel puțin – dar aveai o maturitate care ți se citea pe față chiar și pe atunci. Priveai de jur împrejurul barului, de parcă te uitai după cineva, iar eu ți-am zâmbit, însă tu nu m-ai văzut, iar după câteva minute a trebuit să plec la cursul pe care urma să-l predau.

Fusesem de acord să predau șase cursuri în calitate de profesor invitat; parte a unei înțelegeri care privea integrarea colegiului în mediul local de afaceri. Erau destul de simple: studenții erau ori pe jumătate adormiți, ori extrem de atenți, aplecându-se în față pentru a se agăța de orice cuvânt pe care-l scoteam despre antreprenariat. Nu era prea rău pentru cineva care nici măcar nu mersese vreodată la colegiu. Surprinzător pentru un curs de afaceri, erau și câteva fete

în rândul asistenței, iar mie nu mi-au scăpat schimburile de priviri dintre ele când am intrat în prima zi în amfiteatru. Presupun că eram o noutate: mai în vârstă decât băieții de la colegiu, totuși mai tânăr decât profesorii și asistenții de la cursuri. Costumul meu era croit de mână; cămășile mi se potriveau la fix, iar la manșete purtam butoni din argint. N-aveam fire albe de păr – nu pe atunci – și nici cărnuri moi specifice vârstei de mijloc, pe care să fi fost nevoit să le ascund pe sub haine.

În timp ce vorbeam, devenise o obișnuință pentru mine să mă opresc în mijlocul frazei și să stabilesc o legătură vizuală cu o studentă – una diferită în fiecare săptămână. Ele roșeau sub privirea mea, răspunzându-mi tot cu un zâmbet și privind într-o parte în timp ce eu continuam să predau. Îmi făcea plăcere să văd motivele inventate pe care le găseau ca să rămână după terminarea cursului, călcându-se una pe alta pe picioare ca să ajungă la mine înainte să-mi adun cărțile și să ies din sală. Stăteam rezemat de marginea catedrei, cu o mână sprijinită de tăblie pentru a-mi susține greutatea, în timp ce mă aplecam spre ele pentru a le asculta întrebările, privind cum strălucirea plină de speranță din ochii lor pălea atunci când își dădeau seama că nu aveam de gând să le invit să ieșim împreună. Nu mă interesau. Nu în felul în care mă interesai tu.

Săptămâna următoare te-am găsit din nou alături de prietenele tale și, când am trecut pe lângă masa ta, tu te-ai uitat la mine și mi-ai zâmbit, nu din politețe, ci un zâmbet larg, care ți-a cuprins și ochii. Erai îmbrăcată cu un maiou albastru-deschis, pe sub care se puteau vedea bretelele cu margini din dantelă ale unui sutien negru, și o pereche de pantaloni largi, casual, lăsați mai jos de șolduri. O mică fâșie de piele netedă și bronzată se întrezărea între cele două obiecte vestimentare, iar eu m-am întrebat dacă erai conștientă de asta și, dacă da, cum de nu te deranja acest aspect.

Conversația s-a mutat de la orele de curs la relații. La băieți, presupun, deși tu le spuneai bărbați. Prietenele tale vorbeau pe un

ton mai coborât, așa că trebuia să ciulesc urechile pentru a putea distinge ce spuneau, și mi-am făcut curaj ca să-ți aud povestea în toată acea litanie de aventuri de-o noapte și de flirturi neimportante. Însă eu te apreciasem corect și tot ce-am apucat să aud de la tine au fost mici hohote de râs și replici pline de umor de calitate adresate prietenelor tale. Tu nu erai la fel ca ele.

M-am gândit la tine toată săptămâna. La prânz, am început să mă plimb prin jurul facultății, în speranța că aș putea da de tine. Am văzut-o pe una dintre prietenele tale – cea înaltă, cu păr vopsit – și am mers în urma ei pentru un timp, însă ea a dispărut în clădirea bibliotecii și n-am putut să intru să văd dacă se întâlnește cu tine.

În ziua celui de-al patrulea curs al meu am ajuns mai devreme și am fost răsplătit pentru eforturile mele găsimdu-te singură, la aceeași masă la care te văzusem și în celelalte două ocazii. Citeai o scrisoare și atunci am văzut că plângeai. Rimelul ți se întinsese în jurul ochilor și, deși nu mi-aș fi închipuit, erai mult mai frumoasă așa, mânjită. Mi-am luat cafeaua și am venit la masa ta.

— Te deranjează dacă iau loc?

Ai băgat scrisoarea în rucsac.

— Te rog.

— Cred că ne-am mai văzut pe aici, am spus eu, așezându-mă pe scaun în fața ta.

— Da? Îmi pare rău, nu-mi aduc aminte.

Era supărător că uitasei atât de ușor, însă acum erai necăjită și poate că nu gândeai chiar clar.

— Predau un curs aici.

Descoperisem destul de repede că treaba cu predatul atrage imediat atenția studentelor. Ori era dorința de „a se pune bine” cu profesorul, ori simpla comparație cu băieții de la cursuri care deabia ieșeau din pubertate, nu eram sigur, însă până acum nu a dat greș niciodată.

— Chiar? Ochii ți s-au luminat. Ce materie?

— Economie.

— Oo.

Scânteia a dispărut, iar eu am simțit un fior de revoltă la gândul că puteai da deoparte ceva foarte important atât de repede. La urma urmei, artele tale nu prea erau capabile să hrănească și să îmbrace o familie, nici nu făceau un oraș să prospere.

— Și cu ce te ocupi atunci când nu predai cursuri? ai întrebat tu.

N-ar fi trebuit să conteze ce anume credeai tu, dar pentru mine devenise dintr-odată foarte important să reușesc să te impresionez.

— Dețin o companie de software, ți-am spus eu. Vindem programe peste tot în lume.

Nu l-am amintit și pe Doug, care deținea șazeci la sută din companie, în timp ce eu dețineam patruzeci, și nici n-am precizat că „peste tot în lume” însemna, la momentul acela, Irlanda. Afacerea se dezvoltă – nu-ți spuneam nimic în plus față de ce-i spuseseam deja managerului băncii când făcusem ultima cerere de acordare a unui împrumut.

— Ești în ultimul an, corect? am schimbat eu subiectul.

Tu ai încuviințat din cap.

— Studiez...

Am ridicat mâna.

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc.

Ai început să râzi, intrând și tu în joc, iar mie mi-a luat ceva timp prefăcându-mă că mă gândesc, lăsându-mi ochii să se plimbe pe rochia ta din lycra în dungi; peste eșarfa care-ți ținea strâns părul. Pe atunci erai mai plinuță, iar umflătura sânilor întindea materialul ce-ți acoperea pieptul. Puteam vedea conturul sfârcurilor tale și mă întrebam dacă sunt de culoare deschisă sau întunecată.

— Ești la Arte, am spus eu într-un sfârșit.

— Da! Părai foarte uimită. De unde-ai știut?

— Ai o înfățișare de artistă, am spus eu, de parcă era ceva evident.

Tu n-ai spus nimic, însă două pete colorate ți-au apărut în partea de sus a obrazilor și nu ți-ai putut opri zâmbetul care ți se întindea

pe față.

— Ian Petersen.

Am întins mâna pentru a ți-o strânge pe a ta, simțind moliciunea pielii tale lipite de degetele mele și ținând-o strâns o secundă mai mult decât ar fi trebuit.

— Jenna Gray.

— Jenna, am repetat eu. Ce nume neobișnuit. Este prescurtarea de la altceva?

— Jennifer. Dar nu mi s-a spus niciodată altfel decât Jenna.

Ai râs, ca și cum n-ai fi acordat importanță acestui lucru. Ultima urmă a lacrimilor tale dispăruse și, odată cu ea, și vulnerabilitatea aceea pe care o găsisem atât de atrăgătoare.

— Nu m-am putut abține să nu observ că erai cam supărată. Am arătat înspre scrisoarea pe care o aveai băgată în rucsac. Ai primit ceva vești proaste?

Fața ți s-a umbrat brusc.

— Este de la tatăl meu.

N-am spus nimic, mi-am lăsat capul într-o parte, pe un umăr, și am așteptat. Rareori femeile au nevoie de o invitație pentru a vorbi despre necazurile lor, și nici tu nu făceai excepție.

— A plecat pe când eu aveam cincisprezece ani, iar de atunci nu l-am mai văzut. Luna trecută i-am dat de urmă și i-am scris, însă el nu vrea să știe nimic de mine. Spune că are o nouă familie și că ar trebui „să lăsăm trecutul așa cum e”.

Ai trasat în aer ghilimele la început și la sfârșit de citat, sarcastică, însă acest lucru nu-ți putea ascunde amărăciunea.

— Ce groaznic trebuie să fie pentru tine, am spus eu. Nici nu-mi pot imagina ca cineva să nu vrea să te vadă.

Tu te-ai înmuiat dintr-odată și te-ai înroșit iar.

— Pierderea lui, ai spus tu, deși ochii îți deveniseră din nou strălucitori și ți-ai plecat iar privirea, uitându-te la masă.

Eu m-am aplecat în față.

— Pot să-ți fac cinste cu o cafea?

— Ar fi foarte drăguț din partea ta.

Când m-am întors la masă, lângă tine mai era un grup de prieteni. Am recunoscut două dintre fete, însă alături de ele mai era și o a treia, plus un băiat cu găuri în urechi și cu păr lung. Ocupaseră toate scaunele libere, iar eu a trebuit să iau unul de la o altă masă ca să mă pot așeza. Ți-am dat cafeaua și am așteptat să le explici celorlalți că ne aflăm în mijlocul unei discuții, însă tu doar mi-ai mulțumit pentru cafea și mi i-ai prezentat pe prietenii tăi, ale căror nume le-am uitat în aceeași secundă.

Una dintre prietenele tale mi-a pus o întrebare, însă eu nu-mi puteam lua ochii de la tine. Tu vorbeai senină cu băiatul cu păr lung despre o temă de sfârșit de an. Părul ți-a căzut peste față și tu ți l-ai dat nerăbdătoare după ureche. Probabil că mi-ai simțit privirea ațintită asupra ta, pentru că ai întors capul. Zâmbeai în chip de scuză și eu te-am iertat imediată pentru lipsa de politețe a prietenilor tăi.

Cafeaua mi se răcise. Nu voiam să fiu eu primul care pleacă și să-i las pe ceilalți să vorbească despre mine, însă mai rămăseseră doar câteva minute până să-mi înceapă cursul. M-am ridicat în picioare și am așteptat până mi-ai acordat iar atenție.

— Mulțumesc pentru cafea.

Voiam să te întreb dacă ne mai puteam întâlni, dar cum aș fi putut când toți prietenii tăi erau și ei prezenți?

— Săptămâna următoare, poate? am spus eu, de parcă pentru mine n-ar fi contat absolut deloc. Dar tu deja te întorsesesi la prietenii tăi, iar eu am plecat cu zgomotul râsului tău răsunându-mi în urechi.

Râsul acela m-a împiedicat să mă mai întorc săptămâna următoare, iar când ne-am întâlnit din nou, după două săptămâni, expresia de ușurare de pe chipul tău mi-a arătat că avusesem dreptate să stau departe de tine. Nu am mai întrebat dacă pot sta la masa ta, ci am adus direct două cafele; a ta neagră, cu un cub de zahăr.

— Ți-ai amintit cum îmi place cafeaua?

Eu am ridicat din umeri, de parcă nu avea importanță, deși îmi notasem în carnețel chiar în ziua în care ne întâlnisem, așa cum fac de fiecare dată.

De data asta am avut grijă să întreb mai multe lucruri despre tine și te-am privit cum te desfaci precum o frunză în căutare de umezeală. Mi-ai arătat desenele tale, iar eu am studiat acele coli umplute cu desene bine executate, dar lipsite de originalitate, și ți-am spus că sunt excepționale. Atunci când au venit și prietenii tăi, eu m-am pregătit să mă ridic pentru a aduce mai multe scaune, însă tu le-ai spus că ești ocupată; le-ai spus că te vei alătura lor mai târziu. În acel moment, orice grijă mi-aș fi făcut în privința ta a dispărut, și ți-am susținut privirea până când ai cedat, roșie toată și surâzătoare.

— N-o să ne putem vedea săptămâna următoare, am spus eu. Astăzi este ultima mea oră de curs.

M-am simțit mișcat atunci când ți-am văzut dezamăgirea pe față.

Ai deschis gura să zici ceva, dar te-ai oprit și eu am așteptat, bucurându-mă de ceea ce urma. Te-aș fi putut invita eu, însă am preferat să te aud pe tine spunând-o.

— Poate am putea bea ceva altă dată? ai spus tu.

Eu am mai tras de timp, de parcă nici nu mi-ar fi trecut prin cap o astfel de idee.

— Ce zici de cină? S-a deschis un nou restaurant franțuzesc în oraș – poate că am putea ieși în weekend?

Încântarea ta evidentă erau adorabilă. M-am gândit la Marie și la indiferența ei rece cu care privea totul; atât de insensibilă la surprize și atât de plictisită de viață. Înainte nu mă mai gândisem la diferența de vârstă, dar, când ți-am văzut plăcerea copilăroasă la gândul cinei într-un restaurant simandicos, mi-am dat seama că avusesem dreptate când începusem să caut pe cineva mai tânăr. Pe cineva care încă nu avea o experiență de viață prea bogată. Nu te credeam complet neexperimentată, firește, dar cel puțin tu încă nu începuseși

să devii cinică și lipsită de încredere.

Te-am luat din holul căminului studențesc, ignorând privirile curioase ale studentelor ce treceau pe lângă ușa ta, și mi-a făcut o deosebită plăcere văzând că te-ai îmbrăcat cu o rochie neagră elegantă și cu ciorapi negri pe dedesubt, care îți acopereau picioarele lungi. Atunci când am deschis portiera mașinii pentru tine, tu te-ai arătat foarte surprinsă.

- M-aș putea obișnui cu asta.
- Arăți adorabil, Jennifer, am spus eu, iar tu ai râs.
- Nimeni nu-mi mai spune Jennifer.
- Te deranjează?
- Nu, cred că nu. Doar că sună comic.

*

Restaurantul nu merita aprecierile pe care le citisem înainte, însă pe tine n-a părut să te deranjeze. Ai comandat cartofi soté cu pui, iar eu am făcut un mic comentariu la adresa alegerii tale.

— Foarte rar întâlnești o femeie căreia nu-i pasă dacă pune ceva kilograme pe ea. Am zâmbit, pentru a-ți arăta că glumesc.

— Nu țin dietă, ai spus tu. Viața e prea scurtă.

Dar, deși ai mâncat sosul eremos și puiul, nu te-ai atins de cartofi. Atunci când ospătarul ne-a adus meniurile cu deserturi, eu doar am fluturat din mână că nu dorim.

— Doar cafea, te rog.

Ți-am citit dezamăgirea de pe față, însă tu nu aveai nevoie de budinci pline de calorii.

— Ce vrei să faci după absolvire? am întrebat eu.

Ai oftat.

— Nu știu. Într-o bună zi mi-ar plăcea să deschid o galerie de artă, dar deocamdată trebuie să-mi găsesc un serviciu.

— Ca pictoriță?

— Dacă ar fi totul atât de simplu! Sunt sculptoriță, totuși, așa că voi încerca să vând ce voi realiza, însă va trebui să mă mulțumesc la

început cu orice slujbă voi găsi – să lucrez într-un bar sau să așez marfă pe raft în vreun magazin – ceva care să mă ajute să-mi plătesc facturile. Probabil că voi ajunge să mă mut înapoi cu mama.

— Te împaci bine cu ea?

Tu ai strâmbat din nas, așa cum fac copiii.

— Nu prea. E foarte apropiată de sora mea, însă noi două nu prea ne înțelegem. A fost vina ei că tata a plecat fără să-și ia rămas-bun.

Am mai turnat câte un pahar de vin pentru fiecare.

— Dar ce-a făcut?

— L-a alungat. Mi-a spus că-i pare rău, dar are și ea o viață care trebuie trăită, și în felul acesta nu se mai poate. Apoi a refuzat să mai vorbească despre asta. Cred că este cel mai egoist lucru pe care l-am auzit vreodată.

Puteam vedea durerea din ochii tăi și m-am întins să-ți iau mâna într-a mea.

— O să-i mai scrii tatălui tău?

Ai scuturat din cap cu vehemență.

— Mi-a dat de înțeles destul de clar în scrisoare că ar trebui să-l las în pace. Nu știu ce a făcut mama, însă a fost destul de rău încât el să nu mai vrea niciodată să ne mai vadă pe niciuna din noi.

Mi-am împletit degetele cu ale tale și mi-am plimbat degetul mare peste pielea netedă dintre degetul tău mare și arătător.

— Nu-ți poți alege părinții, am spus eu, din păcate, așa stau lucrurile.

— Tu ești apropiat de ai tăi?

— Sunt morți.

A trebuit să mint atât de des încât aproape că începusem să cred și eu asta. Era chiar posibil să fie adevărat – cum să fi știut? Nu le-am mai trimis noua mea adresă atunci când m-am mutat în Sud și nu-mi imaginez că ei s-au consumat prea tare din această cauză.

— Îmi pare rău.

M-ai strâns de mână și ochii ți s-au umezit de compasiune.

M-am simțit excitat și am lăsat ochii în jos.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Atunci avem ceva în comun, ai spus tu. Mi-ai arătat un zâmbet demn, care arăta că tu credeai că mă înțelegei. Amândoi am rămas fără tați.

Nu era clar dacă ambiguitatea era ceva intenționat – te înșelai în ambele privințe – dar te-am lăsat să crezi că știai ceva despre mine.

— Uită-l, Jennifer, am spus eu. Nu meriți să fii tratată în acest fel. Ți-e mai bine fără el.

Tu ai aprobat dând din cap, dar eu mi-am putut da seama că nu mă credeai. Nu atunci, cel puțin.

Te așteptai să vin acasă cu tine, însă eu nu-mi doream absolut deloc să petrec o oră într-o cameră de cămin, bând cafea ieftină din căni ciobite. Te-aș fi luat acasă la mine, însă lucrurile lui Marie mai erau încă acolo, și știam că tu ai fi avut ceva de comentat. Și, de altfel, de această dată lucrurile erau diferite. Nu-mi mai doream doar o aventură de-o noapte: te doream pe tine.

Te-am condus până la ușă.

— Cavalerismul n-a dispărut, până la urmă, ai glumit tu.

M-am înclinat ușor, iar când ai râs, m-am simțit stupid de mulțumit că am reușit să te fac fericită.

— Nu cred că am mai fost vreodată scoasă în oraș de un domn adevărat.

— Atunci, am spus eu, și ți-am luat mâna și-am dus-o la buze pentru o clipă, ar trebui să ne facem o obișnuință din asta.

Tu te-ai înroșit și ți-ai mușcat buza. Ți-ai ridicat bărbia foarte puțin, pregătită pentru un sărut.

— Somn ușor, am spus eu.

M-am întors și am plecat spre mașină, fără să mai privesc înapoi. Mă doreai – cel puțin asta era evident – dar încă nu mă doreai suficient de tare.

Capitolul 23

Ray era complet uimit de lipsa de reacție a Jennei Gray. Niciun țipăt de protest, nicio negare categorică, ori vreo urmă de remușcare. O privi cu atenție în timp ce Kate efectua arestarea, dar tot ce putu să vadă fu o singură urmă de emoție ce arăta un soi de ușurare. Se simți ciudat de inconfortabil, de parcă i se tăiaseră picioarele. După mai mult de un an de căutări a persoanei care-l omorâse pe Jacob, Jenna Gray nu era deloc persoana la care se așteptase.

Ieșea în evidență, dar nu era chiar frumoasă. Avea un nas subțire, dar lung, și pielea palidă și acoperită cu pistrui care se uneau unul cu altul în anumite zone. Ochii verzi se îngustau ușor în partea de sus, dându-i astfel un aspect de felină, iar părul castaniu și-l ținea dat pe după umeri. Nu era machiată și, deși hainele ponosite îi ascundeau silueta, încheieturile înguste și gâtul subțire indicau un trup destul de suplu.

Jenna întrebă dacă avea timp să-și adune câteva lucruri.

— Am un prieten în vizită – va trebui să-i explic ce se întâmplă. Ne puteți lăsa singuri pentru un minut sau două?

Vorbi atât de încet încât Ray se văzu nevoit să se aplece ca s-o audă.

— Mă tem că nu, spuse el, va trebui să intrăm și noi cu tine.

Ea își mușcă buza și se opri o clipă, după care făcu un pas în spate și le permise lui Ray și lui Kate să intre în căsuță. Un bărbat stătea în bucătărie, cu un pahar cu vin în mână. Orice emoție care lipsea de pe chipul Jennei se citea cu ușurință pe cel al individului care, presupunea Ray, era prietenul ei.

Locul era atât de strâmt încât nu era deloc surprinzător că omul auzise tot ce se discutase, se gândi Ray, aruncând o privire prin încăperea aglomerată. Un șir de pietre rânduite cu grijă stăteau acoperite de praf pe polița de deasupra mașinii de gătit, în fața

căreia se afla un preș de culoare roșu-închis găurit în multe locuri de mici urme de arsuri. O pătură în toate culorile curcubeului acoperea canapeaua, probabil așezată acolo în încercarea de a însufleți un pic locul, însă lumina era slabă și tavanele joase ale căsuței îl făceau chiar și pe Ray să-și aplece capul pentru a evita să se lovească de grinda ce despărțea sufrageria de bucătărie. Ce mai locuință. La mulți kilometri depărtare de orice altă casă și aproape înghețată, în ciuda focului. Se întrebă de ce femeia alesese tocmai casa asta; dacă ea se gândise că s-ar fi putut ascunde mai bine aici decât în altă parte.

— El este Patrick Mathews, spuse Jenna, de parcă se aflau la o întâlnire normală. Dar după aceea se întoarse cu spatele spre Ray și Kate, iar Ray se simți imediat ca un intrus.

— Trebuie să plec cu acești ofițeri de poliție, spuse ea cu vorbe răzlețe și seci. Anul trecut s-a întâmplat ceva îngrozitor, iar eu trebuie să îndrept lucrurile.

— Ce se întâmplă? Unde trebuie să pleci?

Ori el nu știa absolut nimic despre ce se întâmplase, ori era un mincinos desăvârșit, se gândi Ray.

— O luăm cu noi la Bristol, spuse el, făcând un pas în față și înmânându-i o carte de vizită lui Patrick, unde va trebui să răspundă la niște întrebări.

— Nu poate aștepta până mâine? Aș putea s-o duc eu cu mașina de dimineață până la Swansea.

— Domnule Mathews, spuse Ray, simțind cum răbdarea începe să i se sfârșească. Le luase trei ore să ajungă până în Penfach și încă o oră pentru a găsi căsuța Blaen Cedi. În luna noiembrie a anului trecut, un băiat de cinci ani a fost lovit și omorât de o mașină care nici măcar n-a oprit. Mă tem că e ceva ce nu mai poate aștepta până dimineață.

— Dar ce are asta de-a face cu Jenna?

Urmă o pauză. Patrick se uită întâi la Ray, apoi la Jenna. Scutură încet din cap.

— Nu. Trebuie să fie o greșeală la mijloc. Tu nici măcar nu conduci.

Ea-i susținu privirea.

— Nu e nicio greșeală.

Ray simți cum îl străbate un fior la auzul răcelii din glasul ei. În ultimul an încercase să-și imagineze cine ar putea avea atât de mult sânge rece încât să abandoneze pe stradă un copil pe moarte. Acum că se găsea față în față cu ea, se lupta să rămână la un nivel profesionist. Știa că nu era singurul: și colegilor săi le venea la fel de greu să facă față acestui gen de situație, la fel cum era o provocare să se arate politicoși față de agresori sexuali sau pedofili. Îi aruncă o privire lui Kate și văzu că și ea se simțea la fel. Cu cât se întorceau mai repede la Bristol, cu atât era mai bine.

— Trebuie să ne punem în mișcare, îi spuse Jennei. Când o să ajungem la sediu, o să fii interogată și vei avea ocazia să ne povestești ce s-a întâmplat. Până atunci, nu putem discuta despre caz. Înțelegeți?

— Da. Jenna luă un rucsac de pe spătarul unui scaun, acolo unde stătuse atârnat până acum. Se uită la Patrick. Poți să stai aici și să ai grijă de Beau? Voi încerca să sun când voi afla ce se va întâmpla mai departe.

El încuviință din cap, dar nu spuse nimic. Ray se întreba ce credea el despre asta. Cum o fi să descoperi că ai fost mințit de cineva pe care credeai că-l cunoști?

Ray îi puse cătușele Jennei la mâini, verificând să nu fie prea strânse și observând că ea tot nu arăta nicio urmă de reacție în timp ce făcea asta. Întrezări o fâșie de țesut cicatrizat în palma ei, însă ea închise pumnul și acesta dispăru.

— Mă tem că mașina este destul de departe, zise el. Nu am putut înainta mai mult de parcul de rulote.

— Nu, spuse Jenna. Drumul se termină cam la un kilometru de aici.

— Doar atât? zise Ray.

Părase mai mult pe când se îndrepta înapoi împreună cu Kate. Ray găsisese o lanternă ce zăgănea în torpedoul mașinii, însă bateriile erau pe terminate și fusese nevoit să o scuture la fiecare câțiva metri pentru a o face să meargă.

— Sună-mă cât poți de repede, zise Patrick, în timp ce ei o scoteau pe Jenna afară. Și fă rost de un avocat! strigă el în urma lor, însă noaptea întunecoasă îi înghiți cuvintele și ea nu-i mai răspunse.

Alcătuiau un trio ciudat, pășind ezitant pe cărarea către parcul de rulote, iar Ray era bucuros că Jenna se arăta cooperantă. O fi fost ea subțirică, însă era cât Ray de înaltă și știa drumul mai bine decât ei. Ray era destul de dezorientat și deloc sigur cât de aproape se aflau de marginea falezei. Din când în când auzea cum câte un val se lovea cu atâta putere încât se aștepta ca picuri mărunți să-l izbească în obraz. Fu ușurat atunci când ajunseră la parcul de rulote fără niciun incident neplăcut și deschise portiera de la Opelul Corsa fără însemne pentru Jenna, care urcă în mașină fără niciun murmur de protest.

El și Kate se îndepărtară câțiva metri de mașină pentru a putea vorbi.

— Crezi că e conștientă de ce se întâmplă? zise Kate. De-abia dacă a rostit vreo două cuvinte.

— Cine știe? Poate că e în stare de șoc.

— Bănuiesc că ea credea că scăpase de tot, după atât de mult timp. Cum poate fi cineva atât de lipsit de inimă? Kate scutură din cap.

— Prima dată hai să auzim ce are ea de spus, bine? spuse Ray. Înainte s-o spânzurăm.

După euforia cauzată de identificarea conducătorului, arestarea i se părase ceva bizar de nespectaculos.

— Știi că și fetele frumoase pot fi niște criminale, da? spuse Kate.

Râdea de el. Dar, înainte ca el să-i poată da o replică, ea îi și smulse cheile din mână și se îndreptă cu pași mari spre mașină.

Drumul înapoi fu foarte plictisitor, cu trafic bară la bară, târându-se de-a lungul autostrăzii M4. Ray și Kate discutară pe un ton jos despre subiecte neînsemnate: politicile duse de birou; despre noile mașini; anunțul din Weekly Orders despre cazurile celor de la Infracțiuni Majore. Ray presupunea că Jenna adormise, însă ea vorbi pe când se apropiau de Newport.

— Cum m-ați găsit?

— N-a fost chiar atât de greu, zise Kate, când Ray nu-i răspunse. Am dat de-o linie de internet pe numele tău. Am verificat de două ori împreună cu proprietarul pentru a fi siguri că este locul corect — a fost foarte cooperant.

Ray se uită înapoi pentru a vedea cum reacționează Jenna, însă ea privea pe fereastră la traficul aglomerat. Singurul indiciu care arăta că era altfel decât complet relaxată era dat de pumnii pe care și-i ținea strânși în poală.

— Probabil că ți-a fost foarte greu, continuă Kate, să trăiești cu ceea ce ai făcut.

— Kate, spuse Ray, avertizând-o.

— Mai greu i-a fost mamei lui Jacob, firește...

— Ajunge, Kate, spuse Ray. Păstrează-te pentru interogatoriu.

Îi aruncă o privire ca pentru a o preveni, iar ea îi aruncă în schimb o privire urâtă, sfidătoare. Aveau o noapte lungă în față.

Capitolul 24

În întinericul mașinii de poliție îmi permit să pot plânge. Lacrimi fierbinți îmi cad peste pumnii strânși, în timp ce agentul vorbește cu mine, nestrăduindu-se prea tare să-și ascundă disprețul din voce. Nu merit nimic altceva, dar asta nu înseamnă că este ușor de suportat. Nici măcar pentru o clipă nu am reușit să mi-o scot pe mama lui Jacob din minte. Nu m-am oprit nicio secundă din a mă gândi la pierderea ei – o pierdere mult mai grea decât a mea. Mă urăsc pe mine însămi pentru ceea ce-am făcut.

Reușesc să respir adânc și regulat, ascunzându-mi suspinele; nu-mi doresc ca polițiștii să-mi mai acorde atenție. Mi-i imaginez bătând la ușa lui Iestyn, iar obrajii mi se aprind de rușine. Vestea că ies cu Patrick s-a răspândit cu mare iuțeală prin sat. Poate că și bârfele despre acest scandal au început deja să se împrăștie.

Nimic nu poate fi mai rău decât expresia din ochii lui Patrick atunci când am intrat în bucătărie însoțită de polițiști. Am citit trădare pe chipul lui la fel de clar dacă ar fi fost scrisă cu litere de trei metri înălțime. Tot ce a crezut el despre mine a fost o minciună, o minciună elaborată pentru a-mi acoperi crima impardonabilă. Nu-l pot condamna pentru privirea pe care mi-a aruncat-o. Ar fi trebuit să fiu mai inteligentă și să nu mă apropii prea mult de cineva – să las pe altul să se apropie de mine.

Deja am ajuns în suburbiile Bristolului. Trebuie să-mi limpezesc gândurile. Mă vor duce într-o cameră de interogatorii, mă gândesc; îmi vor sugera să-mi angajez un avocat. Poliția îmi va pune întrebări, iar eu va trebui să le răspund pe cât de calm voi reuși. N-o să plâng și nici n-o să-mi caut scuze. Mă vor acuza, voi ajunge la tribunal și totul se va sfârși. Se va face în sfârșit dreptate. Așa funcționează lucrurile? Nu sunt sigură. Cunoștințele mele despre poliție sunt adunate din romanele cu detectivi și articolele din ziare – nu m-am așteptat să ajung în postura asta. Văd cu ochii minții un

teanc de ziare, poza mea expusă pentru a se vedea cu claritate orice trăsătură a feței. Fața unei criminale.

O femeie a fost arestată în cazul accidentului soldat cu moartea lui Jacob Jordan.

Nu știi dacă ziarele îmi vor tipări numele, dar chiar și dacă n-o vor face, sunt sigură că vor publica întreaga poveste. Îmi duc mâna la piept și simt cum îmi bubuie inima, lipită de palmă. Sunt înfierbântată și lipicioasă, de parcă sunt cuprinsă de febră. Totul s-a destrămat.

Mașina încetinește și virează, după care intră în parcare a unui grup de clădiri cenușii și urâte, care se diferențiază de celelalte clădiri de birouri de lângă ele doar prin firma de deasupra intrării, pe care scrie Poliția Avon și Somerset. Mașina este parcată cu îndemânare într-un spațiu îngust aflat între alte două mașini cu însemnele poliției, iar polițista îmi deschide portiera.

— E totul în ordine? întrebă ea.

Are vocea un pic mai blândă, de parcă regretă cuvintele aspre pe care mi le-a aruncat mai devreme.

Încuviințez din cap, patetic de recunoscătoare.

Nu este suficient spațiu pentru a deschide portiera la maximum și mi-e destul de greu să mă descurc să ies afară cu mâinile încătușate. Situația stânjenitoare mă face să devin și mai înspăimântată și dezorientată și mă întreb dacă ăsta o fi adevăratul rol al cătușelor. La urma urmei, dacă aș fugi, unde m-aș duce? Curtea din spate este înconjurată de ziduri înalte, cu porți electrice care blochează ieșirea. Când reușesc în sfârșit să stau dreaptă, agentul Evans mă apucă strâns de partea de sus a brațului și ne îndepărtăm amândouă de mașină. Nu mă strânge foarte tare, dar gestul mă face să mă simt claustrofobă și trebuie să mă lupt cu dorința pregnantă de a-i da mâna la o parte. Mă conduce spre o ușă de metal, unde polițistul de sex masculin apasă un buton și vorbește la interfon.

— Inspector Stevens, spune el. Zero nouă cu o persoană de sex

feminin.

Ușa grea se deschide cu un clic și pășim într-o încăpere mare, cu pereți albi și murdari. Ușa se trânteste în urma noastră cu un zgomot care pare că-mi răsună în urechi timp de un minut întreg. Aerul este stătut, în ciuda aparatului de aer condiționat zgomotos fixat în tavan, și un bubuit ritmic răzbate dinspre labirintul de pereți ce duc către zona centrală. În capătul încăperii se află o bancă gri din metal prinsă cu șuruburi în beton, pe care stă un tânăr de vreo douăzeci de ani, rozându-și unghiile și scuipând resturile pe podea. Poartă niște pantaloni largi, cu tivurile zdrențuite, și un hanorac de un gri murdar, cu un logo indescifrabil, iar în picioare are adidași. Duhoarea emanată de corpul lui îmi ajunge până în fundul gâtului și mă întorc într-o parte, înainte ca el să-mi vadă expresia de milă amestecată cu teamă din privire.

Sunt prea lentă.

— Te-ai uitat bine, drăguță? Vocea bărbatului este înaltă și nazală, ca cea a unui băiat. Îi arunc o privire, dar nu spun nimic.

— Hai și verifică-mi dotările, dacă vrei!

Își apucă partea din față a pantalonilor și începe să râdă, dar sunetul râsului său pare nelalocul lui aici, în spațiul ăsta cenușiu, care nu are menirea să te învesească.

— Termină, Lee, spune inspectorul-șef Stevens, iar bărbatul rânjește urât și se trânteste la loc pe bancă, lipindu-se de perete și chicotind de propria-i remarcă plină de umor.

Agentul Evans mă apucă din nou de cot, înfigându-și unghiile în pielea mea în timp ce mă conduce de-a lungul încăperii, până ajungem în fața unui pupitru înalt. Așezat în fața unui computer se află un agent în uniformă, a cărui cămașă stă prea întinsă pe burdihanul proeminent. O salută dând din cap pe agentul Evans, însă mie nu-mi aruncă mai mult de o privire fugitivă.

— Detalii?

Agentul Evans îmi scoate cătușele și parcă instantaneu reușesc să respir cu mai multă ușurință. Îmi frec urmele roșii lăsate de cătușe

la încheieturi și găsesc o plăcere perversă în puseul de durere pe care mi-l provoc.

— Sergent, ea este Jenna Gray. Pe 26 noiembrie 2012, Jacob Jordan a fost lovit de o mașină pe o stradă din suburbia Fishponds. Șoferul n-a oprit. Mașina a fost identificată ca fiind un Ford Fiesta roșu, cu numărul de înmatriculare J634 OUP, înscris pe numele Jenna Gray. Astăzi, ceva mai devreme, am ajuns la Blaen Cedi, o căsuță aflată în apropiere de Penfach, în Țara Galilor, unde la ora 19:33 am arestat-o pe Gray sub acuzația că a provocat un accident mortal și n-a oprit la locul accidentului.

Un fluierat scurt se aude dinspre banca pe care stă băiatul, iar inspectorul Stevens se întoarce pentru a-i arunca lui Lee o privire de avertizare.

— Ce caută și ăsta aici? Întreabă el ca pentru sine.

— Așteaptă să i se spună de ce anume este acuzat. Îl duc imediat de-aici. Fără să se întoarcă, sergentul de la birou strigă: Sally, ia-l și du-l pe Roberts înapoi în celula doi, te rog.

O femeie gardian scundă și îndesată iese din biroul de lângă pupitrul sergentului, având la centură un inel de chei imens. Mănâncă ceva și-și scutură firimiturile de pe cravată. Gardianul îl conduce pe Lee în măruntaiele arestului, iar el îmi aruncă o scurtă privire încărcată de dezgust în timp ce dă colțul. Așa va fi în închisoare, îmi închipui, atunci când vor afla că am omorât un copil. Dezgust pe chipurile celorlalți prizonieri; oameni care îmi vor întoarce spatele când voi trece pe lângă ei. Apoi îmi mușc buza de jos în timp ce realizez că de fapt va fi cu mult mai rău de-atât. Stomacul mi se strânge de frică și pentru prima oară mă întreb dacă voi reuși să scap teafără din asta. Îmi reamintesc mie însămi că am trecut eu peste altele și mai și.

— Cureaua, spune sergentul de la arest, întinzându-mi o pungă din plastic transparent.

— Scuze? Îmi vorbește de parcă aş cunoaște regulile, dar eu deja mă simt pierdută.

— Cureaua ta. Scoate-o. Porți vreo bijuterie?

A început să-și piardă răbdarea, iar eu trag cu neîndemânare de curea, scoțând-o dintre găicile jeansilor și lăsând-o să cadă în pungă.

— Nu, n-am nicio bijuterie.

— Verighetă?

Scutur din cap, pipăind cu degetul adâncitura aproape insesizabilă de pe cel de-al patrulea deget. Agentul Evans îmi caută prin rucsac. Nu se află nimic special acolo, dar tot mă simt de parcă un spărgător mi-ar scotoci prin casă. Un tampon se rostogolește pe tejghea.

— O să ai nevoie de ăsta? întreabă ea. Vorbește pe un ton normal și nici inspectorul-șef Stevens, nici polițistul de la arest nu spun nimic, însă eu mă înroșesc, furioasă.

— Nu.

Îl lasă să cadă în punga de plastic, înainte de a-mi deschide portofelul, de unde scoate cele câteva carduri care se află acolo, dând monezile la o parte. Atunci observ cartea de vizită bleu care zace între bonuri și carduri de la bănci. Totul pare că amuțește dintr-odată și aproape că aud cum îmi bubuie inima, mai să-mi sară din piept. Când îi arunc o privire agentului Evans, îmi dau seama că ea s-a oprit din scris și că se uită drept la mine. Eu nu vreau să mă uit la ea, dar nu-mi pot lăsa privirea în jos. *Las-o*, mă gândesc eu, *las-o jos, pur și simplu*. Încet și deliberat, ea apucă acea carte de vizită și se uită mai atent la ea. Cred că are de gând să mă întrebe despre ea, dar ea doar o trece pe lista de pe formular și-o lasă să cadă în pungă, alături de celelalte bunuri ale mele. Respir ușurată.

Încerc să mă concentrez la ce spune sergentul, însă mă pierd în litania de drepturi și de îndatoriri. Nu, nu vreau ca nimeni să știe că mă aflu aici. Nu, n-am nevoie de un avocat...

— Ești sigură? intervine inspectorul-șef Stevens. Ai dreptul la consiliere din partea unui avocat cât timp te afli aici, să știi.

— N-am nevoie de un avocat, spun eu încet. Eu am făcut-o.

Toți tac. Cei trei polițiști își aruncă priviri unul altuia.

— Semnează aici, spune sergentul de la arest, și aici, și aici, și aici. Iau pixul și-mi mâzgălesc numele alături de bifele groase. Se uită la inspectorul-șef Stevens.

— Direct la interogatoriu?

Camera de interogatorii are un aer greu și miroase a tutun vechi, în ciuda afișului cu „fumatul interzis” care se dezlipește de pe perete. Inspectorul Stevens arată cu un gest unde trebuie să mă așez. Încerc să trag scaunul mai aproape de masă, însă este prins cu șuruburi în podea. Pe suprafața mesei cineva a scrijelit câteva cuvinte obscene. Inspectorul-șef Stevens apasă un buton de pe o cutie neagră aflată pe peretele din spatele lui, din care se aude un sunet foarte înalt. Își drege glasul.

— Este joi, 2 ianuarie 2014, ora 22:45, și ne aflăm în camera de interogatorii numărul trei a secției de poliție din Bristol. Sunt inspector-șef 431 Ray Stevens, iar cu mine se află agentul de poliție 3908 Kate Evans. Se uită la mine. Poți să ne spui numele și data nașterii pentru a fi înregistrate, te rog?

Înghit în sec și încerc să-mi determin gura să vorbească.

— Jenna Alice Gray, 28 august, 1976.

Las cuvintele să mă învâluie; gravitatea acuzației împotriva mea, consecințele accidentului asupra familiei, asupra comunității în general. Nu-mi spune nimic din ceea ce nu știu deja și nici nu poate adăuga nimic la greutatea vinovăției care deja mă apasă.

În sfârșit, vine și rândul meu.

Vorbesc încet, ținându-mi ochii ațintiți asupra mesei dintre noi, sperând că nu mă va întrerupe. Nu vreau să vorbesc decât o singură dată.

— Fusese o zi lungă. Organizasem o expoziție în partea cealaltă a Bristolului și eram obosită. Ploua și nu vedeam prea bine.

Îmi păstrez glasul cumpătat și calm. Vreau să le explic cum s-a petrecut totul, însă nu vreau ca ei să creadă că mă apăr – cum aş putea să mă apăr de ceea ce s-a întâmplat? M-am gândit de foarte

multe ori la ce voi spune dacă se va ajunge aici, dar acum, că sunt în situația asta, cuvintele îmi par bizare și nesincere.

— A apărut de nicăieri, spun eu. Acum șoseaua era goală, iar în secunda următoare a țâșnit el, traversând în fugă. Băiețelul ăsta, cu o căciulă albastră din lână și cu mănuși roșii. Era prea târziu, prea târziu ca să mai pot face ceva.

Apuc marginea mesei cu ambele mâini, agățându-mă cu putere de prezent, în timp ce trecutul amenință să preia conducerea. Pot auzi scârțâitul frânelor, duhoarea acră a cauciucului ars pe asfaltul ud. Când Jacob a lovit parbrizul, pentru o secundă s-a aflat la doar doi centimetri de mine. Aș fi putut să întind mâna și să-i ating fața prin sticlă. Dar el s-a răsucit și s-a îndepărtat, aruncat în aer, după care a izbit cu putere asfaltul. Abia atunci am reușit să o văd și pe mama lui, ghemuindu-se deasupra băiatului fără viață, căutându-i pulsul. Când nu i l-a putut găsi, a început să urle; un sunet primordial, care i-a smuls și ultima fărâmă de aer din corp, iar eu am privit, îngrozită, prin parbrizul încețoșat, cum o baltă de sânge începuse să se formeze sub capul băiatului, pătând șoseaua umedă și făcând asfaltul să sclipească roșu sub razele de lumină de la faruri.

— De ce nu te-ai oprit? De ce n-ai ieșit afară? De ce n-ai sunat după ajutor?

Mă trag înapoi în scaunul din camera de interogatoriu, fixându-l cu privirea pe inspectorul-șef Stevens. Aproape că uitasem că se află și el acolo.

— N-am putut.

Capitolul 25

— Normal c-ar fi putut să oprească! spuse Kate, străbătând cu pași mici distanța dintre biroul ei și fereastră, apoi se întoarse. E atât de rece – îmi provoacă fiori.

— Vrei să stai jos? Ray își goli cafeaua și-și înăbuși un căscat. Mă faci să mă simt și mai frânt de oboseală.

Era trecut de miezul nopții când Ray și Kate, deși nu-și doreau, făcuseră o pauză de la interogatoriu pentru a-i permite Jennei să doarmă.

Kate se așază pe scaun.

— De ce crezi că s-a predat atât de ușor tocmai acum, la mai mult de un an de la accident?

— Nu știu, spuse Ray, lăsându-se pe spate în scaunul lui și așezându-și picioarele pe biroul lui Stumpy. Simt că ceva nu e chiar în regulă aici.

— Ce anume?

Ray scutură din cap.

— Doar o senzație. Probabil că sunt obosit.

Ușa de la biroul DIC se deschise și intră Stumpy.

— Te-ai întors târziu. Cum a fost Marele Afumat⁶?

— Aglomerat, zise Stumpy. Dumnezeu știe de ce ar vrea cineva să trăiască acolo.

— Ai reușit s-o convingi pe mama lui Jacob?

Stumpy încuviință din cap.

— N-o să înființeze un fan club poliție prea curând, dar e de partea noastră. După moartea lui Jacob, a simțit din partea comunității o critică din ce în ce mai puternică. Mi-a spus că și-așa fusese destul de greu acceptată din cauză că era străină, iar accidentul doar a pus paie pe foc.

⁶ Londra. (N.t.).

— Când a plecat? întrebă Kate.

— Imediat după înmormântare. În Londra e o comunitate importantă de polonezi, iar Anya a locuit cu niște veri într-o casă cu mai multe persoane. Între noi fie vorba, cred că dreptul ei de muncă nu este chiar în regulă, de aceea ne-a și fost atât de greu să dăm de ea.

— A vrut să vorbească cu tine?

Ray întinse mâinile în față și-și trosni încheieturile. Kate tresări.

— Da, zise Stumpy. De fapt, am avut impresia că este chiar ușurată că poate vorbi cu cineva despre Jacob. Știi că încă nu le-a spus nimic alor ei? Spune că îi este prea rușine.

— Prea rușine? De ce naiba să-i fie rușine? spuse Ray.

— E o poveste lungă, zise Stumpy. Anya a venit în Marea Britanie pe când avea optsprezece ani. A fost un pic evazivă când a povestit cum a ajuns aici, dar s-a angajat să facă curățenie în niște birouri din zona industrială Gleethorne. S-a împrietenit cu unul dintre tipii care munceau acolo și, una peste alta, a rămas însărcinată.

— Și nu mai e împreună cu tatăl? ghici Kate.

— Exact. Din ce mi-am dat eu seama, părinții Anyei au fost îngroziți când au auzit că ea a făcut un copil fără să fie căsătorită și i-au cerut să se întoarcă acasă în Polonia, ca s-o poată ține sub supraveghere, însă Anya a refuzat. A spus că-și dorea să le dovedească faptul că se poate descurca și singură.

— Iar acum se învinovățește singură. Ray clătină din cap. Săraca fată. Câți ani are?

— Douăzeci și șase. Când Jacob a fost omorât, a simțit că asta e pedeapsa ei pentru că nu i-a ascultat.

— Ce trist!

Kate stătea așezată pe scaun fără să mai spună nimic, cu genunchii strânși la piept.

— Dar n-a fost vina ei – nu ea a condus afurisita aia de mașină!

— I-am spus și eu asta, desigur, dar se învinovățește pentru tot ce

s-a întâmplat. În orice caz, am informat-o că am arestat pe cineva și că ne așteptăm s-o și acuzăm – asta presupunând că voi doi ați făcut o treabă bună.

— Îi aruncă lui Kate o privire piezișă.

— Nu încerca să mă enervezi, spuse Kate. Este foarte târziu și mi-a dispărut simțul umorului. Am obținut ceva de la Gray, dacă vrei să știi, dar se făcuse târziu, așa că i s-a permis să doarmă până dimineață.

— Și asta am de gând să fac și eu, zise Stumpy. Dacă ești și tu de acord, șefule?

Își desfăcu nodul de la cravată.

— Și tu, și eu, spuse Ray. Haide, Kate, am terminat în noaptea asta. Mai facem o încercare și dimineață, ca să vedem dacă Gray ne poate spune unde se află mașina.

Merseră împreună până în curtea din spate. Stumpy ridică mâna în semn de salut pe când se îndepărta și ieșea printre porțile din metal, lăsându-i pe Ray și pe Kate în întuneric.

— O zi lungă, spuse Ray. În ciuda oboselii, dintr-odată parcă nu mai avea chef să se ducă acasă.

— Da.

Erau atât de aproape unul de altul încât putea simți o urmă vagă a parfumului lui Kate. Simțea cum inima îi bubuie în piept. Dacă ar săruta-o acum, n-ar mai exista cale de întoarcere.

— Noapte bună, atunci, spuse Kate, fără să se miște din loc.

Ray făcu un pas într-o parte și-și scoase cheile din buzunar.

— Noapte bună, Kate. Somn ușor.

Lasă să-i scape un oftat de ușurare pe când se îndepărta cu mașina. Atât de aproape să depășească limita.

Prea aproape.

Se făcuse deja două când Ray se prăbuși în pat și i se păru că trecuseră doar câteva secunde când alarma sună ca să-l trezească pentru a pleca din nou la muncă. Avusese un somn agitat,

neputându-se abține să nu se gândească la Kate, și se luptă să și-o scoată din minte în timpul ședinței de dimineață.

La zece fix se întâlnește în cantină. Ray se întreba dacă și Kate își petrecuse noaptea gândindu-se la el și se dojeni imediat pentru gând. Începea să se comporte prosteste și cu cât trecea mai repede peste asta, cu atât mai bine.

— Sunt prea bătrân pentru astfel de nopți târzii, spuse el, în timp ce se așezau la coadă pentru unul din dejunurile speciale ale Moirei, cunoscut mai ales sub numele de „colesterol”, datorită proprietăților sale de a-ți umple de grăsimi vasele de sânge.

Cumva spera să fie contrazis de Kate, după care se simți instantaneu ca un prost din cauza acestui gând.

— Sunt bucuroasă doar că nu intru iar în tură, spuse ea. Îți aduci aminte de momentul ăla de la trei dimineața, când simți că te prăbușești?

— Doamne, cum aș putea să uit? Să mă lupt să aștept cu disperare o urmărire cu mașina pentru a simți cum năvălește adrenalina. Acum n-aș mai putea face așa ceva.

Își luară farfuriile cu șuncă, ouă, cârnați, budincă neagră și pâine prăjită la o masă liberă, unde Kate începu să răsfoiască un număr din *Bristol Post* în timp ce mânca.

— Obişnuitele titluri pompoase, spuse ea. Alegeri la primărie, serbări școlare, plângeri referitoare la rahatul de câine.

Împături ziarul și-l dădu deoparte, iar din fotografia sa, Jacob părea că se uită la ei de pe prima pagină.

— Ai obținut ceva de la Gray de dimineață? spuse Ray.

— A dat aceeași declarație ca și ieri, zise Kate, deci cel puțin e consecventă. Dar n-a vrut să răspundă la nicio întrebare despre locul actual al mașinii sau de ce nu s-a oprit.

— Ei, din fericire rolul nostru este să aflăm *ce anume* s-a întâmplat, nu *de ce* s-a întâmplat, îi reaminti Ray. Avem destul ca s-o putem acuza. Trimite dosarul la procuratură și vezi dacă vor lua o hotărâre azi.

Kate se uită la el gânditoare.

— Ce e?

— Când ai spus ieri că simți că ceva nu e în ordine... spuse, apoi se opri.

— Da? zise Ray, cu interes.

— Și eu simt același lucru.

Kate luă o înghițitură din ceai și-l lăsă cu grijă pe masă, holbându-se la cană de parcă ar fi putut găsi soluția acolo.

— Crezi că inventează totul?

Se mai întâmpla din când în când – mai ales în cazuri atât de importante ca acesta. Cineva se preda și mărturisea o crimă, după care la jumătatea interogatoriului descopereai că n-ar fi fost posibil să fi fost el autorul. Nu cunoștea un aspect extrem de important al cazului – ceva ce fusese ferit de ochii presei – și întreaga poveste se destrăma.

— Nu inventează, nu. E mașina ei, la urma urmei, iar declarația sa se potrivește aproape perfect cu cea a Anyei Jordan. Doar că... se lăsă pe spate în scaun și se uită la Ray. Știi partea din interogatoriu când a descris momentul impactului?

Ray aprobă din cap, îndemnând-o să continue.

— A dat atât de multe detalii despre cum arăta Jacob. Cu ce era îmbrăcat, rucsacul pe care-l avea în mână...

— Deci are o memorie foarte bună. Ceva de genul ăla ți-ar rămâne întipărit în memorie, așa mă gândesc.

Ray juca rolul avocatului diavolului; intuia ce ar fi avut comandantul de zis. În sinea lui, Ray avea aceeași senzație sâcâitoare, cea care-l deranjase și pe el cu o zi în urmă. Jenna Gray le ascundea ceva.

— Știm, după urmele de cauciucuri, că mașina n-a încetinit, continuă Kate, iar Gray a spus ea însăși că Jacob a apărut „de nicăieri”. Desenă ghilimelele în aer. Deci, dacă totul s-a petrecut atât de repede, cum de-a observat atât de multe? Și dacă nu s-a petrecut foarte repede, iar ea a avut atât de mult timp la dispoziție ca să-l

observe pe el și cu ce anume era îmbrăcat, cum de l-a lovit totuși?

Ray nu mai spusese nimic pentru câteva momente. Ochii lui Kate erau strălucitori, în ciuda orelor puține de somn, iar el recunoscuse expresia plină de determinare de pe chipul ei.

— Ce sugerezi?

— Nu vreau s-o acuzăm încă.

El încuviință încet din cap. Să-i dea drumul unui suspect după ce acesta recunoscuse totul: șefa și-ar fi ieșit din minți.

— Vreau să găsec mașina.

— N-o să conteze prea mult, zise Ray. În cel mai bun caz vom obține ADN-ul lui Jacob de pe capotă și amprentele digitale ale lui Gray de pe volan. N-o să ne spună nimic în plus față de ce știm deja. Sunt mai degrabă interesat să-i găsim telefonul mobil. Ea pretinde că l-a aruncat când a plecat din Bristol din cauză că nu mai voia să mai fie contactată de nimeni – dar dacă l-a aruncat din cauză că reprezenta o probă? Vreau să știu pe cine a sunat ea imediat înainte și după ce a avut loc accidentul.

— Deci o eliberăm pe cauțiune, zise Kate, fixându-l pe Ray cu o privire întrebătoare.

El ezită. S-o pună pe Jenna sub acuzare ar fi fost cea mai ușoară cale de abordare a problemei. Aplauze entuziaste la ședința de dimineață și o laudă din partea șefei. Dar ar putea el s-o acuze, știind că mai sunt multe de scos la iveală? Evidența îi spunea un lucru, instinctul său îi spunea cu totul altceva.

Ray se gândi la Annabelle Snowden, încă în viață în apartamentul tatălui ei chiar în timp ce acesta implora poliția să-l găsească pe răpitorul ei. Atunci instinctul său avusese dreptate, iar el îl ignorase.

Dacă ar fi eliberat-o pe Jenna pe cauțiune pentru câteva săptămâni, ar fi avut posibilitatea să mai afle și alte lucruri: să se asigure că nu ar fi rămas nicio piatră neîntoarsă atunci când ar fi venit momentul ca ea să se înfățișeze în fața judecătorului.

Încuviință din cap în fața lui Kate.

— Hai să-i dăm drumul.

Capitolul 26

Nu te-am mai sunat decât la aproape o săptămână de la prima noastră întâlnire, și atunci am putut simți nesiguranța din vocea ta atunci când am făcut-o. Te întrebai dacă nu cumva ai interpretat greșit semnalele, așa-i? Dacă ai spus ceva greșit, ori dacă n-ai purtat cumva o rochie nepotrivită...

— Ești liberă diseară? am spus eu. Mi-ar plăcea să te scot din nou în oraș.

În timp ce vorbeam, mi-am dat seama cât de nerăbdător devenisem și eu să te revăd. Îmi fusese surprinzător de greu să aștept o săptămână ca să vorbesc cu tine.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar deja mi-am făcut alte planuri.

Se simțea regret în vocea ta, dar eu deja cunoșteam această tactică. Jocurile pe care le fac femeile la începutul unei relații sunt multe, dar destul de transparente. Fără îndoială că tu deja ai răsucit pe toate părțile prima noastră întâlnire, dezbătând-o cu prietenele tale care îți oferiseră sfaturi precum spălătoresele ce stau rezemate de gard.

Să nu te arăți prea nerăbdătoare.

Ține-te tare.

Când te sună, prefă-te că ești ocupată.

Era obositor și copilăresc.

— Ce păcat, am spus eu pe un ton neutru. Reușisem să fac rost de două bilete la concertul Pulp de diseară și m-am gândit că ți-ar plăcea și ție să mergi.

Ai ezitat și m-am gândit că te-am prins, însă ți-ai revenit repede.

— Chiar nu pot, îmi pare rău. I-am promis lui Sarah că ieșim numai noi, fetele, diseară, în Ice Bar. Tocmai s-a despărțit de prietenul ei, și nu o pot lăsa și eu baltă.

Era convingător, iar eu m-am întrebat dacă tu pregătiseși minciuna în avans. Am lăsat tăcerea să se prelungească.

— Sunt disponibilă mâine seară? ai spus tu, schimbarea de intonație transformând afirmația în întrebare.

— Mă tem că mâine am eu ceva de făcut. Altă dată, poate. Distracție plăcută diseară.

Am închis și am mai așteptat lângă telefon o vreme. Un mușchi de la coada ochiului mi se zbătea, iar eu mi l-am frecat iritat. Nu mă așteptam ca tu să faci astfel de jocuri și mă simțeam dezamăgit că le-ai considerat necesare.

Nu mi-am găsit locul toată ziua. Am făcut curat prin casă și am adunat toate lucrurile lui Marie din fiecare cameră, după care le-am strâns într-o grămadă în dormitor. Erau mai multe decât crezusem la început, dar acum nu prea i le mai puteam da înapoi. Le-am băgat pe toate într-o valiză, ca să le duc la un second-hand.

La șapte am băut o bere, apoi încă una. M-am așezat pe canapea, cu picioarele pe măsuța de cafea, și m-am uitat la televizor la o emisiune cretină, de genul „cine știe câștigă”, gândindu-mă la tine. Am evaluat posibilitatea să sun la tine la cămin pentru a-ți lăsa un mesaj, părând surprins că erai totuși acolo. Dar, atunci când am terminat cea de-a treia bere, mă răzgândisem.

Am mers cu mașina până la Ice Bar și am găsit un loc liber nu departe de intrare. Am stat în mașină o vreme, privind la oamenii care intrau și ieșeau pe ușă. Fetele aveau cele mai scurte fuste cu puțință, însă nu-mi suscitau mai mult decât o simplă curiozitate. Mă gândeam la tine. Eram neliniștit de cât de prezentă erai în mintea mea, chiar și atunci, și cât de important devenise faptul că trebuia să aflu dacă tu mă mințiseși sau nu. Venisem acolo ca să te prind cu minciuna: voiam să intru în mulțimea de oameni din bar și să nu te găsesc acolo, pentru că tu erai de fapt la tine în cameră, stând pe pat cu o sticlă de vin ieftin alături, uitându-te la un film cu Meg Ryan. Dar mi-am dat seama că nu asta îmi doream de fapt: voiam să te văd cum treci pe lângă mine, pregătită pentru seara între fete alături de prietena ta părăsită, vrednică de milă. Voiam să mi se dovedească un lucru: că mă înșelam. Era o senzație atât de nouă

pentru mine, încât aproape că am izbucnit în râs.

Am ieșit din mașină și am intrat în bar. Am cumpărat două beri Becks și am început să-mi fac loc prin încăperea aglomerată. Cineva s-a lovit de mine și mi-a vărsat bere pe pantofi, însă eu eram prea concentrat să te caut ca să-i mai spun să-și ceară scuze.

Și apoi te-am văzut. Stăteai în capătul barului, fluturând degeaba o bancnotă de zece lire către cei din spatele barului, care de-abia dacă făceau față unei cozi așezate pe patru rânduri. M-ai văzut și pentru o secundă ai părut nedumerită, de parcă nu știai de unde să mă iei, după care ai zâmbit, deși zâmbetul îți era mult mai rezervat decât ultima oară când ne văzusem.

— Ce cauți aici? ai întrebat, atunci când mi-am făcut loc prin mulțime până la tine. Credeam că te duci să-i vezi pe cei de la Pulp.

Păreai un pic circumspectă. Femeile spun că le plac surprizele, dar în realitate vor să știe totul în avans, ca să poată fi pregătite.

— I-am dat biletele unui coleg de la muncă, am spus eu. N-am vrut să merg de unul singur.

Ai fost luată prin surprindere de motivul schimbării mele de planuri.

— Dar, ai spus tu, cum de-ai ajuns aici? Ai mai fost aici și înainte?

— M-am întâlnit cu un prieten, am spus eu, ridicând cele două sticle de bere pe care avusesem prevederea să le cumpăr. Am mers la bar și acum nu mai pot da de el. Cred că a avut noroc!

Ai râs. Am ridicat una din sticlele de bere.

— Nu trebuie s-o lăsăm să se irosească, nu?

— Chiar trebuie să mă întorc. Trebuie să cumpăr eu rândul ăsta – asta dacă voi reuși să fiu servită în cele din urmă. Sarah ține o masă acolo.

Ai aruncat o privire înspre colțul încăperii, unde fata înaltă, cu părul vopsit, stătea la o masă mică, vorbind cu un tip de vreo douăzeci și cinci de ani. În timp ce noi priveam, el s-a aplecat în față și a sărutat-o.

— Cu cine e? am întrebat.

Tu te-ai oprit și ai clătinat din cap.

— N-am idee.

— Pare că deja a trecut peste despărțirea de prietenul ei, atunci, am spus eu, iar tu ai izbucnit în râs.

— Deci... am ridicat berea din nou. Tu ai rânjit și ai luat sticla, ciocnind înainte de a lua o înghițitură serioasă, după care ți-ai lins buza de jos în timp ce lăsa sticla jos. Era un gest intenționat provocator, iar eu am simțit cum am erecție. Mi-ai susținut privirea insistent, în timp ce ai luat încă o gură de bere.

— Hai la mine, am spus eu dintr-odată.

Sarah dispăruse, probabil cu noul ei partener. M-am întrebat dacă pe el nu îl deranja că ea cedase așa ușor.

Ai ezitat pentru o secundă, încă uitându-te la mine, după care ai ridicat ușor din umeri și ți-ai lăsat mâna să alunece într-a mea. Barul gemea de lume, iar eu mi-am făcut loc cu greu prin mulțime, ținându-te strâns de mână, ca să nu te pierd. Graba cu care ai plecat cu mine m-a excitat și m-a dezamăgit în același timp: nu mă puteam abține să nu mă întreb de câte ori ai mai făcut la fel și cu cine.

Am ieșit repede în stradă din atmosfera îmbâcsită din Ice Bar și tu ai început să tremuri când frigul te-a lovit dintr-odată.

— Nu ți-ai luat o haină la tine?

Tu ai clătinat din cap, iar eu mi-am dat jos jacheta de pe mine și ți-am așezat-o pe umeri, în timp ce ne îndreptam spre mașină. Ai zâmbit cu recunoștință și am simțit și eu cum mă încălzesc.

— N-ar trebui să nu conduci?

— E în regulă, am zis eu scurt.

Am mers în liniște pentru o vreme. Fusta ți se ridicase când te-ai așezat pe scaunul mașinii, iar eu am întins mâna și ți-am tras-o până deasupra genunchiului, degetele mele atingându-ți carnea de pe interiorul coapsei. Tu ți-ai mișcat piciorul doar o fracțiune, dar suficient cât eu să-ți ating rotula, nu coapsa.

— Arăți extraordinar în seara asta.

— Chiar crezi? Mulțumesc.

Mi-am luat mâna pentru a schimba viteza. Când am pus-o la loc pe piciorul tău, am lăsat-o să alunece doi centimetri mai sus, degetele mele mângâindu-ți ușor pielea. De data asta nu te-ai mai mișcat.

Acasă la mine ai început să te învârți prin sufragerie, luând diverse lucruri și uitându-te cu atenție la ele. Era ceva ce mă dezorienta, așa că am făcut cafea cât de repede am putut. Era un ritual lipsit de noimă: niciunul dintre noi n-avea nevoie de ceva de băut, însă tu ai spus că vrei. Le-am lăsat pe tăblia din sticlă a măsuței de cafea și tu te-ai așezat alături de mine pe canapea, cu fața întoarsă pe jumătate spre mine. Ți-am dat ușor părul pe după urechi, lăsându-mi mâinile să zăbovească lipite de fața ta, după care m-am aplecat spre tine și te-am sărutat. Răspunsul tău a fost instantaneu, limba ta explorându-mi gura și mâinile tale plimbându-se pe spatele și pe umerii mei. Te-am împins cu blândețe pe spate, cu gura încă lipită de a ta, până când ai ajuns să stai întinsă sub mine. Ți-am simțit picioarele încolăcindu-mă: era o senzație plăcută să fiu alături de cineva atât de dornic, atât de spontan. Marie fusese atât de lipsită de entuziasm încât uneori era complet absentă, trupul său răspunzând valului de emoții, însă mintea fiindu-i plecată în cu totul altă parte.

Mi-am lăsat mâna să alunece pe piciorul tău și am simțit moliciunea, netezimea pielii de pe interiorul coapsei tale. Vârfurile degetelor mi s-au lipit de dantelă, după care tu ți-ai dezlipit gura de a mea și te-ai zbatut pe canapea, îndepărtându-te de mâna mea.

— Ia-o mai ușor, ai spus tu, însă surâsul tău îmi arăta că nu vorbeai serios.

— Nu pot, am spus eu. Ești minunată – nu mă pot abține.

Fața a început să ți se împurpureze. M-am sprijinit într-o mână și cu cealaltă ți-am ridicat fusta deasupra taliei. Încet, mi-am strecurat un deget pe sub elasticul chiloților tăi.

— Eu nu...

— Şşşt, am spus eu, sărutându-te. Nu strica momentul. Eşti cea mai adorabilă persoană, Jennifer. Mă stârneşti nespus de tare.

Mi-ai răspuns la sărut şi ai încetat să te mai prefaci. Mă doreai şi tu la fel de tare pe cât te doream şi eu.

Capitolul 27

Trenul face aproape două ore din Bristol până în Swansea și, deși abia aștept să văd marea, mă bucur de singurătatea care-mi permite să fiu doar eu cu gândurile mele. N-am dormit deloc cât am stat în arest, cu mintea plină de gânduri, așteptând dimineața. Eram îngrozită că, dacă închideam ochii, se întorceau coșmarurile. Așa că am rămas trează, stând pe salteaua din plastic subțire, și am ascultat la strigătele și la foșnetele de pe coridor. De dimineață, gardianul mi-a spus că pot să fac un duș, arătându-mi o nișă din beton într-un colț al aripii pentru femei. Plăcile de faianță erau ude și un smoc de păr acoperea gura de scurgere precum un păianjen ce își țesea pânza. Am refuzat oferta, iar duhoarea stătută a arestului încă îmi stă lipită de haine.

M-au interogat din nou, polițista și bărbatul mai în vârstă. Erau frustrați din cauza tăcerii mele, dar nu voiam să fiu nevoită să ofer mai multe detalii.

— Eu l-am ucis, am repetat, nu e suficient?

În cele din urmă, au renunțat și mi-au spus să mă așez pe banca de metal de lângă biroul de la intrarea în arestul poliției, în timp ce ei purtau discuții șoptite cu sergentul.

— Te eliberăm pe cautiune, a spus inspectorul-șef Stevens în cele din urmă, iar eu m-am uitat la el lipsită de orice expresie, până când el mi-a explicat ce înseamnă asta.

Nu mă așteptam să fiu eliberată și m-am simțit vinovată pentru cât de ușurată mă simțeam la gândul că mai aveam încă vreo câteva săptămâni de libertate.

Cele două femei de vizavi de mine coboară la Cardiff încărcate cu cumpărături și cu haine pe care aproape că și le uită în compartiment. Lasă în urmă un exemplar din *Bristol Post*, iar eu întind mâna și-l iau, dorindu-mi doar pe jumătate să-l citesc.

E chiar pe prima pagină: *Autorul accidentului de acum un an,*

arestat.

Respirația mi se accelerează și citesc rapid articolul, căutându-mi numele, după care las să-mi scape un oftat de ușurare când nu-l văd tipărit în ziar.

O femeie cam de treizeci și ceva de ani a fost arestată în legătură cu moartea lui Jacob Jordan, în vârstă de cinci ani, care a murit în luna noiembrie 2012 ca urmare a accidentului din Fishponds. Femeia a fost eliberată pe cauțiune, urmând să se prezinte la poliția din Bristol luna următoare.

Îmi imaginez acest ziar în toate casele din Bristol: familiile scuturând din cap și trăgându-și copiii mai aproape. Citesc articolul din nou, asigurându-mă că nu am ratat nimic care să poată oferi un indiciu legat de locul în care trăiesc, după care îl împăturesc având grijă ca articolul referitor la caz să se afle în interior.

La stația de autobuz din Swansea găsesc un coș de gunoi și împing ziarul sub un strat de cutii de cola și de ambalaje de mâncare de la fast-food. Tușul mi s-a luat pe mâini și încerc să-l șterg, însă degetele îmi rămân pătate cu negru.

Autobuzul către Penfach vine târziu, iar când ajung în sfârșit în sat, deja se întunecă. Magazinul de la poștă este încă deschis și iau un coș pentru a-mi face câteva cumpărături. Magazinul are două case de marcat, aflate în colțuri opuse, ambele operate de Nerys Maddock, care este ajutată după terminarea orelor de școală de fiica ei de șaisprezece ani. Este imposibil să plătești plicuri la casa pentru articole de băcănie, așa cum este imposibil să plătești o conservă cu ton și o pungă cu mere la casa pentru articole poștale, așa că trebuie să aștepți ca Nerys să încuie casa de marcat și să-și târșâie pașii dintr-un colț al magazinului în celălalt. Astăzi fiica ei se află în spatele casei pentru articole de băcănie. Umplu un coș cu ouă, lapte și fructe, iau un sac cu mâncare pentru câini și așez cumpărăturile pe tejghea. Îi zâmbesc fetei, care a fost întotdeauna destul de prietenoasă, dar ea își ridică privirea dintr-o revistă, însă nu spune nimic. Ochii i se opresc asupra mea, după care coboară din nou spre

tejghea.

— Bună? spun eu, neliniștea mea din ce în ce mai intensă transformând salutul într-o întrebare.

Clopoțelul de deasupra ușii sună și o femeie mai în vârstă, pe care o cunosc și eu, intră în magazin. Fata se ridică de jos și strigă la cineva aflat în cealaltă cameră. Spune ceva în galeză și câteva secunde mai târziu i se alătură și Nerys în spatele casei de marcat.

— Bună, Nerys, vreau să cumpăr astea, te rog, spun eu.

Chipul lui Nerys pare la fel de împietrit ca și cel al fiicei sale, iar eu mă întreb dacă nu cumva s-au certat. Ea privește pe lângă mine și i se adresează femeii din spatele meu.

— *Alla i eich helpu chi?*⁷

Încep o discuție amândouă. Cuvintele în galeză îmi sunt la fel de străine ca de obicei, dar privirile ocazionale aruncate în direcția mea și nemulțumirea de pe fața lui Nerys fac ca înțelesul lor să fie destul de clar. Vorbesc despre mine.

Femeia se întinde pe lângă mine și-i dă mărunțiș pentru ziarul pe care-l cumpărase, iar Nerys deschide sertarul de la casă cu un clinchet ascuțit. Îmi ia coșul cu cumpărături și-l pune în spatele tejghelei, la picioarele ei, după care își întoarce privirea de la podea.

Fierbințeala din obraji îmi arde fața. Bag portofelul la loc în buzunar și mă răsucesc, atât de disperată să ies afară din magazin încât dărâm un raft și trântesc pe jos câteva cutii cu sos, care se rostogolesc în toate părțile. Aud un țâțâit de nemulțumire înainte de a reuși să smucesc de ușă și s-o deschid. Merg cu repeziciune prin sat, fără a privi în stânga sau în dreapta, de teama unei alte confruntări, și, în momentul în care ajung la parcul de rulote, plâng fără să mă pot controla. Storul care acoperă de obicei vitrina magazinului este tras în sus, ceea ce înseamnă că Bethan e înăuntru, dar nu mă pot urni să intru la ea. Continui să înaintez pe cărarea spre căsuța mea și abia atunci îmi dau seama că mașina lui Patrick

⁷ *Cu ce te pot ajuta* (în lb. galeză, în original) (*N.t.*).

nu se afla în parcare a parcului de rulote. Nu știu de ce mă așteptam s-o găsesc acolo – nu l-am sunat de la secția de poliție, așa că el nu avea de unde să știe că m-am întors – dar absența ei are darul de a mă umple de presimțiri rele. Mă întreb dacă el a mai rămas la mine acasă sau dacă a plecat imediat ce m-a luat poliția; dacă el mai vrea sau nu să aibă de-a face cu mine. Mă consolez cu faptul că nu l-ar abandona pe Beau, chiar dacă i-ar fi destul de ușor să se despărță de mine.

Țin cheia în mână înainte să-mi dau seama că pata roșie ce se întinde pe ușa mea nu este o iluzie optică, cauzată de soarele ce apune, ci e o urmă de vopsea, pictată grosolan pe ușa cu un smoc de iarbă care acum zace aruncat la picioarele mele. Cuvintele au fost mâzgălite în grabă; stropi de vopsea acoperă treapta de piatră din fața ușii.

PLEACĂ DE-AICI.

Privesc în toate părțile, aproape așteptându-mă să găsesc pe cineva care mă pândește, însă se înserează și nu pot răzbate cu privirea mai mult de câțiva metri. Mă cutremur și mă lupt cu cheia, pierzându-mi răbdarea din cauza încuietorii încăpățânate și lovind ușa cu putere, din cauza frustrării. O fâșie de vopsea uscată se desprinde și zboară, iar eu lovesc din nou ușa, din ce în ce mai nervoasă, înfuriindu-mă din ce în ce mai tare, o furie irațională însă. Firește că nu mă ajută cu nimic în timp ce mă lupt cu încuietoarea și în cele din urmă mă opresc, rezemându-mi fruntea de ușa din lemn până când mă calmez suficient de mult încât să încerc din nou cheia.

Căsuța se simte rece și inospitalieră, de parcă s-a alăturat și ea eforturilor satului de a nu mă primi. Știu, fără să mai fi nevoie să-l chem, că Beau nu se află aici, iar când intru în bucătărie pentru a verifica plita, găsesc un bilețel pe masă.

Beau se află într-un adăpost de la clinică. Da-mi un mesaj când te întorci.

P.

Pentru mine este de-ajuns ca să-mi dau seama că totul s-a terminat. Nu-mi pot stăpâni lacrimile ce izvorăsc nestingherite și strâng din ochi pentru a le opri să mi se scurgă pe obraji. Îmi reamintesc că eu am ales această cale și că acum trebuie să merg pe ea.

Imitând stilul tăios al lui Patrick, îi trimit și eu un mesaj alcătuit dintr-o singură propoziție, iar el îmi răspunde că-l va aduce pe Beau după ce termină munca. Aproape că mă așteptam ca el să trimită pe altcineva în locul lui, dar în același timp mi-e și teamă și sunt și nerăbdătoare să-l văd.

Mai am două ore până vine. Afară e întuneric, dar eu nu vreau să rămân înăuntru. Îmi iau haina pe mine și ies afară.

Plaja este un loc ciudat în care să te afli noaptea. Sus, pe faleză, nu e nimeni, așa că mă plimb pe malul apei și intru cu picioarele în apa puțin adâncă, cizmele dispărându-mi timp de câteva secunde de fiecare dată când mă atinge un val. Mai fac un pas în față și apa îmi linge tivul pantalonilor. Simt cum umezeala îmi urcă în sus pe picioare.

După care continui să înaintez.

Panta plajei din Penfach este lină, înaintând sute de metri sau chiar mai mult în mare, înainte ca platforma continentală să se termine și să-i facă loc celei oceanice. Privesc către orizont și pun un pas în fața celuiilalt, simțind cum nisipul îmi înghite picioarele. Apa îmi trece de genunchi și-mi udă mâinile, și-mi aduc aminte cum mă jucam cu Eve în apa mării, adunând găleți cu iarbă de mare și topăind pe deasupra valurilor înspumate. Este rece ca gheața și, în timp ce apa mi se învolburează în jurul coapselor, mi se taie răsuflarea, însă merg mai departe. Nu gândesc, pur și simplu am încetat; doar merg, intru din ce în ce mai mult în apă. Aud un răcnet, însă, dacă vine dinspre mare, nu-mi dau seama dacă încercă să mă avertizeze ori doar mă cheamă. Acum înaintez mai greu: sunt în apă până la piept și-mi forțez cu greu picioarele să înainteze prin apa cea grea. După care mă prăbușesc; pășesc într-un

spațiu gol și alunec sub suprafața apei. Îmi impun să nu înot, însă vocea mea trece nebăgată în seamă și brațele încep să mi se zbată după propria lor voință. Mă gândesc dintr-odată la Patrick, silit să-mi caute trupul până când marea îl va arunca pe mal, sfărâmat de stânci și mâncat de pești.

De parcă sunt palmuită, scutur din cap cu violență și iau o gură mare de aer. Nu pot s-o fac. Nu pot fugi toată viața de greșelile pe care le-am făcut. Panicată, pierd din vedere malul și încep să mă zbat rotindu-mă în cerc, înainte ca norii să se miște și luna să-mi arate stâncile de deasupra plajei. Încep să înot. M-am îndepărtat și mai mult de când am părăsit platforma continentală și, deși dau cu putere din picioare, căutând un punct de sprijin, nu simt decât apa înghețată. Un val mă lovește și mă înec din cauza apei sărate care mi-a intrat în gură, scuipând-o afară cu violență în timp ce tușesc încercând să respir. Hainele ude mă trag la fund și nu pot scăpa de cizmele legate cu șireturi, care mă trag și ele cu putere în adâncuri.

Brațele mă dor și pieptul parcă mi-e strâns într-o menghină, însă mintea o am limpede și-mi țin respirația, ridicându-mi capul deasupra apei, concentrându-mă să tai valurile curat cu mâinile. Când ridic privirea și trag aer în piept cred că am ajuns mai aproape de țărnișă, așa că repet mișcările, din nou și din nou. Dau cu piciorul în jos și simt ceva cu degetul mare prin cizmă. Mai dau de câteva ori din mâini și dau iarăși cu piciorul în jos, pășind de data asta pe teren solid. Înot și mă zbat pentru a ieși afară din mare, având apă sărată în plămâni, în urechi și în ochi, iar când ajung pe nisip uscat, mă ghemuiesc și mă sprijin în cele patru membre, pentru a-mi găsi echilibrul înainte de a mă sălta în picioare. Tremur fără să mă pot controla: de la frig și de la realizarea faptului că am fost capabilă să fac ceva de neiertat.

Când ajung la căsuță, mă dezbrac de haine și le las pe podeaua din bucătărie. Îmi iau altele călduroase și uscate, după care cobor iar la parter și aprind focul. Nu-l aud pe Patrick când se apropie, dar îl aud pe Beau lătrând și, înainte ca Patrick să bată, eu am și deschis

ușa larg. Mă las în jos pentru a-l mângâia pe Beau și pentru a-mi ascunde nesiguranța de a-l vedea pe Patrick din nou.

— Vrei să intri? spun eu, atunci când în cele din urmă reușesc să mă ridic.

— Ar trebui să mă întorc.

— Doar un minut. Te rog.

Se oprește, după care intră în casă și trage ușa, închizând-o în urma lui. Nu face niciun gest cum că ar vrea să se așeze, așa că rămânem amândoi în picioare pentru o secundă sau două, cu Beau așezat pe podea, între noi. Patrick se uită pe lângă mine în bucătărie, acolo unde o baltă de apă s-a scurs din hainele mele ude leoarcă. O expresie de confuzie i se așterne pe față, dar nu spune nimic, iar atunci îmi dau seama că orice sentimente ar fi avut el pentru mine, acum au dispărut. Lui nu-i pasă de ce am hainele ude, de ce chiar și din haina pe care mi-a dat-o el picură apă. Tot ce contează pentru el este îngrozitorul secret pe care l-am ținut ascuns față de el.

— Îmi pare rău, total nepotrivit, dar sincer.

— Pentru ce?

N-are de gând să accepte totul prea ușor.

— Pentru că te-am mințit. Ar fi trebuit să-ți spun că am... Nu pot termina fraza, însă Patrick continuă el.

— Omorât pe cineva?

Închid ochii. Când îi deschid, Patrick se îndepărtează de mine.

— N-am știut cum să-ți spun, zic eu, cuvintele năvălind cu putere în graba mea de a vorbi. Am fost îngrozită de ceea ce ai fi putut crede.

Clatină din cap, de parcă n-ar ști ce să creadă despre mine.

— Spune-mi un singur lucru: ai plecat de lângă acel băiat? Accidentul îl pot accepta, dar ai plecat de la locul accidentului, fără să te oprești să-l ajuți?

Privirea lui o cercetează pe a mea, în căutarea unui răspuns pe care nu i-l pot da.

— Da, spun eu. Da, am plecat.

Trage de uşă cu o asemenea forţă încât fac un pas în spate, după care dispare.

Capitolul 28

Ai rămas la mine acasă, în acea primă noapte. Am tras pătura peste noi și am rămas întins lângă tine, privindu-te cum dormeai. Aveai o expresie liniștită și netulburată; mișcări ușoare se vedeau pe sub pielea străvezie a pleoapelor tale. Când dormeai, nu mai trebuia să mă prefac și să mă arăt distant, ca nu cumva tu să-ți dai seama că mă îndrăgosteam de tine. Îți puteam mirosi părul, îți puteam săruta buzele, îți puteam simți respirația ușoară ce-mi atinge trupul. Când dormeai, erai perfectă.

Ai zâmbit înainte chiar să te fi trezit din somn. Te-ai întins după mine pur și simplu, iar eu am rămas întins pe spate și te-am lăsat să faci dragoste cu mine. Pentru prima dată, mi-am dat seama că mă bucur să găsesc pe cineva alături de mine dimineața și că nu-mi doresc să pleci. Dacă n-ar fi fost un lucru absurd, ți-aș fi spus chiar atunci, pe loc, că te iubesc. În schimb, ți-am pregătit micul dejun, după care te-am luat înapoi în pat, ca să te fac să-ți dai seama cât de mult de doresc.

Am fost foarte mulțumit atunci când tu m-ai întrebat dacă putem să ne vedem din nou. Însemna că nu mai trebuia să petrec încă o săptămână de unul singur, așteptând să se facă momentul potrivit ca să te sun. Așa că te-am lăsat să crezi că tu erai cea care e la conducere și am ieșit împreună în seara aia, și apoi din nou, peste două zile. Nu peste mult timp, deja veneai la mine în fiecare seară.

— Ar trebui să-ți lași aici câteva lucruri, am spus eu într-o zi.

Tu te-ai arătat surprinsă, iar eu mi-am dat seama că încălcasem regulile: nu bărbații sunt cei care se grăbesc într-o relație. Dar, când mă întorceam de la serviciu în fiecare zi, singurul semn al faptului că trecusei pe-acolo era o cană spălată și pusă la scurs, iar această efemeritate mă neliniștea. Nu aveai niciun motiv să te întorci acolo, nimic care să te țină acolo.

În noaptea aceea ai adus cu tine o geantă mică, ai așezat o periuță

de dinți în paharul din baie și lenjerie intimă curată în sertarul pe care-l golisem pentru tine. Dimineață, ți-am adus ceai și te-am sărutat înainte să plec la serviciu și ți-am tot simțit gustul lipit de buzele mele în timp ce mergeam cu mașina către birou. Am sunat acasă când m-am așezat la biroul meu și mi-am putut da seama după glasul tău răgușit că tu te întorseseși la culcare.

— Ce s-a întâmplat? ai spus tu.

Cum puteam să-ți spun că voiam doar să-ți aud vocea din nou?

— Ai putea să faci patul astăzi? am spus. Nu-l faci niciodată.

Ai râs, iar eu mi-am dorit să nu fi sunat. Când am ajuns acasă, am urcat direct la etaj, fără să-mi mai scot pantofii. Dar totul era în regulă: periuța ta de dinți era acolo.

Am făcut loc pentru tine în șifonier și încet, încet tu ai început să-ți aduci din ce în ce mai multe haine.

— N-o să rămân diseară, ai spus tu într-o zi, în timp ce eu mă așezasem pe pat pentru a-mi pune cravata.

Stăteai în pat ridicată pe jumătate, bându-ți ceaiul, cu părul ciufulit și cu machiajul de cu o seară în urmă în jurul ochilor.

— Ies cu niște colegi de la curs.

N-am spus nimic, eram concentrat să-mi fac un nod perfect la cravata mea de culoare albastru-închis.

— E în regulă, da?

Eu m-am întors.

— Știi că astăzi se împlinesc exact trei luni de când ne-am întâlnit la Asociația Studenților?

— Chiar?

— Am rezervat o masă la Le Petit Rouge pentru diseară. Localul ăla unde am mers prima oară?

M-am ridicat în picioare și mi-am pus haina pe mine. Ar fi trebuit să te întreb pe tine mai întâi, doar nu există niciun motiv ca tu să-ți amintești o ocazie atât de neimportantă ca aceea.

— Îmi amintesc!

Ai lăsat ceaiul jos și ai dat pilota la o parte, mergând prin pat în

patru labe și rămânând așezată pe genunchi lângă locul în care stăteam eu. Erai goală, iar când ți-ai aruncat brațele să mă cuprinzi, ți-am putut simți fierbințeala sânilor prin cămașă.

— Îmi amintesc absolut totul din acea zi: ce gentleman ai fost și cât de mult mi-am dorit să ieșim din nou împreună.

— Am ceva pentru tine, am spus eu brusc.

Speram că încă se mai afla în sertarul noptierei de lângă pat. Am pipăit înăuntru și am găsit-o în fund, sub un pachet de prezervative.

— Uite.

— E ceea ce cred eu?

Ai rânjit și ai lăsat cheia să se legene în aer. Mi-am dat seama că nu mă gândisem să fi scos brelocul lui Marie, iar inimioara din argint s-a răsucit prin aer.

— Ești aici în fiecare zi. Ai putea să ai și-o cheie.

— Mulțumesc. Înseamnă foarte mult pentru mine.

— Trebuie să plec la serviciu. Distracție plăcută diseară.

Te-am sărutat după aceea.

— Nu, anulez planurile. Te-ai chinuit atâta să aranjezi totul – mi-ar plăcea tare mult să luăm cina diseară în oraș. Iar acum că am și asta, ai ridicat tu cheia, o să fiu aici când o să te întorci de la muncă.

Durerea de cap începuse să-mi treacă pe când mă îndreptam către serviciu, dar nu mi-a trecut cu totul decât atunci când am sunat la Le Petit Rouge și am rezervat o masă pentru seara aceea.

Te-ai ținut de cuvânt și m-ai așteptat acasă la mine când m-am întors de la lucru, îmbrăcată cu o rochie care se mula provocator pe curbele tale și care-ți puneă în valoare picioarele lungi și bronzate.

— Cum arăt?

Ai făcut o piruetă și ai rămas acolo, surâzându-mi, cu o mână așezată pe un șold.

— Adorabil.

Lipsa de entuziasm din glasul meu era evidentă, iar tu ai renunțat la postura de model. Umerii ți s-au lăsat ușor în jos și ți-ai

trecut o mână ca pentru a-ți netezi rochia.

— E prea strâmtă?

— Arăți bine, am spus eu. Ce altceva ți-ai mai luat cu tine?

— E prea strâmtă, așa-i? Nu mai am decât jeanșii de ieri și un maiou curat.

— Perfect, am spus eu, pășind înainte pentru a te săruta. Picioare ca ale tale ies mai bine în evidență în pantaloni, iar tu arăți senzational în jeanșii ăia. Dă fuga și schimbă-te și mergem să bem ceva înainte de cină.

Mă temusem că fusese o greșeală să-ți dau și ție o cheie, dar părea că să ai grijă de casă reprezenta pentru tine o noutate din cele mai plăcute. De multe ori, ajungeam acasă și mirosea a prăjituri proaspăt coapte sau a pui la cuptor și, deși aveai doar cunoștințe de bază în materie de gătit, învățai repede. Când ceva din ce făceai tu se dovedea lipsit de orice gust, îl dădeam deoparte, iar tu te străduiai mai mult cu următoarea ocazie. Te-am găsit într-o zi studiind o carte de bucate, cu un pix și o foaie de hârtie alături.

— Ce-o fi rântașul? ai întrebat.

— Eu de unde să știu?

Avusesem o zi dificilă și eram obosit.

Tu păreai că nu-ți dai seama.

— Pregătesc lasagna. Așa cum trebuie, nu cu sos cumpărat. Am toate ingredientele, dar e ca și cum rețeta ar fi scrisă într-o limbă străină.

M-am uitat la mâncarea întinsă pe blatul de gătit: ardei roșii strălucitori, roșii, morcovi și carne tocată crudă. Legumele rămăseseră în pungile de hârtie maro de la băcănie și chiar și carnea arăta de parcă fusese luată de la măcelar, nu de la un supermarket. Probabil că-ți petrecuseși toată după-amiaza pentru a le găsi.

Nu știu ce m-a făcut să vreau să-ți stric buna dispoziție. Probabil că era ceva în legătură cu mândria de pe chipul tău, ori poate felul în care părea că te afli în largul tău, atât de sigură pe tine. Prea

sigură pe tine.

— Nu prea mi-e foame.

Ți-a căzut fata, iar eu m-am simțit dintr-odată mai bine, de parcă îmi dezlipisem o fâșie de leucoplast, ori îmi smulsesem coaja de pe o bubă sâcâitoare.

— Îmi pare rău, am spus eu. Te-ai agitat mult cu pregătirile?

— Nu, e-n regulă, ai spus tu, dar era evident că te supărasem. Ai închis cartea. O să fac lasagna altă dată.

Speram că n-o să-ți petreci toată seara supărată, însă părea că deja îți trecuse și ai deschis o sticlă de vin ieftin, din cel care-ți plăcea ție. Eu mi-am turnat un deget de whisky și m-am așezat vizavi de tine.

— Nu-mi vine să cred că voi absolvi luna viitoare, ai spus tu. A trecut atât de repede.

— Te-ai mai gândit la ce-o să faci în continuare?

Tu ai strâmbat din nas.

— Nu prea. O să-mi iau o vacanță în vară, probabil că o să călătoresc.

Era pentru prima dată când auzeam că-ți doreai să pleci undeva și m-am întrebat cine îți plantase ideea asta în cap; și cu cine plănuiai să pleci.

— Am putea să mergem în Italia, am spus eu. Mi-ar plăcea să te duc la Veneția. O să-ți placă arhitectura și mai sunt și niște galerii de artă incredibile acolo.

— Ar fi minunat. Sarah și Izzy pleacă în India pentru o lună, așa că m-aș putea duce și eu cu ele vreo două săptămâni, ori poate c-aș putea călători cu trenul prin toată Europa.

Ai râs.

— Of, nu știu ce să zic. Vreau să fac de toate, asta-i problema!

— Poate c-ar trebui să mai aștepți o vreme.

Am plimbat un pic restul de whisky pe fundul paharului.

— La urma urmei, toată lumea o să fie plecată în vacanță pe timpul verii, după care vă veți întoarce toți și veți începe să vă căutați de lucru în același timp. Poate c-ar trebui s-o iei înaintea

tuturor, cât ei umblă haihui în jurul lumii.

— Poate.

Îmi puteam da seama că nu erai prea convinsă.

— M-am tot gândit la ce se va întâmpla când vei pleca de la Universitate și am ajuns la concluzia că ar trebui să te muți aici cu totul.

Tu ai ridicat dintr-o sprânceană, de parcă ideea nu-ți displăcea deloc.

— E logic: practic aproape locuiești aici deja și n-o să reușești niciodată să ajungi să-ți permiți să locuiești singură cu genul de serviciu pe care vrei tu să-l găsești, așa că vei ajunge într-un final să locuiești în vreun apartament murdar, la comun cu alții.

— Urma să mă întorc acasă pentru o perioadă, ai spus tu.

— Sunt surprins că mai vrei să ai ceva de-a face cu mama ta, după ce te-a împiedicat să te mai vezi cu tatăl tău.

— Este o femeie bună, ai spus tu, însă acum te arătai ceva mai puțin sigură pe tine.

— Ne simțim bine împreună, am spus eu. De ce să schimbăm asta? Mama ta locuiește la mai mult de o oră distanță – așa că de-abia o să ne mai putem vedea. Nu mai vrei să fim împreună?

— Normal că vreau!

— Te-ai putea muta aici și atunci n-o să mai trebuiască să te preocupe banii. Eu m-aș ocupa de facturi și tu te-ai putea concentra pe alcătuirea unui portofoliu propriu și ai putea începe să-ți vinzi sculpturile.

— Dar n-ar fi corect față de tine – va trebui să contribui și eu cu ceva.

— Ai putea găti din când în când, presupun, și să dai o mână de ajutor la păstrarea curățeniei în casă, dar nu va fi neapărat nevoie. Pentru mine va fi suficient să mă trezesc dimineața și să te găsesc alături de mine, iar seara să fii tot aici, când mă întorc de la lucru.

Un zâmbet începea să ți se întindă pe toată fața.

— Ești sigur?

— N-am mai fost atât de sigur niciodată.

Te-ai mutat la mine în ultima zi a semestrului, după ce ți-ai dezlipit posterele de pe pereți și ți-ai împachetat lucrurile și le-ai adus cu o mașină pe care ai împrumutat-o de la Sarah.

— O să-mi iau restul lucrurilor de la mama la sfârșitul săptămânii viitoare, ai spus tu. Așteaptă, mi-a mai rămas încă un lucru în mașină. Un fel de surpriză pentru tine. Pentru noi.

Ai ieșit în fugă pe ușă și ai deschis ușa de la mașină din dreptul pasagerului, iar acolo se afla o cutie din carton, băgată în spațiul de la picioare. Ai adus-o în brațe în casă, ținând-o cu atâta grijă încât am presupus că înăuntru se află ceva fragil, dar când mi-ai pus-o în brațe mi-am dat seama că este mult prea ușoară pentru a conține ceva din ceramică sau din sticlă.

— Deschide-o. Aproape că nu mai puteai sta locului de nerăbdare.

Am ridicat capacul din carton al cutiei și înăuntru am dat de un mic ghem pufos, care se uita în sus la mine.

— E o pisică, am spus eu pe un ton lipsit de intonație.

N-am înțeles niciodată atracția față de animale, mai ales pentru câinii și pisicile domestici, care lasă păr peste tot și au nevoie de plimbări, de afecțiune și de atenție.

— Este un motănel! ai spus tu. Nu-i așa că e cel mai drăgălaș lucru posibil?

Ai scos puiul din cutie și l-ai strâns la piept.

— Pisica lui Eve a fătat câțiva pui, deși noi nu ne așteptam, iar acum deja sunt dați toți, însă mi-a păstrat și mie unul. Îl cheamă Gizmo.

— Nu ți-a trecut prin cap să mă întrebi și pe mine înainte să-mi aduci o pisică în casă?

Nu m-am deranjat să-mi temperez vocea, iar tu ai început să plângi în aceeași secundă. Era o tactică atât de patetică și de transparentă, încât eu m-am înfuriat și mai tare.

— N-ai văzut niciunul din afișele alea pe care scrie să te gândești bine înainte să aduci un animal de companie în casă? Nici nu-i de mirare că atât de multe animale sunt abandonate – din cauza unor oameni ca tine, care iau decizii impulsive!

— Am crezut că o să-ți placă de el, ai spus tu, încă plângând. M-am gândit că o să-mi țină companie cât timp tu ești plecat la serviciu – s-ar putea uita la mine cum pictez.

M-am oprit. Mi-a trecut și mie atunci prin cap că pisoiul ar putea să te țină ocupată cât timp lipsesc eu de-acasă. Poate că până la urmă m-aș putea obișnui și eu cu el, dacă asta te-ar mulțumi.

— Doar să te asiguri că stă departe de costumele mele, am spus eu.

Am urcat la etaj și, când m-am întors, tu deja așezaseși un coș pentru pisici și două boluri în bucătărie, plus o cutie cu nisip pentru nevoile pisoiului, lângă ușă.

— Doar până când se obișnuiește să facă afară, ai spus tu.

Aveai o privire precaută și în momentul acela mă enervasem pentru că te lăsasem să mă vezi pierzându-mi controlul. M-am forțat să mângâi pisoiașul și te-am auzit cum scoți un oftat de ușurare. Ai venit lângă mine și ți-ai strecurat brațele în jurul meu.

— Mulțumesc.

M-ai sărutat în felul acela care avea întotdeauna ca rezultat o partidă de sex, iar când eu te-am împins în jos cu blândețe, așezându-mi mâna pe umărul tău, tu te-ai lăsat în genunchi fără niciun murmur de protest.

Ai devenit obsedată de pisoiaș. Mâncarea lui, jucăriile lui, chiar și rahatul ăla de tăviță cu nisip erau cumva mai interesante decât să faci curățenie prin casă sau să pregătești cina. Mult mai interesante decât să vorbești cu mine. Petreceai seri întregi jucându-te cu el, târând șoareci din pluș legați de o bucată de sfoară pe podea. Îmi spuneai că lucrezi la portofoliul tău de lucrări în timpul zilei, însă când veneam acasă de la serviciu, îți găseam lucrurile împrăștiate prin toată sufrageria, așa cum le lăsaseși și cu o zi în urmă.

La două săptămâni după ce te-ai mutat la mine, am venit acasă și am găsit un bilet pe masa din bucătărie.

Am ieșit cu Sarah. Nu mă aștepta!

Vorbisem, așa cum făceam de fiecare dată, de două sau de trei ori cu tine în acea zi, însă ție nu-ți trecuse prin cap să-mi spui și mie. Nu mi-ai lăsat nimic de mâncare, așa că am presupus că tu urma să mănânci cu Sarah și nu te mai preocupase atunci ce puteam eu să mănânc. Am luat o bere din frigider. Pisoiașul a mieunat și a încercat să mi se cațere pe pantaloni, înfigându-și ghearele în piciorul meu. Am scuturat din picior și el a căzut pe podea. L-am închis în bucătărie și m-am întors la televizor, însă nu mă puteam concentra. Tot ce-mi venea în minte întruna era ultima dată când tu ieșiseși în oraș cu Sarah: viteza cu care ea dispăruse cu un tip pe care doar ce-l întâlnești și ușurința cu care tu ai venit acasă cu mine.

Nu mă aștepta.

Nu-ți cerusem să te muți cu mine ca să-mi petrec serile de unul singur. Mai fusem luat o dată drept prost de către o femeie – nu aveam de gând să las să se mai întâmple încă o dată. Mieunatul continua și eu m-am dus să mai îmi iau o bere. Puteam auzi pisoii în bucătărie și am împins ușa cu putere, trimițându-l târâș pe podea. Era o imagine comică și m-a înveselit pe moment, până când m-am întors în sufragerie și am început să mă uit la dezordinea pe care o lăsaseși pe dușumea. Făcuseși o încercare vagă de a strânge niște lucruri într-un colț al camerei, dar acolo se mai afla o bucată de lut pe o foaie de ziar – fără îndoială imprimând tușul pe dușumeaua din lemn – și borcane de gem pline cu substanțe întunecate la culoare, adunate și așezate unele peste altele într-o cutie din lemn.

Pisoii miorlăia. Am mai luat o înghițitură de bere. La televizor era un documentar despre viața în sălbăticie, iar acolo am văzut cum o vulpe sfâșia în bucăți un iepure. Am dat volumul mai tare, însă tot mai puteam auzi pisoii mieunând. Sunetul acela a început să mă zgârie pe creier, până când fiecare plânset făcea să-mi crească furia din ce în ce mai tare; o furie albă și rece, de care eram

conștient, dar asupra căreia nu aveam niciun control. M-am ridicat și am mers la bucătărie.

Era trecut de miezul nopții când ai ajuns acasă. Eu stăteam pe întuneric în bucătărie, ținând o sticlă de bere goală în mână. Te-am auzit cum ai închis ușa cu mare grijă, cum ți-ai tras în jos fermoarul de la cizme și cum ai mers prin hol în vârful picioarelor, până în bucătărie.

— Te-ai distrat bine?

Ai țipat și ar fi fost chiar nostim dacă nu aș fi fost atât de furios pe tine.

— Isuse, Ian, m-ai speriat de moarte! Ce faci aici, pe întuneric?

Ai aprins lumina și becul fluorescent a pâlpâit și s-a aprins.

— Te așteptam.

— Ți-am spus că vin târziu.

Era o ușoară ezitare în vocea ta și m-am întrebat cât de mult băuseși.

— Am mers cu toții la Sarah după ce am plecat din pub și... Mi-ai văzut expresia de pe față și te-ai oprit. Ce s-a întâmplat?

— Te-am așteptat ca să nu fii singură când o să-l găsești, am spus eu.

— Să gădesc ce? Dintr-odată, părea că te-ai trezit. Ce s-a întâmplat?

Am arătat cu degetul spre podea, lângă tăvița pentru nevoi, unde pisoiful zăcea lat și nemișcat. Trupul îi înțepenise într-o oră sau două cât se scurseseră, iar un picior îi rămăsese ridicat.

— Gizmo! Ți-ai dus repede mâinile la gură și am crezut atunci că ți s-a făcut rău. Of, Doamne! Ce s-a întâmplat?

M-am ridicat ca să te liniștesc.

— Nu știi. M-am întors de la serviciu și el vomita în sufragerie. Am căutat pe internet ce i-ar putea face bine, dar într-o jumătate de oră era mort. Îmi pare foarte rău, Jennifer, știu cât de mult îl iubeai.

Acum plângeai, lacrimile curgându-ți pe cămașa mea în timp ce

te țineam strâns în brațe.

— Era bine când am ieșit eu. Te-ai uitat în sus la mine, căutând un răspuns pe fața mea. Nu înțeleg ce s-a putut întâmpla.

Probabil că ai zărit o umbră de ezitare pe chipul meu, pentru că te-ai tras de lângă mine.

— Ce? Ce încerci să-mi ascunzi?

— Probabil că nu e nimic, am spus eu. Nu vreau să înrăutățesc lucrurile pentru tine.

— Spune-mi!

Am oftat.

— Când am venit acasă, l-am găsit în sufragerie.

— L-am închis în bucătărie, așa cum procedez de fiecare dată, ai spus tu, deși începeai deja să te îndoiești de spusele tale.

Am ridicat din umeri.

— Ușa era deschisă când am ajuns acasă. Iar Gizmo rupsesse câteva fâșii de ziar din teancul pe care l-ai lăsat lângă bancul tău de lucru. Era evident că fusese captivat de el. Nu știi ce se afla în acel borcan de gem cu etichetă roșie, însă capacul era desfăcut și Gizmo era băgat cu nasul în el.

Tu te-ai albit la față.

— Este smalțul pentru figurinele mele.

— E toxic?

Ai încuviințat din cap.

— Are carbonat de bariu în el. Este un amestec foarte periculos și mă asigur întotdeauna, întotdeauna, că-l păstrez la loc sigur. Of, Doamne, e vina mea. Săracul Gizmo.

— Scumpo, nu trebuie să te învinovățești.

Te-am luat iar în brațe și te-am ținut aproape, sărutându-ți părul. Miroseai îngrozitor a fum de țigară.

— A fost un accident. Te străduiești prea tare. Ar fi trebuit să rămâi să-ți termini lucrarea, cât timp aveai toate astea împrăștiate – n-ar fi înțeles și Sarah dacă i-ai fi explicat?

Te-ai rezemat de mine și suspinele au început să se potolească.

Ți-am scos haina și ți-am pus geanta pe masă.

— Haide; hai să mergem sus. O să mă trezesc de dimineață înaintea ta și o să mă ocup atunci de Gizmo.

În dormitor n-ai mai spus nimic și te-am lăsat să te speli pe dinți și pe față. Am stins lumina și m-am băgat în pat, iar tu te-ai cuibărit lângă mine, ca un copil. Îmi făcea o foarte mare plăcere faptul că aveai atâta nevoie de mine. Am început să-ți desenez cercuri cu degetele pe spate și să te sărut pe gât.

— Te superi dacă n-o facem în noaptea asta? ai spus tu.

— Va fi de ajutor, am spus eu. Vreau să te fac să te simți mai bine.

Ai rămas nemișcată sub mine, dar când te-am sărutat, n-am primit niciun răspuns din partea ta. Am intrat în tine și am împins cu putere, dorindu-mi să-ți provoc o reacție – orice reacție – dar tu ai închis ochii și n-ai scos niciun sunet. Mi-ai răpit toată plăcerea, dar egoismul tău doar m-a făcut să te fut și mai tare.

Capitolul 29

— Ce-i asta?

Ray stătea în spatele lui Kate și privea la cartea de vizită pe care ea o răsucea între degete.

— Ceva ce ținea Gray în portofel. Când am scos-o afară, ea s-a cam albit la față, de parcă era șocată că se găsește acolo. Încerc să-mi dau seama ce e.

Bucata de carton era de mărimea unei cărți de vizită normale. Era de culoare bleu, cu două rânduri de text ce reprezentau o adresă din centrul Bristolului, dar nimic altceva în rest. Ray i-o luă lui Kate din mână și-o frecă între arătător și degetul mare.

— E o carte de vizită foarte ieftină, spuse el. Ai idee al cui logo e ăsta?

Pe partea din față a cărții, tipărite cu cerneală neagră, se aflau două figuri ce reprezentau un opt incomplet, care se îmbinau unul cu altul.

— N-am idee. Nu-l recunosc.

— Să-nțeleg că adresa n-a ieșit cu nimic în evidență când am căutat-o în baza noastră de date?

— Nimic relevant și niciun rezultat de pe lista votanților.

— O carte de vizită mai veche a ei?

El scrută cu privirea din nou cartea de vizită.

Kate scutură din cap.

— Nu, dacă mă iau după reacția ei atunci când am scos-o afară. A declanșat ceva – ceva ce ea nu dorea ca eu să știu.

— Bun, hai să mergem, atunci.

Ray se îndreptă cu pași mari înspre dulapul metalic de pe perete și luă de acolo un set de chei de mașină.

— Nu există decât un singur mod de a rezolva problema.

— Unde mergem?

Ray ridică acea carte de vizită bleu drept răspuns, iar Kate își

înșfăcă haina și o luă la fugă după el.

*

Le luă ceva timp până găsiră numărul 127 de pe Grantham Street, o casă semidecomandată din cărămidă roșie așezată într-un aparent nesfârșit șir de case identice, în care numerele impare erau la o distanță inexplicabil de mare de echivalentele lor pare de peste drum. Rămaseră un moment în fața ei, contemplând grădina plină de arbuști din față și plasele cenușii așezate la toate ferestrele pentru a împiedica insectele să pătrundă înăuntru. În grădina alăturată se aflau două saltele ce furnizau un loc de odihnă excelent pentru o pisică vigilentă, care mieună în timp ce ei străbăteau cărarea care ducea la ușa din față. Spre deosebire de casele alăturate, care aveau uși ieftine din PVC, cea de la numărul 127 avea o ușă din lemn vopsită într-o culoare plăcută, cu vizor. Nu se vedea pe nicăieri o fantă pentru scrisori, dar fixată pe peretele de lângă ușă se găsea o cutie poștală din metal, a cărei ușă era încuiată cu un lacăt.

Ray apăsă butonul de la sonerie. Kate băgă mâna în buzunar pentru a scoate la iveală insigna de polițist, însă Ray își așeză mâna peste a ei.

— Mai bine nu, spuse el, nu până nu vedem cine locuiește aici.

Auziră zgomot de pași pe podeaua acoperită cu gresie. Pașii se opriră, iar Ray privi drept prin mica gaură a vizorului aflat în centrul ușii. La orice verificare ar fi fost supuși, era clar că trecuseră, căci după doar vreo două secunde, Ray auzi ușa descuindu-se. O a doua încuietoare fu descuiată, iar ușa se deschise vreo zece centimetri, oprită fiind de un lanț. Extraordinarele măsuri de securitate îl făcuseră pe Ray să se aștepte la o persoană în vârstă, dar femeia care-i privea de după fanta rămasă între ușă și toc era cam de aceeași vârstă cu el. Purta o rochie petrecută, cu model, iar pe deasupra aveau un cardigan bleumarin și o eșarfă galben-deschis înfășurată în jurul gâtului și legată cu un nod.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Caut o prietenă, spuse Ray. O cheamă Jenna Gray. Locuia pe strada asta, dar nu-mi pot aminti sub niciun chip la ce număr. Presupun că n-o cunoașteți, nu-i așa?

— Mă tem că nu.

Ray aruncă o privire în casă peste umărul femeii, iar ea mai închise un pic ușa, privindu-l drept în ochi și susținându-i privirea.

— Locuiți aici de mult? întrebă Kate, ignorând reticenta femeii.

— De suficient de mult timp, spuse femeia cu asprime. Acum, dacă vreți să mă scuzați...

— Ne cerem scuze că v-am deranjat, zise Ray, apucând-o pe Kate de braț. Hai, dragă, să mergem. Mai dau câteva telefoane – să vedem dacă putem da de adresa ei.

Își scoase demonstrativ telefonul chiar în față.

— Dar...

— Oricum, mulțumim, spuse Ray, înghiontind-o pe Kate.

— Bine, zise ea, dându-și și ea seama în sfârșit de tactica lui. Mai dăm câteva telefoane. Mulțumim pentru timpul acordat.

Femeia închise ușa hotărâtă și Ray auzi două chei răsucite în broaște, una după alta. O ținu pe Kate de braț până când ajunseră în siguranță în afara razei vizuale a femeii, fiind conștienți de apropierea dintre ei.

— Ce crezi? zise Kate, când intrară în mașină. Un loc în care a locuit și Jenna odată? Sau femeia de aici știe mai multe decât vrea să spună?

— Oho, știe ea ceva, sunt sigur, spuse Ray. Ai văzut cu ce era îmbrăcată?

Kate se gândi pentru un moment.

— Cu o rochie și cu un cardigan de culoare închisă.

— Altceva?

Kate clătină din cap, nesigură.

Ray apăsa un buton al telefonului, iar ecranul se trezi la viață. I-l întinse lui Kate.

— I-ai făcut o poză?

Ray rânji. Întinse mâna mări fotografia, arătând cu degetul înspre nodul de la eșarfa galbenă a femeii, acolo unde se afla un mic semn de formă rotundă.

— O insignă metalică, spuse el.

Mări din nou imaginea și dintr-odată totul deveni clar. Două linii groase, de culoare neagră, asemănătoare cu două opturi, unul dintre ele fiind inserat în celălalt.

— Simbolul de pe cartea de vizită! spuse Kate. Bună treabă.

— Fără îndoială că Jenna are o anumită legătură cu această casă, zise Ray. Dar care?

Capitolul 30

N-am înțeles niciodată de ce te arătai atât de dornică să fac cunoștință cu familia ta. O urai pe mama ta și, deși vorbeai cu Eve o dată sau de două ori pe săptămână, ea n-a făcut niciodată vreun efort să vină la Bristol, așa că de ce-ar fi trebuit ca tu să mergi la Oxford de fiecare dată când ea voia ca tu să fii acolo? Însă tu te duceai, ca o fetiță cuminte, părăsindu-mă pentru o noapte – câteodată chiar mai multe – în timp ce tu-i șopteai cuvinte dragăstoase burticii ei din ce în ce mai proeminente și, fără îndoială, flirtând în același timp cu soțul ei cel bogătan. De fiecare dată mi-ai cerut să vin cu tine și de fiecare dată eu te-am refuzat.

— Vor începe să creadă că tu nu ești decât o invenție a mea, spuneai tu.

Zâmbeai, vrând să arăți că glumești, însă în glasul tău se simțea și o urmă de disperare.

— Vreau să petrec Crăciunul alături de tine – anul trecut nu m-am simțit la fel de bine, pentru că tu lipseai.

— Atunci rămâi aici, cu mine.

Era o alegere simplu de făcut. De ce nu eram de-ajuns pentru tine?

— Dar vreau să fiu și alături de familia mea. Nici măcar nu trebuie să rămânem peste noapte – am putea merge doar la masa de prânz.

— Și să nu bem ceva? Ce mai masă de Crăciun ar mai fi!

— Conduc eu. Te rog, Ian, chiar vreau să mergi și tu cu mine, ca să te prezint.

Aproape că m-ai implorat. Începuseși, încet, încet, să renunți la machiajul pe care obișnuiai să-l porți înainte, dar în acea zi erai dată cu ruj, iar eu m-am uitat cum îți se arcuia linia gurii în timp ce încercai să mă convingi.

— Bine, am spus, ridicând din umeri. Dar Crăciunul următor îl

vei petrece doar cu mine.

– Mulțumesc!

Te-ai înviorat toată și m-ai îmbrățișat.

– Presupun că va trebui să cumpărăm cadouri. Un fel de glumă, având în vedere cât de mulți bani au ei.

– Totul este aranjat, ai spus tu, prea bucuroasă ca să simți tonul meu acid. Eve nu-și dorește decât chestii parfumate, iar Jeff se mulțumește cu o sticlă de whisky scoțian. Sincer, totul va fi în regulă. O să-ți placă tare mult de ei.

Mă îndoiam. Auzisem mai mult decât suficient despre „Lady Eve” pentru a-mi putea face singur o idee despre ea, deși eram tare curios să aflu ce te făcea pe tine să fii atât de obsedată de ea. N-am considerat niciodată că lipsa fraților ar putea fi o pierdere și mă irita foarte tare faptul că vorbeai cu Eve atât de des. Intram adesea în bucătărie în timp ce tu vorbeai cu ea la telefon și, dacă tu te opreai brusc din vorbit, îmi dădeam seama imediat că discutați despre mine.

– Ce-ai mai făcut astăzi? am spus eu, schimbând subiectul.

– Am avut o zi excelentă. Am mers la un prânz al artizanilor la Three Pillars – unul dintre acele grupuri care stabilesc legături sociale, însă pentru oameni care lucrează în domeniul artei. Este extraordinar cât de multe persoane de acest fel suntem, cu toții lucrând pe cont propriu, acasă, în mici birouri. Ori pe masa din bucătărie...

Mi-ai aruncat o privire în chip de scuză.

Devenise imposibil să mai putem mânca în bucătărie și asta din cauza permanentelor straturi de vopsea, de praf de lut și de desene mâzgălite răspândite pe masă. Lucrurile tale era împrăștiate peste tot și nu mai aveam niciun loc al meu în care să mă pot relaxa. Casa nu păruse mică atunci când o cumpărasem și, chiar și atunci când Marie era aici, fusese suficient spațiu pentru amândoi. Marie fusese mai liniștită decât tine. Mai puțin exuberantă. Mai ușor de suportat, într-un anumit fel, în afară de partea cu mințitul. Dar am învățat

cum să mă descurc cu acel gen de lucruri, iar acum nu voi mai putea fi prins din nou cu garda jos.

Încă mai vorbeai despre prânzul la care participaseși, așa că am încercat să mă concentrez la ce spuneai.

— Așa că noi credem că dacă ne-am putea aduna șase inși, atunci ne-am putea permite chiria.

— Ce chirie?

— Chiria atelierului pe care-l vom împărți. Nu mi-o pot permite de una singură, însă obțin destui bani din predat pentru a putea contribui alături de ceilalți, și, în felul ăsta, voi putea avea și eu un cuptor așa cum trebuie, plus că așa voi putea lua toate lucrurile din drumul tău.

Nu-mi dădusem seama că tu realizezi vreun fel de venit din orele tale. Îți sugerasem să predai niște cursuri de olărit pentru că părea o folosire mult mai utilă a timpului tău decât să confecționezi figurine pe care să le vinzi pe te miri ce. M-aș fi așteptat să te oferi să contribui și tu în vreun fel la rata pentru casă, înainte să intri într-un fel de afacere alături de alți parteneri. La urma urmei, ai trăit fără să achiți niciun fel de chirie în tot acest timp.

— Sună grozav, în principiu, dragă, dar ce se va întâmpla dacă cineva se va răzgândi? Cine va achita restul chiriei?

Îmi puteam da seama că tu nu te gândeai atât de departe.

— Am nevoie de un loc în care să lucrez, Ian. Predatul merge destul de bine, dar nu-mi doresc să fac asta la nesfârșit. Sculpturile mele încep să se vândă, iar dacă aș izbuti să le fac mai repede și să reușesc astfel să vând mai multe, cred că mi-aș putea construi o afacere destul de rentabilă.

— Câți sculptori sau artiști adevărați reușesc într-adevăr să facă așa ceva, totuși? am spus eu. Vreau să spun, trebuie să fii realistă în această privință – s-ar putea să nu depășească niciodată statutul de hobby care să-ți furnizeze doar bani de buzunar.

Tu ai rămas tăcută.

— Dar lucrând ca o asociație, am putea să ne ajutăm reciproc.

Mozaicurile lui Avril se potrivesc destul de bine cu obiectele pe care le realizez eu, iar Grant face niște picturi în ulei absolut incredibile. Ar fi grozav dacă aș reuși să mai implic în asta încă vreo câțiva foști colegi de facultate, însă n-am mai vorbit cu nimeni de o grămadă de timp.

— Chestia asta poate să-ți aducă o mulțime de bebele, să știi, am spus eu.

— Posibil. O să mă mai gândesc la asta.

Îmi dădeam seama că deja luaseși o decizie. Urma să te pierd în defavoarea acestui vis nou.

— Ascultă, am zis eu, cu o voce care-mi contrazicea nesiguranța pe care o simțeam, m-am tot gândit de ceva timp la mutatul într-o nouă casă.

— Chiar te-ai gândit?

Te cam îndoiai de spusele mele.

Am încuviințat din cap.

— O să găsim una cu suficient de mult spațiu exterior și o să-ți construiesc un atelier în grădină.

— Propriul meu atelier?

— Cu tot cu cuptor. Vei putea face câtă dezordine vei dori.

— Ai face tu asta pentru mine?

Un zâmbet larg ți se întindea pe toată fața.

— Aș face orice pentru tine, Jennifer, doar știi asta.

Era adevărat. Aș fi făcut orice pe lume ca să te păstrez doar pentru mine.

Telefonul a sunat în timp ce tu erai la duș.

— Jenna este? Sunt Sarah.

— Bună, Sarah, am spus eu. Mă tem că momentan este ieșită cu prietenii. Nu te-a sunat înapoi ultima oară când ai telefonat? Eu i-am transmis mesajul tău.

A urmat o pauză.

— Nu.

— Aha. Bine, o să-i spun că ai sunat.

În timp ce tu erai încă sus, am început să-ți caut prin geantă. Nu era nimic ieșit din comun acolo; chitanțele erau toate din locuri în care mi-ai spus că fuseseseși. Am simțit cum clocotul de neliniște pe care-l simțeam se împrăștia. Din obișnuință, am verificat și buzunarul genții în care țineai bancnotele și, deși era gol, am simțit o umflătură sub degete. M-am uitat cu mai multă atenție și am găsit o mică tăietură în țesătură, în care fusese strecurat un mic teanc de bancnote. Le-am băgat la mine în buzunar. Dacă erau pentru îngrijirea casei, puse acolo la păstrare, atunci ai fi întrebat dacă le-am văzut. Dacă nu, atunci mi-aș fi dat seama că țineai secrete ascunse față de mine. Că-mi furai banii.

N-ai pomenit niciodată nimic despre asta.

Când m-ai părăsit, nici măcar nu mi-am dat seama c-ai plecat. Te-am așteptat să vii acasă, însă abia când m-am dus la culcare, în cele din urmă, mi-am dat seama că periuța ta de dinți dispăruse. M-am uitat după valize, însă am văzut că lipsea doar o geantă mică de voiaj. Se oferise el să-ți cumpere tot ce aveai nevoie? Îți spusese că-ți va oferi tot ce ți-ai fi dorit? Și tu ce i-ai dat în schimb? Mă dezgusti. Dar te-am lăsat să pleci. Mi-am spus că-mi va fi mai bine fără tine și că, atât timp cât nu te-ai fi dus la poliție ca să le torni tot felul de acuzații despre așa-zisul abuz la care te-am supus, te-aș fi lăsat să pleci oriund-ai fi vrut. Aș fi putut veni după tine, însă nu voiam. Înțelegi asta? Nu te doream. Și te-aș fi lăsat în pace dacă n-ar fi fost acel mic articol din *Bristol Post* de astăzi. Nu ți-au tipărit numele, dar crezi că nu mi-am dat seama că despre tine era vorba?

Mi-am imaginat cum ți-a pus întrebări poliția despre viața ta; despre relațiile tale. I-am văzut punându-te la încercare; punându-ți vorbe în gură. Te-am văzut plângând și spunându-le absolut tot. Am știut că tu o să cedezi și că nu va dura mult până ce ei vor veni să-mi bată la ușă, punând întrebări despre chestiuni care nu-i priveau pe ei. Numindu-mă bătaș; abuziv; un soț care-și bate

nevasta. Eu nu eram nimic din toate astea: nu ți-am dat niciodată ceva ce tu însăși nu ți-ai dorit.

Ghici unde am fost astăzi? Hai, ghicește. Nu? Am fost în Oxford, ca să-i fac o vizită surorii tale. Am bănuț că dacă exista cineva care să știe unde te-ai afla, aceea ar fi sora ta. Casa nu s-a schimbat prea mult în ultimii cinci ani. Aceiași dafini perfect tăiați, de o parte și de alta a ușii din față; aceeași sonerie enervantă la intrare.

Lui Eve i-a pierit zâmbetul destul de repede când m-a văzut.

— Ian, a spus ea lipsită de entuziasm. Ce surpriză.

— De mult nu ne-am mai văzut, am spus eu. N-a avut niciodată curajul să-mi spună în față ce crede cu adevărat despre mine. Lași toată căldura să iasă afară, am spus, făcând un pas în față, pe plăcile de gresie negre cu alb din hol.

Eve n-a mai avut ce face decât să facă un pas în lateral, iar eu mi-am lăsat brațul să i se frece de șani când am trecut pe lângă ea, pentru a intra în sufragerie. Ea a venit târșându-și pașii după mine, încercând să-mi indice faptul că încă mai era stăpâna acelei case. Ce patetic.

M-am așezat în fotoliul lui Jeff, știind că ea ura chestia asta, iar Eve s-a așezat în fața mea. O puteam vedea cum duce o bătălie cu ea însăși, dorindu-și să mă întrebe ce caut acolo.

— Jeff nu-i acasă? am întrebat eu.

Am surprins o anumită expresie în ochii ei. Era îngrozită de mine, mi-am dat eu seama, iar gândul mi se părea bizar de excitant. Nu pentru prima dată, m-am întrebat cum o fi Lady Eve în pat; dacă și ea o fi la fel de reținută ca și tine.

— I-a scos pe copii în oraș.

S-a foit în fotoliu și eu am lăsat tăcerea să atârne între noi, până când ea n-a mai putut rezista.

— Ce cauți aici?

— Eram în trecere, am spus eu, privind de jur împrejurul sufrageriei.

A zugrăvit camera de când nu mai fusesem noi acolo – ție ți-ar fi

plăcut. Aleseseră acele culori banale, foarte deschise, pe care le voiai și tu pentru bucătăria noastră.

— A trecut foarte mult timp, Eve, am spus eu.

Eve a încuviințat ușor din cap, însă n-a zis nimic.

— O caut pe Jennifer, am spus eu.

— Ce vrei să spui? Nu-mi spune că în sfârșit te-a părăsit?

A scuipat cuvintele cu mai multă înflăcărare decât o crezusem eu vreodată că e în stare.

Am lăsat ca înțepătura să treacă pe lângă mine.

— Ne-am despărțit.

— E bine? Unde locuiește acum?

Avea impertinența să-și facă griji pentru tine. După tot ce spusese. Târfa ipocrită.

— Vrei să spui că n-a dat fuga la tine?

— Nu știu unde este.

— Chiar așa? am spus eu, fără s-o cred nici măcar o secundă. Dar voi două erați atât de apropiate – trebuie să ai idee unde ar putea fi.

Un mușchi de la coda ochiului începuse să mi se zbată și l-am frecat, pentru a-l face să se oprească.

— N-am mai vorbit de cinci ani de zile, Ian. S-a ridicat în picioare. Cred că acum va trebui să pleci.

— Vrei să spui că n-ai mai auzit nimic de la ea de atât de mult timp?

Mi-am întins picioarele și m-am rezemat pe spate, în fotoliu. Eu sunt cel care hotărăște când trebuie să plece.

— Nu, a zis Eve.

Am văzut cum privirea i se îndreaptă cu repeziciune către polița de deasupra șemineului.

— Acum chiar aș vrea să pleci.

Șemineul era un obiect lipsit de farmec, cu un spațiu pentru focul alimentat cu gaze și cu cărbuni falși, așezați acolo pentru design. Pe polița vopsită în alb se afla o mână de vederi și de invitații, așezate de o parte și de alta a unui ceas mecanic portabil.

Mi-am dat seama instantaneu că acolo se afla ceva ce ea nu dorea ca eu să văd. Ar fi trebuit să fii un pic mai precaută, Jennifer, înainte să trimiți ceva atât de elocvent. Căci acolo se afla, prea nepotrivită între celelalte felicitări cu margini aurite, o fotografie cu o plajă, făcută de la înălțimea unei faleze. Pe nisip erau scrise literele care alcătuiau *Lady Eve*.

M-am ridicat în picioare, permițându-i lui Eve să mă conducă înspre ușa de la intrare. M-am aplecat și am sărutat-o pe obraz, simțind-o cum se retrage și luptându-mă cu impulsul de a o izbi de perete pentru că mă mințise.

A deschis ușa și eu m-am prefăcut că-mi caut cheile.

— Probabil că le-am pus pe-aici, pe undeva, am spus eu. Nu durează decât o secundă.

Am lăsat-o în hol și m-am întors în sufragerie. Am luat vederea și am întors-o pe dos, însă n-am găsit adresa pe care am sperat s-o gășesc, ci doar un mesaj siropos pentru Eve, cu scrisul acela dezordonat atât de cunoscut. Obișnuiai să-mi scrii bilețele; mi le lăsați sub pernă sau în servietă. De ce ai încetat s-o mai faci? Un mușchi mi s-a încordat în gât. Am studiat fotografia. Unde ești? Tensiunea pe care o simțeam amenința să explodeze, așa că am rupt fotografia în două, după care am mai rupt o dată bucățile în două, apoi și pe acestea în două, simțindu-mă dintr-odată mai bine. Am împins bucățile sub ceasul de voiaj chiar în timp ce Eve intra în cameră.

— Le-am găsit, am spus eu, bătându-mă peste buzunar.

Ea s-a uitat de jur împrejurul camerei, așteptându-se neîndoielnic să găsească ceva nelalocul lui. Las-o să caute, m-am gândit. Las-o să găsească.

— O adevărată plăcere să te revăd, Eve, am spus eu. O să te vizitez cu siguranță data viitoare când vin în Oxford.

Am început să merg către ușa din față.

Eve a deschis gura să zică ceva, însă n-a scos niciun cuvânt, așa că am vorbit eu pentru ea:

— Abia aștept.

*

Am început să caut pe internet imediat ce-am ajuns acasă. Era ceva vizibil britanic la acele stânci înalte, care se întindeau în jurul plajei pe trei laturi, și la acel cer cenușiu, acoperit de nori amenințători. Am căutat „plaje din Marea Britanie” și am început să cercetez imaginile. Am apăsat pe imagini din nou și din nou, însă tot ce-am găsit au fost fotografiile făcute pentru ghiduri turistice, cu plaje nisipoase pline de copii care râdeau. Am schimbat termenul de căutare cu „plaje din Marea Britanie cu faleze” și mi-am continuat căutarea printre imagini. O să te găsesc, Jennifer. Oriunde te-ai afla, o să te găsesc.

Și-apoi, o să vin după tine.

Capitolul 31

Bethan vine cu pași mari către mine, având pe cap o căciulă tricotată și trasă în jos, ca să-i acopere părul. Începe să vorbească când încă se mai află la o oarecare depărtare de mine. Un truc ingenios: nu pot s-aud ce spune, dar nici nu pot să plec de-acolo în timp ce ea vorbește cu mine. Stau pe loc și o aștept să ajungă lângă mine.

Eu și Beau ne plimbam peste câmpuri, rămânând la distanță de faleză și de mare. Sunt prea îngrozită de mare ca să mă apropiu iar de ea, deși nu de apă mi-e mie teamă, ci de propria-mi minte. Simt cum încep s-o iau razna și, indiferent cât de mult mă plimb, tot nu pot scăpa de senzația asta.

— M-am gândit eu că tu erai cocoțată aici, sus.

Parcul de rulote de-abia dacă se vede de-aici: as fi fost doar un punctișor pe creasta dealului. Zâmbetul lui Bethan este încă amabil și călduros, de parcă nimic nu s-a schimbat de când am vorbit ultima oară, însă ea probabil că știe că sunt eliberată pe cauțiune. Tot satul știe.

— Ieșisem să mă plimb, spune ea. Vrei să mergi cu mine?

— Tu nu ieși niciodată să te plimbi.

Linia gurii lui Bethan se mișcă aproape insesizabil.

— Bun atunci, atât de mult îmi doream să te văd, e bine așa?

Începem să mergem împreună, cu Beau alergând în fața noastră în goana sa nesfârșită după iepuri. Ziua e senină și rece, iar pe guri ne ies aburi vizibili în timp ce ne plimbăm. Este aproape de amiază, însă pământul este încă tare de la înghețul de dimineață, iar primăvara pare tare îndepărtată. Am început să bifez zilele în calendar; ziua în care trebuie să mă întorc la poliție este marcată cu o cruce neagră. Mi-au mai rămas zece zile. Din hârtiile care mi s-au dat în arest știu că s-ar putea să trebuiască să mai aștept până la proces, dar că este puțin probabil să mai petrec o vară aici, în

Penfach. Mă întreb, câte veri de felul ăsta voi mai rata oare?

— Presupun c-ai auzit, spun eu, incapabilă să mai suport tăcerea.

— Era greu să nu fi auzit, în Penfach.

Bethan începe să respire greu, așa că mai încetinesc ritmul.

— Nu că aş acorda o atenție prea mare bârfelor, continuă ea. Aş prefera să aud de la o sursă sigură, însă am impresia că m-ai cam evitat în ultimul timp.

Nu neg.

— Vrei să vorbești despre asta?

Spun nu din instinct, dar apoi îmi dau seama că de fapt vreau. Trag adânc aer în piept.

— Am omorât un băiat. Se numea Jacob.

Aud un sunet slab dinspre Bethan – o expirație, sau poate o clătinare din cap – dar nu spune nimic. Zăresc o fâșie de mare când ne apropiem mai mult de stânci.

— Era întuneric și ploua. Nu l-am văzut decât când a fost prea târziu.

Bethan dă drumul cu putere aerului din piept.

— A fost un accident.

Nu este o întrebare și mă simt mișcată de loialitatea ei.

— Da.

— Dar asta nu e tot, nu-i așa?

Angrenajul bârfelor din Penfach este impresionant.

— Nu, asta nu e tot.

Ajungem pe faleză și cotim la stânga, după care o luăm în direcția golfului. De-abia dacă mai pot vorbi.

— N-am oprit. Am plecat mai departe și l-am lăsat să zacă pe șosea, lângă mama lui.

Nu mă pot uita la Bethan, iar ea nu mai spune nimic timp de câteva minute. Când o face, pune punctul pe i.

— De ce?

Este întrebarea la care mi-e cel mai greu să răspund, dar iată, cel puțin acum pot spune adevărul.

— Pentru că eram îngrozită.

Reușesc să arunc o privire temătoare către Bethan, însă nu-i pot descifra expresia. Ea privește marea, iar eu mă opresc și stau alături de ea.

— Mă urăști pentru ce-am făcut?

Ea îmi zâmbește cu tristețe.

— Jenna, ai făcut ceva oribil și-o să plătești pentru asta în fiecare zi care ți-a mai rămas de trăit. Cred că asta e o pedeapsă suficientă, tu nu crezi?

— N-au vrut să mă servească la magazin.

M-am simțit patetică, plângându-mă de grijile cauzate de cumpărături, însă umilința îndurată m-a rănit mai mult decât aș fi dispusă să recunosc.

Bethan ridică din umeri.

— Sunt o comunitate destul de neobișnuită. Lor nu le plac străinii, iar dacă găsesc o scuză ca să se alieze împotriva lor, atunci...

— Nu știu ce să fac.

— Ignoră-i. Fă-ți cumpărăturile în alt oraș și ține capul sus. Ce s-a întâmplat rămâne între tine și judecător, iar asta nu e treaba nimănui altcuiva.

Îi zâmbesc recunoscătoare. Simțul ei practic e încurajator.

— A trebuit să-mi duc una din pisici la veterinar ieri, spune ea pe un ton neutru, de parcă ar vrea să schimbe subiectul.

— Ai vorbit cu Patrick?

Bethan se oprește pe loc și se întoarce cu fața spre mine.

— El nu știe ce să-ți spună.

— Părea că se descurcă destul de bine ultima oară când l-am văzut.

Îmi reamintesc răceala din vocea lui și lipsa de înțelegere din privire în timp ce pleca.

— El e bărbat, Jenna, iar ei sunt creaturi simple. Vorbește cu el. Vorbește cu el în același mod în care ai vorbit și cu mine. Spune-i cât

de îngrozită te-ai simțit. El va înțelege cât de mult regreti ceea ce ai făcut.

Mă gândesc la cât de apropiați au fost Patrick și Bethan în copilărie și, pentru o fracțiune de secundă, mă gândesc că Bethan ar putea avea dreptate: poate că mai există o șansă pentru Patrick și pentru mine? Însă ea n-a văzut felul în care m-a privit el.

— Nu, spun eu. S-a terminat.

Am ajuns la golf. Un cuplu își plimbă câinele jos, pe lângă apă, dar în rest este gol. Fluxul tot urcă, lingând nisipul în timp ce se strecoară în sus, pe plajă, iar un pescăruș stă în mijlocul plajei, ciugulind cochilia unui crab. Mă pregătesc să-i spun la revedere lui Bethan, când zăresc ceva în nisip, aproape de valul care tocmai ce urcă. Mijesc ochii și mă uit din nou, însă valul care se rostogolește înceteșează suprafața nisipului și nu reușesc să citesc ce scrie acolo. Mai vine un val și totul dispare, dar sunt sigură că am văzut ceva, sunt aproape sigură. Mi se face frig dintr-odată și-mi înfășor haina mai strâns în jurul trupului. Aud un zgomot pe cărare, în spatele nostru, și mă răsucesc în loc, însă nu e nimic acolo. Scanez cu privirea cărarea ce șerpuieste pe coastă, faleza, până jos, pe plajă, din nou. Oare Ian se află pe-acolo, pe undeva? Mă pândește?

Bethan se uită la mine, îngrijorată.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Eu mă uit la ea, însă nu o văd. Văd scrisul: scrisul pe care nu sunt sigură dacă l-am văzut pe plajă sau doar în capul meu. Norii albi par să se involbureze în jurul meu, iar sângele îmi vâjâie în urechi, până când de-abia dacă mai pot auzi zgomotul făcut de mare.

— Jennifer, spun eu, încet.

— Jennifer? întreabă Bethan. Privește în jos, la plajă, unde marea spală nisipul neted. Cine e Jennifer?

Încerc să înghit, dar saliva mi-a rămas blocată în gât.

— Eu sunt. Eu sunt Jennifer.

Capitolul 32

— Îmi pare rău, spune Ray.

Se așează pe marginea biroului lui Kate și-i întinse o hârtie.

Kate o așază pe birou, dar nu se uită la ea.

— Decizia acuzării venite de la Procuratură?

Ray încuviință din cap.

— Nu există nicio dovadă care să susțină teoria conform căreia Jenna ascunde ceva, iar noi nu mai putem amâna lucrurile. Va trebui să revină aici în această după-amiază, iar noi o vom pune sub acuzare.

Întrezări expresia de pe chipul lui Kate.

— Ai făcut o treabă bună. Ai căutat să vezi ce se ascunde și dincolo de probe, iar asta e exact ce trebuie să faci un detectiv bun. Dar un detectiv bun trebuie să știe și când să se oprească.

Se ridică în picioare și o strânse cu blândețe de umăr, înainte de-a o lăsa să citească decizia celor de la Procuratură. Era frustrant, însă acesta era riscul pe care ți-l asumi atunci când îți urmai instinctele – nu te puteai baza întotdeauna pe ele.

La ora două, sunară cei de la dispecerat pentru a-i anunța că venise Jenna. Ray o înregistrează la arestul poliției și o îndrumă către banca de metal de lângă perete, în timp ce el pregătea actele pentru acuzare. Avea părul strâns într-o coadă, ceea ce-i expunea pomeții înalți și pielea curată și palidă.

Ray luă hârtiile acuzării scoase la imprimantă de la sergentul de la arest și veni până la bancă.

— Ești acuzată sub incidența Secțiunii 1 a Legii Circulației pe Drumurile Publice pe 1988 că ai cauzat moartea lui Jacob Jordan, conducând periculos, pe data de 10 noiembrie 2012. Mai ești acuzată și sub incidența Secțiunii 170(2) a Legii Circulației pe Drumurile Publice pe 1988, pentru că nu ai oprit la locul accidentului și nu l-ai raportat la poliție. Mai ai ceva de adăugat?

Ray o privi cu atenție, pentru a detecta orice urmă de teamă, de șoc, însă ea doar închise ochii și clătină din cap.

— Nimic.

— Te predau celor de la arest pentru a apărea în fața Judecătoriei din Bristol, mâine dimineață.

Gardianul care îi aștepta făcu un pas în față, însă Ray interveni.

— Mă ocup eu.

O apucă ușor pe Jenna de braț, deasupra cotului, și o conduse în aripa rezervată femeilor. Zgomotul scos de tălpile pantofilor din cauciuc declanșă rapid o hărmălaie de cereri în timp ce înaintau pe coridorul care ducea către blocul de celule.

— Pot să ies și eu să trag o pipă?

— Mi-a venit dosarul?

— Poți să-mi aduci altă pătură?

Ray le ignoră, știind că nu trebuie să se amestece în treburile celor de la arest, iar glasurile se reduceră la niște mormăituri îmbufnate. Se opri în fața ușii celulei cu numărul 7.

— Scoate-ți pantofii, te rog.

Gray își deznodă șireturile și se folosi de vârfurile degetelor de la picioare pentru a-și scoate ghetetele din picioare. Le lăsă jos, lângă ușă, iar din ele se scurseră fire de nisip pe podeaua lucioasă de culoare gri. Se uită la Ray, care arată cu capul înspre celula goală, după care intră și se așază pe salteaua din plastic albastru.

Ray se rezemă de tocul ușii.

— Ce nu vrei să ne spui, Jenna?

Ea își răsuci capul brusc, pentru a fi cu fața la el.

— Ce vrei să spui?

— De ce ai plecat de la locul accidentului?

Jenna nu răspunse. Își dădu părul de pe față la o parte și el văzu din nou acea cicatrice îngrozitoare din palma ei. O arsură, probabil. Sau vreun accident de muncă.

— Cum s-a întâmplat? întrebă el, arătând înspre rana ei.

Ea privi într-o parte, evitând întrebarea.

— Ce se va întâmpla cu mine la tribunal?

Ray oftă. Nu mai putea obține nimic de la Jenna Gray, cel puțin asta era clar.

— Mâine are loc doar audierea inițială, spuse el. Vei fi întrebată cum pledezi, iar cazul va fi trimis la Curtea de Justiție.

— Și-apoi?

— Se va pronunța sentința.

— Voi fi băgată la închisoare? spuse Jenna, ridicându-și privirea pentru a-l privi pe Ray.

— Probabil.

— Pentru cât timp?

— Maximum paisprezece ani.

Ray îi privi chipul Jennei, văzând în sfârșit cum teama începe să încolțească.

— Paisprezece ani, repetă ea.

Înghiți cu mare greutate.

Ray își ținu respirația. Pentru o clipă, se gândi că urma să audă din partea ei ce anume o determinase să plece de la locul accidentului în acea noapte. Însă ea se întoarse cu spatele la el și se întinse pe salteaua din plastic albastră, ținându-și ochii strâns închiși.

— Aș vrea să încerc să dorm un pic, te rog.

Ray mai rămase o secundă privind-o, după care plecă, zgomotul scos de ușa trântită stârnind ecou în spatele lui.

— Bravo! Mags îl sărută pe Ray pe obraz imediat ce intră pe ușă. Am văzut la știri. Ai avut dreptate să nu renunți la cazul ăsta.

El îi dădu un răspuns evaziv, încă tulburat de comportamentul Jennei.

— Șefa este mulțumită de rezultatul anchetei accidentului?

Ray o urmă pe Mags în bucătărie, unde ea deschise o doză de bere, turnând un pahar pentru el.

— Încântată. Desigur, apelul aniversar a fost ideea ei... Afișă un

zâmbet ironic.

— Și asta nu te deranjează?

— Nu prea, spuse Ray, luând o înghițitură din băutură și așezându-se cu un oftat de mulțumire. Nu mă interesează cine primește laudele pentru un caz rezolvat, atât timp cât a fost investigat ca la carte și am obținut și o condamnare. Și, de altfel, adăugă el, Kate este cea care a muncit cel mai mult la cazul ăsta.

Poate că-și imaginase el, însă i se păruse că Mags încercase să se abțină de la a spune ceva atunci când el menționase numele lui Kate.

— Cât crezi că va primi Gray la tribunal? spuse ea.

— Șase sau, poate, șapte ani? Depinde de ce judecător nimereste și dacă va vrea să facă un exemplu din ea. Întotdeauna situația e mai tensionată atunci când este un copil implicat.

— Șase ani nu înseamnă nimic.

Ray știa că ea se gândea la Tom și la Lucy.

— Cu excepția cazului în care șase ani înseamnă prea mult, spuse Ray, mai mult pentru sine.

— Ce vrei să spui?

— E ceva ciudat la toată povestea asta.

— În ce privință?

— Ne-am gândit că ar mai putea fi și alte aspecte, pe care ea le ține ascunse. Dar acum am făcut acuzația, așa că totul s-a terminat; i-am dat lui Kate un răgaz suficient de lung pentru acest caz.

Mags îl privi cu asprime.

— Credeam că tu ești cel care se află la conducerea acestui caz. Kate a fost cea care a simțit că ar mai putea exista și altceva? De aceea ai eliberat-o pe Gray pe cauțiune?

Ray se uită în sus, surprins de asprimea din glasul lui Mags.

— Nu, zise el încet. Am eliberat-o pe cauțiune pentru că am găsit un argument valid pentru a mai căpăta ceva timp ca să stabilim circumstanțele și ca să ne asigurăm că acuzăm persoana care trebuie.

— Mulțumesc, domnule inspector Stevens, știu și eu cum funcționează toate aceste formalități. Poate că-mi petrec timpul cărând copiii de colo-colo și pregătind sendvișuri pentru toată lumea, însă am fost și eu polițistă odată, așa că te rog să nu-mi vorbești ca și cum aș fi proastă.

— Scuze. Mă declar vinovat.

Ray ridică mâinile în semn că se predă, dar Mags nu râse. Trecu o cârpă pe sub robinetul de apă caldă și începu să ștergă cu mișcări repezite dulapurile din bucătărie.

— Sunt surprins, atâta tot. Femeia asta fuge de la locul accidentului, își abandonează mașina și se ascunde la dracu-n praznic, după care este găsită un an mai târziu și recunoaște tot ce s-a întâmplat. Mi se pare că prea e totul pus la punct.

Ray se străduia să-și ascundă iritarea. Fusese o zi lungă și tot ce-și dorea acum era să se așeze, cu o bere în mână, și să se relaxeze.

— E ceva mai mult la mijloc, spuse el. Și am încredere în Kate — are instincte bune.

Simți cum se înroșește și se întrebă dacă nu cumva îi lua prea mult apărarea lui Kate.

— Are? zise Mags încordată. Foarte bine pentru ea.

Ray lăsă să-i scape un oftat prelung.

— S-a întâmplat ceva?

Mags își văzu în continuare de curățat.

— Ceva cu Tom?

Mags începu să plângă.

— Of, Doamne, Mags, de ce nu mi-ai spus mai devreme? Ce s-a întâmplat?

Se ridică în picioare și o înconjură cu brațul, răsucind-o cu fața spre el și luându-i cu blândețe cârpa din mână.

— Cred că s-a apucat de furat.

Furia pe care o simți Ray fu atât de copleșitoare, încât pentru o secundă nici nu putu să vorbească.

— Ce te face să spui asta?

Furtul punea capac la toate. Era una să chiulească de la școală și să tropăie prin toată casa din cauza unei explozii a hormonilor, dar să *fure*?

— Ei bine, nu sunt sigură, spuse Mags. Lui încă nu i-am spus nimic... îi surprinse expresia lui Ray și ridică o mână în semn de avertizare. Și nici nu vreau. Nu până nu aflu toate detaliile.

Ray trase adânc aer în piept.

— Povestește-mi totul.

— Ieri îi făceam curat prin cameră – Mags închise ochii pentru o fracțiune de secundă, de parcă amintirea aceea era ceva prea greu de îndurat – și am dat de o cutie cu lucruri băgată sub pat. Erau acolo un iPod, câteva DVD-uri, o grămadă de dulciuri și o pereche nou-nouță de adidași.

Ray clătină din cap, însă rămase tăcut.

— Știu că nu are bani, zise Mags, pentru că încă ne mai dă banii înapoi pentru fereastra aia pe care a spart-o, și nu-mi pot imagina cum altfel ar fi putut face rost de toate astea, decât dacă le-a furat.

— Grozav, spuse Ray. Va sfârși prin a fi prins. Va arăta foarte bine pentru noi, nu-i așa? Fiul unui inspector de poliție arestat pentru că a furat din magazine.

Mags se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— Asta te preocupă pe tine acum? Fiul tău și-a petrecut ultimele optsprezece luni simțindu-se mizerabil. Fiul tău cel adorat, liniștit și inteligent, lipsește acum de la școală și fură, iar primul tău gând este: „Cum îmi va afecta asta cariera?” Se opri, în plin avânt, și-și ridică mâinile, de parcă ar fi vrut să-l îndepărteze. Nu pot discuta asta cu tine acum.

Se întoarse și ieși pe ușă, după care se răsuci pentru a-l înfrunța pe Ray.

— Lasă-l pe Tom în seama mea. Tu doar ai să înrăutățești lucrurile. De altfel, este evident că tu ai alte chestiuni mai importante de care trebuie să te ocupi.

Urmă un zgomot de pași care urcau rapid pe scări, apoi sunetul

ușii de la dormitor trântite cu putere. Ray știa că n-avea niciun rost să se ducă după ea – era clar că nu se afla în dispoziția necesară unei discuții. Cariera nu fusese *primul* său gând, ci doar *unul* din gânduri. Și, din moment ce el era singurul care aducea bani în casă, era un pic nedrept din partea lui Mags să nu ia în seamă și acest aspect. Cât despre Tom, o va lăsa pe ea să se ocupe de el, dacă asta își dorea. Pentru că, dacă era să fie sincer, el nici nu știa de unde să înceapă.

Capitolul 33

Casa din Beaufort Crescent era mult mai mare decât cea de dinainte. N-au vrut să-mi aprobe o ipotecă pentru întreaga sumă, așa că am mai făcut un împrumut și am sperat că mă voi descurca să dau banii înapoi. Ratele urmau să mă cam strâmtoreze, însă merita din plin. Casa avea și o grădină mare pentru atelierul tău și am văzut cum ochii ți se luminează atunci când am marcat locul pe care urma să-l construim.

— E perfect, ai spus tu. Am tot ce-mi trebuie, chiar aici.

Mi-am luat o săptămână liberă și am început să construiesc atelierul chiar în săptămâna în care ne-am mutat, iar tu nu mai știai ce să faci ca să te revanșezi față de mine. Îmi aduceai căni cu ceai aburind până în fundul grădinii și mă strigai să vin înăuntru pentru un castron cu supă și pentru pâinea făcută de tine în casă. Eu nu-mi doream să se mai termine și, aproape fără să-mi dau seama, am încetinit lucrurile. În loc să fiu în grădină la ora nouă dimineața, am început să lucrez abia la zece. Rămâneam mai mult la masa de prânz, după care după-amiaza rămâneam în interiorul structurii atelierului și așteptam să treacă timpul până când mă strigai tu să vin înăuntru.

— Nu poți lucra pe întuneric, scumpule, spuneai tu. Și uite, ți-au înghețat mâinile! Hai înăuntru, să te încălzesc.

Mă sărutai și-mi spuneai cât de nerăbdătoare erai să ai și tu propriul tău spațiu pentru lucru; că n-a mai avut nimeni atâta grijă de tine; că mă iubești.

M-am întors la muncă și am promis că voi amenaja interiorul la sfârșitul săptămânii. Dar când m-am întors acasă în prima zi de lucru, tu deja îți târăseși vechiul birou înăuntru și îți întinseseși ceramica smălțuită și uneltele. Noul cuptor stătea într-un colț, iar roata de olărit era așezată în centrul încăperii. Tu stăteai pe un mic taburet, atentă la lutul care ți se învârtea între degete. Te-am privit

pe fereastră, în timp ce oala prindea formă sub atingerile de-abia vizibile. Am sperat că îmi vei simți prezența, însă tu nu ți-ai ridicat privirea, așa că am deschis ușa.

— Nu-i așa că e fantastic?

Tu tot nu te-ai uitat la mine.

— Îmi place la nebunie să lucrez aici. Ți-ai luat piciorul de pe pedală și roata a început să încetinească, până când s-a oprit. Mă duc să mă schimb de cămașa asta și pregătesc masa. M-ai sărutat ușor pe obraz, ținându-ți mâinile departe de hainele mele.

Eu am mai rămas o vreme în atelier, uitându-mă la pereții pe care mi-i imaginasem acoperiți cu polițe; la colțul în care plănuisem să-ți construiesc un banc de lucru special. Am făcut un pas în față și am apăsat ușor cu piciorul pe pedala roții tale. Roata a început să se învârtă, dar fără mâinile tale care s-o ghideze, oala s-a înclinat într-o parte și s-a prăbușit în ea însăși.

După aceea, am început să mă simt de parcă treceau zile întregi fără să te văd. Ți-ai cărat acolo un radiator, ca să poți petrece mai mult timp în atelier, și chiar și în weekenduri mă trezeam că tu îți puneai hainele stropite cu lut pe tine, pentru a te duce acolo la prima geană de lumină. Ți-am construit în cele din urmă acele polițe, însă n-am mai făcut acel banc de lucru pe care îmi promisesem că-l voi face, iar imaginea mesei ăleia luate de la second-hand mă enerva mereu.

Stăteam deja în casa aia de un an sau cam așa ceva, când a trebuit să plec la Paris cu munca. Doug dăduse de un potențial nou client, iar noi plănuisem să creăm o impresie suficient de bună încât să obținem o comandă importantă pentru software. Afacerea înainta cu dificultate, iar dividendele erau din ce în ce mai mici și veneau din ce în ce mai rar, față de ceea ce mi se promisese. Obținusem un card de credit pentru a putea continua să te scot la masă în oraș și să-ți cumpăr flori, însă era din ce în ce mai greu să achit sumele înapoi. Clientul din Paris urma să ne readucă pe linia de plutire.

— Pot să vin și eu? ai întrebat tu.

Cred că era pentru prima oară când te arătai interesată de afacerea mea.

— Iubesc Parisul.

Am văzut cum se holba Doug la Marie atunci când o luasem cu mine la o petrecere la birou și modul în care se comportase ea după aceea. N-aveam de gând să repet aceeași greșală.

— Voi lucra non-stop; n-o să fie prea plăcut pentru tine. Hai să mergem împreună când n-o să mai fiu la fel de ocupat. De altfel, tu ai de terminat vasele tale.

Petrecuseși ceea ce mie mi se păruseră săptămâni întregi alergând pe la magazinele de cadouri și galeriile din oraș cu eșantioane ale lucrărilor tale, și tot ce obținuseși fuseseră contracte cu două magazine de cadouri, fiecare dorind cam o duzină de oale și de vase pentru a le vinde pe bază de comision. Erai așa de încântată de parcă ai fi câștigat la loterie, depunând mult mai mult efort la fiecare vază decât la orice altceva făcuseși până atunci.

— Cu cât petreci mai mult timp pentru confecționarea lor, cu atât primești mai puțin pentru timpul pe care îl consumi făcându-le, ți-am reamintit eu, însă părea că experiența mea în materie de vânzări se irosea pe tine, iar tu ai continuat să petreci ore întregi pictând și acoperindu-ți lucrările cu smalt.

Te-am sunat când am aterizat la Paris și am simțit un puternic dor de casă când ți-am auzit vocea. Doug ieșise cu clientul în oraș la cină, iar eu am folosit ca pretext o migrenă pentru a rămâne în cameră, unde am comandat prin room service o friptură, dorindu-mi să te fi luat cu mine, până la urmă. Patul aranjat impecabil părea prea mare și neatrăgător, iar la ora unsprezece seara am coborât la barul hotelului. Am comandat whisky și am stat la bar, comandând încă unul înainte să-l fi terminat pe primul. Ți-am trimis un mesaj, însă nu ai răspuns: speram că te aflai în atelier, nedând atenție apelurilor mele.

La o masă din apropierea barului stătea o femeie. Era îmbrăcată ca o femeie de afaceri, cu un costum gri cu dungulițe, și avea în

picioare pantofi cu tocuri înalte, iar pe scaunul de lângă ea se afla o servietă deschisă. Studia niște hârtii, iar când și-a ridicat ochii, mi-a surprins privirea și mi-a zâmbit tristă. I-am zâmbit și eu.

— Ești englez, a spus ea.

— Este chiar atât de evident?

A râs.

— Când călătorești la fel de mult ca mine, înveți să identifici indiciile.

A adunat hârtiile la care lucra și le-a lăsat să cadă în servietă, după care a închis-o cu un bufnet.

— Ajunge pe ziua de azi.

N-a făcut nicio mișcare indicând c-ar vrea să plece.

— Pot să mă așez lângă tine? am întrebat.

— Aș fi încântată.

Nu plănuisem să se întâmple așa, însă era exact ceea ce-mi trebuia. N-am întrebat cum o cheamă decât de dimineață, când a ieșit din baie înfășurată într-un prosop.

— Emma, a spus ea.

Ea nu m-a întrebat cum mă cheamă și m-am gândit cât de des face astfel de lucruri, în camere de hotel de anonime, în orașe la fel de anonime.

După ce-a plecat, te-am sunat și te-am ascultat povestindu-mi despre cum ți-ai petrecut ziua; despre cât de încântat se arătase proprietarul magazinului de cadouri datorită vazelor și cât de nerăbdătoare erai să mă revezi. Mi-ai spus că ți-e dor de mine și că nu-ți plăcea că trebuie să stăm despărțiți, iar eu m-am simțit din nou sigur pe mine.

— Te iubesc, am spus eu.

Știam că tu aveai nevoie s-o auzi: că nu era suficient doar să vezi ceea ce fac eu pentru tine; felul în care aveam grijă de tine. Tu ai scos un oftat ușor.

— Și eu te iubesc.

Era evident că Doug își dăduse toată silința să convingă clientul la cină, iar după glumele de la întâlnirea de dimineață era clar că după aceea fuseseră la un club de striptease. Deja la mijlocul zilei bătușem palma, iar Doug deja vorbea la telefon cu cei de la bancă pentru a-i asigura că suntem din nou solvabili.

L-am pus pe recepționistul hotelului să-mi cheme un taxi.

— Unde aș putea găsi cel mai bun magazin de bijuterii? am întrebat eu.

El a așșat un zâmbet de cunoscător, care m-a iritat.

— Ceva micuț pentru o doamnă, domnule?

L-am ignorat.

— Cel mai bun magazin?

Zâmbetul i-a mai pălit un pic.

— Faubourg Saint-Honoré, domnule.

S-a arătat amabil și disponibil cât timp eu am așteptat taxiul, dar aerul său rezervat l-a costat bacșışul, și mi-a fost necesară toată durata călătoriei să scap de senzația de enervare.

Am bătut tot bulevardul, până când am dat de un mic magazin de bijuterii ce avea neinspiratul nume „Michel”, unde în tăvițe de culoare neagră se aflau expuse diamante strălucitoare. Voiam să am suficient timp să aleg, însă personalul îmbrăcat în costume elegante se tot foia în jurul meu, oferindu-și ajutorul și sugestiile, așa că m-am trezit că mi-e imposibil să mă pot concentra. Într-un final, l-am ales pe cel mai mare: un inel pe care n-ai fi putut să-l refuzi. Un diamant alb, de formă pătrată, montat pe un inel simplu, din platină. Le-am dat cardul meu de credit și mi-am spus că oricum meritai.

Am zburat înapoi acasă a doua zi dimineață, cu micuța cutie din piele arzându-mi parcă buzunarul de la sacou. Aveam de gând să te scot la cină în oraș, dar de îndată ce am deschis ușa de la intrare, tu te-ai aruncat în brațele mele și m-ai strâns atât de tare încât n-am mai putut aștepta nici măcar o secundă.

— Mărită-te cu mine.

Tu ai râs, dar probabil că mi-ai surprins expresia de sinceritate din privire, pentru că te-ai oprit și ți-ai dus mâna la gură.

— Te iubesc, am spus eu. Nu pot rezista fără tine.

Tu n-ai mai spus nimic, iar eu am ezitat. Asta nu făcuse parte din planurile mele. Mă așteptasem ca tu să-ți înfășori brațele în jurul meu, să mă săruți, poate chiar să plângi, dar, în afară de toate acestea: să spui da. M-am pipăit după cutia de la magazinul de bijuterii și ți-am înfipt-o în palmă.

— Vorbesc serios, Jennifer. Vreau să fii a mea, pentru totdeauna. Spune că vei fi, te rog, spune că vei fi.

Tu ai clătinat ușor din cap, însă ai deschis cutia și ai căscat ușor gura.

— Nu știi ce să spun, ai zis tu.

— Spune da.

A urmat o pauză suficient de lungă încât să simt fiorii unui posibil refuz din partea ta. Dar în final ai spus da.

Capitolul 34

Un bubuit metalic mă face să tresar. După ce inspectorul Stevens a plecat din celula mea azi-noapte, am rămas uitându-mă la vopseaua cojită de pe tavan, simțind cum răceala podelei se infiltrează prin saltea, până ce m-a luat somnul fără să-mi dau seama. În timp ce mă ridic cu greutate din pat, membrele mă dor și capul îmi zvâcnește.

Ceva zgârie la ușă și-mi dau seama că bubuitul a fost de fapt clapa pătrată din centrul ușii, prin care o mână introduce acum o tavă din plastic.

— Haide, n-am toată ziua la dispoziție.

Iau tava.

— Poți să-mi aduci niște calmante?

Gardianul stă lângă clapă, așa că nu-i pot vedea fața, ci doar o uniformă neagră și un ciuf de păr blond.

— Doctorul nu-i aici. Va trebui să aștepți până când ajungi la tribunal.

Nici n-a terminat bine de vorbit, când clapa se și închide cu un pocnet care reverberează lovindu-se de pereții celulei, și îi aud pașii grei cum se îndepărtează din ce în ce mai mult.

Stau pe pat și-mi beau ceaiul, care s-a împrăștiat pe toată tava. Este călduț și prea dulce, dar îl beau însetată, realizând că n-am mai înghițit nimic de ieri de la prânz. Dejunul constă dintr-un cârnat cu fasole într-o caserolă ce poate fi încălzită la microunde. Plasticul s-a topit pe la colțuri, iar boabele de fasole sunt acoperite de o crustă de sos portocaliu. Las mâncarea pe tava pe care am așezat și cana goală și folosesc toaleta. Nu există colac de toaletă, ci doar un bazin metalic și câteva fâșii de hârtie aspră. Mă grăbesc să termin înainte să vină gardianul înapoi.

Mâncarea mea abandonată s-a răcit de mult, când aud din nou pași. Se opresc în fața celulei și aud cum zornăie cheile, după care

ușa grea se deschide larg și văd o față cu o figură neprietenoasă, abia trecută de douăzeci de ani. Uniforma neagră și părul blond și unsuros îmi permit s-o identific ca fiind gardianul care mi-a adus dejunul, așa că-i arăt tava ce se odihnește pe saltea.

— Mă tem că n-am putut s-o mănânc.

— Nu mă surprinde, spune gardianul, aproape pufnind în răs. Eu nu m-aș atinge de ea nici dacă aș muri de foame.

Stau pe banca de metal din fața biroului de primire al arestului și-mi trag cizmele în picioare. Mi s-au mai alăturat încă trei persoane: toți bărbați, cu toții îmbrăcați cu pantaloni de trening și cu hanorace cu glugă atât de asemănătoare încât la început cred că poartă vreun fel de uniformă. Stau rezemați lejer de perete, de parcă s-ar simți ca la ei acasă, în timp ce eu par că aparțin unei alte lumi. Mă răsucesc pentru a putea vedea mulțimea de afișe lipite pe peretele de deasupra noastră, însă niciunul nu are vreun sens. Informații despre avocați, despre traducători, infracțiuni „de care trebuie să se țină cont”. Și se presupune că eu trebuie să știu ce se întâmplă? De fiecare dată când mă străbate un fior de teamă, îmi reamintesc mie însămi ce-am făcut și că nu am niciun drept să mă simt înfricoșată.

Așteptăm cam o jumătate de oră sau chiar mai mult, până când se aude un zgomot ca un bâzâit, iar sergentul de la arest se uită în sus, la ecranul de pe perete pe care sunt transmise imaginile de la camera de supraveghere cu circuit închis, pe care acum se vede un camion mare și alb.

— V-a sosit limuzina, băieți, spune el.

Băiatul de lângă mine își suge dinții și murmură ceva ce eu nu înțeleg și nici nu-mi doresc să înțeleg.

Sergentul deschide ușa pentru doi agenți de securitate.

— Patru pentru tine pe ziua de azi, Ash, îi spune el agentului de

sex masculin. Hei, City⁸ a încasat o bătaie zdravă a seară, așa-i?

Clatină ușor din cap, de parcă ar suferi și el alături de celălalt, însă are un rânjet larg pe față, iar bărbatul pe nume Ash îl înghiontește în glumă în umăr.

— Va veni și rândul nostru, spune el. Aruncă pentru prima oară o privire și înspre noi. Ai completat hârtiile pentru ăștia, deci?

Bărbații continuă să discute despre fotbal, iar femeia de la firma de securitate vine spre mine.

— Totul bine, drăguță? spune ea.

Are un aer matern, specific femeilor mai durdulii, exact opusul impresiei pe care i-o dă uniforma, iar eu simt un impuls prostesc de a începe să plâng. Îmi spune să mă ridic în picioare, trecându-și dosul palmelor peste brațele mele, pe spate și pe picioare. Își strecoară un deget pe sub cureaua mea și-mi verifică elasticul de la sutien prin cămașă. Sunt conștientă de ghionturile pe care și le dau băieții de pe bancă și mă simt la fel de expusă ca și cum aș fi goală. Agentă îmi prinde o cătușă la încheietura mâinii drepte de cea stângă de la mâna ei și mă scoate afară.

Suntem conduși la tribunal într-un camion împărțit în secțiuni, care-mi amintește de boxele pentru cai din spectacolele la care obișnuia să ne ducă mama pe mine și pe Eve. Mă chinui să rămân așezată pe banca îngustă atunci când camionul ia câte o curbă, având mâinile prinse în cătușe legate de un lanț care se mișcă de-a lungul cubicului. Lipsa de spațiu mă face să mă simt claustrofobă și mă uit pe fereastra din sticlă acoperită cu grilaj, ceea ce face ca imaginile clădirilor din Bristol să rămână în urmă precum un caleidoscop de forme și culori. Încerc să memorez șerpuirile și curbele pe care le urmează camionul, însă mișcarea îmi provoacă rău de mașină și închid ochii, rezemându-mi fruntea de sticla rece.

Celula mea mobilă este înlocuită de una fixă în adâncurile

⁸ Bristol City, echipă de fotbal din liga secundă a Angliei (*N.t.*).

Judecătoriei. Mi se oferă ceai – fierbinte, de data asta – și pâine prăjită, care mi se fărâmă în bețe de chibrituri în gât. Avocatul meu va veni să se întâlnească cu mine la ora zece, așa mi se spune. Cum de nu s-a făcut încă ora zece? Parcă azi s-a scurs deja o viață întreagă.

— Domnișoară Gray?

Avocatul este tânăr și indiferent și poartă un costum scump, cu dungulițe.

— N-am cerut un avocat.

— Ai dreptul să ți se acorde o apărare corectă, domnișoară Gray, sau să te aperi singură. Vrei să te aperi singură?

Sprânceană lui arcuită sugerează că doar cel mai prost om din lume ar lua în considerare o asemenea opțiune. Scutur din cap.

— Bun. Acum, am înțeles că ai recunoscut la interogatoriu uciderea băiatului și faptul că nu ai oprit la locul accidentului. Am dreptate?

— Da.

Răsfoiește prin hârtiile din dosarul pe care l-a adus cu el, a cărui panglică roșie zace aruncată neglijent pe masă. Încă nu s-a uitat la mine.

— Vrei să pledezi vinovată sau nevinovată?

— Vinovată, spun eu, cuvântul părând că rămâne suspendat în aer; este pentru prima dată când l-am pronunțat cu voce tare. Sunt vinovată.

Își notează ceva mult mai lung decât un singur cuvânt, iar eu îmi doresc să trag cu ochiul peste umărul lui, pentru a putea vedea ce scrie.

— O să cer eliberarea pe cauțiune în numele tău și ai avea o șansă destul de bună să o obții. Nicio condamnare anterioară, te-ai supus termenilor primei eliberări pe cauțiune, ai respectat termenul primei eliberări pe cauțiune... Faptul că te-ai ascuns timp de un an s-ar putea să fie un impediment. Ai vreo problemă de ordin mental?

— Nu.

— Păcat. Nu contează. O să fac tot posibilul. Acum, mai ai și alte întrebări?

Zeci, cred.

— Niciuna, spun eu.

— Toată lumea să se ridice în picioare.

Mă așteptam la mai multă lume, dar în afară de un bărbat plictisit care stă cu un carnet în mână, în sectorul sălii de judecată care, îmi explică aprodul, este rezervat presei, mai sunt foarte puține persoane. Avocatul meu stă în mijlocul încăperii, cu spatele la mine. O femeie tânără, îmbrăcată cu o fustă bleumarin, stă alături de el, subliniind ceva cu un marker pe o foaie scoasă la imprimantă. La aceeași masă lungă, dar la câțiva metri de ei, se află o pereche identică – acuzarea.

Aprodul de lângă mine mă trage de mânecă și atunci îmi dau seama că am rămas singura care mai stă în picioare. Judecătorul, un bărbat cu o față căzută și cu păr rar, a intrat în sală, iar acum poate începe procesul. Inima îmi bubuie și fața îmi arde de rușine. Puținii oameni din public mă privesc curioși, de parcă aș fi un exponat dintr-un muzeu. Îmi amintesc ceva ce am citit odată despre execuțiile publice din Franța: ghilotina montată în piața centrală a orașului, ca s-o vadă toată lumea; femeile clincănind din andrele, în timp ce așteptau reprezentanța. Mă străbate un fior și acum îmi dau seama că astăzi eu reprezint punctul de atracție.

— Rog acuzata să se ridice.

Mă ridic în picioare din nou și-i spun grefierului numele, atunci când sunt întrebată.

— Cum pledezi?

— Vinovată.

Glasul mi se pare subțire și tușesc pentru a-mi curăța gâtul, însă nu mi se cere să-l repet.

Avocații se contrazic pe seama cauțiunii într-un turuit verbal

care-mi face capul să se învârtă.

Sunt prea multe la mijloc; acuzata va fugi.

Acuzata s-a supus termenilor eliberării pe cauțiune; îi va respecta în continuare.

Se ia în considerare și o condamnare pe viață.

La mijloc se află o viață care trebuie luată în considerare.

Vorbesc unul cu celălalt prin intermediul judecătorului, de parcă ar fi doi copii care se ciondănesc unul cu celălalt sub supravegherea unuia dintre părinți. Cuvintele lor sunt spectaculos de încărcate de emoție, fiind întărite de gesturi înflăcărâte ce-și pierd din importanță în sala de judecată goală. Se contrazic pe seama eliberării pe cauțiune: dacă ar trebui să rămân la închisoare până la procesul de la Curtea Supremă, sau dacă să fiu eliberată pe cauțiune și să aștept procesul acasă la mine. Îmi dau seama că avocatul meu se luptă pentru a fi eliberată, iar eu vreau să-l trag de mânecă și să-i spun că nu mă interesează deloc o eliberare pe cauțiune. Cu excepția lui Beau, nimeni nu mă așteaptă acasă. Nimănu-i va fi dor de mine. În închisoare voi fi în siguranță. Dar stau ca o mută, cu mâinile în poală, nesigură de imaginea pe care ar trebui s-o arăt celorlalți. Nu că s-ar uita cineva la mine. Sunt invizibilă. Încerc să urmăresc discuția celor doi avocați, să-mi dau seama cine câștigă acest duel al cuvintelor, însă mă pierd repede în acest joc actoricesc.

Un murmur străbate sala de judecată și judecătorul mă fixează cu o privire lipsită de căldură. Simt o nevoie urgentă să-i spun că eu nu sunt la fel ca ocupanții obișnuiți ai acestei săli. Că eu am crescut într-o casă la fel ca a lui, că am studiat la Universitate; că am găzduit petreceri; că am avut prieteni. Că odată am fost și eu plină de încredere în mine însămi și sociabilă. Că până anul trecut nu încălcasem legea niciodată și că ceea ce s-a întâmplat a fost o greșeală regretabilă. Însă privirea lui este dezinteresată și-mi dau seama că lui nu-i pasă cine sunt eu sau câte dineuri am organizat. Eu nu sunt decât un alt infractor care intră pe ușile sale; cu nimic diferită față de ceilalți. Simt cum identitatea îmi este sfărâmată în

bucăți încă o dată.

— Apărarea ți-a susținut cu înfocare dreptul de a fi eliberată pe cauțiune, domnișoară Gray, spune judecătorul, și mi-a dat asigurări că sunt șanse să te ascunzi din nou, tot atâtea câte ar fi să zbori până la Lună.

Urmează un chicot general din partea mulțimii, acolo unde două bătrâne s-au înghesuit una în cealaltă, ținând între ele un termos. *Tricotezele* din epoca modernă. Colțul gurii judecătorului se ridică, semn că se gândește la asta.

— Avocatul mi-a mai spus că fuga ta inițială de la locul acelei crime absolut îngrozitoare s-a petrecut într-un moment de nebunie, un act necaracteristic ție și că nu se va mai repeta niciodată. Sper, domnișoară Gray, din tot sufletul, că are dreptate.

Se oprește, iar eu îmi țin respirația.

— Se aprobă eliberarea pe cauțiune.

Las să-mi scape un oftat care poate trece drept unul de ușurare.

Urmează un zgomot dinspre sectorul rezervat presei și-l văd pe tânărul cu carnet în mână cum se înclină pentru a putea străbate rândul de scaune, ținându-și carnetelul băgat neglijent în buzunarul de la geacă. Încuviințează din cap înspre scaunul judecătoresc înainte să iasă afară, lăsând ușa să se legene în spatele lui.

— Sala să se ridice în picioare.

În timp ce judecătorul iese din sală, murmurul conversațiilor crește din ce în ce mai tare, iar eu îmi văd avocatul cum se apleacă deasupra mesei acuzării. Râd împreună de ceva, după care vine în boxa mea ca să discute cu mine.

— Un rezultat bun, spune el, cu un surâs larg pe față. Cazul a fost amânat pentru a fi judecat de Tribunal pe 17 martie – o să primești informațiile necesare pentru asistență juridică și pentru dreptul tău de a fi reprezentată de un avocat. Călătorie liniștită spre casă, domnișoară Gray.

Mă simt ciudat să ies liberă din sala de judecată, după douăzeci și patru de ore petrecute într-o celulă. Merg la cantină să-mi iau o

cafea, și-mi frig limba în nerăbdarea de a bea ceva mai tare decât ceaiul de la secția de poliție.

Deasupra intrării în clădirea Judecătoriei din Bristol se află un acoperiș din sticlă, care oferă un adăpost unui mic grup de oameni de burnița care cade neconținut, iar aceștia discută aprins în timp ce fumează. Când cobor treptele, o femeie care se îndreaptă în direcția opusă dă peste mine, iar cafeaua sare prin fanta lăsată de capacul care n-a fost bine prins de pahar și mă stropește pe mână.

— Scuze, spun eu în mod automat.

Dar, în timp ce mă opresc, observ că și femeia s-a oprit, la rândul ei, și că ține un microfon în mână. Un fulger de lumină mă face să tresar speriată și mă uit în sus ca să văd un fotograf la câțiva pași distanță de mine.

— Cum ți se pare perspectiva unei încarcerări, Jenna?

— Ce? Eu...

Microfonul este împins atât de aproape încât mai că-mi atinge buzele.

— Vei pleda în continuare vinovată? Cum crezi că se simte familia lui Jacob?

— Eu, da, eu...

Oamenii mă împing din toate părțile, iar întrebările reporterului acoperă ceva ce se aude în fundal, oameni scandând ceva ce nu pot descifra. E atâta zgomot în jurul meu încât mă simt de parcă m-aș afla pe un stadion sau într-o arenă de concerte. Nu pot respira și când încerc să mă răsucesc, sunt împinsă în direcția opusă. Cineva mă trage de haină, iar eu îmi pierd echilibrul, căzând greoi peste altcineva, care mă împinge cu violență înapoi. Văd o pancartă, tăiată strâmb și ridicată deasupra gloatei de protestatari. Oricine a scris-o, a lăsat o distanță prea mare între primele litere, așa încât ultimele litere au fost înghesuite ca să încapă. *Dreptate pentru Jacob!*

Asta e. Asta e lozinca pe care o aud.

— *Dreptate pentru Jacob! Dreptate pentru Jacob!*

Din nou și din nou, până când strigătele par că vin din spatele

meu și de pretutindeni. Mă uit într-o parte, în căutarea unei ieșiri, dar sunt oameni peste tot, iar cafeaua îmi cade din mână și capacul i se desface atunci când lovește pământul, lichidul împrăștiindu-se pe pantofii mei și scurgându-se în jos pe scări. Mă împiedic din nou și pentru o clipă cred că o să cad la pământ și că o să fiu strivită sub picioarele mulțimii furioase.

— Lepădătură!

Observ o gură strâmbată de furie și o enormă pereche de cercei în formă de cerc, care se leagănă dintr-o parte în alta. Femeia scoate un sunet primitiv din fundul gâtului, după care îmi scuipe în față rezultatul cleios. Succesul capul chiar la timp și simt cum saliva caldă îmi aterizează pe gât și îmi alunecă pe sub gulerul de la haină. Sunt la fel de șocată de parcă aș fi fost lovită cu pumnul, așa că țin și ridic brațele în sus pentru a-mi ascunde fața, așteptând următoarea lovitură.

— Dreptate pentru Jacob! Dreptate pentru Jacob!

Simt cum o mână mă apucă de umăr și mă încordez, scuturându-mă cu putere pentru a mă elibera și căutând disperată o cale de scăpare.

— Hai s-o luăm pe altă parte, vrei?

Este inspectorul Stevens, cu chipul sumbru și hotărât, în timp ce mă trage cu putere pe scări în sus, înăuntrul clădirii Judecătoriei. Îmi dă drumul când am trecut cu bine de paznic, dar nu spune nimic, iar eu îl urmez tăcută printre două uși, afară, în curtea din spate tăcută a Judecătoriei. Face un gest către poartă.

— Pe acolo poți ajunge la stația de autobuz. Ești bine? Vrei să sun pe cineva să vină să te ia?

— Sunt bine. Ți mulțumesc – nu știi ce m-aș fi făcut dacă n-ai fi venit să mă iei de-acolo.

Închid ochii pentru o secundă.

— Vulturi nenorociți, spune inspectorul Stevens. Presa insistă că și face treaba, dar nu se vor opri până nu vor obține o poveste. Cât despre protestatari – ei, hai să spunem că sunt doar vreo doi slinoși

care flutură pancarte prin mulțime; nu contează ce anume e în desfășurare, îi vei găsi pe treptele tribunalului protestând din acea cauză. N-o lua în nume personal.

— O să încerc.

Zâmbesc stânjenită și dau să plec, însă el mă oprește.

— Domnișoară Gray?

— Da?

— Ai locuit vreodată pe Grantham Street, la numărul 127?

Simt cum fața mi se goleşte de culoare și mă forțez să zâmbesc.

— Nu, inspectore, spun eu, cu grijă. Nu, n-am locuit niciodată acolo.

El încuviințează din cap gânditor și ridică o mână în semn de adio. Arunc o privire peste umăr în timp ce ies pe poartă și-l văd cum stă acolo, uitându-se după mine.

*

Spre ușurarea mea, trenul spre Swansea este aproape gol, așa că mă scufund în canapea și închid ochii. Încă mai tremur după întâlnirea cu protestatarii. Privesc pe fereastră și oftez ușurată că mă pot întoarce în Țara Galilor.

Patru săptămâni. Mai am patru săptămâni înainte să merg la închisoare. Gândul este de neimaginat, totuși este dureros de real. O sun pe Bethan și-i spun că mă întorc până la urmă acasă, diseară.

— Ai ieșit pe cauțiune?

— Până pe 17 martie.

— Asta e bine. Nu-i așa?

Lipsa mea de entuziasm o nedumerește.

— Ai coborât astăzi pe plajă? o întreb pe Bethan.

— Am plimbat câinii de-a lungul falezei, la prânz. De ce?

— Ai văzut ceva pe nisip?

— Nimic care să pară nelalocul lui, spune ea, râzând. La ce te așteptai?

Scot un oftat de ușurare. Încep să mă îndoiesc că am văzut

literele alea pe plajă.

— La nimic, spun eu. Ne vedem în scurt timp.

Când ajung la Bethan, ea mă invită să rămân și să mănânc, însă eu n-aș fi o companie prea plăcută, așa că refuz. Insistă să-mi dea ceva la pachet, așa că aștept până când pune niște supă într-un castron din plastic. Aproape o oră mai târziu reușesc să-mi iau la revedere de la ea, plecând alături de Beau pe cărarea spre casuță.

Ușa s-a curbat atât de mult din cauza vremii rele încât nu pot nici răsuci cheia în broască, nici s-o deschid, împing cu umărul în lemn și aproape că cedează un pic, suficient încât să pot elibera încuietorea și să mișc cheia, care acum se răsuțește inutil în mecanism. Beau începe să latre cu furie, iar eu îi spun să facă liniște. Încep să cred că am stricat de tot ușa, însă deja nu-mi mai pasă. Dacă Iestyn ar fi venit de prima dată când l-am chemat ca s-o repare, acum ar fi fost totul foarte simplu. Așa că forțarea cheii în broască de fiecare dată a făcut ca treaba lui să devină mult mai complicată.

Torn supa de la Bethan într-o cratiță și o așez pe plită, punând și pâinea alături de ea. În casă e frig și mă uit în jur după ceva să pun pe mine, însă la parter nu găsesc nimic. Beau e agitat, alergând de colo-colo prin sufragerie, de parcă ar fi fost plecat din casă mult mai mult de douăzeci și patru de ore.

Astăzi parcă e ceva nelalocul lui cu scările, dar nu-mi dau seama ce anume. Încă nu se făcuse întuneric pe deplin când am intrat, totuși nu intră nicio lumină prin fereastra micuță din capul scării. Ceva blochează drumul.

Ajung în capul scării înainte să-mi dau seama ce anume se află acolo.

— Ți-ai încălcat promisiunea, Jennifer.

Ian îndoiaie un genunchi și mă împinge cu putere cu talpa în piept. Balustrada de lemn îmi scapă din mână și mă prăvălesc pe spate, rostogolindu-mă pe scări în jos, până ce lovesc podeaua din piatră de la baza acestora.

Capitolul 35

Ți-ai scos inelul după trei zile, iar eu m-am simțit de parcă aș fi primit un pumn în față. Ai spus că-ți faci griji că l-ai putea strica și că ești nevoită să-l scoți atât de des ca să lucrezi, încât te temi că l-ai putea pierde. Ai început să-l porți pe un lanț delicat din aur petrecut în jurul gâtului și eu te-am dus la un magazin pentru verighete; ceva simplu și solid, ce să poți purta tot timpul.

— Ai putea începe s-o porți pe asta, am spus eu, după ce am ieșit din magazinul de bijuterii.

— Dar mai sunt șase luni până la nuntă.

Mă țineai de mână și eu te-am strâns cu putere în timp ce traversam șoseaua.

— În loc de inelul de logodnă, adică. Ca să porți și tu ceva pe deget.

M-ai înțeles greșit.

— Chiar nu mă deranjează, Ian, sincer. Pot aștepta până după ce ne căsătorim.

— Dar cum vor ști oamenii că suntem logodiți?

Nu puteam renunța. Te-am oprit pe loc și mi-am așezat mâinile pe umerii tăi. Tu ai privit în toate părțile, la cumpărătorii care treceau pe lângă noi, grăbiți, și ai încercat să scapi din strânsoare mea, însă eu te țineam bine.

— Cum vor ști că ești cu mine, am spus eu, dacă tu nu porți inelul de la mine?

Am recunoscut expresia din privirea ta. Obișnuiam s-o văd în ochii lui Marie – acel amestec de sfidare și de îngrijorare – și m-a făcut să mă înfurii la fel de tare când am văzut-o la tine, așa cum mi se întâmpla când o vedeam și la ea. Cum îndrăzneai să te temi de mine? Am simțit cum mă încordez și cum un fior de durere îți străbate chipul, iar atunci mi-am dat seama că degetele mele erau înfipite în umerii tăi. Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă pe lângă corp.

— Mă iubești? am întrebat.

— Știi că te iubesc.

— Atunci de ce nu vrei ca oamenii să știe că te măriți cu mine?

Am băgat mâna în sacoșa de plastic pentru a scoate cutiuța și am deschis-o. Voiam să alung acea expresie din privirea ta și, dintr-un impuls, am lăsat un genunchi jos pe trotuar și am întins spre tine cutia deschisă. Din partea trecătorilor s-a auzit un freamăt și tu te-ai înroșit la față instantaneu. Mișcarea din jurul nostru s-a diminuat și oamenii s-au oprit ca să se uite la noi, iar eu am simțit un fior de mândrie că tu erai împreună cu mine. Frumoasa mea Jennifer.

— Vrei să te măriți cu mine?

Păreai copleșită.

— Da.

Răspunsul tău a fost mult mai rapid ca prima oară, iar tensiunea pe care o simțeam în piept s-a evaporat în aceeași clipă. Ți-am strecurat inelul pe cel de-al patrulea deget și m-am ridicat în picioare pentru a te săruta. În jurul nostru s-au auzit încurajări, iar cineva m-a plesnit cu palma pe spate. M-am trezit că nu mă mai pot opri din rânjit. Asta ar fi trebuit să fac de prima dată, m-am gândit: ar fi trebuit să organizez ceva mai fastuos, mai spectaculos. Meritai ceva mai mult.

Ne-am plimbat ținându-ne de mână pe străzile aglomerate ale Bristolului și am tot frecat metalul verighetei tale cu degetul mare de la mâna dreaptă.

— Hai să ne căsătorim acum, am spus eu. Hai să mergem la ofițerul stării civile, să luăm câțiva martori de pe stradă și s-o facem.

— Dar totul e stabilit pentru luna septembrie! Toată familia mea va fi acolo. N-o putem lua doar noi doi înainte și s-o facem acum.

Mi-a luat ceva să te conving că o nuntă la biserică ar fi fost o greșeală, fiindcă tu n-aveai niciun tată care să te conducă până la altar, și nici n-avea rost să irosim bani pe o ceremonie pentru prietenii pe care oricum îi vedeai prea puțin. Am rezervat o ceremonie civilă la Courtyard Hotel, urmată de o masă pentru

douăzeci de persoane. Îl întrebam pe Doug dacă vrea să-mi fie cavalier de onoare, însă ceilalți invitați urmau să fie toți din partea ta. Încercam să mi-i imaginez pe părinții mei alături de noi, dar tot ce puteam vedea era chipul tatălui meu când l-am văzut pentru ultima oară. Dezamăgirea. Dezgustul. Am scuturat din cap să-mi îndepărtez din minte imaginea.

Erai hotărâtă.

— Nu ne putem schimba planurile acum, Ian. Nu mai sunt decât șase luni – nu mai avem mult de așteptat.

Nu mai aveam mult, dar tot numărăm zilele care mai rămăseseră până ce tu aveai să devii doamna Petersen. Mi-am spus că atunci mă voi simți mai bine: mai sigur pe mine. Atunci voi ști cu siguranță că mă iubești și c-o să rămâi cu mine.

În noaptea dinaintea nunții, ai insistat să rămâi cu Eve la hotel, în timp ce eu am îndurat o seară stânjenitoare alături de Jeff și de Doug. Doug a făcut o încercare slabă să o transforme într-o petrecere a burlacilor, însă nimeni nu s-a opus când am spus că mai degrabă prefer să mă retrag la somn devreme, căci a doua zi era ziua cea mare.

La hotel, mi-am calmat nervii cu un whisky dublu. Jeff m-a bătut pe mână și m-a declarat un prieten de nădejde, deși nu aveam nimic în comun. Nu mi s-a alăturat la încă un pahar și, cu o jumătate de oră înainte de ceremonie, a arătat cu capul înspre ușă, pe care tocmai ce intra o femeie cu o pălărie bleumarin pe cap.

— Pregătit să faci cunoștință cu soacra? a întrebat Jeff. Nu e chiar atât de rea, o să vezi.

În puținele ocazii în care stătusem de vorbă cu el, găsisem veselia lui forțată foarte enervantă, dar în acea zi i-am fost recunoscător pentru că îmi distrăgea atenția. Voiam să te sun, să fiu sigur că vei veni, și nu puteam alunga senzația de panică din stomac la gândul că m-ai putea abandona acolo; că m-ai putea umili în fața tuturor acelor oameni.

M-am dus cu Jeff la bar. Mama ta a întins o mână și eu i-am

apucat-o, după care m-am apropiat de ea și am sărutat-o pe obrazul uscat.

— Grace, mă bucur să te cunosc. Am auzit atâtea despre tine.

Tu mi-ai spus că nu semeni deloc cu mama ta, însă eu am putut recunoaște aceiași pomeți înalți la amândouă. Probabil că aveai tenul tatălui tău și tot de la el și înclinația către artă, însă aveai silueta subțire și privirea vigilentă a lui Grace.

— Aș vrea să pot spune și eu același lucru, a spus Grace, cu un licăr de amuzament în colțul buzelor. Însă dacă vreau să aflu ce se întâmplă în viața Jennei, trebuie s-o întreb pe Eve.

Am afișat o expresie de solidaritate, de parcă și eu eram la mila dificultăților tale de comunicare. I-am oferit o băutură lui Grace, iar ea a acceptat un pahar de șampanie.

— Noroc, a spus ea, deși nu era deloc un toast.

M-ai lăsat să te aștept cincisprezece minute, ca și cum ar fi fost dreptul tău, presupun. Doug s-a prefăcut că a pierdut inelul, iar petrecerea noastră probabil că a semănat cu una din multele petreceri de nuntă din oricare alt hotel din țară. Însă când ai început să pășești de-a lungul culoarului, ai părut a fi cea mai minunată mireasă din lume. Rochia era simplă: un decolteu în formă de inimă și o fustă care ți se mula pe șolduri și cădea până la pământ într-o strălucire de satin. Țineai în mâini un buchet de trandafiri albi, iar părul îți cădea în bucle lucioase.

Am ajuns unul lângă celălalt, iar eu ți-am aruncat o privire rapidă, în timp ce tu ascultai ceremonia condusă de ofițerul de stare civilă. Când ne-am spus jurămintele, m-ai privit în ochi și mie nu mi-a mai păsat de Jeff, de Doug sau de mama ta. Ar mai fi putut fi încă o mie de oameni în încăpere: eu nu te vedeam decât pe tine.

— Vă declar soț și soție.

A urmat un ropot ezitant de aplauze, iar eu te-am sărutat pe buze, înainte să ne răsucim și să plecăm înapoi pe culoar împreună. Cei de la hotel așezaseră băuturile și gustările într-o zonă de lângă bar, iar eu te-am privit cum umblai prin toată camera, culegând

laudele și întinzând mâna cu inelul spre a-ți fi admirat.

— Arată minunat, nu-i așa?

N-o remarcasem pe Eve, care venise și stătea în picioare lângă mine.

— *Este minunată*, am spus eu, iar Eve a dat din cap, acceptând felul în care mă corectase.

Când m-am răsucit, mi-am dat seama că Eve nu se mai uita la tine, ci mă fixa pe mine cu privirea.

— N-o să-i faci rău, nu-i așa?

Am râs.

— Ce fel de întrebarea e asta, ca să i-o pui unui bărbat în ziua nunții?

— Cel mai important tip de întrebare, nu-i normal? a spus Eve. A luat o înghițitură de șampanie și m-a privit cu atenție. Îmi amintești destul de mult de tatăl nostru.

— Ei, atunci probabil din acest motiv este Jennifer împreună cu mine, am replicat eu un pic cam aspru.

— Probabil, a spus Eve. Sper doar că n-o s-o dezamăgești și tu.

— N-am nicio intenție s-o părăsesc pe sora ta, am spus eu, nu că asta te-ar privi pe tine. Este o femeie matură, nu un copil supărat pe un tată necredincios soției.

— Tata n-a înșelat-o pe mama.

Ea nu-i lua apărarea lui, ci doar scotea în evidență un fapt real, însă pe mine mă interesa acest aspect. Am presupus încă de la început că tatăl tău a părăsit-o pe mama ta pentru a fi cu o altă femeie.

— Atunci de ce a plecat?

Ea mi-a ignorat întrebarea.

— Ai grijă de Jenna – merită să fie tratată așa cum trebuie.

Nu mai puteam suporta să-i văd fața încrezută, să-i ascult declarațiile ridicole sau felul în care îmi vorbea, de sus. Am lăsat-o pe Eve să stea lângă bar, iar eu am venit și mi-am strecurat brațul în jurul tău. Proaspăta mea soție.

Îți promisesem că vom merge la Veneția și de-abia așteptam să ți-o arăt în detaliu. La aeroport, ți-ai prezentat noul tău pașaport și ai rânjit larg atunci când ți-au citit numele.

— Sună atât de neobișnuit!

— Te vei obișnui curând cu el, am spus eu, doamnă Petersen.

Când ți-ai dat seama că eu optasem pentru servicii superioare, ai fost pur și simplu extaziată, insistând să profităm la maximum de asta. Zborul a durat doar două ore, dar în timpul ăla ai încercat masca de față, ai scotocit prin toată oferta de filme și ai băut șampanie. Eu te-am privit întruna, adorând bucuria pe care o vedeam la tine și faptul că mi se datora mie.

Transferul de la aeroport s-a făcut cu întârziere, așa că n-am ajuns decât foarte târziu la hotel. Șampania îmi dăduse o durere groaznică de cap, așa că eram obosit și serviciile oferite nu m-au impresionat deloc. Mi-am făcut o notiță mentală să cer o despăgubire pentru transport atunci când urma să ne întoarcem acasă.

— Hai să lăsăm bagajele și să ieșim direct afară, ai spus tu, când am ajuns în holul placat cu marmură.

— Vom sta aici timp de două săptămâni. Vom comanda masa în cameră și vom desface bagajele – totul va fi acolo și mâine dimineață. De altfel, am zis și te-am cuprins cu o mână și te-am strâns de fund, este noaptea nunții noastre.

M-ai sărutat, strecurându-ți limba în gura mea și explorând peste tot, însă după aceea te-ai retras și m-ai apucat de mână.

— Nu este încă nici măcar zece seara! Hai să mergem un pic prin jur, bem ceva, după care ne retragem în pat.

Recepționarul ne-a zâmbit, nefăcând nicio încercare de a-și ascunde aprecierea pentru spectacolul oferit.

— O ceartă-ntre iubiți? a râs, în ciuda privirii pe care i-am aruncat-o, iar eu am rămas perplex când te-am văzut râzând și tu odată cu el.

— Încerc să-mi conving *soțul* – ai zâmbit când ai pronunțat

cuvântul și mi-ai făcut cu ochiul de parcă asta ar fi schimbat în vreun fel lucrurile – că trebuie să explorăm un pic Veneția înainte să ne retragem în cameră. Totul arată minunat.

Ți-ai ținut ochii închiși, atunci când ai clipit, un pic prea mult decât ar fi fost necesar, așa că mi-am dat seama că erai un pic beată.

— Este minunată, signora, dar nu la fel de minunată ca tine.

A făcut o plecăciune scurtă și ridicolă.

Eu m-am uitat la tine, așteptându-mă să văd că-ți dai ochii peste cap dezgustată, însă tu erai roșie la față și mi-am dat seama că te simțeai flatată. Flatată de acest gigolo; de acest bărbat libidinos, cu unghiile aranjate la manichiuristă și cu o floare în buzunarul de la piept.

— Cheia noastră, te rog, am spus eu.

M-am așezat în fața ta și m-am aplecat peste pupitru. A urmat un moment de pauză, înainte ca recepționarul să-mi dea un portofel din carton în care se aflau două chei electronice.

— *Buona sera, signore.*

Acum nu mai zâmbea.

Am refuzat ajutorul pentru geamantane și te-am lăsat să ți-l târăști pe-al tău până la lift, unde am apăsat butonul pentru etajul trei. Te-am privit în oglindă.

— A fost drăguț, nu-i așa? ai spus tu, iar eu am simțit gust de fiere în gât.

Fusese atât de frumos la aeroport; atât de distractiv în avion; iar acum stricaseși totul. Tu vorbeai, însă eu nu te ascultam: mă gândeam la modul în care surâdeai prostește acolo; la felul în care ai roșit și cum l-ai lăsat să flirteze cu tine; și la câtă *plăcere* ai simțit în tot acest timp.

Camera noastră se afla la capătul unui hol acoperit cu mochetă. Am trecut cardul prin cititor și l-am scos afară, așteptând nerăbdător clicul care anunța că încuietoarea a fost deblocată. Am împins ușa cu putere și mi-am tras geamantanul înăuntru, fără să-mi pese dacă ușa avea să te izbească în față. În cameră era cald –

prea cald – însă ferestrele nu se puteau deschide, așa că mi-am desfăcut gulerul să mă răcoresc puțin. Sângele îmi zvâcnea în urechi, însă tu tot mai vorbeai, încă mai flecăreai, de parcă nu se întâmplase nimic, de parcă nu mă umiliseși în fața lui.

Pumnul mi s-a strâns fără să fi primit vreo comandă, iar pielea s-a întins la maxim pe încheieturile degetelor încordate. Ghemul de tensiune a început să mi se umfle în piept, umplând orice locșor disponibili, împingându-mi plămâni în lateral. M-am uitat la tine, dar tu încă mai râdeai, încă mai sporovăiai, iar eu mi-am ridicat pumnul și te-am pocnit în față.

Aproape instantaneu, a explodat și balonul. Calmul s-a așternut peste mine, precum adrenalina eliberată după sex sau după o ședință la sala de gimnastică. Durerea de cap s-a potolit, iar mușchiul de la coada ochiului a încetat să se mai zbată. Tu ai scos un sunet gălgâit, sugrumat, însă eu nu m-am uitat la tine. Am părăsit camera și am luat liftul până la recepție, ieșind direct în stradă, fără să privesc în direcția recepționarului. Am găsit un bar și am băut două beri, ignorând încercările barmanului de a mă antrena într-o conversație.

M-am întors la hotel după o oră.

– Îmi poți da niște gheață, te rog?

– *Si, signore.*

Recepționarul a dispărut și s-a întors imediat cu o frapieră cu gheață.

– Pahare pentru vin, *signore*?

– Nu, mulțumesc.

Acum eram calm și respiram încet și ușor. Am urcat pe scări, întârziind momentul întoarcerii.

Când am deschis ușa, tu stăteai în pat, cu spatele arcuit și cu genunchii la piept. Te-ai ridicat și te-ai împins în celălalt capăt al patului, împingându-te în tăblia lui. O grămăjoară de șervețele pline de sânge erau așezate pe măsuta de lângă pat, dar, în ciuda

încercărilor tale de a te curăța, încă mai aveai sânge uscat pe buza superioară. O vânătaie deja începea să ți se formeze pe șaua nasului și în jurul unui ochi. Când m-ai văzut, ai început să plângi, iar lacrimile ți-au șters urma de sânge de pe obraz, picurându-ți pe cămașă și lăsând în urmă pete roz.

Am lăsat frapiera cu gheață pe masă și am desfăcut un șervet, punând gheață în el, înainte de a-l împacheta la loc. M-am așezat lângă tine. Tremurai, însă eu ți-am lipit cu blândețe gheața pe piele.

— Am găsit un bar drăguț, am spus eu. Cred c-o să-ți placă. Am făcut o plimbare prin jur și am văzut vreo două localuri la care am putea mânca mâine la prânz, dacă ai chef să ieșim.

Am dat șervetul cu gheață la o parte și tu te-ai holbat la mine, cu ochii mari și precauți. Încă mai tremurai.

— Ți-e frig? Uite, învelește-te cu asta.

Am tras pătura de pe capătul patului și ți-am așezat-o în jurul umerilor.

— Ești obosită, a fost o zi lungă.

Te-am sărutat pe frunte, însă tu tot mai plângeai, iar eu îmi doream enorm ca tu să nu fi stricat prima noastră noapte. Crezusem că ești diferită și că poate nu voi mai avea nevoie niciodată să simt eliberarea aceea, sentimentul acela de ușurare care vine după o bătaie. Îmi părea tare rău să constat că, după toate câte se întâmplaseră, erai și tu la fel ca toate celelalte.

Capitolul 36

Mă chinuiam să respir. Beau începe să schelălăie, lingându-mă pe față și împingându-mă cu nasul. Încerc să gândesc, încerc să mă mișc, însă forța impactului m-a lăsat fără puteri și nu mă pot ridica de jos. Chiar și dacă mi-aș putea convinge corpul să se miște, ceva s-a întâmplat în interiorul meu, ceva ce a început să-mi transforme lumea într-una din ce în ce mai mică. Dintr-odată, m-am întors în Bristol, fără să știu în ce dispoziție se va afla Ian când va veni acasă. Îi pregătesc cina, așteptându-mă să-mi fie aruncată în față. Stau îndoită pe podeaua atelierului, încercând să-mi protejiez capul de loviturile care cad ca o ploaie asupra mea.

Ian coboară cu atenție pe scări, clătinând din cap, de parcă ar admonesta un copil neastâmpărat. Întotdeauna l-am dezamăgit; n-am știut niciodată ce cuvinte trebuie să spun, indiferent cât de mult m-aș fi străduit. El vorbește încet, iar dacă nu-i auzi cuvintele, înseamnă că-l crezi pretențios. Însă sunetul vocii sale mă face să tremur violent, de parcă aș sta întinsă pe gheață.

Stă deasupra mea – strângându-mă între picioarele sale – și-și lasă privirea să se plimbe leneșă peste trupul meu. Dungile pantalonilor săi sunt ascuțite ca lama unui cuțit; catarama de la curea este atât de lustruită încât îmi pot vedea în ea reflexia propriei fețe îngrozite. Vede ceva pe geaca lui și trage de o ață desprinsă, lăsând-o să plutească în jos, spre podea. Beau încă se mai tânguie și Ian îl izbește cu piciorul în cap, trimițându-l la un metru distanță.

— Nu-l răni, te rog!

Beau scheaună, însă se ridică în picioare. Fuge în bucătărie, dispărând din ochii mei.

— Ai fost la poliție, Jennifer, spune Ian.

— Îmi pare rău.

Se aude doar ca o șoaptă și nu sunt sigură că m-a auzit, însă dacă repet, Ian va crede că mă rog de el și asta îl va înfuria și mai mult.

Ciudat cât de repede îmi revin toate amintirile: nevoia de a face totul exact așa cum trebuie, fără să afixez o expresie patetică ce l-ar putea înfuria. De-a lungul anilor, mai degrabă am greșit decât am interpretat corect ce aveam de făcut.

Înghit în sec.

— Îmi... îmi pare rău.

Își ține mâinile în buzunare. Arată relaxat, plin de încredere. Dar îl cunosc. Știu cât de repede poate...

— Îți pare rău, nemernico?

Într-o secundă este ghemuit peste mine, genunchii lui ținându-mi brațele la podea.

— Crezi că asta va îndrepta totul?

Se apleacă spre mine, îngropându-și rotulele în bicepșii mei. Îmi mușcă buza, prea târziu însă pentru a-mi putea înăbuși strigătul de durere care-l face să-și arcuiască buzele de dezgust din cauza lipsei mele de control. Simt gustul de fier care îmi urcă pe gât și înghit pentru a-l împinge înapoi.

— Le-ai povestit despre mine, așa-i?

Colțurile gurii sale sunt albe și stropi de salivă îmi sar pe față. Dintr-odată, îmi vine în minte imaginea protestatarii de la tribunal, deși totul pare că s-a întâmplat cu mult timp în urmă, nu acum câteva ore.

— Nu. Nu, nu le-am povestit.

Jucăm iarăși acel joc; cel în care el aruncă cu întrebări, iar eu încerc să learez. Obişnuiam să-l joc destul de bine. La început, am avut impresia că pot întrezări o urmă de respect în ochii lui: se oprea dintr-odată din tirada lui și deschidea televizorul sau ieșea din casă. Dar mi-am pierdut îndemânarea, sau poate că el a schimbat regulile jocului, așa că am început să-i interpretez greșit gesturile de fiecare dată. În fine, deocamdată pare satisfăcut de răspunsul meu, așa că schimbă brusc subiectul.

— Te vezi cu altcineva, nu-i așa?

— Nu, nu mă văd cu nimeni, spun eu repede.

Sunt bucuroasă că pot spune adevărul, deși el n-o să mă creadă.

— Mincinoaso!

Mă pocnește peste obraz cu dosul palmei. Se aude un sunet ca un plesnet, asemănător celui scos de un bici, iar când vorbește din nou, cuvintele îmi răsună în urechi ca un țuit.

— Cineva te-a ajutat să faci un site web, cineva ți-a găsit această casă. Cine e?

— Nimeni, spun eu, simțind gust de sânge în gură. Eu am fost cea care a făcut totul.

— Tu nu poți face nimic de una singură, Jennifer.

Se apleacă, până când fața lui aproape că o atinge pe a mea. Mă forțez să nu mă mișc, știind cât de mult detestă momentele când tresar.

— Tu n-ai fost în stare nici să fugi cum trebuie, nu? Ai idee cât de ușor mi-a fost să te găsesc, odată ce-am aflat unde anume făceai poze? Se pare că oamenii din Penfach sunt mai mult decât bucuroși să ajute un străin să dea de un vechi prieten.

Nu-mi trecuse prin cap să mă întreb cum de dăduse Ian de mine. Am știut mereu că mă va găsi.

— Apropo, ce vedere adorabilă i-ai trimis surorii tale!

Comentariul aruncat la întâmplare pare o altă palmă peste față, făcându-mă din nou să tresar.

— Ce i-ai făcut lui Eve?

Dacă li se întâmplă ceva lui Eve sau copiilor din cauza neglijenței mele, n-o să mi-o pot ierta niciodată. Am fost atât de disperată să-i arăt că încă îmi pasă, încât nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că i-aș putea pune în pericol.

El râde.

— De ce să-i fac ei ceva? Ea nu prezintă vreun interes pentru mine, nu mai mult decât tine. Ești o târfă patetică și bună de nimic, Jennifer. Ești un nimeni fără mine. Un nimic. Ce ești?

Nu răspund.

— Spune. Ce ești?

Sângele din gură mi se scurge în jos, pe gât, și mă chinui să vorbesc fără a mă îneca.

— Sunt un nimic.

Atunci râde și-și mișcă greutatea pentru a îndepărta presiunea ce-mi apasă brațele, amortindu-mi astfel un pic durerea din ele. Își trece un deget peste fața mea; în jos, pe obraz și pe deasupra buzelor.

Știu ce urmează, însă asta nu-mi ușurează suferința cu nimic. Îmi desface nasturii cu încetineală, descheindu-mi cămașa centimetru cu centimetru și trăgându-mi bustiera în sus, pentru a-mi expune sânii. Ochii lui se plimbă goliți de interes pe deasupra mea, lipsiți aproape complet de cea mai vagă străfulgerare de dorință, după care întinde mâna pentru a se descheia la pantaloni. Închid ochii și dispar în mine însămi, incapabilă să mă mișc, incapabilă să vorbesc. Mă întreb o fracțiune de secundă ce s-ar întâmpla dacă aș urla, sau dacă aș spune nu. Dacă m-aș împotrivi sau dacă l-aș împinge de pe mine. Însă nu o fac, și niciodată n-am făcut-o, așa că doar eu sunt cea care trebuie învinovățită.

N-am idee cât a trecut de când stau întinsă aici, însă în căsuță e frig și întuneric. Îmi ridic pantalonii și mă rostogolesc pe o parte, apucându-mi genunchii strâns și ducându-i la piept. Simt o durere surdă între picioare și o umezeală care bănuiesc că e sânge. Nu sunt sigură dacă am leșinat, dar mi-l amintesc pe Ian plecând.

Îl strig pe Beau. Urmează o clipă agonizantă de liniște, înainte ca el să se strecoare precaut afară din bucătărie, cu coada printre picioare și cu urechile pleoștite, lipite de cap.

— Îmi pare atât de rău, Beau, îl ademenesc eu înspre mine, dar, în timp ce întind mâna, el începe să latre. O singură dată – un lătrat de avertisment, cu capul întors către ușă. Mă chinui să mă ridic în picioare, tresărind atunci când o durere ascuțită îmi străbate tot corpul, după care aud o bătaie în ușă.

Stau în picioare, pe jumătate aplecată, în mijlocul camerei, cu

mâna pe zgarda lui Beau. El scoate un mârâit gutural, însă nu mai latră.

— Jenna? Ești înăuntru?

Patrick.

Simt o ușurare enormă. Ușa este descuiată și, când o deschid, sunt nevoită să-mi înghit un suspin atunci când dau cu ochii de el. Las lumina din sufragerie stinsă și sper că întunericul este suficient de adânc încât să-mi ascundă fața care presupun că este plină de urme.

— Ești bine? spune Patrick. S-a întâmplat ceva?

— Eu... cred că am adormit pe canapea.

— Bethan mi-a spus că te-ai întors. Ezită și se uită în jos, la podea, înainte de a se uita din nou la mine. Am venit ca să-mi cer scuze. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc niciodată așa cum am făcut-o, Jenna, totul a fost un șoc pentru mine.

— E în regulă, spun eu. Privesc pe lângă el, către faleza întunecată, întrebându-mă dacă Ian e pe acolo pe undeva, ținându-ne sub observație. Nu-i pot permite să mă vadă împreună cu Patrick – nu pot permite ca Patrick să fie rănit, așa cum ar putea fi Eve; așa cum ar putea fi răniți toți cei care înseamnă ceva pentru mine. Asta-i tot?

— Pot să intru?

Dă să facă un pas înainte, însă eu clatin din cap.

— Jenna, ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să te văd, Patrick. Mă aud pronunțând cuvintele și nu-mi dau voie să mi le retrag.

— Nu te condamn, spune el. Are fața plină de cute și arată de parcă nu ar fi dormit cum trebuie de câteva zile. M-am comportat oribil, Jenna, și nu știu cum să mă revanșez față de tine. Când am aflat ce ai... ce s-a întâmplat, am fost atât de șocat încât n-am mai putut gândi limpede. N-am mai putut suporta să fiu alături de tine.

Încep să plâng. Nu mă pot abține. Patrick mă apucă de mână și eu nu vreau să-l las să plece.

— Vreau să înțeleg, Jenna. Nu mă pot preface că nu sunt șocat – că nu o consider o treabă tare dificilă – dar vreau să aflu ce s-a întâmplat. Vreau să fiu alături de tine.

Nu spun nimic, deși știu că există un singur lucru pe care i-l pot spune. O singură cale pentru a face ca Patrick să nu fie rănit.

— Mi-e dor de tine, Jenna, spune el încet.

— Nu mai vreau să te văd. Îmi trag mâna dintr-a lui, ca pentru a-mi întări spusele. Nu vreau să mai am de-a face cu tine.

Patrick face un pas înapoi, de parcă i-aș fi tras un pumn, iar culoarea îi piere din obraji.

— De ce faci asta?

— Asta îmi dolesc.

Mă doare îngrozitor că trebuie să-l mint.

— Din cauză că te-am părăsit?

— N-are nimic de-a face cu tine. Nimic din toate astea nu are legătură cu tine. Lasă-mă doar în pace.

Patrick se uită la mine și eu mă forțez să-l privesc în ochi, rugându-mă ca el să nu poată citi zbaterea din privirea mea, cea care sunt sigură că este foarte vizibilă. În cele din urmă, ridică mâinile în sus, acceptând înfrângerea în timp ce se întoarce cu spatele la mine.

Pleacă împleticindu-se pe cărare, după care o rupe la fugă.

Închid ușa și mă prăbușesc pe dușumea, trăgându-l pe Beau aproape de mine și plângând în hohote, cu fața îngropată în haina de la el. N-am fost în stare să-l salvez pe Jacob, însă îl pot salva pe Patrick.

De îndată ce mă simt în stare, îl sun pe Iestyn să vină să repare încuietoarea stricată.

— Acum nu mai pot răsuci deloc cheia, spun eu, s-a stricat de tot, așa că nu mai am cum să încui ușa pe dinafară.

— Nu-ți face griji din cauza asta, spune Iestyn. Nimeni nu are de gând să fure ceva de pe aici.

— Vreau să fie reparată!

Asprimea cererii mele ne șochează pe amândoi, așa că pentru o clipă se lasă liniștea.

— Vin imediat.

Ajunge la mine într-o oră, apucându-se tăcut de treabă, însă refuzând ceaiul pe care i-l ofer. Fluieră încet pentru el însuși în timp ce scoate broasca afară și unge mecanismul cu ulei, înainte de a-l potrivi la loc și de a-mi arăta cât de ușor se poate răsuci cheia acum.

— Mulțumesc, spun eu, aproape suspinând de bucurie.

Iestyn mă privește curios, iar eu îmi strâng haina tricotată în jurul corpului. Vânății pestrițe mi se întind pe antebrațe, cu marginile însângerate, întinzându-se precum niște pete de cerneală pe o bucată de sugativă. Simt durere peste tot, de parcă am alergat la maraton, obrazul stâng îmi este umflat și simt cum mi se mișcă un dinte. Îmi las părul să-mi cadă peste față, pentru a-mi ascunde rănilor făcute.

Îl văd pe Iestyn uitându-se la vopseaua roșie de pe ușă.

— O s-o curăț, spun eu, însă el nu-mi răspunde.

Dă din cap, în semn de adio, după care se gândește mai bine și se întoarce cu față la mine.

— Penfachul e un loc mic, spune el. Toată lumea știe tot ce fac ceilalți.

— Așa mi s-a dat de înțeleș, spun eu.

Dacă se așteaptă să mă apăr, va fi dezamăgit. Voi accepta pedeapsa din partea judecătorilor, nu din partea sătenilor.

— Eu n-aș vorbi prea mult cu ceilalți, dac-aș fi în locul tău, spune Iestyn. Las-o să se stingă de la sine.

— Mulțumesc pentru sfat, spun eu, încordată.

Închid ușa și urc la etaj, să fac o baie. Stau în apa caldă, cu ochii mijiiți, ca să nu pot vedea semnele care încep să mi se întindă pe toată pielea. De-a lungul pieptului și al coapselor se întind vânății de la degetele lui lan, curios de delicate pe pielea mea cea palidă.

Am fost o proastă să cred că pot fugi de trecut. Oricât de repede aş fugi, oricât de departe: n-am să pot scăpa niciodată de el.

Capitolul 37

— Ai nevoie de o mână de ajutor la ceva? se oferi Ray, deși știa că Mags avea totul sub control. Ca întotdeauna.

— Totul e aranjat, spuse ea, scoțându-și șorțul. Chilii și orezul în cuptor, berile în frigider și prăjiturele cu ciocolată pentru desert.

— Sună grozav, spuse Ray.

Se plimba de colo-colo prin bucătărie, simțindu-se nelalocul lui.

— Poți goli mașina de spălat vase, dacă vrei neapărat să faci ceva.

Ray începu să scoată afară farfuriile curate, încercând să găsească un subiect de discuție neutru, care să nu sfârșească printr-o ceartă.

Adunarea din seara asta fusese ideea lui Mags. Ceva care să sărbătorească sfârșitul unei anchete bine făcute, spusese ea. Ray se întreba dacă ăsta era modul ei de-a-și cere scuze pentru ultima ceartă.

— Mulțumesc încă o dată pentru această idee, zise el, când tăcerea începu să se prelungească nefiresc de mult.

Ridică tava cu tacâmuri din mașina de spălat vase, lăsând o urmă de apă pe podea. Mags îi dădu o cârpă.

— A fost unul din cele mai importante cazuri pe care le-ai avut vreodată, spuse ea. Ar trebui să sărbătorești.

Luă cârpa din mâna lui și o lăsă să cadă în chiuvetă.

— De altfel, dacă ar fi să aleg între a vă lăsa pe voi trei să vă petreceți noaptea la Nag's Head sau să veniți aici pentru o masă și câteva beri, atunci...

Ray acceptă musturarea fără să scoată o vorbă. Deci ăsta era motivul pentru această cină.

Se mișcau amândoi cu grijă unul în jurul celuilalt prin bucătărie, de parcă ar fi călcat pe gheață subțire; de parcă Ray nu și-ar fi petrecut noaptea dormind pe canapea; de parcă fiul lor nu ar fi avut un teanc de bunuri furate la el în dormitor. Riscă o privire în direcția lui Mags, însă nu reuși să-i descifreze expresia de pe chip, și

hotărî că cel mai bine ar fi dacă ar tăcea din gură. În ultima vreme, părea că tot ce spunea el era greșit.

Era nedrept să o compare pe Mags cu Kate, Ray știa asta destul de bine, însă lucrurile erau mult mai simple la muncă. Kate nu părea să poarte ranchiună niciodată, așa că el nu trebuia să recapituleze totul în cap înainte să-i spună ceva, așa cum era nevoit să facă înainte să abordeze un subiect de discuție dificil cu Mags.

Nu fusese deloc sigur că Kate va fi de acord să vină la cină în seara asta.

— Înțeleg dacă preferi să nu vii, spusese el, însă Kate se arătase confuză.

— De ce nu aș – își mușcase buza. Oo, înțeleg.

Încercase să se arate și ea la fel de gravă ca și Ray, însă ei nu-i reușise, așa că tot ce făcuse fu să clipească din ochi.

— Ți-am spus, totul e dat uitării. Eu mă pot împăca cu asta, dacă poți și tu.

— Mă pot descurca și eu, spusese Ray.

Sperase că va putea. Se simți dintr-odată foarte incomod la gândul că Mags și Kate se vor afla amândouă în aceeași încăpere. Stând întins treaz pe canapea, noaptea trecută, nu fusese capabil să scape de senzația că Mags știa de faptul că el o sărutase pe Kate și că o invitase aici cu scopul precis de a-i arunca lui totul în față. Chiar dacă știa că un spectacol public nu era genul lui Mags, ideea unei confruntări în seara asta încă îi mai provoca fiori reci pe șira spinării.

— Cei de la școală ne-au trimis o scrisoare prin Tom astăzi, spuse Mags.

O spusese brusc, pe neașteptate, iar Ray avu impresia că ea ar fi vrut să-i dea vestea încă de când el intrase pe ușă.

— În legătură cu ce?

Mags o scoase din buzunarul șorțului și i-o dădu s-o citească.

Domnule și doamnă Stevens,

V-aș fi recunoscătoare dacă ați putea stabili o întâlnire cu secretariatul școlii și să veniți pentru a discuta despre o problemă care s-a ivit la școală.

A dumneavoastră,

Ann Cumberland

Directoarea Școlii Gimnaziale Morland Downs.

— În sfârșit! spuse Ray. Lovi scrisoarea cu dosul palmei. Recunosc și ei că au o problemă, până la urmă? Era dracului și timpul.

Mags desfăcu sticla de vin.

— O tot zicem de – cât timp, un an? – că Tom este agresat de cineva la școală, iar ei nici măcar n-au vrut să ia în considerare această idee, nu-i așa?

Mags se uită la el, după care se încruntă pentru un moment, apoi însă expresia de suspiciune îi dispăru.

— Cum de n-am observat asta?

Se căută în zadar după un șervețel prin mâneca puloverului tricatat.

— Mă simt ca și cum aș fi cea mai incapabilă mamă din lume!

Se căută prin cealaltă mânecă, dar nici acolo nu găsi nimic.

— Hei, Mags, încetează. Ray își scoase batista și-i șterse cu blândețe lacrimile care i se scurgeau dintre gene. Nu ți-a scăpat nimic. Niciunui dintre noi nu i-a scăpat. Am știut că ceva e în neregulă încă de când el a început școala asta și i-am tot bătut la cap să se ocupe de problemă încă din prima zi.

— Dar nu e treaba lor să rezolve problema, zise Mags suflându-și nasul. Noi suntem părinții.

— Poate, dar nu la noi e o problemă, nu? Este la școală, și probabil acum, că au recunoscut și ei, se va face ceva în această privință.

— Sper să nu se înrăutățească lucrurile pentru Tom.

— Aș putea vorbi cu agentul care se ocupă de relațiile cu cei din comunitate, cel din zona în care intră și Morland Downs, zise Ray. Să vedem dacă ar putea veni și el ca să facă o ședință despre bătașii din școli.

— Nu!

Vehemența lui Mags îi opri orice încercare.

— Hai s-o rezolvăm cu cei de la școală. Nu totul trebuie să implice și poliția. Măcar o dată, hai să păstrăm asta doar în familie, se poate? Chiar aș prefera să nu vorbești cu nimeni de la muncă despre Tom.

Ca un făcut, se auzi și soneria.

— Te simți în stare să facem asta? întrebă Ray.

Mags încuviință din cap, frecându-se pe față cu batista, apoi dându-i-o înapoi lui Ray.

— Sunt bine.

Ray se privi pentru o clipă în oglindă. Pielea lui avea un aspect cenușiu și obosit și simți dintr-odată un impuls subit să-i trimită înapoi acasă pe Kate și pe Stumpy, ca să-și poată petrece seara alături de Mags. Însă Mags gătise toată după-amiaza – așa că nu i-ar fi mulțumit dacă toate eforturile sale s-ar fi dovedit în zadar. Oftă și deschise ușa.

Kate era îmbrăcată cu jeanși și o bluză neagră, cu decolteu în formă de V, iar în picioare avea cizme înalte până la genunchi. Nu purta nimic extravagant, însă arăta mai tânără și mai relaxată decât la serviciu, iar înfățișarea ei avea un efect mai degrabă tulburător. Ray făcu un pas în spate, pentru a-i permite să intre în hol.

— Ce idee grozavă ați avut, spuse Kate, mulțumesc mult că m-ați invitat.

— Plăcerea e de partea mea, zise Ray. O conduse în bucătărie. Tu și cu Stumpy ați muncit din greu în ultimele câteva luni: vreau doar să vă arăt cât de mult vă apreciez eforturile. Rânji. Și, ca să fiu sincer, a fost ideea lui Mags – eu nu-mi pot asuma niciun merit.

Mags îi acceptă comentariul cu un surâs abia schițat.

— Bună, Kate, mă bucur să te cunosc, în sfârșit. Te-ai descurcat să ne găsești adresa?

Cele două femei stăteau față în față, iar Ray se simți izbit de contrastul dintre ele. Mags nu apucase să se ducă să se schimbe, iar hanoracul ei avea în dreptul pieptului un model alcătuit din pete mici de sos. Arăta la fel ca de obicei – primitoare, prietenoasă, amabilă – însă alături de Kate era... el bâjbâi după un cuvânt potrivit. Mai puțin *rafinată*. Imediat, Ray simți un junghi de vinovăție și veni mai aproape de Mags, de parcă apropierea era un leac pentru lipsa lui de loialitate.

— Ce bucătărie minunată!

Kate se uita la platoul cu prăjiturele de pe blat, proaspăt scoase din cuptor și cu ciocolată albă presărată pe deasupra. Ridică în sus o prăjitură cu brânză, într-o cutie din carton.

— Am adus și eu desert, dar mă tem că acum nu mai este deloc prezentabil.

— Ce drăguț din partea ta, zise Mags, pășind în față și luând pachetele de la Kate. Mereu am considerat că prăjiturile au un gust mult mai bun atunci când sunt făcute de altcineva, nu crezi?

Kate afișă un zâmbet recunoscător și Ray lăasă să-i scape un oftat de ușurare. Poate că seara nu avea să fie chiar atât de neplăcută pe cât se temuse el, deși cu cât ajungea și Stumpy mai repede, cu-atât mai bine.

— Așa, ce-ți pot oferi de băut? zise Mags. Ray bea bere, dar eu beau vin, dacă preferi să bei și tu tot vin.

— Grozav.

Ray strigă de la baza scărilor.

— Tom, Lucy, haideți să spuneți și voi salut, pereche de nepoliticoși ce sunteți.

Urmă o serie de tropăituri și copiii se năpustiră în jos pe scări. Intrară în bucătărie și rămaseră stânjeniți în ușă.

— Ea este Kate, zise Mags. Este pe cale să devină agent în echipa tatălui vostru.

Ray făcu ochii mari atunci când auzi remarca umilitoare, însă pe Kate păru că n-o deranjează.

— Încă vreo câteva luni, rânji ea, și o să fiu și eu un agent adevărat. Voi ce mai faceți?

— Bine, spuseră Lucy și Tom în același timp.

— Tu trebuie să fii Lucy.

Lucy avea părul blond al mamei ei, însă în rest era Ray întregă. Toată lumea comenta cât de mult semănau ambii copii cu el. El nu putea vedea niciodată asemănarea cât timp ei erau treji – aveau prea multă personalitate în ei – dar când dormeau, și trăsăturile lor rămâneau nemișcate, Ray își putea vedea propriul chip reflectat în copiii lui. Se întrebă dacă și el arăta mereu la fel de războinic cum arăta fiul său în aceste momente: uitându-se încruntat în podea, de parcă ar fi fost tare supărat pe plăcile de faianță. Își aranjase părul în sus în țepi la fel de amenințători precum expresia de pe chipul său.

— El e Tom, îl prezentă Lucy.

— Spune salut, Tom, zise Mags.

— Salut, Tom, repetă el, cu privirea fixată tot în podea.

Mags îl lovi ușor cu un prosop de bucătărie, exasperată.

— Scuze, Kate.

Kate rânji la Tom, iar el îi aruncă o privire lui Mags, pentru a vedea dacă este nevoie să mai zăbovească prin jur.

— Copii! zise Mags exasperată. Luă folia de protecție de pe un platou cu sendvișuri și i-o dădu lui Tom în mână. Voi doi puteți pleca să mâncați sus, dacă nu vreți să rămâneți alături de noi, *bătrânii*. Căscă ochii, ca și cum ar fi fost oripilată de acest termen, făcând-o pe Lucy să chicotească. Tom își dădu ochii peste cap, după care cei doi dispărură înapoi în camerele lor, ca și cum nici n-ar fi fost acolo.

— Sunt niște copii buni, spuse Mags, în cea mai mare parte a timpului.

Termină propoziția atât de încet încât nu era clar dacă vorbise mai mult pentru ea decât pentru ceilalți.

— A mai avut probleme cu bătaușii de la școală? întrebă Kate.

Ray gemu în surdină. Se uită la Mags, care îi evită privirea în mod voit. Maxilarul femeii se încordă imediat.

— Nimic de care să nu ne putem ocupa noi singuri, se răsti ea.

Ray tresări și se uită la Kate, încercând să murmure o scuză fără ca Mags să observe. Ar fi trebuit s-o avertizeze pe Kate cât de sensibilă era Mags când venea vorba de Tom. Urmă o pauză stânjenitoare, după care mobilul lui Ray scoase un țiuuit, semnalând primirea unui mesaj. Îl pescui din buzunar cu grație, însă îl cuprinse o dezamăgire cruntă când văzu ce scrie pe ecran.

— Stumpy nu mai poate veni, zise el. Mama lui a mai suferit un atac.

— E bine? întrebă Mags.

— Cred că da – el e în drum spre spital acum.

Ray îi trimise un mesaj lui Stumpy, după care își băgă telefonul la loc în buzunar.

— Am mai rămas doar noi trei, atunci.

Kate se uită la Ray, apoi la Mags, care se întorsese cu spatele și mesteca în chilii.

— Uite, zise Kate, ce-ar fi s-o lăsăm pe altă dată, când va putea veni și Stumpy?

— Nu te prosti, spuse Ray, cu o veselie care până și lui îi suna cam fals. De altfel, avem prea mult chilii: nu l-am putea termina pe tot fără ajutor.

Se uită la Mags, dorindu-și pe jumătate să fie și ea de acord cu Kate și să anuleze seara împreună, însă ea continua să mestece în chilii.

— Absolut, spuse ea, cam aspru. Îi dădu o pereche de mânuși pentru copt lui Ray. Poți să aduci tu tava din cuptor? Kate, de ce nu iei tu farfuriile și să le aduci în sufragerie?

Locurile la masă nu erau stabilite dinainte, însă Ray se așeză în mod automat în capul mesei, iar Kate în stânga lui. Mags așeză o tigaie cu orez pe masă, după care se întoarse în bucătărie după un

bol cu brânză rasă și un castron cu smântână. Se așează vizavi de Kate, iar pentru o vreme se ocupară cu trecerea din mână în mână a platourilor și cu umplerea propriilor farfurii.

În timp ce se așezau să mănânce, clinchetul tacâmurilor lovite de porțelan făcea ca lipsa unui subiect de discuție să devină și mai evidentă, așa că Ray se gândea la ceva despre care să fi putut vorbi. Mags nu voia să fie aduse iar în discuție problemele legate de munca lor, însă probabil că acesta ar fi fost cel mai sigur subiect de discuție. Înainte ca el să se hotărască, Mags își lăsă furculița pe marginea farfuriiei.

— Cum ți se pare lucrul în cadrul DIC, Kate?

— Îmi place foarte mult. Orele sunt criminale, însă munca îmi place foarte mult și asta a fost ceea ce mi-am dorit dintotdeauna să fac.

— Am auzit că este un coșmar să lucrezi pentru domnul inspector aici de față.

Ray îi aruncă o privire aspră lui Mags, însă ea îi zâmbea senină lui Kate. Nu-i micșora cu nimic sentimentul de disconfort care îl cuprindea încet, încet.

— Nu e prea rău, spuse Kate, aruncându-i lui Ray o privire piezișă. Deși nu știu cum te împaci tu cu dezordinea pe care o lasă în urmă: biroul lui e o rușine. Câni pe jumătate pline cu cafea nebăută împrăștiate peste tot.

— Asta se întâmplă din cauză că mă chinui prea mult să beau una în întregime, replică Ray.

Miștoul pe seama lui era un preț destul de rezonabil de plătit, având în vedere circumstanțele.

— El are întotdeauna dreptate, firește, spuse Mags.

Kate se prefăcea că s-ar gândi la asta.

— Cu excepția situațiilor când se înșală.

Râseră amândouă, iar Ray își permise să se mai relaxeze un pic.

— Fredonează în surdină „Chariots of Fire” mai tot timpul, spuse Kate, așa cum face la serviciu?

— N-aș putea spune sigur, zise Mags încet, nu-l văd niciodată.

Atmosfera de relaxare se evaporă imediat și, pentru o vreme, mâncară în tăcere. Ray tuși și Kate își ridică privirea din farfurie. Îi zâmbi în chip de scuză, iar ea îi făcu semn că nu-i pasă, însă când el își întoarse privirea, observă că Mags se uita la ei, cu o sprânceană ușor ridicată. Ea își lăsă jos furculița și își împinse farfuria spre centrul mesei.

— Ți lipsește munca, Mags? întrebă Kate.

Toată lumea o întreba asta pe Mags, de parcă își închipuia cineva că ar putea duce dorul hârțogăraiei de care se tot ocupase, de orele aiurea, de casele jechoase, unde erai nevoit să te ștergi pe picioare la ieșire, nu la intrare.

— Da, spuse ea, fără să ezite.

Ray își ridică privirea.

— Chiar?

Mags continuă să-i vorbească lui Kate, ca și cum el nici n-ar fi spus ceva.

— Nu-mi este dor chiar de acel serviciu, mai exact, ci mi-e dor mai degrabă de persoana care eram pe atunci. Mi-e dor de momentele când aveam și eu ceva de spus, când îi puteam învăța ceva pe oameni.

Ray se opri din mâncat. Mags era aceeași persoană care fusese dintotdeauna. Aceeași persoană care va fi mereu. Dacă ai la tine o insignă de polițist, asta nu te transformă în altceva, nu?

Kate încuviință din cap, ca și cum ar fi înțeles-o, iar Ray îi fu recunoscător pentru efortul pe care îl făcea.

— Te-ai mai întoarce acolo?

— Cum aș putea? Cine ar avea grijă de cei doi? Mags făcu semn din ochi înspre dormitoare. Ca să nu mai zic de el. Se uita la Ray, însă nu zâmbea, iar el încercă să-i descifreze expresia din privire. Știi ce se spune: în spatele unui bărbat de succes...

— E adevărat, spuse Ray brusc, un pic mai puternic decât zgomotul molcom al conversației. Se uită la Mags. Tu ții totul

laolaltă.

— Budincă! zise Mags brusc, ridicându-se în picioare. Doar dacă nu mai vrei încă o porție de chilio, Kate?

— Nu, mulțumesc. Vrei să te ajut?

— Rămâi acolo, nu va dura decât o clipă. Strâng eu de pe masă, după care fug repede sus ca să mă asigur că cei mici nu pun la cale vreo năzbâtie.

Duse totul în bucătărie, după care Ray îi auzi pașii ușori urcând scările și un murmur de voci șoptite în dormitorul lui Lucy.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu știu ce are.

— Eu sunt de vină? zise Kate.

— Nu, nu cred. A fost într-o dispoziție mai ciudată în ultima vreme. Își face griji din cauza lui Tom, cred. Îi zâmbi încurajator. Eu voi fi de vină – de obicei așa se întâmplă.

O auziră pe Mags coborând scările și, când se întoarse, ducea în mână un platou cu prăjiturele și o carafă cu frișcă.

— De fapt, Mags, zise Kate, ridicându-se, cred că voi sări peste desert.

— Preferi fructele? Am pepene galben, dacă vrei.

— Nu, nu e asta. Doar că sunt frântă de oboseală. A fost o săptămână lungă. Cina a fost excelentă și îți mulțumesc pentru invitație.

— Ei, dacă așa spui tu. Mags așeză prăjiturelele pe masă. N-am apucat să te felicit pentru ancheta din cazul lui Gray – Ray mi-a spus că a fost în principal meritul tău. Va fi un rezultat foarte bun de trecut în CV-ul tău, mai ales atât de devreme.

— Ei, a fost un efort al echipei, chiar așa, spuse Kate. Suntem o echipă bună.

Ray știa că ea se referea la întreaga echipă din cadrul DIC, însă ea aruncă o privire în direcția lui Ray, iar el nu îndrăzni să se uite la Mags.

Ajunseră în hol, unde Mags o sărută pe Kate pe obraz.

— Să mai treci pe la noi, da? Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Ray spera că doar el simțea lipsa de sinceritate din glasul soției sale. Îi spuse și el la revedere lui Kate, rămânând o clipă în cumpănă dacă s-o sărute și el sau nu pe obraz. Se hotărî că până la urmă ar fi ciudat din partea lui să n-o facă, așa că o sărută cât putu de scurt, însă simți privirea lui Mags ațintită asupra lui și se simți extrem de ușurat când Kate dispăru pe ușă.

— Ei bine, eu nu cred că pot refuza acele prăjiturile, spuse el cu o veselie pe care de fapt nu prea o simțea. Tu vrei?

— Sunt la dietă, spuse Mags.

Intră în bucătărie și desfăcu masa de călcat, umplu fierul de călcat cu apă și așteptă să se încingă.

— Am pus o caserolă cu orez și cu chilio în frigider, pentru Stumpy – o iei mâine cu tine la lucru? Probabil că el n-o să mănânce cum trebuie dacă va rămâne toată noaptea la spital și bănuiesc că mâine nu-i va sta capul la gătit.

Ray își aduse și el castronul în bucătărie și începu să mănânce în picioare.

— Drăguț din partea ta.

— Și el e un tip drăguț.

— Chiar este. Chiar am în echipă niște oameni grozavi.

Mags rămase tăcută o vreme. Alese o pereche de pantaloni și începu să-i calce. Când vorbi, o făcu pe un ton neutru, însă apăsă cu putere vârful fierului de călcat pe țesătura pantalonilor.

— Este drăguță.

— Kate?

— Nu, Stumpy. Mags se uită la el, exasperată. Normal că la Kate mă refer.

— Presupun că este. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Era o minciună stupidă – Mags îl cunoștea mai bine ca oricine. Ridică o sprânceană, neîncrezătoare, dar fu ușurat s-o vadă zâmbind. Riscă o tachinare nevinovată.

— Ești geloasă?

— Nici măcar un pic, zise Mags. De fapt, dacă ar călca ea rufele,

s-ar putea muta la noi în casă.

— Îmi pare rău că i-am povestit despre Tom, zise Ray.

Mags apăsă un buton al fierului de călcat și un nor de abur se împrăștie șuierând pe pantalonii pe care-i călca, își menținu privirea pe fierul de călcat în timp ce vorbea.

— Tu îți iubești munca, Ray, iar eu apreciez enorm acest lucru. Face parte din tine. Dar e ca și cum eu și copiii am fi doar un fundal. Mă simt invizibilă.

Ray deschise gura pentru a protesta, însă Mags clătină din cap.

— Vorbești cu Kate mai mult decât vorbești cu mine, spuse ea. Am putut să văd lucrul ăsta în seara asta – legătura asta dintre voi. Nu sunt tâmpită, știu și eu cum e să lucrezi atât de multe ore împreună cu cineva: poți vorbi cu ea, normal că poți. Însă asta nu înseamnă că nu poți vorbi și cu mine. Apăsă din nou butonul pentru a elibera jetul de abur și apăsă cu și mai multă forță fierul pe masa de călcat, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Nimeni n-a stat vreodată întins pe patul de moarte dorindu-și să fi petrecut mai mult timp la muncă, spuse ea. Dar copiii noștri cresc și tu ratezi toate aceste momente. Și, înainte să-ți dai seama, ei vor fi plecat și tu te vei fi pensionat, și nu vom mai rămâne decât noi doi, însă nu vom avea nimic să ne spunem unul altuia.

Nu-i adevărat, se gândi Ray, și încercă să găsească cuvintele potrivite pentru a o contrazice, însă acestea îi rămaseră blocate în gât și el se trezi clătinând pur și simplu din cap, de parcă ar fi putut îndepărta astfel sensul cuvintelor ei. Își închipui că o aude pe Mags cum oftează, însă la fel de bine ar fi putut fi și zgomotul scos de un alt jet de abur.

Capitolul 38

Nu m-ai iertat niciodată pentru noaptea aia la Veneția. Nu ți-ai mai lăsat niciodată garda jos și nu te-ai mai abandonat niciodată complet. Chiar și când vânătaia dispăruse din jurul nasului tău și am fi putut da totul uitării, am știut că tu încă te mai gândeai la ce se întâmplase. O știam din felul în care privirea ta mă urmărea prin toată camera atunci când veneam să-mi iau o bere și din ezitarea din vocea ta atunci când îmi răspundeai, deși îmi spuneai întruna că totul e în ordine.

Am ieșit la cină în oraș cu ocazia primei aniversări, îți găsisem o carte legată în piele despre Rodin, într-un anticariat de pe Chapel Road, și am împachetat-o în ziarul pe care l-am păstrat din ziua nunții.

— Prima aniversare este cea de hârtie, ți-am adus eu aminte, și privirea ți s-a luminat.

— E perfect!

Ai împachetat ziarul cu grijă și l-ai strecurat în carte, în locul în care îți scrisesem un bilețel: *Pentru Jennifer, pe care o iubesc în fiecare zi mai mult*, iar tu m-ai sărutat cu putere pe buze.

— Și eu te iubesc, să știi, ai spus tu.

Câteodată nu eram sigur, însă eu nu aveam niciun fel de îndoială în privința a ceea ce simțeam. Te iubeam atât de mult încât mă îngrozeam eu însumi; nu mi-am dat seama că era posibil să dorești pe cineva atât de tare încât să faci orice pentru a-l păstra lângă tine. Dacă te-aș fi putut lua cu mine pe o insulă pustie, departe de toată lumea, aș fi făcut-o.

— Am fost întrebată dacă vreau să predau la o clasă pentru adulți, mi-ai spus tu, în timp ce eram conduși la masa rezervată de mine.

— Cu cât ești plătită?

Tu ai strâmbat din nas.

– Destul de prost, dar este un curs terapeutic, parțial subvenționat, pentru oameni cu depresie. Cred că ar fi un lucru demn de realizat.

Eu am pufnit.

– Îmi sună ca o grămadă de prostii.

– E o legătură puternică între ideile creatoare și dispozițiile sufletești ale oamenilor, ai spus tu. M-aș simți tare bine dacă aș ști că am ajutat și eu la recuperarea lor, și nu durează decât opt săptămâni. Ar trebui să mă pot descurca și cu celelalte cursuri pe care le am de predat.

– Atât timp cât îți mai rămâne și ție timp pentru lucrările tale.

Deja creațiile tale ajunseseră în cinci magazine din oraș.

Ai încuviințat din cap.

– O să mă descurc. Comenzile mele obișnuite pot fi realizate ca și până acum și voi restrânge numărul de comenzi pentru o vreme. Și fii atent – la început nu m-am așteptat să primesc atâtea oferte de a preda cursuri – la anul ar trebui să renunț la o parte din ele.

– Ei, știi ce se spune, am zis eu râzând. Și cei care pot, și cei care nu pot, predau!

N-ai spus nimic.

Ne-a fost adusă mâncarea și chelnerul a mai întârziat un pic ca să-ți așeze mai bine șervetul și să-ți toarne vinul în pahar.

– M-am gândit că ar fi o idee bună dacă aș deschide un cont separat la bancă pentru afacerea mea, ai spus tu.

– De ce să ai nevoie de asta?

M-am întrebat cine ți-a sugerat să faci asta și de ce ai discutat despre banii noștri cu altcineva.

– Îmi va fi mai ușor când voi face cererea de recuperare a taxelor. Știi și tu, dacă totul se află într-un singur cont.

– N-o să însemne decât și mai multe hârtii de completat pentru tine, am spus eu.

Mi-am tăiat bucata de friptură în două, pentru a verifica dacă fusese pregătire așa cum îmi plăcea mie, și am îndepărtat grăsimea

de pe ea, pentru a o așeza pe marginea farfuriei.

— Nu mă deranjează.

— Nu, va fi mai simplu dacă vom continua totul ca și până acum, în contul meu, am spus eu. La urma urmei, eu sunt cel care plătește rata la casă și facturile.

— Presupun că ai dreptate.

Ai început să te joci cu furculița prin rizoto.

— Ai nevoie de mai mulți bani cash? am spus eu. Ți pot da mai mulți bani pentru întreținerea casei luna asta, dacă vrei.

— Poate un pic mai mulți.

— Pentru ce ai nevoie?

— Mă gândeam să merg la cumpărături, ai spus tu. Mi-ar prinde bine niște haine noi.

— Ce-ar fi să vin și eu cu tine? Știi cum e când trebuie să-ți cumperi haine – îți iei haine care vor sta prost pe tine când ajungi acasă vei sfârși prin a returna la magazin jumătate din ce-ai cumpărat.

Am râs și m-am întins peste masă, să-ți strâng mâna. O să-mi iau liber de la serviciu și vom avea o zi numai pentru noi. Vom lua prânzul într-un local drăguț, după care vom merge prin magazine și vei putea da atacul la cardul meu de credit după pofta inimii. Sună bine?

Tu ai aprobat din cap, iar eu mi-am îndreptat atenția către bucata mea de friptură. Am mai comandat o sticlă de vin roșu și, până când am terminat-o, în restaurant nu mai rămăsesem decât noi. Am lăsat un bacșiș prea mare și m-am lovit de chelner atunci când mi-a adus haina.

— Îmi cer scuze, ai spus tu, a băut un pic prea mult.

Chelnerul a zâmbit politicos, iar eu am așteptat până am ieșit afară ca să te iau de braț și să te ciupesc tare, prinzându-ți pielea între degetul mare și arătător.

— Să nu-ți mai ceri niciodată scuze în numele meu.

Tu te-ai arătat șocată. Nu înțeleg de ce – nu la asta te așteptai

după ce s-a întâmplat la Venetia?

— Îmi pare rău, ai spus tu, iar eu ți-am dat drumul la braț și te-am luat în schimb de mână.

Se făcuse târziu când am ajuns acasă și tu ai urcat scările imediat, iar eu am stins luminile de la parter și am venit după tine, însă erai deja în pat. Când m-am așezat lângă tine, tu te-ai întors cu fața la mine și m-ai sărutat, coborându-ți mâinile pe pieptul meu.

— Îmi pare rău, te iubesc, ai spus.

Am închis ochii și am așteptat ca tu să te strecoți sub pilotă. Știam că e inutil: băusem două sticle de vin și nu simțeam decât o vagă dorință, ca o răscolire, atunci când ai luat-o în gură. Te-am lăsat să încerci timp de câteva secunde, după care te-am dat la o parte.

— Nu mă mai poți excita, am spus eu.

M-am întors cu fața la perete și am închis ochii. Tu te-ai dus la baie și te-am auzit plângând în timp ce mă fura somnul.

Nu plănuisem dinainte să te înșel după ce ne vom căsători, însă tu ai încetat să depui orice efort în pat. Mă învinovățești pe mine pentru că m-am uitat după alte femei, când singura variantă este poziția misionarului cu o femeie care-și ține ochii închiși pe întreaga durată a partidei? Am început să ies în oraș vineri seara, după muncă, întorcându-mă acasă la orele târzii ale dimineții, după ce mă săturam de cea cu care ajunseseam în pat în acea seară. Pe tine părea că nu te interesează și, după o vreme, am încetat să mai vin acasă. Îmi făceam și eu apariția sâmbăta, la prânz, și te găseam în atelier, iar tu nu întrebai niciodată unde fusesem sau cu cine. Devenise un joc, voiam să văd cât de departe pot merge până aveai să mă acuzi că-ti eram necredincios.

În ziua în care ai făcut-o, eu mă uitam la fotbal la televizor. Manchester United juca împotriva lui Chelsea, iar eu stăteam cu picioarele pe o măsuță, cu o bere rece în mână. Tu te-ai așezat în fața televizorului.

— Dă-te la o parte – s-a intrat în prelungiri!

— Cine e Charlotte? ai întrebat.

— Ce vrei să spui?

Mi-am lungit gâtul, ca să pot privi pe după tine.

— Numele e scris pe un bon dintr-un buzunar al hainei tale, alături de un număr de telefon. Cine e?

S-a auzit un urlet de bucurie de la televizor, atunci când Manchester United a înscris chiar înainte de fluierul final. Am oftat și am întins mâna după telecomandă, ca să închid televizorul.

— Acum ești mulțumită?

Am aprins o țigară, știind că asta te va înfuria.

— Nu poți să fumezi afară?

— Nu, nu pot, am spus eu, suflând un nor de fum în direcția ta. Pentru că asta e casa mea, nu a ta.

— Cine e Charlotte?

Tremuram, însă ai rămas în picioare, în fața mea.

Am râs.

— N-am idee.

Era adevărat: nu-mi aminteam absolut nimic de ea. Ar fi putut fi orice fată cu care mă întâlнисem.

— O fi probabil vreo chelneriță căreia i s-au aprins călcâiele după mine – probabil că am băgat bonul în buzunar fără să mă uit la el.

Vorbeam cu ușurință, fără să sugerez că m-aș apăra, așa că te-am văzut că eziți.

— Sper că nu mă acuzi de ceva.

Ți-am susținut privirea, provocator, însă tu ți-ai întors-o într-o parte și n-ai mai spus nimic. Aproape că am izbucnit în râs. Erai atât de ușor de păcălit.

M-am ridicat în picioare. Erai îmbrăcată cu un maiou fără sutien pe dedesubt și puteam vedea decolteul și conturul sfârcurilor pe sub țesătură.

— Ai ieșit afară îmbrăcată așa? am întrebat.

— Doar până la magazin.

— Cu țâțele la vedere? am spus eu. Vrei ca oamenii să te considere o ușuratică?

Tu ți-ai dus mâinile în dreptul pieptului, dar eu te-am plesnit cu palma peste ele.

— E în regulă ca oameni complet necunoscuți să ți le vadă, însă nu și eu? Nu te poți alege doar cu ceea ce-ți place, Jennifer: ori ești o stricată, ori nu ești.

— Nu sunt, ai spus tu foarte încet.

— Nu asta mi se pare mie, de aici.

Am ridicat mâna și mi-am apăsat țigara pe pielea de pe pieptul tău, răsucind-o între sânii tăi. Tu ai început să urli, însă eu deja ieșeam din cameră.

Capitolul 39

În timp ce Ray se îndrepta cu pași mari înspre biroul său pentru sedința de dimineață, fu abordat de agenta de la dispecerat. Rachel era o femeie subțirică, de vreo cincizeci și ceva de ani, cu trăsături ascuțite, ca de pasăre, și cu păr argintiu, tăiat scurt.

— Tu ești inspectorul de serviciu azi, Ray?

— Da, răspuse el, privind-o suspicios, știind că nimic bun nu putea urma după o asemenea întrebare.

— O femeie pe nume Eve Mannings a venit la secție îngrijorată pentru soarta surorii ei.

— Nu se poate ocupa o patrulă de chestia asta?

— Sunt cu toții plecați, iar femeia e foarte îngrijorată. Deja așteaptă de o oră ca să discute cu cineva.

Rachel nu mai spuse nimic, căci nici nu mai era nevoie. Se uită la Ray pur și simplu, prin lentilele ochelarilor groși, cu rame metalice, și așteaptă ca el să facă ceea ce se cuvine. Era ca și cum o mătușă intimidantă i-ar fi spus pur și simplu să facă ceva.

Se uită prin geamul dispeceratului, către biroul de la intrare, unde o femeie își făcea de lucru cu un telefon mobil.

— Ea e?

Eve Mannings era genul de femeie al cărei loc ar fi fost mai degrabă într-o cafenea, nu într-o secție de poliție. Avea păr lung și neted, castaniu, care îi încadraseră fața și umerii în timp ce aplecase capul să se uite la telefon, și purta o haină de un galben-strălucitor, cu nasturi foarte mari și cu căptușeală înflorată. Era aprinsă la față, deși probabil că nu era neapărat o reacție a stării de spirit în care se afla. Încălzirea centrală a secției părea că are doar două setări: frig arctic și arșiță tropicală, iar astăzi era evident că aveau de-a face cu arșița tropicală. Ray blestemă în gând protocolul care cerea ca raportarea unui posibil ultraj să fie înregistrată de către un ofițer de poliție. Rachel ar fi fost mai mult decât capabilă să se ocupe de acest

lucru.

Oftă.

— Bine, o să trimit pe cineva să se ocupe de ea.

Satisfăcută, Rachel se întoarce la masa ei de scris.

Ray urcă pe scări și o găsi pe Kate la biroul său.

— Poți să dai o fugă până jos și să te ocupi de cineva care vrea să raporteze un posibil ultraj?

— Nu se poate ocupa patrula?

Ray începu să râdă când îi văzu fața.

— Am încercat deja asta. Du-te, n-o să-ți ia decât douăzeci de minute, maximum.

Kate oftă.

— Îmi ceri s-o fac eu din cauză că știi sigur că nu pot refuza.

— Ai grijă cui îi mai spui asta.

Ray rânji. Kate își dădu ochii peste cap, însă o îmbujorare atrăgătoare își făcu apariția în obraji ei.

— Hai, zi atunci, ce s-a întâmplat?

Ray îi întinse coala de hârtie pe care i-o dăduse Rachel.

— Eve Mannings. Te așteaptă la parter.

— Bun, dar să știi că-mi ești dator cu o băutură.

— Sunt de acord, strigă Ray, în timp ce ea ieșea din birourile DIC.

Își ceruse scuze pentru situațiile stânjenitoare din timpul cinei, însă Kate spusese că nu le acordă importanță și de atunci nu mai vorbiseră deloc despre asta.

Plecă spre biroul lui. Când își deschise servieta, găsi în agendă un bilețel post-it de la Mags, pe care erau trecute data și ora întâlnirii de la școală, săptămâna următoare. Mags desenase un cerc în jurul scrisului cu o cariocă roșie, în caz că lui i-ar fi scăpat. Ray îl lipi de marginea monitorului său, alături de celelalte bilețele similare, fiecare conținând informații aparent importante.

Ajunsese la jumătatea teancului de hârtii din tăvița de plastic când Kate îi bătu la ușă.

— Nu mă întrerupe, spuse Ray, am prins viteză cu hârtiile astea.

— Pot să te pun la curent cu privire la cazul femeii de jos?

Ray se opri și-i făcu semn cu mâna lui Kate să ia loc.

— Ce faci? spuse ea, uitându-se la mormanul de hârtii de pe biroul lui.

— Treburi administrative. Completez hârtii, în principal, mai ales referitoare la cheltuielile pe ultimele șase luni. Cei de la finanțe spun că dacă nu le predau completate astăzi, nu mi le vor mai aproba.

— Ai nevoie de un contabil.

— Am nevoie să mi se dea voie să fac muncă de polițist, spuse el, în loc să mă ocup de astfel de rahaturi. Scuze. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Kate își privi notițele.

— Eve Mannings locuiește în Oxford, însă sora ei, Jennifer, locuiește aici, în Bristol, cu soțul ei, Ian Petersen. Eve s-a certat cu sora sa acum cinci ani și de-atunci n-a mai văzut-o, pe ea sau pe soțul ei. Acum câteva săptămâni, domnul Petersen și-a făcut apariția din senin, ca s-o vadă pe Eve și ca s-o întrebe unde se află sora ei.

— L-a părăsit?

— Așa se pare. Doamna Mannings a primit o felicitare de la sora ei acum câteva luni, însă nu și-a putut da seama de unde a fost trimisă și a aruncat plicul în care sosise. Și-a găsit felicitarea ruptă în bucăți și ascunsă sub un ceas așezat pe polița de deasupra șemineului, iar acum este convinsă că cel care a rupt-o este cumnatul, atunci când acesta a venit în vizită la ea.

— De ce-ar fi făcut asta?

Kate ridică din umeri.

— N-am idee. Nici doamna Mannings nu știe de ce, însă asta a făcut-o să se îngrijoreze foarte tare. Vrea să raporteze dispariția surorii ei.

— Dar ea nu a dispărut, asta-i sigur, spuse Ray, exasperat. Nu dacă i-a trimis o vedere. Doar că nu vrea să fie găsită. Sunt două lucruri complet diferite.

— Asta i-am spus și eu. Oricum, am notat totul, pentru tine.

Îi întinse o folie de plastic lui Ray, care conține câteva foi scrise de mână.

— Mulțumesc. O să mă uit pe ele. Ray luă raportul și-l așeză pe birou, printre grămezile de hârtii de acolo. Presupunând c-o să termin toate aceste hârtii, încă mai vrei să bem ceva, mai târziu? Cred c-o să am nevoie.

— De-abia aștept.

— Grozav, spuse Ray. Tom se duce undeva după ce termină orele și eu i-am spus că mă duc să-l iau la ora șapte, așa că nu voi putea sta mult cu tine.

— Nicio problemă. Asta înseamnă că Tom începe să-și facă prieteni?

— Cred că da, spuse Ray. Nu că mi-ar spune cine sunt aceștia. Sper că vom afla mai multe la acea întâlnire de la școală programată pentru săptămâna viitoare, dar nu prea-mi fac mari speranțe.

— Ei, dacă vrei o pereche de urechi care să te asculte la pub, atunci să știi că poți deșerta tot, zise Kate. Nu că m-aș pricepe eu ce sfaturi să-ți dau despre adolescenți, să știi.

Ray râse.

— Ca să fiu sincer, îmi face plăcere să discut și despre altceva *în afară* de adolescenți.

— Atunci mă bucur că-ți pot oferi astfel de ocazii să te mai relaxezi.

Kate rânji și lui Ray îi reveni brusc în minte imaginea din noaptea aceea, din fața apartamentului ei. Oare Kate se mai gândise la asta? se gândi s-o întrebe, însă Kate deja se îndrepta spre biroul ei.

Ray își luă telefonul, pentru a-i trimite un mesaj lui Mags. Se uită la ecran, încercând să găsească o formulare care să nu o înfurie pe Mags sau care să nu fie în întregime o minciună. El n-ar fi trebuit să denatureze deloc adevărul, se gândi; între ieșitul la o bere cu Kate sau cu Stumpy n-ar fi trebuit să fie nicio diferență. Ray își ignoră vocea din minte, cea care-i spunea clar de ce anume erau două

situații complet diferite.

Oftă și băgă telefonul la loc în buzunar, lăsând mesajul nescris. Era mai ușor să nu spună absolut nimic. Aruncând o privire prin crăpătura dintre ușă și perete, îi putu vedea lui Kate vârful capului, așa cum stătea așezată la birou. Cu siguranță se putea relaxa alături de ea, se gândi Ray. Însă nu era sigur că era cel mai corect mod de relaxare.

Capitolul 40

Trec două săptămâni înainte să îndrăznesc să ies în public; când vânătăile oribile de pe brațe s-au transformat într-un verde-deschis. Tresar atunci când observ diferența dintre ele și pielea din jurul lor, când cu doi ani în urmă ele reprezentau ceva la fel de natural în viața mea ca și culoarea părului.

Sunt obligată să ies din casă căci trebuie să cumpăr mâncare pentru câine, așa că-l las pe Beau acasă și iau autobuzul spre Swansea, unde nimeni nu-i va da atenție unei femei care merge cu ochii ațintiți în podeaua supermarketului; și cu o eșarfă în jurul gâtului, în ciuda vremii plăcute de afară. O iau pe cărare, în direcția parcului de rulote, dar nu pot scăpa de senzația că mă urmărește cineva. Mă uit înapoi, după care mă panichez la gândul că am luat-o greșit, așa că mă întorc încă o dată, deși nici acolo nu se află nimic. Mă învârt în cerc, incapabilă să văd ceva clar din cauza punctelor negre care-mi acoperă privirea și care se mișcă oriunde aș privi, ceea ce mă înfurie la culme. Mă simt periculos de aproape de un atac de panică violent, teama pe care o simt în piept devenind atât de prezentă încât îmi provoacă durere, și pe jumătate merg, pe jumătate alerg, până când pot zări rulotele nemișcate și clădirea joasă care este magazinul lui Bethan. În sfârșit, bătăile inimii încep să se domolească și mă lupt ca să-mi recapăt controlul. În astfel de momente, perspectiva vieții în închisoare devine mult mai atractivă decât existența pe care o duc acum.

Parcarea lui Bethan este pentru oamenii care locuiesc în parcul de rulote, însă apropierea ei de plajă o transformă într-o destinație atractivă pentru cei care vor să se plimbe pe cărarea care șerpuiește de-a lungul coastei. Pe Bethan nu o deranjează, cu excepția perioadei din plin sezon, când pune semne mari, cu „parcare privată”, și se repede afară din magazin atunci când vede vreo familie care-și desface masa de picnic din mașină. În această

perioadă a anului, când parcul de rulote este închis, mașinile răzlețe din parcare le aparțin celor care vor să-și plimbe câinii pe plajă sau excursioniștilor foarte ambițioși.

— Tu o poți folosi, desigur, mi-a spus Bethan când m-a întâlnit prima dată.

— N-am mașină, i-am explicat eu.

Mi-a mai spus că musafirii care vin la mine își pot lăsa mașinile aici, și nu a comentat nimic legat de faptul că, în afară de Patrick, care oricum își lăsa Land Roverul în parcare dinainte de a mă cunoaște pe mine, nu vine nimeni în vizită la mine. Gonesc amintirea din minte înainte să apuce să se așeze.

Acum sunt vreo câteva mașini aici. Volvo-ul rablagit al lui Bethan, o dubă pe care nu o recunosc și – mijesc ochii și încep să bâțâi din cap. Nu este posibil. Aia nu poate fi mașina mea. Încep să transpir și iau o gură de aer, înainte de a încerca să înțeleg ce anume am în fața ochilor. Bara din față este crăpată și în mijlocul parbrizului se află o rețea de crăpături, de mărimea unui pumn.

Chiar este mașina mea.

Nimic nu are sens. Când am plecat din Bristol, am abandonat și mașina. Nu pentru că mi-am închipuit că va fi găsită de poliție – deși îmi trecuse prin cap – ci pentru că nu mai suportam s-o văd. Într-un moment de nebunie, mă întreb dacă nu cumva a fost găsită de poliție și a fost adusă aici pentru a mă pune pe mine la încercare, pentru a vedea ce reacție am, și mă uit de jur împrejurul parcării, de parcă m-aș aștepta ca o mulțime de polițiști înarmați să sară pe mine.

Din cauza stării confuze în care mă aflu, nu-mi dau seama cât de important este acest aspect; dacă el chiar contează. Dar trebuie să aibă o anumită importanță, altfel poliția n-ar fi insistat să afle de la mine ce anume am făcut cu mașina. Trebuie să scap de ea. Mă gândesc la filmele pe care le-am văzut. Aș putea să o împing de pe o faleză? Ori să-i dau foc? Aș avea nevoie de chibrituri și de combustibil, probabil benzină – dar cum i-aș putea da foc fără a fi

văzută de Bethan?

Arunc o privire în direcția magazinului, dar n-o pot vedea prin fereastră, așa că trag adânc aer în piept și traversez parcare, în direcția mașinii. Cheile sunt în contact și atunci nu mai ezit. Deschid portiera mașinii și mă așez pe scaunul șoferului. Sunt asaltată imediat de amintiri cu accidentul: pot auzi urletele scoase de mama lui Jacob și țipătul meu de groază. Încep să tremur și încerc să mă adun. Mașina pornește ușor și ies cu viteză din parcare. Dacă Bethan se va uita acum, nu mă va vedea pe mine, ci doar mașina și un nor de praf lăsat în urmă, în timp ce eu mă îndrept spre Penfach.

— Te simți bine din nou la volan?

Ian are o voce măsurată și seacă. Apăs cu putere piciorul pe pedala de frână și mașina derapează sălbatic, în timp ce mie îmi alunecă mâinile pe volan. Am mâna pe mânerul portierei înainte să-mi dau seama că vocea se aude din CD player.

— Mă gândesc că ți s-a făcut dor de micul accident, nu-i așa? Nu-i nevoie să-mi mulțumești că-ți amintesc de el.

Efectul vocii sale asupra mea este instantaneu. Imediat mă fac mai mică, retrăgându-mă în scaun de parcă aş putea dispărea cu totul în el, iar palmele îmi devin fierbinți și lipicioase.

— Ai uitat jurămintele de la nunta noastră, Jennifer?

Îmi duc mâna la piept și mi-l apăs cu putere, încercând să încetinesc bubuitul frenetic al inimii.

— Ai stat alături de mine și ai promis să mă iubești, să mă respecti și să mă asculți până la sfârșitul zilelor noastre.

Își bate joc de mine, pronunțând jurământul pe care l-am făcut cu atât de mulți ani în urmă, cu vocea lui cea rece, care mă-nfioară. E nebun. Acum îmi dau seama, iar asta mă face să mă gândesc cu groază la anii pe care i-am petrecut alături de el, fără să știu de ce este cu adevărat capabil.

— Să fugi la poliție și să le povestești despre mine nu înseamnă că mă respecti, nu-i așa, Jennifer? Să le spui ce se petrece în spatele ușilor închise nu înseamnă că mă asculți. Adu-ți aminte însă, eu nu

ți-am oferit decât ceea ce-ai cerut...

Nu-l mai pot asculta. Apăs cu putere butonul playerului stereo și CD-ul iese afară cu o încetineală exasperantă. Îl smulg din fanta lui și încerc să-l rup în două, însă nu vrea să se îndoie și țip, cu chipul reflectat de suprafața lucioasă. Ies din mașină și azvârl CD-ul în gardul viu de pe marginea drumului.

— Lasă-mă în pace! urlu. Doar lasă-mă în pace!

Conduc ca o nebună, imprudent, de-a lungul șirului de tufișuri ce alcătuiesc gardul viu, îndepărtându-mă de Penfach, pe drumul de țară. Tremur violent și schimbatul vitezelor mă depășește complet, așa că rămân în viteza a doua și mașina geme a protest. Pot auzi cuvintele lui Ian la nesfârșit.

Până la capătul zilelor noastre.

Pe o alee ce pleacă din drum se află un hambar părăginit, însă nu se zărește nicio casă în apropierea lui. Dau cu spatele pe drumul plin de hopuri care duce până la hambar. Pe măsură ce mă apropii de el, văd că hambarul nu are acoperiș și că grinzile dezgolite ale acestuia se înalță spre cer. Într-o parte sunt o mulțime de cauciucuri și un șir de mașinării ruginite. La fix. Conduc până în capătul hambarului, trăgând mașina până într-un colț. Pe podea se află o prelată strânsă grămadă, iar eu o desfac, stropindu-mă toată cu apa puturoasă ce s-a strâns în pliurile acesteia. O trag peste mașina mea. Reprezintă un risc, dar sub prelata de un verde-închis mașina se confundă cu restul hambarului și totul arată ca și cum nimic nu a fost mutat de la locul său de o bună bucată de vreme.

Încep lungul drum înapoi spre casă și-mi aduc aminte de ziua în care am sosit în Penfach, când ceea ce mă aștepta de atunci înainte era mult mai nesigur decât ceea ce deja se întâmplase până atunci. Acum știu ce-mi rezervă viitorul: mai am două săptămâni de petrecut în Penfach, după care mă voi întoarce în Bristol, în așteptarea sentinței, iar atunci voi fi în siguranță.

În fața mea văd o stație de autobuz, însă eu continui să merg, găsind un oarecare confort în ritmul pașilor mei. Încet, încet, încep

să mă calmez. Ian se joacă cu mine, asta-i tot. Dacă ar fi avut de gând să mă omoare, ar fi făcut-o când a venit la căsuță.

După-amiaza aproape s-a sfârșit în momentul în care ajung la căsuță și nori negri s-au adunat deasupra. Intru în casă doar pentru a-mi lua pe mine geaca impermeabilă și pentru a-l striga pe Beau să iasă afară, ca să-l pot lua cu mine pe plajă, să alerge. Când ajung lângă apă, pot respira din nou și știu că asta îmi va lipsi cel mai mult.

Senzația că sunt urmărită este atât de copleșitoare încât mă întorc și merg cu spatele întors către mare. Simt un ghem de frică atunci când văd o siluetă care stă pe faleză, cu fața spre mine, și bătăile inimii mi se accelerează. Îl strig pe Beau și-mi strâng mâna pe zgarda lui, însă el latră și se smulge de lângă mine, luând-o la fugă prin nisip, în direcția cărării ce duce către omul care stă acolo, în picioare, conturându-se vizibil pe fundalul cerului.

— Beau, vino înapoi!

El continuă să alerge, nedându-mi ascultare, iar eu simt cum am prins rădăcini în loc. Abia când Beau a ajuns la capătul plajei și a început să țopăie sprinten pe cărare, se mișcă și silueta. Bărbatul se apleacă pentru a-l mângâia pe Beau și imediat recunosc și eu mișcările acelea familiare. E Patrick.

Poate că am tot evitat să mă întâlnesc cu el, după ce ne-am văzut ultima oară, însă ușurarea pe care o simt când îl văd este atât de mare că, înainte să-mi dau seama ce fac, încep s-o iau pe urmele lăsate de Beau în nisip, pentru a mă alătura lor.

— Ce faci? spune el.

— Sunt bine.

Ne comportăm ca doi străini, dându-ne târcoale unul altuia, cu precauție.

— Ți-am lăsat niște mesaje.

— Știu.

Le-am ignorat pe toate. La început, le-am ascultat, dar după aceea n-am mai putut îndura să ascult ce i-am făcut și pe celelalte le-

am șters pur și simplu, fără să le mai ascult. În cele din urmă, mi-am închis și telefonul.

— Mi-e dor de tine, Jenna.

I-am considerat de înțeles furia și mi-a fost mai ușor s-o îndur, însă acum este tăcut și pare că mă imploră, iar eu simt cum hotărârea începe să mi se clatine. Încep să merg în direcția căsuței.

— N-ar trebui să fii aici.

Rezist tentației de a mă răsuci ca să văd dacă suntem urmăriți, dar sunt îngrozită la gândul că Ian ne-ar putea vedea împreună.

Simt o picătură de ploaie pe față și-mi ridic gluga. Patrick merge cu pași mari, alături de mine.

— Jenna, vorbește cu mine. Nu mai fugi de mine!

Asta este tot ce am făcut de-a lungul vieții, așa că mi-e imposibil să mă apăr.

Urmează strălucirea unui fulger și ploaia începe să cadă cu atâta putere încât îmi taie respirația. Văzduhul se întunecă atât de brusc încât umbrele noastre dispar și Beau se lipește de pământ, cu urechile pleoștite. Alergăm până la căsuță și trag tare de ușă, chiar în momentul în care tunetul bubuie deasupra noastră. Beau țâșnește printre picioarele noastre și galopează în sus, pe scări. Strig după el, însă nu-mi dă atenție.

— Mă duc eu să văd ce face.

Patrick urcă pe scări și eu trag zăvorul de la ușă, urmându-l imediat. Îl găsesc pe dușumeaua dormitorului meu, cu Beau tremurându-i în brațe.

— Sunt cu toții la fel, spune el cu o jumătate de rânjet, pudeli slabi ca o ață sau mastifi țăntoși și viteji – toți urăsc tunetele și focurile de artificii.

Mă las în genunchi lângă ei și-l mângâi pe Beau pe cap. El geme un pic.

— Ce-i asta? întrebă Patrick.

Cutia mea din lemn se ițește de sub pat.

— Ea mea, spun eu cu asprime, și-i dau un picior, trimițând-o

sub pat.

Patrick cascadează ochii, însă nu spune nimic, ridicându-se în picioare stânjenit și luându-l pe Beau cu el, jos.

— Ar putea fi o idee bună să dăm drumul la radio pentru el, îmi spune.

Vorbește de parcă el ar fi veterinarul și eu clientul său și mă întreb dacă o face din obișnuință sau dacă s-a decis că gata, i-a ajuns. Dar după ce l-a așezat pe Beau pe canapea, acoperindu-l cu o pătură și dând drumul la radio pe Classic FM suficient de tare încât să acopere răpăielile ce răzbat de afară, vorbește din nou, pe un ton mult mai blând de această dată.

— O să am eu grijă de el în locul tău.

Îmi mușc buza.

— Lasă-l aici când pleci, spune. Nu va fi nevoie să mă vezi sau să vorbești cu mine. Doar lasă-l aici și eu voi veni să-l iau, apoi îl voi ține la mine cât timp tu... se oprește. Cât timp tu vei fi plecată.

— Ar putea trece ani de zile, spun eu, vocea frângându-mi-se la sfârșitul frazei.

— Hai să luăm câte o zi pe rând, spune el.

Se apleacă înainte și mă sărută foarte ușor pe frunte.

Îi dau cheia de rezervă din sertarul din bucătărie și el pleacă fără să scoată o vorbă. Mă lupt să-mi rețin lacrimile care n-au niciun drept să-mi izvorască din ochi. E numai vina mea și, oricât de mult m-ar durea, trebuie s-o fac. Însă inima îmi tresare încă o dată atunci când aud un ciocănit în ușă, după numai cinci minute, și-mi imaginez că Patrick s-a întors după ceva.

Smucesc de ușă, ca s-o deschid.

— Vreau să părăsești căsuța, spune Iestyn fără nicio introducere.

— Ce? Mă sprijin cu palma de perete, pentru a-mi păstra echilibrul. De ce?

Nu mă privește în ochi, întinzând mâna în jos pentru a-l apuca pe Beau de urechi și a-l mângâia pe bot.

— Trebuie să pleci până dimineață.

— Dar, Iestyn, nu pot! Știi și tu ce se întâmplă. Condițiile eliberării mele pe cauțiune cer ca eu să rămân la această adresă până la proces.

— Nu e problema mea.

Iestyn se uită în sfârșit la mine și văd că nici lui nu-i face plăcere povestea asta. Are fața încordată, însă i se citește durerea din privire și clatină ușor din cap.

— Uite, Jenna, tot Penfachul știe că ai fost arestată pentru că ai accidentat acel băiețel și toți știu că ai mai rămas aici, în golf, doar pentru că stai cu chirie în casa mea. Din punctul lor de vedere, e ca și cum eu aș fi fost cel care a condus mașina. Nu va trece mult și vor mai urma și altele ca asta – face un gest cu mâna către graffiti-ul de pe ușă, care, în ciuda eforturilor mele de a-l îndepărta, s-a încăpățânat să rămână – sau chiar mai rău. Rahat de câine în cutia de scrisori, artificii, benzină – citești tot timpul despre astfel de lucruri în ziare.

— N-am alt loc în care să mă duc, Iestyn, încerc eu să-l fac să înțeleagă, însă determinarea lui nu se clintește.

— Magazinul din sat nu vrea să-mi mai accepte produsele, spune el, atât de dezgustați se arată de faptul că asigur un acoperiș deasupra capului unei criminale.

Trag repede aer în piept.

— Iar în dimineața asta au refuzat s-o servească pe Glynis. Una e să se ia de mine, însă când încep să se ia de nevastă-mea...

— Mai am nevoie doar de câteva zile, Iestyn, încerc eu să-l conving. Peste două săptămâni trebuie să merg la tribunal pentru proces, iar atunci voi pleca de tot. Te rog, Iestyn, mai lasă-mă să stau până atunci.

Iestyn își înfinge mâinile în buzunare și se uită înspre mare pentru o clipă. Eu aștept, știind că nu mai pot spune nimic ca să-l fac să-și schimbe hotărârea.

— Două săptămâni, spune el, nicio zi în plus. Și dacă ai vreo urmă de minte, o să stai departe de sat în tot acest timp.

Capitolul 41

Rămâneai în atelier toată ziua și dispăreai apoi chiar și seara, dacă nu-ți spuneam eu să nu te duci. Părea să nu-ți pese că eu munceam din greu toată săptămâna și că poate aș fi avut și eu nevoie de prezența ta seara, de cineva care să mă întrebe cum mi-a mers în ziua aia. Erai ca un șoarece, strecurându-te la tine în ascunzătoare ori de câte ori aveai ocazia. Cumva, reușiseși să devii foarte cunoscută ca sculptoriță; nu pentru oalele făcute pe roata de olărit, ci pentru statuetele de douăzeci de centimetri înălțime făcute de mână. Pe mine nu mă atrăgeau în niciun fel, cu fețele alea ale lor deformată și cu membrele disproporționate, însă se părea că există o piață pentru astfel de obiecte, iar tu de-abia dacă apucaai să le faci suficient de repede.

— Am cumpărat un DVD la care să ne uităm în seara asta, am spus eu când tu ai intrat în bucătărie într-o sâmbătă, ca să faci cafea.

— Bine.

Nu m-ai întrebat ce film era, și oricum nici eu nu știam. Urma să ies mai târziu, ca să cumpăr unul.

Tu te-ai rezemat de blatul de deasupra dulapului în timp ce apa fierbea în ibric, ținându-ți degetele mari în buzunarele jeansilor. Aveai părul despletit, dar dat pe după urechi, iar eu am zărit o zgârietură pe o parte a feței tale. Tu ai văzut la ce mă uitam și ți-ai tras repede părul, acoperindu-ți obrazul.

— Vrei și tu cafea? ai spus.

— Te rog.

Ai turnat apă în două căni, însă ai adăugat cafea numai într-una dintre ele.

— Tu nu bei?

— Nu mă simt prea bine.

Ai tăiat o lămâie în bucăți și ai lăsat să cadă o felie în cana ta.

— Nu mă simt bine de vreo câteva zile.

— Dragă, ar fi trebuit să-mi spui. Hai, stai jos.

Ți-am tras un scaun, însă tu ai clătinat din cap.

— Sunt bine, mă simt doar un pic cam amețită. Mâine va fi totul în regulă, sunt sigură.

Te-am luat în brațe și mi-am lipit obrazul de al tău.

— Sărăcuța. O să am eu grijă de tine.

M-ai luat și tu în brațe și eu am început să te legăn ușor, până când te-ai retras. Uram când te dezlipeai de mine. Mă simțeam ca și cum eram respins, când tot ce încercam era să te fac să te simți bine. Am simțit cum mi se încordează maxilarul și am văzut imediat cum îți apare acea stare de veghe în priviri. Mă bucuram s-o văd – îmi arăta că încă îți mai pasă de ce cred eu, de ce făcusem – dar, în același timp, mă și enerva.

Mi-am ridicat brațul deasupra capului tău și am auzit cum tragi repede aer în piept în timp ce tresăreai, închizând ochii strâns. Am încetinit mișcarea mâinii în timp ce am trecut-o peste fruntea ta și ți-am luat cu blândețe ceva din păr.

— O gănganie, am spus eu, deschizându-mi pumnul. Se presupune că aduce noroc, nu-i așa?

Starea ta nu s-a îmbunătățit nici în ziua următoare, așa că am insistat să rămâi în pat. Ți-am adus biscuiți sărați ca să te ajute la digestie și ți-am citit până când mi-ai spus că te doare capul. Am vrut să chem un doctor, dar tu mi-ai dat asigurări că te vei duce la clinică imediat ce se va deschide, luni dimineață. Te-am mângâiat pe păr și te-am urmărit până ce pleoapele au început să-ți tremure, semn că adormiseși, și m-am întrebat ce anume visai.

Luni dimineață te-am lăsat în pat și ți-am pus un bilet pe pernă, amintindu-ți să mergi la doctor. Te-am sunat de la serviciu, însă n-am primit niciun răspuns și, deși am început să sun din jumătate-n jumătate de oră, tu n-ai răspuns la telefon, iar mobilul ți-era închis. Am început să nu-mi mai găsesc locul de îngrijorare, iar la prânz m-am hotărât să vin acasă, ca să văd cum te simți.

Aveai mașina în fața casei și, când am băgat cheia în broască, mi-am dat seama că lanțul de la ușă din interior încă bloca ușa. Te-am găsit stând pe canapea, ținându-ți capul în mâini.

— Ești bine? Mi-am ieșit din minți la serviciu!

Tu ți-ai ridicat privirea, dar n-ai spus nimic.

— Jennifer! Te-am sunat toată dimineața – de ce n-ai răspuns la telefon?

— Am ieșit din casă, ai spus tu, după care... te-ai oprit și n-ai mai spus nimic.

Furia a început să fiarbă în mine.

— Nu ți-a trecut prin cap că mi-aș putea face griji pentru tine?

Te-am apucat de partea din față a bluzei și te-am săltat în picioare. Ai țipat, iar sunetul acesta m-a făcut să-mi pierd orice control. Te-am împins cu spatele prin cameră și te-am lovit de perete, apăsându-ți gâtul cu degetele. Îți simțeam pulsul bătând cu repeziciune, puternic, în același ritm cu al meu.

— Te rog, nu! ai țipat.

Încet, cu blândețe, mi-am îngropat degetele în gâtul tău, privindu-mi mâna cum apăsa din ce în ce mai tare, de parcă i-ar fi aparținut altcuiva. Ai scos un gălgâit înecat.

— Sunt însărcinată.

Ți-am dat drumul.

— Nu poți fi.

— Sunt.

— Dar iei pastile.

Ai început să plângi și te-ai prăbușit la pământ, înconjurându-ți genunchii cu brațele. Am rămas deasupra ta, încercând să găsesc un înțeles la ceea ce tocmai auzisem. Erai gravidă.

— Probabil că s-a întâmplat atunci când am fost bolnavă, ai spus tu.

M-am ghemuit la pământ și te-am cuprins în brațe. M-am gândit la tatăl meu; la cât de rece și de inabordabil fusese toată viața, și m-am gândit că eu nu mă voi comporta niciodată la fel cu copilul meu.

Speram că va fi băiat. Mă va admira – va vrea să fie ca mine. Nu mi-am putut opri zâmbetul care mi se așternea pe față.

Ți-ai desfăcut brațele din jurul genunchilor și te-ai uitat la mine. Tremurai, iar eu te-am mângâiat pe obraz.

– Vom avea un copil!

Aveai ochii încă strălucitori, însă tensiunea începuse să dispară încet din ei.

– Nu ești supărat?

– De ce-aș fi supărat?

Eu mă simțeam beat de fericire. Asta urma să schimbe totul. Mi te-am imaginat plinuță și cu abdomenul umflat, cu bebelușul înăuntru, bazându-te pe mine să am grijă de tine, fiindu-mi recunoscătoare atunci când urma să-ți masez picioarele ori să-ți aduc ceaiul. Când copilul avea să se nască, tu urma să renunți la serviciu, iar eu aveam să muncesc pentru amândoi. În imaginația mea, am văzut cum arăta tot viitorul nostru.

– E un copil miraculos, ți-am spus eu.

Te-am strâns de umeri și tu te-ai încordat.

– Știu că lucrurile nu au fost chiar perfecte între noi în ultima vreme, am spus eu, dar de-acum încolo va fi diferit. Voi avea grijă de tine.

Tu m-ai privit drept în ochi și am simțit cum mă cuprinde un val de vină.

– Totul va fi în regulă de acum înainte, am spus eu. Te iubesc atât de mult, Jennifer.

Lacrimi noi ți-au țâșnit dintre pleoape.

– Și eu te iubesc.

Voiam să-ți spun că-mi pare rău – că regret tot ce-ți făcusem, pentru fiecare dată când îți făcusem rău – dar cuvintele mi-au rămas nerostite în gât.

– Să nu mai spui la nimeni, am zis eu în schimb.

– Să spun ce?

– Despre certurile noastre. Promite-mi că n-o să vorbești cu

nimeni.

Simțeam cum te încordezi sub apăsarea degetelor mele în timp ce te țineam de umeri și ai făcut ochii mari și speriați.

— Niciodată, ai spus tu, cu o voce nu cu mult mai puternică decât o șoaptă. N-am să suflu o vorbă.

Am zâmbit.

— Acum nu mai plânge – nu trebuie să stresezi bebelușul. M-am ridicat în picioare și te-am ținut de mână, ca să te ajut să te ridici și tu. Ți-e rău?

Ai încuviințat din cap.

— Întinde-te pe canapea. Îți aduc o pătură.

Te-ai împotrivit, dar eu te-am condus la canapea și te-am ajutat să te întinzi. Îmi purtai copilul în pânțele și aveam intenția să am eu grijă de amândoi.

Te-ai arătat îngrijorată de prima ecografie.

— Dacă e ceva în neregulă?

— De ce-ar fi ceva în neregulă? am spus eu.

Mi-am luat zi liberă de la serviciu și te-am dus cu mașina la spital.

— Deja își poate strânge degetele. Nu-i așa că-i extraordinar? ai spus, citind dintr-una din multele cărți despre copii.

Deveniseși obsedată de sarcină, cumpărând întruna reviste și scotocind internetul pentru sfaturi despre naștere și despre alăptarea la sân. Indiferent ce-aș fi spus eu, conversația se muta automat la nume de copii sau la liste de lucruri pe care ar fi trebuit să le cumpărăm.

— Extraordinar, am spus și eu.

Mai auzisem despre asta și înainte. Sarcina nu se desfășura așa cum îmi imaginasem eu. Tu păreai foarte hotărâtă să-ți vezi în continuare de munca ta ca și până atunci și, deși acceptai să-ți aduc ceaiul sau să-ți masez picioarele, nu te arătai prea recunoscătoare pentru toate acestea. Acordai mai multă atenție copilului nostru

nenăscut încă – un copil care habar n-avea că se vorbește despre el – decât soțului tău, care se afla chiar în fața ta. Îmi imaginam cum vei sta tu aplecată deasupra nou-născutului, ignorând rolul meu în crearea lui, și mi-am adus brusc aminte de felul în care te jucai cu pisoiiul timp de ore întregi.

M-ai apucat de mână atunci când asistenta de la ecografie te-a uns cu gel pe burtică și m-ai ținut strâns de ea până când ai auzit bătaile înfundate ale inimii și ai văzut o mică licărire pe ecran.

– Iată capul, a spus asistenta, și ar trebui să reușiți să distingeți și mânuțele – uite, vă face cu mâna!

Tu ai râs.

– El? am întrebat eu, plin de speranță.

Asistenta și-a ridicat privirea.

– E un fel de-a spune. N-o să reușim să distingem sexul copilului timp de multe săptămâni de-acum înainte. Dar totul indică faptul că e sănătos și că are dimensiunea potrivită pentru această dată.

A printat o imagine și ți-a dat-o ție în mână.

– Felicitări.

După o jumătate de oră aveam programare la moașă, așa că ne-am așezat în sala de așteptare alături de încă vreo șase cupluri. În partea cealaltă a încăperii se afla o femeie cu un abdomen grotesc de umflat, care o forța să șadă cu picioarele larg desfăcute. Mi-am mutat privirea de la ea și m-am simțit tare ușurat atunci când am fost chemați înăuntru.

Moașa a luat dosarul albastru de la tine și a început să studieze hârtiile dinăuntru, verificând detaliile de acolo și scriind informații despre dietă și sfaturi despre sănătatea din timpul sarcinii.

– Deja e o expertă, am spus eu. A citit atât de multe cărți încât nu mai poate exista nimic pe care ea să nu-l știe deja.

Moașa m-a studiat cu o privire curioasă.

– Dar dumneavoastră, domnule Petersen? Sunteți expert și

dumneavoastră?

— Eu n-am nevoie să fiu, am spus, privind-o fix în ochi. Nu eu sunt cel care poartă copilul.

Ea nu mi-a răspuns.

— O să-ți verific tensiunea, Jenna. Suflecă-ți mâneca și lasă-ți brațul pe biroul meu.

Tu ai ezitat și mie mi-a luat o secundă până să înțeleg de ce. Mi s-a încheștat maxilarul, însă m-am lăsat pe spate în scaun, privind întreaga procedură cu o indiferență autoimpusă.

Vânătaia de pe antebrățul tău devenise de un verde marmorat. Se diminuase semnificativ în ultimele câteva zile, dar se încăpățâna să rămână, așa cum se întâmplă întotdeauna cu ele. Deși știam că era imposibil, câteodată aveam impresia că făceai în așa fel încât să persiste, pentru a-mi aminti astfel ce s-a întâmplat; ca să mă faci să mă simt vinovat.

Moașa n-a spus nimic, iar eu m-am relaxat un pic. Ți-a măsurat tensiunea, care era un pic cam mare, și a notat rezultatele. După care s-a întors spre mine.

— Dacă vrei să ieșiți un pic în sala de așteptare, mi-ar plăcea să am o mică discuție doar cu Jenna.

— Nu va fi nevoie, am spus eu. Nu ținem nimic secret unul față de celălalt.

— Este o practică standard, a spus moașa scurt.

M-am uitat la ea, însă ea n-a dat înapoi, așa că m-am ridicat în picioare.

— Bine.

Am amânat cât am putut ieșirea din cameră, după care m-am dus și m-am așezat lângă automatul de cafea, de unde să pot supraveghea ușa de la camera moașei.

Am început să studiez celelalte cupluri: nu era niciun bărbat singur – nimeni nu mai fusese tratat în felul ăsta.

Am străbătut cu pași mari distanța până la sala de consultații și am deschis direct, fără să mai bat în ușă. Țineai ceva în mână, ceva

ce ai strecurat repede între foile pe care erau scrise sfaturile cu privire la sarcină. O carte de vizită dreptunghiulară, de culoare albastră, cu un fel de logo pe mijloc, în partea de sus.

— Trebuie să mutăm mașina, Jennifer, am spus eu. Nu avem voie să stăm decât o oră.

— Ah, bine. Scuze.

Ultimul cuvânt îi fusese adresat moașei, care ți-a zâmbit, dar care pe mine m-a ignorat complet. S-a aplecat în față și și-a așezat mâna pe brațul tău.

— Numerele noastre sunt trecute pe foile cu analizele tale, așa că dacă te îngrijorează ceva – indiferent ce – doar întreabă.

Am mers acasă în tăcere. Tu țineai imaginea de la ecograf în poală și, din când în când, te vedeam așezându-ți mâna pe burtă, de parcă încercai să asociezi ce simțeai înăuntru cu ce țineai în mână.

— Despre ce-a vrut să discute moașa cu tine? am spus eu când am ajuns acasă.

— Doar despre istoricul meu medical, ai spus tu, însă ai făcut-o prea repede, prea exersat.

Știam că minți. Mai târziu, în aceeași zi, în timp ce tu dormeai, ți-am scotocit printre hârtii, căutând acea carte de vizită cu logoul rotund, însă n-am mai găsit-o acolo.

Te priveam cum te schimbi, pe măsură ce-ți creștea burta. Credeam că nevoia ta de mine va tot crește, dar, în schimb, tu deveneai din ce în ce mai independentă, mai încăpățânată. Începeam să te pierd în defavoarea acestui bebeluș și nu mai știam cum să te recapăt.

Vara aceea a fost foarte călduroasă, iar tu păraai că găsești o plăcere deosebită în foitul de colo-colo prin casă, cu fusta răsucită până sub burtă; iar deasupra cu un tricou minuscul, care să nu ți-o acopere. Buricul îți stătea bombat mult în afară, iar eu nu puteam suporta să mă uit la el; nu puteam înțelege de ce erai atât de fericită să te fâțâi așa pe-acolo, ba chiar să răspunzi îmbrăcată așa și la ușă.

N-ai mai lucrat, deși mai aveai săptămâni bune până să naști, așa că am concediat femeia care făcea curățenie în casă. N-avea niciun rost să plătesc pe cineva să deretice prin casă, când tu erai tot timpul acolo și nu făceai nimic altceva.

Te-am lăsat călcând rufe într-o zi și, când m-am întors acasă, tu terminaseși tot de călcat, iar casa era lună. Păreai a fi epuizată și m-am simțit mișcat de ambiția ta. M-am hotărât că meriți o baie; să fii și tu răsfățată un pic. M-am întrebat dacă vrei să comandăm ceva de mâncare, sau poate puteam pregăti eu ceva. Am dus cămășile sus și am dat drumul la robinete, înainte să te strig.

Îmi atârnam cămășile în șifonier, când am observat ceva.

— Ce-i asta?

Tu te-ai arătat imediat foarte stânjenită.

— O arsură. Îmi pare foarte rău. A sunat telefonul și am uitat de cămașă. Dar e în partea de jos și nu cred că se va vedea dacă o bagi în pantaloni.

Arătai foarte supărată din această cauză, dar chiar nu avea importanță. Era doar o cămașă. Am lăsat-o jos și am făcut un pas înainte să te iau în brațe, însă tu ai tresărit și ți-ai așezat mâinile protector, în jurul burții, cu fața răsucită într-o parte și cu chipul parcă anticipând ceva ce nu intenționez să fac.

Însă am făcut-o. Și singura care trebuie condamnată pentru asta ești tu.

Capitolul 42

Lui Ray îi sună mobilul chiar în timp ce manevra mașina în ultimul loc de parcare rămas liber în curte. Apăsă „preluare apel” pe hands-free și răsuci capul pentru a putea vedea cât de mult mai putea da cu spatele.

Comandantul Olivia Rippon trecu direct la subiect.

— Vreau să faci o prezentare a Operațiunii Șoimul după-amiază.

Mondeo-ul lui Ray lovi ușor Volvo-ul de culoare albastră din spatele lui.

— Rahat.

— Nu asta e reacția la care mă așteptam.

Se simțea un ușor amuzament în glasul șefei, unul pe care Ray nu-l mai auzise înainte. Se întrebă ce anume o adusese în starea asta.

— Scuze, doamnă.

Ray coborî din mașină, lăsându-și cheile în contact, în caz că proprietarul aceluia Volvo avea nevoie să iasă de acolo. Aruncă o privire la bara din față a mașinii, însă nu se vedea niciun semn vizibil.

— Ce spuneți?

— Prezentarea Operațiunii Șoimul era programată pentru luni, spuse Olivia, cu o răbdare ce nu o caracteriza, însă vreau să o ții acum. Poate că ai văzut deja la știrile din această dimineață că celelalte forțe guvernamentale au fost criticate pentru aparenta lor lipsă de reacție în privința traficului de droguri.

Aha, se gândi Ray. Asta explica dispoziția ei veselă.

— Așa că e timpul ca noi să lansăm „un atac nemilos asupra traficantilor de droguri”. Televiziunile naționale ne-au asigurat de sprijinul lor – vreau ca tu să aduni datele relevante cu câteva zile mai devreme.

Lui Ray îi îngheță sângele în vine.

— N-o pot face astăzi, spuse el.

Urmă o pauză.

Ray o așteptă pe șefă să vorbească, însă tăcerea se prelungi nefiresc de mult, până când îl determină să o completeze el cu ceva.

— Astăzi am o ședință la școala fiului meu, la prânz.

Se zvonea că Olivia conducea de la telefon ședințele cu părinții de la școala la care mergeau copiii ei, un fel de conferință telefonică, așa că Ray știa că nu prea avea cum s-o înduplece.

— Ray, spuse ea, orice urmă din umorul ei acum dispăruse, după cum știi, sunt foarte tolerantă cu cei care au rude de care trebuie să se îngrijească și eu am fost cea care a sugerat introducerea în cadrul forțelor polițienești a orelor de lucru speciale pentru cei care au copii. Dar, numai dacă nu cumva mă înșel foarte tare, ai și tu o *soție*, nu-i așa?

— Am.

— Și va merge și ea la această ședință?

— Va merge.

— Atunci, dacă pot să întreb, care-i problema?

Ray se sprijini de peretele de lângă ușa din spate și se uită în sus, la cer, căutând o idee care să-l inspire, dar tot ce găsi acolo fură câțiva nori negri și grei.

— Fiul meu este agresat de către cineva, doamnă. Foarte rău, cred eu. Acum e prima ocazie când putem discuta cu cei de la școală de când au recunoscut și ei că au o problemă, iar soția mea vrea să fiu și eu prezent acolo.

Ray se blestemă pentru că dăduse vina pe Mags.

— Vreau să fiu și eu acolo, spuse. Trebuie să fiu acolo.

Tonul Oliviei se mai înmuie un pic.

— Îmi pare rău să aud asta, Ray. Copiii sunt un motiv serios de îngrijorare. Dacă e nevoie să mergi la această ședință, atunci normal că poți să te duci. Dar ședința noastră se va desfășura așa cum am plănuțit, în această dimineață, cu acoperirea națională de care avem nevoie, pentru a putea transforma această divizie într-una de viitor,

care arată toleranță zero față de astfel de infracțiuni. Iar dacă tu nu poți fi prezent, ca s-o conduci, atunci va trebui să găsec pe altcineva. Discutăm peste o oră.

— Apropo de alegerea lui Hobson, murmură Ray, în timp ce-și băga telefonul la loc în buzunar.

Era o alegere simplă, prin urmare: pe de o parte, perspectiva unei avansări; de cealaltă parte, familia. Ajuns sus, în biroul lui, închise ușa și se așeză pe scaun, unindu-și vârfurile degetelor și apăsându-le unele de cealalte. Operațiunea de astăzi era o chestiune foarte importantă, iar el era sigur de faptul că acum era supus unui test. Avea el toate calitățile necesare pentru a avansa și mai mult în cadrul poliției? Nu mai era nici el sigur de asta – nu mai știa sigur nici dacă asta era ceea ce-și dorea. Se gândi la noua mașină de care vor avea nevoie cam într-un an, la vacanțele peste hotare despre care copiii vor începe să pomenească peste nu prea mult timp, la casa mai spațioasă pe care o merita și Mags. Avea doi copii extraordinari, care, spera el, vor merge la universitate, și de unde să facă rost de bani pentru asta, dacă Ray nu continua să urce pe treptele ierarhice? Nimic nu era posibil fără câteva sacrificii.

Trăgând adânc aer în piept, Ray ridică telefonul pentru a suna acasă.

Lansarea Operațiunii Șoimul fu un adevărat triumf. În sala de conferințe a cartierului general, membrii agențiilor de presă au fost invitați la o ședință de informare de o jumătate de oră, în timpul căreia șefa l-a prezentat pe Ray ca fiind „unul din cei mai buni inspectori din poliție”. Ray simțise un val de adrenalină în timp ce răspundea la întrebările despre amploarea problemei drogurilor în Bristol, despre atitudinea forțelor de poliție cu privire la această operațiune și despre propria lui determinare când venea vorba de siguranța comunității prin eliminarea traficului de droguri de pe străzi. Când reporterul de la ITN i-a cerut o concluzie, Ray a privit direct în aparatul de filmat și n-a stat prea mult pe gânduri:

— Există oameni care se ocupă de traficul de droguri fără nicio teamă de consecințele faptelor lor și care consideră că poliția este neputincioasă și nu-i poate opri. Însă avem forța de a-i opri, avem determinarea necesară și nu vom înceta până când nu-i vom elimina complet de pe străzi.

Urmă un ropot de aplauze, iar Ray îi aruncă o privire șefei, care încuviință din cap abia vizibil. Mandatele de arestare fuseseră puse în aplicare ceva mai devreme și fuseseră efectuate paisprezece arestări, la șase adrese. Perchezițiile caselor urmau să dureze multe ore, iar el se întreba cum avea să se descurce Kate ca ofițer responsabil cu inventarierea probelor.

De îndată ce avu ocazia, o sună.

— Ce sincronizare perfectă, spuse ea. Ești la secție?

— Sunt la birou. De ce?

— Hai să ne întâlnim în zece minute, la cantină. Am ceva să-ți arăt.

Ajunse acolo în cinci minute, așteptând-o nerăbdător pe Kate, care intră cu viteză pe ușă, cu un rânjel larg pe față.

— Vrei cafea? zise Ray.

— N-am timp, trebuie să mă întorc. Dar uită-te la asta.

Îi întinse o pungă din plastic transparent. Înăuntru se afla o carte de vizită albastru-deschis.

— E la fel cu cea pe care o avea Jenna Gray în portofel, spuse Ray. De unde ai luat-o?

— Era într-una din casele pe care am percheziționat-o astăzi. Totuși, nu e chiar la fel. Netezi plasticul, în așa fel încât Ray să poată citi ce scria pe cartea de vizită. Aceași carte de vizită, același logo, o adresă diferită.

— Interesant. În a cui casă se afla?

— În casa unei femei pe nume Domenica Letts. Nu a vrut să vorbească până nu-i vine și avocatul. Kate aruncă o privire la ceas. Rahat, trebuie să plec. Îi aruncă punga lui Ray. Poți s-o păstrezi — am o copie.

Rânji din nou și dispăru, lăsându-l pe Ray să studieze cartea de vizită. Nu era nimic deosebit în legătură cu adresa – era o stradă dintr-un cartier rezidențial, la fel ca și Grantham Street – însă Ray credea că ar trebui să reușească să deducă mai multe din acel logo. Cele două cifre opt erau rupte în partea de jos și erau inserate unul în celălalt, precum păpușile rusești.

Ray scutură din cap. Trebuia să se întoarcă și să vorbească cu cei de la arestul poliției înainte să plece acasă și să se asigure din nou că totul era pregătit pentru procesul lui Gray de mâine. Îndoi punga și o îndesă în buzunar.

Se făcuse deja zece seara când Ray urcă în mașină pentru a pleca acasă și, pentru prima dată de dimineață, începu să regreta decizia de a pune serviciul înaintea familiei. Tot drumul spre casă puse în balanță cele două variante, iar când ajunse acasă reușise să se convingă singur că luase decizia corectă. *Singura* decizie, de fapt. Până când introduse cheia în ușă și o auzi pe Mags plângând.

— Of, Doamne, Mags, ce s-a întâmplat? Lăsa servieta să cadă în hol și se repezi să se ghemuiască în fața canapelei, ridicându-i părul pentru a-i putea vedea chipul. E totul în regulă cu Tom?

— Nu, nu este! Îi dădu mâna la o parte.

— Ce-au spus cei de la școală?

— A început de mai bine de un an, cred ei, deși directoarea a spus că nu au putut face nimic până nu au avut dovezi.

— Pe care acum le au?

Mags scoase un răs aspru.

— Oho, le au, mai mult ca sigur. Se pare că este peste tot pe internet. Provocări să furi din magazine, agresiuni pe stradă filmate cu camera sau cu telefonul, tot ce vrei. Totul filmat și postat pe YouTube, ca să le vadă lumea.

Ray simți cum îl apasă ceva în piept. Gândul la cele prin care trecuse Tom îl făcea pe Ray să se simtă rău fizic.

— Doarme? arătă Ray cu capul înspre dormitoare.

— Așa îmi închipui. Probabil că e epuizat. O oră și jumătate am tot țipat la el.

— Ai țipat la el? Ray se ridică în picioare. Isuse, Mags, nu crezi că a trecut prin destule? Se îndreptă spre scări, când Mags îl trase înapoi.

— Tu n-ai nici cea mai vagă idee, așa-i? apuse ea.

Ray se uită la ea lipsit de expresie.

— Ai fost atât de absorbit de rezolvarea problemelor tale de la muncă încât ai ignorat complet ce se întâmplă în interiorul propriei tale familii. Nu Tom este cel agresat, Ray. El îi agrează pe alții.

Ray simți ceva ca o lovitură de pumn în față.

— Cineva îl obligă să facă toate astea...

Mags îl întrerupse, cu mai multă blândețe.

— Nimeni nu-l obligă să facă nimic. Oftă și se lăsă la loc pe canapea. Se pare că Tom este liderul unei grupări mici, dar influente. Este compusă din șase membri – inclusiv Philip Martin și Connor Axtell.

— Mda, e clar, spuse Ray ursuz, recunoscând numele.

— Singura certitudine este că Tom e capul răutăților. El a fost cu ideea să chiulească de la școală în grup; el a fost cu ideea să stea și să-i aștepte pe copiii care ies de la centrul de Educație Specială...

Ray simți cum îl ia cu ameteală.

— Și lucrurile de sub patul lui? întrebă el.

— Furate la comandă, se pare. Și niciunul nu este furat de Tom – se pare că lui nu-i place să-și murdărească mâinile.

Ray nu mai auzise niciodată o asemenea amărăciune în vocea lui Mags.

— Și-acum ce facem?

Când ceva nu mergea cum trebuie la lucru, măcar avea niște reguli care trebuiau urmate. Protocoale, legi, manuale. O echipă de oameni în jurul său. Ray se simțea complet deabusolat acum.

— O rezolvăm noi, spuse Mags simplu. Le cerem scuze oamenilor cărora Tom le-a făcut rău, înapoiem lucrurile furate și –

cel mai important – aflăm de ce face toate aceste lucruri.

Ray rămase tăcut o clipă. Aproape că nu se putea decide el însuși s-o spună, însă odată ce gândul îi veni în minte, nu-l mai putea ține doar pentru el însuși.

– E din vina mea? spuse el. E din cauză că n-am fost alături de el?

Mags îl luă de mână.

– Nu – o să înnebunești dacă gândești așa. Este și vina mea, în aceeași măsură – nici eu nu m-am așteptat la așa ceva.

– Ar fi trebuit totuși să petrec mai mult timp acasă.

Mags nu-l contrazise.

– Îmi pare foarte rău, Mags. N-o să fie mereu așa, îți promit. Vreau doar să ajung comisar, și...

– Dar tu adori munca ta de inspector.

– Da, dar...

– Așa că de ce să fii promovată și s-o lași în urmă?

Ray se simți blocat pe moment.

– Ei bine, pentru noi. Ca să putem avea o casă mai mare și ca să nu mai fie nevoie să te întorci la muncă.

– Dar vreau să mă întorc la muncă! Mags se întoarse cu fața spre el, exasperată. Copiii sunt toată ziua la școală, tu ești la serviciu... Vreau să fac și eu ceva pentru *mine*. Să-mi fac planuri pentru o nouă carieră este ceva la care m-aș putea concentra din nou, după ani de zile.

Se uită la Ray și expresia de pe față i se îmblânzi.

– Of, prostănacule.

– Îmi pare rău, spuse Ray din nou.

Mags se aplecă și-l sărută pe frunte.

– Lasă-l pe Tom în pace în noaptea asta. Nu-l las mâine să meargă la școală și vom vorbi cu el de dimineață. Deocamdată, hai să vorbim despre noi.

Când se trezi, Ray o văzu pe Mags așezând cu grijă o cană de ceai

pe marginea patului.

— M-am gândit că vei vrea să te trezești devreme, spuse ea. Astăzi se pronunță sentința în cazul lui Gray, nu?

— Da, dar se poate duce și Kate. Ray se ridică din pat. Eu voi rămâne acasă și vom vorbi amândoi cu Tom.

— Și să ratezi momentul tău de glorie? E-n regulă, sincer. Du-te. Eu și cu Tom ne vom face de lucru prin jurul casei, așa cum obișnuiam să facem când era mic. Am impresia că nu are nevoie să-i facă cineva morală, mai degrabă are nevoie să fie ascultat.

Ray se gândi la cât de înțeleaptă era ea.

— O să fii o profesoară genială, Mags. O luă de mână. Nu te merit.

Mags zâmbi.

— Poate că nu, dar ești legat de mine, mă tem.

Îl strânse de mână și plecă jos, lăsându-l pe Ray să-și bea ceaiul. El se întrebă de cât timp începuse să pună serviciul înaintea familiei și se rușină când își dădu seama că nici nu-și mai aducea aminte vre-o ocazie în care nu făcuse acest lucru. Trebuia să schimbe această situație. Trebuia să înceapă să-i pună pe Mags și pe copii pe primul loc. Cum putuse să fie atât de orb la nevoile ei, la faptul că ea chiar își *dorea* să se întoarcă la muncă? Evident, el nu era singurul care considera că viața asta era uneori cam anostă. Mags lăsase să se înțeleagă acest lucru începând să-și dorească o altă carieră. Iar el ce făcuse? se gândi la Kate și simți cum i se aprinde fața.

Făcu duș și se îmbrăcă, după care coborî scările, ca să-și caute sacoul de la costum.

— E aici, strigă Mags, ieșind din sufragerie și ținând sacoul în mână. Atinse cu mâna punga de plastic care împungea materialul buzunarului.

— Ce-i asta?

Ray o scoase afară și i-o dădu.

— E ceva ce ar putea sau nu să fie legat de cazul lui Gray. Încerc să-mi dau seama ce ar putea reprezenta logoul de pe ea.

Mags ridică punga și se uită la cartea de vizită.

— E o persoană, nu-i așa? spuse ea, fără să ezite. Înconjurând cu brațele o altă persoană.

Lui Ray îi căzu fața. Se uită și el la cartea de vizită și văzu în aceeași clipă ceea ce Mags tocmai descriesese. Ceea ce lui i se păruse un opt incomplet și disproporționat reprezenta de fapt un cap și umerii; brațele înconjurau o siluetă mai mică, una care semăna cu contururile primei siluete.

— Firește! spuse el.

Se gândi la casa de pe Grantham Street, cu multele sale încuietori, cu plasele de la geamuri care împiedicau pe oricine să privească înăuntru. Se gândi la Jenna Gray și la permanenta teamă din ochii ei și, încet, încet, o imagine începu să i se formeze în minte.

Se auzi un zgomot dinspre scări și, câteva secunde mai târziu, apărură și Tom, părând destul de neliniștit. Ray se uită la el. Timp de luni întregi își privise fiul ca pe o victimă, însă se dovedise că lucrurile nu stăteau deloc așa.

— Am înțeles totul greșit, spuse el cu voce tare.

— Ce-ai înțeles greșit? spuse Mags, însă Ray deja dispăruse.

Capitolul 43

Intrarea în Tribunalul din Bristol este ascunsă pe o stradă îngustă; denumită în mod potrivit Small Street⁹.

— Trebuie să te las aici, drăguță, îmi spune șoferul taxiului.

Dacă mă recunoaște din articolele din ziare, nu o arată.

— Se-ntâmplă ceva azi în fața Tribunalului – nu pot trece cu taxiul mai departe de acest punct.

Oprește la colțul străzii, unde bărbați în costume elegante și plini de ei se scurg afară din All Bar One, după un *prânz lichid*. Unul dintre ei îmi face avansuri:

— Nu vrei să bei ceva, iubita?

Privesc în altă parte.

— Vacă frigidă, murmură el și prietenii lui se zguduie de răs.

Trag adânc aer în piept, luptându-mă să țin panica sub control în timp ce examinez străzile cu atenție, în căutarea lui Ian. O fi și el pe aici? Oare mă privește chiar în acest moment?

Clădirile înalte de pe ambele părți ale străzii se apleacă una spre cealaltă, creând astfel o alee îngustă și întunecată, care stârnește ecouri și care mă face să tremur. Nu apuc să fac mai mult de câțiva pași și observ despre ce anume vorbea șoferul de taxi. O parte a drumului a fost îngrădită cu bariere, în spatele cărora s-a strâns un grup de vreo treizeci de protestatari. Câțiva au pancarte pe care și le sprijină pe umeri, iar un cearșaf enorm este atârnat deasupra barierei din fața protestatarilor. Cuvântul UCIGAȘĂ! E scris cu vopsea roșie și din fiecare literă se scurge vopsea până jos pe pavaj. Doi polițiști în geți fluorescente stau în fața grupului, părând complet detașați de strigătele care se tot repetă și pe care le pot auzi tocmai din celălalt capăt al lui Small Street.

— Dreptate pentru Jacob! Dreptate pentru Jacob!

⁹ Strada Mică (*N.t.*).

Mă îndrept încet spre clădire, dorindu-mi să mă fi gândit dinainte la o eșarfă ori la o pereche de ochelari de soare. Observ cu coada ochiului un bărbat ce stă pe partea cealaltă a străzii. Stă rezemat de un perete, însă când mă vede se îndreaptă și scoate un telefon din buzunar. Grăbesc pasul, vrând să ajung în interiorul Tribunalului cât mai repede, însă bărbatul ține pasul cu mine, pe partea cealaltă a străzii. Efectuează un apel, care durează câteva secunde. Buzunarele jachetei de culoare bej sunt pline cu ceea ce-mi dau seama că sunt obiectivele unei camere de filmat, iar pe umăr îi atârână o geantă neagră. Aleargă mai repede, deschizând geanta și scoțând din ea un aparat foto; potrivește obiectivul cu o mișcare fluidă, exersată de-a lungul unor ani lungi de practică; îmi face o poză.

O să-i ignor, îmi spun eu, trăgând aer în piept greoi, cu întreruperi. O să intru pur și simplu în clădire, ca și cum ei nici nu s-ar afla acolo. Nu-mi pot face rău – poliția se află aici pentru a-i ține în spatele acelor bariere – așa că mă voi comporta ca și cum ei nici n-ar fi acolo.

Dar, în timp ce cotesc spre intrarea în clădirea Tribunalului, o văd pe femeia cu părul prins în coadă care m-a acostat când am ieșit de la Judecătoria, cu câteva săptămâni în urmă.

– Câteva cuvinte, rapid, pentru *Post*, Jenna? E vreo șansă să ne dezvălui nouă povestea ta?

Mă răsucesc și rămân nemișcată când îmi dau seama că acum mă aflu cu fața către protestatari. Strigătele liniștite se transformă rapid în răcnete pline de furie și-n huiduieli și pare că tot grupul se îndreaptă spre mine. O barieră se prăbușește în față și se izbește de piatra cubică, sunetul reverberându-se de clădirile înalte, pocnind ca o armă de foc. Polițiștii se mișcă alene, cu brațele larg desfăcute, împingând protestatarii în spatele liniei. Câțiva încă mai strigă, însă cei mai mulți râd, sporovăind între ei de parcă ar fi ieșit la cumpărături. O zi plăcută la aer curat.

În timp ce grupul se retrage și polițiștii așază barierele la loc,

pentru a încadra fâșia rezervată pentru protest, o femeie rămâne chiar în fața mea. E mai tânără decât mine – douăzeci și ceva de ani – și, spre deosebire de ceilalți protestatari, nu ține niciun banner sau o pancartă, ci doar strânge ceva într-o mână. Are o rochie cafenie, puțin cam scurtă, pe sub care poartă ciorapi negri, în totală necongruență cu perechea de teniși albi, iar haina îi flutură descheiată, în ciuda frigului.

— A fost un băiețel bun, spune ea încet.

Dintr-odată, pot vedea trăsăturile lui Jacob la ea. Ochii albastru-deschis, privind un pic în sus; fața în formă de inimă care se termină printr-o bărbie ascuțită.

Protestatarii amuțesc. Toată lumea se uită la noi.

— De-abia dacă a plâns din când în când; chiar și când era bolnav, venea și se lipea de mine, uitându-se de jos în sus la mine și așteptând să se facă bine.

Vorbește o engleză perfectă, dar cu un accent pe care nu-l pot identifica. Probabil de undeva din estul Europei. Are o voce măsurată, de parcă ar recita ceva ce a învățat pe dinafară și, deși are tot dreptul să se afle aici, am impresia că și ea e la fel de îngrozită de această întâlnire ca și mine. Poate chiar mai îngrozită.

— Eram foarte tânără când l-am născut. Eu însămi, un copil. Tatăl lui nu și-a dorit ca eu să păstrez copilul, însă nu m-am îndurat să fac avort. Deja îl iubeam prea mult. Vorbește calm, fără vreo urmă de emoție. Jacob a fost tot ce-am avut.

Ochii mi se umplu de lacrimi și mă urăsc pentru această reacție, când ochii mamei lui Jacob sunt uscați. Îmi impun să rămân nemișcată și să nu-mi șterg lacrimile de pe obraji. Știu că ea, la fel ca mine, se gândește la acea noapte, când s-a uitat la mine prin parbrizul încețoșat, cu ochii mijiiți din cauza luminii puternice a farurilor. Astăzi nu se mai află nimic între noi două, iar ea mă poate vedea la fel de clar pe cât o pot vedea și eu. Mă întreb de ce nu se repede la mine să-mi dea un pumn, să mă muște sau să mă zgârie pe față. Eu nu știu dacă aș fi avut un asemenea autocontrol dacă aș

fi fost în locul ei.

— Anya!

Un bărbat strigă la ea din mulțimea de protestatari, însă ea îl ignoră. Ridică o fotografie în sus, împingând-o înspre mine, până când o iau.

N-am mai văzut această imagine niciodată, nici în ziare, nici pe internet; zâmbetul acela cu dinți lipsă, îmbrăcat în uniformă școlară, cu capul răsucit un pic înspre fotograf. În această poză Jacob este mai mic – are poate trei sau patru ani. Se cuibărește sub brațul mamei sale și amândoi stau întinși pe spate, în iarba înaltă, presărată cu puf de pădăie. Unghiul din care este făcută poza sugerează că Anya este cea care ține aparatul: are brațul întins la maximum, de parcă se întinde și iese din fotografie. Jacob privește în aparat, mijind ochii din cauza soarelui și râzând. Și Anya râde, însă ea se uită la Jacob, iar în ochii ei se pot vedea două imagini mici ale lui.

— Îmi pare atât de rău, spun eu.

Mă urăsc pentru cât de lipsite de importanță par cuvintele mele, însă nu pot găsi altele și nici nu pot lăsa tăcerea să țină loc de răspuns în fața unei asemenea dureri.

— Ai copii?

Mă gândesc la fiul meu, la corpul lui lipsit de greutate, înfășurat în păturica de la spital, la durerea din pântec, care n-a mai dispărut niciodată. Mă gândesc la faptul că ar trebui să existe un cuvânt special pentru o mamă fără copii, pentru o mamă căreia i-a fost smuls copilul de lângă ea, cel care ar fi întregit-o.

— Nu.

Caut să mai adaug ceva, însă nu găsesc nimic. Întind fotografia spre Anya, care clatină din cap.

— N-am nevoie de ea, spune ea. Îi port chipul cu mine, aici. Își așază palma pe piept. Dar tu, și urmează o scurtă pauză, tu, consider eu, trebuie să-ți aduci aminte. Tu trebuie să-ți aduci aminte că a fost odată un băiat. Că a avut o mamă. Și că inima ei s-a frânt.

Se întoarce și se apleacă pe sub barieră, dispărând în mulțime, iar eu trag aer în piept cu lăcomie, de parcă până atunci aș fi fost cufundată sub apă.

Avocata mea din oficiu este o femeie trecută de patruzeci de ani. Mă privește cu un interes calculat, în timp ce se învârte prin minuscula cameră de ședințe, la ușa căreia, pe dinafară, stă un agent de securitate.

— Ruth Jefferson, spune ea, întinzându-mi o mână sigură. Astăzi se va derula un proces simplu, domnișoară Gray. Deja ai pledat cum ai pledat, așa că audierea de astăzi are loc mai mult pentru stabilirea sentinței. Trebuie să ne înfățișăm la scurt timp după prânz și mă tem că îl avem pe judecătorul King.

Stă la masă vizavi de mine.

— Ce e în neregulă cu judecătorul King?

— Hai să spunem că nu e cel mai indulgent dintre judecători, îmi răspunde Ruth, cu un râs lipsit de umor, care îi arată dinții albi, perfecți.

— Cât voi primi? întreb eu înainte să mă pot abține. Nu contează. Tot ce contează acum este să fac ceea ce se cuvine.

— Greu de spus. Faptul că n-ai oprit și n-ai raportat accidentul se pedepsește cu suspendarea carnetului de conducere, dar, din moment ce sentința în cazul unui accident de mașină mortal este de doi ani, ăsta e un lucru lipsit de relevanță. Condamnarea la închisoare poate fi oricât de lungă. Accidentul mortal poate fi pedepsit cu până la paisprezece ani; regulile spun că sentința ar putea fi între doi și șase ani. Judecătorul King va încerca să dea pedeapsa maximă, dar eu voi încerca să-l conving că doi ani ar fi cel mai potrivit. Scoate capacul unui stilou negru. Antecedente de boli mentale?

Clatin din cap și zăresc sclipirea de dezamăgire de pe fața avocatei.

— Hai să vorbim despre incident, atunci. Am înțeles că erau niște

condiții de vizibilitate foarte proaste – ai văzut băiatul înainte de momentul impactului?

– Nu.

– Ai vreo afecțiune medicală cronică? Întreabă Ruth. Sunt foarte folositoare în astfel de situații. Sau poate că te-ai simțit rău în ziua aceea?

Mă uit la ea lipsită de expresie și avocata țățâie din gură.

– Faci ca totul să devină foarte dificil, domnișoară Gray. Ai vreo alergie? Ai suferit vreun acces de strănut înainte de momentul impactului, poate?

– Nu înțeleg.

Ruth oftează și vorbește calm, ca unui copil.

– Judecătorul King ți-a studiat deja dosarul alcătuit înainte de stabilirea sentinței și și-a format o opinie. Treaba mea este să prezint întreaga afacere doar ca pe un accident nefericit. Un accident care nu putea fi evitat și pentru care îți pare extrem de rău. Acum, nu că aș vrea să-ți pun vorbe în gură, dar dacă, de exemplu – mă privește cu subînțeles –, dacă ai fost copleșită de o criză de strănutat...

– Dar n-am fost.

Așa funcționează lucrurile? mă întreb. Minciuni peste minciuni, peste minciuni, toate cu scopul de a obține cea mai mică pedeapsă. Sistemul nostru de justiție este chiar atât de greșit? Îmi provoacă greață.

Ruth Jefferson își studiază notițele și ridică brusc privirea.

– Băiatul a alergat în fața mașinii dintr-odată? Potrivit declarațiilor mamei, ea i-a dat drumul la mână în timp ce se apropiau de șosea, așa că...

– N-a fost vina ei!

Avocata înalță din sprâncenele pensate cu grijă.

– Domnișoară Gray, spune ea cu blândețe, nu ne aflăm aici ca să stabilim a cui a fost vina. Ne aflăm aici ca să discutăm despre circumstanțele atenuante care au dus la acest accident nefericit. Te rog să nu te lași copleșită de emoții.

— Îmi pare rău, spun eu. Dar nu există nicio circumstanță atenuantă.

— Datoria mea este să le găsesc, îmi răspunde Ruth. Lasă jos dosarul și se apleacă spre mine. Crede-mă, domnișoară Gray, e o mare diferență între doi ani în închisoare și șase, iar dacă ar exista ceva care să justifice uciderea unui băiat de cinci ani și fuga de la locul accidentului, atunci trebuie să mi-o spui acum.

Ne uităm una la cealaltă.

— Mi-aș dori să existe, spun eu.

Capitolul 44

Fără să se oprească să-și dea jos haina, Ray intră tropăind în sediul DIC și o găsi pe Kate scotocind prin foile cu cazurile apărute peste noapte.

— În biroul meu, acum.

Ea se ridică și-l urmă.

— Ce s-a întâmplat?

Ray nu-i răspunse. Porni computerul și așeză cartea de vizită albastră pe biroul său.

— La cine ați găsit această carte de vizită?

— La Domenica Letts. Partenera uneia dintre țintele noastre.

— A vorbit cu voi?

— Niciun cuvânt.

Ray întinde brațul.

— E un adăpost pentru femei.

Kate se uită la el dezorientată.

— Casa de pe Grantham Street, spuse Ray, și cea de aici, arată cu capul înspre cartea de vizită albastră. Cred că sunt adăposturi pentru victimele violenței domestice. Se lăsă pe spate în scaun și-și duse mâinile la ceafă. Știm că Domenica Letts e o victimă cunoscută a abuzului domestic – ceea ce aproape că a pus în mare pericol Operațiunea Șoimul. Am fost cu mașina la adresa de pe această carte de vizită, în timp ce veneam la muncă, și este exact același lucru ca și în cazul celei de pe Grantham Street: senzori de mișcare în față, plase care acoperă toate ferestrele, fără fantă de scrisori pe ușă.

— Crezi că și Jenna a fost o victimă?

Ray încuviință încet din cap.

— N-ai observat că evită să stabilească un contact vizual? Are privirea aia nervoasă, înpăimântată, și se închide în sine ori de câte ori este încolțită.

Înainte să poată continua cu teoria lui, îi sună telefonul și ecranul i se luminează, indicând conexiunea cu registratura.

— Aveți un vizitator, domnule, îi spuse Rachel. Un tip pe nume Patrick Mathews.

Numele nu-i spunea nimic.

— Nu aștept pe nimeni, Rach. Poți să preiei tu mesajul și să scapi de el?

— Am încercat, domnule, însă e insistent. Spune că trebuie să vorbească cu dumneavoastră despre prietena lui — Jenna Gray.

Ray o privi pe Kate cu ochi mari. Prietenul Jennei. Cercetările pe care le făcuse Ray asupra trecutului acestuia nu scosese la iveală decât o arestare pentru beție și pentru deranjarea liniștii publice pe când era student, dar dacă era mai mult de capul lui decât lăsa să se vadă?

— Adu-l sus, spuse el.

O puse și pe Kate la curent în timp ce așteptau.

— Crezi că el e partenerul abuziv? spuse ea.

Ray clătină din cap.

— Nu pare genul.

— Niciodată nu par, spuse Kate.

Se opri brusc atunci când Rachel ajunsese cu Patrick Mathews. Era îmbrăcat cu o geacă de ploaie destul de uzată și avea un rucsac atârnat pe un umăr. Ray îi indică să se așeze pe scaunul de lângă Kate, iar el luă loc, așezându-se pe margine, de parcă ar fi vrut să se ridice în orice moment.

— Cred că ai ceva informații despre Jenna Gray, spuse Ray.

— Ei, nu chiar informații, cu adevărat, zise Patrick. Mai mult o senzație.

Ray aruncă o privire la ceasul de la mână. Cazul Jennei era programat imediat după prânz, iar Ray voia să se afle la tribunal atunci când urma să se pronunțe sentința.

— Ce fel de senzație, domnule Mathews?

Se uită la Kate, care ridică ușor din umeri. Patrick Mathews nu

era bărbatul de care îi era frică Jennei. Dar atunci, cine era acela?

— Spuneți-mi Patrick, vă rog. Uite, știu că vă așteptați să zic asta, dar nu cred că Jenna este vinovată.

Ray simți o scânteie de interes.

— E ceva ce ea nu vrea să-mi spună despre noaptea în care s-a întâmplat accidentul, spuse Patrick. Ceva ce nu vrea să dezvăluie nimănui.

Râse amar.

— Sincer, am crezut că vom putea avea un viitor împreună, însă, dacă ea nu vrea să mai vorbească cu mine, cum am mai putea avea unul?

Ridică mâinile în sus într-un gest lipsit de speranță, și Ray își aduse aminte de Mags. *Nu vorbești niciodată cu mine*, spusese ea.

— Ce crezi că ascunde față de tine? întrebă Ray, cu asprime în glas, deși nu intenționase.

Oare toate relațiile aveau secrete, se întrebă el?

— Jenna ține o cutie sub pat. Patrick îi privi stânjenit. Nu mi-aș fi imaginat c-o să ajung să-i scotocesc prin lucruri, doar că n-a vrut să-mi spună ce s-a întâmplat și, când i-am atins cutia, s-a răstit la mine și mi-a spus s-o las în pace... Speram că mi-ar putea oferi niște răspunsuri.

— Așa că ai aruncat o privire.

Ray îl privi gânditor pe Patrick. Nu părea un bărbat agresiv, dar să-ți bagi nasul în treburile altora indica o persoană care voia să dețină controlul.

Patrick încuviință din cap.

— Am cheia de la acasă: am căzut de acord să merg acolo și să-i iau câinele în această dimineață, după ce ea a plecat la tribunal. Oftă. Aproape că-mi doresc să n-o fi făcut. Îi întinse lui Ray un plic. Uitați-vă înăuntru.

Ray desfăcu plicul și văzu inconfundabila copertă roșie a unui pașaport britanic. Înăuntru, o Jenna mai tânără se uita la el, fără să zâmbească, cu părul tras pe spate și legat într-o coadă lejeră. În

dreptul pozei, văzu un nume: Jennifer Petersen.

— E măritată.

Ray îi aruncă o privire lui Kate. Cum de le scăpase tocmai asta? Cei de la informații făceau verificări ale trecutului oricărei persoane care era arestată – oare sigur nu săriseră peste o informație de bază, cum este schimbarea numelui? Se uită la Patrick.

— Tu știi?

Procesul urma să înceapă peste zece minute. Ray răpăi cu degetele pe birou. Îl sâcâia ceva în legătură cu numele Petersen. Îi părea cunoscut.

— Mi-a spus că a fost căsătorită mai demult: am presupus că era divorțată.

Ray și Kate schimbă o privire. Ray ridică telefonul și sună la tribunal.

— A început procesul Statul împotriva Gray?

Așteptă ca funcționarul să verifice lista de procese.

Petersen, nu Gray. Ce zăpăceală.

— Bun, mulțumesc. Așeză telefonul în furcă. Judecătorul King întârzie – mai avem o jumătate de oră.

Kate se aplecă spre el.

— Raportul pe care ți l-am dat ieri – după ce m-ai trimis să mă ocup de femeia care s-a prezentat la biroul de la intrare. Unde e?

— Pe undeva pe-aici, prin tăviță, spuse Ray.

Kate începu să răsfoiască hârtiile de pe biroul lui. Alese trei dosare din vârful teancului așezat în tăvița lui Ray și, negăsind un spațiu liber pe birou, le trânti pe podea. Răsfoi rapid prin hârtiile rămase, scăpând de fiecare hârtie nedorită și alegând-o pe următoarea.

— Uite-l! zise ea triumfătoare.

Scoase afară raportul din folia lui de plastic și-l trânti pe biroul lui Ray. O mână de bucăți rupte dintr-o fotografie căzură fluturând pe jos și Patrick alese una din ele.

Se uită la ea curios, după care îi aruncă o privire lui Ray.

— Se poate?

— Te rog, spuse Ray, nefiindu-i prea clar ce-l lasă să facă.

Patrick mai adună câteva bucăți și începu să le potrivească laolaltă. În timp ce poza cu plaja din Golful Penfach începea să prindă contur în fața lor, Ray lăsă să-i scape un fluierat.

— Deci Jenna Gray este sora pentru care își făcea atâtea griji Eve Mannings.

Se hotărî să acționeze.

— Domnule Mathews, mulțumesc pentru că ai adus pașaportul. Mă tem că trebuie să-ți cer să ne aștepți la tribunal. Rachel, de la recepție, te va ghida într-acolo. Vom ajunge și noi cât de repede putem. Kate, ne întâlnim la Divizia de Abuzuri Domestice în cinci minute.

În timp ce Kate îl conducea pe Patrick la parter, Ray ridică telefonul.

— Natalie, sunt Ray Stevens, de la DIC. Îmi poți da toate informațiile despre un anume Ian Petersen? Bărbat alb, trecut de patruzeci de ani...

*

Ray coborî scările în fugă, după care o luă de-a lungul unui coridor, intrând pe o ușă pe care scria Servicii Sociale. O clipă mai târziu i se alătură și Kate, iar împreună sunară la ușa pe care scria Divizia de Abuzuri Domestice. O femeie cu aspect vesel, cu păr negru și tăiat scurt și cu un șir de coliere la gât le deschise ușa.

— Ai găsit ceva, Nat?

Îi conduse înăuntru și roti monitorul unui computer, pentru ca ei să se poată uita la el.

— Ian Francis Petersen, spuse ea, născut pe 12 aprilie 1965. Arestat pentru conducere sub influența alcoolului, atac deosebit de grav, împotriva lui e încă în vigoare un ordin de restricție.

— Împotriva unei femei pe nume Jennifer, cumva? spuse Kate, însă Natalie scutură din cap.

— Marie Walker. Noi am sprijinit-o și sfătuit-o să-l părăsească pe Petersen după șase ani de abuzuri sistematice. Ea a depus plângere, însă el a scăpat. Ordinul de restricție a fost stabilit de către un tribunal civil și mai este încă în vigoare.

— Altceva, înainte de Marie?

— Nu în privința unor parteneri, nu, însă cu zece ani înainte a fost arestat pentru atac. Asupra mamei lui.

Ray simți gust de fiere în gât.

— Credem că Petersen este căsătorit cu femeia implicată în accidentul lui Jacob Jordan, spuse el.

Natalie se ridică în picioare și se duse până la un perete acoperit în întregime cu fișete din metal gri. Trase afară un sertar și răsfoi prin conținutul acestuia.

— Uite, spuse ea. Asta-i tot ce avem despre Jennifer și Ian Petersen, și nu e o lectură prea plăcută.

Capitolul 45

Expozițiile pe care le organizai tu erau tare plictisitoare. Locurile unde se țineau erau destul de diferite: vechi depozite care își schimbaseră utilitatea; ateliere; raioane de magazine, însă oamenii erau întotdeauna aceiași: liberali emfatici, cu eșarfe colorate. Femeile erau păroase și pline de idei; bărbații erau insipizi și ținuți sub papuc. Chiar și vinului îi lipsea personalitatea.

În timpul săptămânii expoziției din luna noiembrie ai fost tare dificilă. Te-am ajutat să duci exponatele la depozit cu trei zile mai devreme, iar tu ți-ai petrecut restul săptămânii acolo, pregătindu-te.

— Cât îți ia să aranjezi câteva sculpturi? am întrebat eu, când tu ai venit târziu acasă a doua seară la rând.

— Spunem o poveste acolo, ai spus tu, invitații se vor muta prin încăpere de la o sculptură la alta, iar exponatele trebuie să le vorbească într-un mod potrivit.

Am râs.

— Ar trebui să te ascuți cum vorbești! Ce porcării scoți pe gură. Asigură-te doar că etichetele cu prețuri sunt vizibile și clare, asta-i tot ce contează.

— Nu trebuie neapărat să vii și tu, dacă nu vrei.

— Nu vrei să fiu și eu acolo?

Te-am privit suspicios. Aveai ochii un pic prea strălucitori, bărbia un pic prea sfidătoare. Mă întrebam ce anume îți provocase o asemenea bucurie de a trăi.

— Doar că nu vreau să te plictisești. Ne putem descurca și singuri.

Și iat-o: sclipirea a ceva indescifrabil în ochii tăi.

— Noi? am spus eu, ridicând o sprânceană.

Tu ai rămas perplexă. Te-ai întors și te-ai prefăcut că erai ocupată cu spălatul vaselor.

— Philip. De la sala de expoziție. El este custodele.

Ai început să freci cu o cârpă interiorul unei tăvi pe care o lăsasem la înmuiat. Am venit până în spatele tău, apăsându-te cu trupul meu și lipindu-te de chiuvetă, în așa fel încât gura mi se afla la același nivel cu urechea ta.

— Oho, el este *custodele*, așa-i? Așa îl strigi atunci când *te fute*?

— Nu se întâmplă nimic de genul ăsta, ai spus tu. De când rămăseseși însărcinată aveai un anume fel de a vorbi cu mine atunci când îți spuneam câte ceva. Un ton calm, tonul pe care l-ai folosi cu un copil care urlă sau cu o persoană instabilă mental. Detestam chestia asta. M-am dat puțin în spate și te-am auzit cum expiri, după care te-am împins din nou în față. Am ghicit, după sunetul pe care l-ai scos, că te lăsasem fără aer, iar tu ți-ai așezat mâinile pe marginea chiuvetei pentru a putea răsufla din nou.

— Nu te fuți cu Philip? am scuipat eu cuvintele în ceafa ta.

— Nu mă fut cu nimeni.

— Ei, cu siguranță nu te fuți cu mine, am spus, cel puțin nu în ultima vreme. Am simțit cum te încordezi și mi-am dat seama că te așteptai ca eu să-mi strecor o mână între picioarele tale; îți doreai, de fapt. Îmi părea rău să te dezamăgesc, însă fundul tău slăbănog prezenta prea puțin interes în acea perioadă.

În ziua expoziției, eram în dormitor când ai venit și tu sus, ca să te schimbi. Ai ezitat.

— Nu-i nimic ce n-am mai văzut și înainte, am spus eu.

Am găsit o cămașă curată și am atârnat-o pe ușa de la șifonier; tu ți-ai întins hainele pe pat. Te-am privit cum ți-ai dat jos pantalonii de trening și cum ți-ai împăturit hanoracul pentru a doua zi. Aveai un sutien alb și o pereche de chiloți de aceeași culoare și m-am întrebat dacă le aleseseși special ca să se potrivească cu vânătaia de pe șold. Umflătura mai era încă vizibilă, iar când te-ai așezat pe pat, ai tresărit, de parcă voiai să scoți în evidență acest lucru. Ți-ai tras pe tine o pereche de pantaloni din in largi și o bluză mare din același material, care îți atârna lăbărțată pe umerii osoși. Am ales un

colier din mărgele mari și verzi din copăcelul pentru bijuterii de pe măsuța ta de toaletă.

— Vrei să-ți prind ăsta?

Tu ai ezitat, după care te-ai așezat pe un taburet. Mi-am așezat brațele deasupra capului tău și am lăsat colierul să atârne în fața ta, iar tu ți-ai ridicat părul pentru a-mi permite să-l închid. Mi-am lipit mâinile de ceafa ta și am tras un pic de colier, strângându-ți-l în jurul gâtului pentru o fracțiune de secundă, și am simțit cum te încordezi. Am început să râd și am strâns încheietoarea.

— Minunat, am spus eu.

M-am aplecat și te-am privit în oglindă.

— Încearcă să nu te faci de râs azi, Jennifer. Întotdeauna te faci de rușine la astfel de evenimente bând prea mult și gudurându-te pe lângă invitați.

M-am ridicat ca să mă îmbrac cu cămașa, alegând o cravată asortată, de un roz-deschis. Mi-am luat haina pe mine și m-am privit în oglindă, satisfăcut de rezultat.

— Poți să conduci tu, am spus eu, și-așa nu poți să bei.

M-am oferit de mai multe ori să-ți cumpăr o mașină nouă, însă tu ai insistat să păstrezi vechiul și rablagitul tău Ford Fiesta. Eu mă urcam în el cât de rar puteam, dar nu aveam nici cea mai mică intenție să te las să-mi conduci luxosul meu Audi după ce l-ai lovit încercând să-l parchezi, așa că m-am urcat pe locul pasagerului în mașina ta împuțită și te-am lăsat pe tine să conduci până la sala de expoziții.

Când am ajuns, deja se adunase o mulțime de oameni în jurul barului și, în timp ce intram în cameră, s-a auzit un murmur de admirație. Cineva a început să aplaude și ceilalți i s-au alăturat, deși era prea puțină lume pentru a se auzi un ropot de aplauze ca lumea, iar rezultatul a fost stânjenitor.

Tu mi-ai întins un pahar de șampanie și ți-ai luat și tu unul. Un bărbat cu păr creț și negru s-a apropiat de noi, iar eu mi-am dat seama, din felul în care ți s-a luminat privirea, că este Philip.

— Jenna!

Te-a sărutat pe ambii obraji și eu am văzut cum îl atingi cu mâna, atât de ușor încât ți-ai fi putut închipui că eu n-o să observ. Atât de repede încât ar fi putut fi considerat un accident. Dar eu știam că n-a fost doar un accident.

Ne-ai făcut cunoștință și Philip mi-a strâns mâna.

— Probabil că ești foarte mândru de ea.

— Soția mea este extraordinar de înzestrată, am spus eu. Normal că sunt mândru de ea.

A urmat o pauză, înainte ca Philip să vorbească din nou.

— Îmi pare rău că trebuie s-o fur pe Jenna de lângă tine, însă trebuie s-o mai prezint și altor persoane. Mai mulți s-au arătat interesați de munca ei, așa că...

S-a oprit din vorbit și și-a frecat degetul mare de celelalte degete, făcându-mi cu ochiul.

— Departe de mine gândul de a sta în calea vânzărilor sale, am spus eu.

Te-am văzut plimbându-te prin cameră, mâna lui Philip nedezipindu-se de spatele tău, și mi-am dat seama că voi doi aveți o aventură. Nu știu cum am făcut față în tot restul expoziției, însă nu te-am scăpat din ochi nicio clipă. Când s-a terminat șampania, am început să beau vin, și m-am lipit de bar, pentru a nu mai fi nevoie să mă mai deplasez tot timpul până la el. În tot acest timp, te urmăream. Aveai pe față un zâmbet pe care eu nu ți-l mai vedeam de ceva vreme și am întrezărit imaginea fugară a fetei pe care o remarcasem la Asociația Studenților din urmă cu atât de mulți ani, râzând cu prietenele ei. Acum mi se părea că nu mai râdeai deloc.

Sticla mi se golise și am mai cerut una. Barmanii au schimbat o privire între ei, însă au făcut ce le cerusem. Lumea a început să plece. Te-am privit cum îți luai la revedere de la ei: pe unii sărutându-i, altora strângându-le mâinile. Nimeni nu era tratat la fel de călduros precum *custodele*. Când a mai rămas doar o mână de invitați, am venit la tine.

— E timpul să mergem.

Tu ai părut stânjenită.

— Nu pot pleca acum, Ian, încă mai avem oameni. Și trebuie să ajut și eu la strâns lucrurile de pe-aici.

Philip a făcut un pas în față.

— Jenna, e-n regulă. Săracul Ian de-abia dacă te-a văzut: probabil că vrea să aibă și el ocazia de a sărbători alături de tine. Termin eu aici și tu poți veni mâine, ca să-ți iei exponatele. A fost un succes imens – bravo!

Te-a sărutat pe obraz, doar o singură dată, dar furia din interiorul meu amenința să dea pe dinafară și nu mai puteam vorbi deloc.

Tu ai încuviințat din cap. Păreai dezamăgită de ce spusese Philip: sperai să-ți ceară să mai rămâi? Să mă trimită pe mine acasă și să te mai rețină pe tine? Te-am apucat de mână și te-am strâns tare, în timp ce tu continuai să discuți cu el. Știam că tu n-o să suflă o vorbă și am început să strâng din ce în ce mai tare, până când am putut simți cum cartilajele mâinii tale îmi alunecă dintre degete.

În sfârșit, a terminat și Philip. A întins o mână pentru a o strânge pe a mea și eu a trebuit să-ți dau drumul la mână. Te-am auzit cum dai drumul la aerul din piept și te-am văzut cum îți apuci o mână cu cealaltă.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Ian, a spus Philip. Privirea i s-a mutat la tine, înainte să se uite din nou la mine. Ai grijă de ea, da?

Mă întrebam ce-i spusesei.

— Întotdeauna am, am spus eu calm.

M-am răsucit spre ieșire și te-am apucat de cot, înfigându-mi degetul mare în carnea ta.

— Mă doare, ai spus aproape neauzită. Ne poate vedea lumea.

Nu știi unde ai găsit acest ton, însă nu-l mai auzisem înainte.

— Cum îndrăznești să-ți bați joc de mine în halul ăsta? am șuiert eu. Am coborât pe scări, trecând pe lângă un cuplu care ne-a zâmbit politicos. Să flirtezi cu el în fața tuturor, să petreci tot timpul atingându-l, sărutându-l! Când am ajuns în parcare, deja nu mă mai

deranjam să vorbesc pe un ton rezonabil, iar sunetul glasului meu răsuna în aerul nopții. Te fuți cu el, nu-i așa?

Tu n-ai răspuns, iar tăcerea ta m-a înfuriat și mai rău. Ți-am apucat brațul și ți l-am răsucit la spate, răsucindu-l din ce în ce mai tare, până când ai țipat.

— M-ai adus aici ca să râzi de mine, așa-i?

— Nu!

Lacrimile au început să ți se scurgă pe față și să-ți păteze bluza cu puncte negre.

Pumnul mi s-a strâns cu de la sine putere, însă când am început să simt acea tremurătură din antebraț, un bărbat a trecut pe lângă noi.

— Bună seara, a zis el.

Mi-am oprit brațul și am rămas așa acolo, la doi pași unul de celălalt, până când pașii nu i s-au mai auzit.

— Urcă în mașină.

Ai deschis portiera din dreptul șoferului și ai urcat, încercând de trei ori să introduci cheia în contact, ca să pornești mașina. Era doar patru după-amiază, însă deja se întunecase. Plouase și, de fiecare dată când o mașină venea din sens opus, luminile farurilor se loveau de asfaltul ud și te făceau să mijești ochii. Încă mai plângeai și te-ai frecat cu mâna la nas.

— Uită-te și tu în ce stare te afli, am spus. Philip știe că te porți așa? Un șoricel patetic și smiorcăit, nu o femeie?

— Nu mă culc cu Philip, ai spus tu.

Ai făcut o pauză, lăsând ca fiecare cuvânt să-ți întărească spusele, iar eu am izbit cu pumnul în bord.

Ai tresărit.

— Nu sunt genul lui Philip, ai spus tu. El e...

— Nu-mi vorbi de parcă aș fi un idiot, Jennifer! Am și eu ochi. Văd ce se petrece între voi doi.

Ai frânat brusc la culoarea roșie a semaforului, după care ai apăsat cu putere pedala de accelerație când s-a făcut verde. M-am

răsucit în scaun, ca să mă pot uita la tine. Voiam să-ți văd fața; să văd la ce te gândești. Dacă te gândeai sau nu la *el*. Îmi dădeam seama că la el te gândeai, deși încercai să ascunzi acest lucru.

De îndată ce aveam să ajungem acasă, urma să pun capăt acestui lucru. De îndată ce ajungeam acasă, urma să te împiedic să te mai gândești la orice pe lumea asta.

Capitolul 46

Clădirea Tribunalului din Bristol este mai veche decât a Judecătoriei, iar de-a lungul coridoarelor acoperite cu lambriu se simte o atmosfera solemnă. Aprozii intră și ies cu rapiditate din sala de judecată, veșmintele lor negre fâlfâind în urma lor și făcând ca hârtiile de pe birourile funcționarilor să se ridice în aer în timp ce trec pe lângă ele. Tăcerea este neliniștitoare, ca într-o bibliotecă unde interdicția de a vorbi te face să-ți dorești să urla, așa că îmi apăs cu putere ochii cu podul palmelor. Când le dau la o parte, sala de judecată tremură și n-o pot vedea clar. Îmi doresc s-o pot menține așa: marginile neclare și siluetele încețoșate par mai puțin amenințătoare, mai puțin grave.

Acum că am ajuns aici, sunt îngrozită. Bravada cu care am abordat această zi în interiorul minții a dispărut și, deși mi-e teamă de ce mi-ar putea face Ian dacă aș pleca liberă de-aici, sunt la fel de îngrozită de ce mă așteaptă în închisoare după ce se va pronunța sentința. Îmi strâng mâinile una într-alta și-mi îngrop unghiile în pielea palmei stângi. Mintea mi se umple de ecoul unor pași ce se apropie pe coridoarele metalice; priciuri înguste în celule cu ziduri atât de groase încât nimeni nu-mi va mai auzi țipetele. Simt o durere ascuțită în mână și, când mă uit în jos, văd că mi-a dat sângele, iar când îl șterg, în urmă rămâne o dungă roz, pe dosul palmei.

În boxa în care am fost așezată mai e loc pentru încă vreo câteva persoane; două rânduri de scaune sunt prinse cu șuruburi în podea, iar șezuturile se pot rabata, precum în sălile de cinema. Un perete din sticlă se înalță inegal pe trei dintre laturi, iar eu mă răsucesc în scaun, în timp ce sala de judecată începe să se umple de oameni. Sunt mult, mult mai mulți spectatori decât la audierea inițială. Pe fețele lor nu se mai zărește curiozitatea moderată a tricotezelor din sala de judecată în care am fost prima dată, ci ura brutală a celor

care cer dreptate. Un bărbat cu ten măsliniu și cu geacă din piele cu două numere mai mari se apleacă în scaunul lui. Nu-și ia ochii de la mine și gura i se strâmbă într-un rictus de furie tăcută. Încep să plâng, iar el clatină din cap, strâmbând din buze, dezgustat.

Am în buzunar poza cu Jacob și o cuprind cu mâna, pipăindu-i colțurile cu degetele.

Echipele avocaților s-au mărit: fiecare avocat are un alai de oameni cu ei; stau în spatele șirului de mese și se apleacă pentru a putea murmura pe tonuri grave la urechile celorlalți. Aprozii și avocații sunt singurele persoane de aici care par că se află în largul lor. Glumesc unii cu alții pe tonuri surprinzător de ridicate, iar eu mă întreb de ce lucrurile stau astfel într-o sală de judecată; de ce un sistem încearcă în mod intenționat să-i alieneze pe cei care au nevoie de el. Ușa se deschide scârțâind și un alt val de oameni pătrunde înăuntru, neliniștiți și stânjeniți. Mi se taie respirația când o văd pe Anya. Se strecoară pe unul din scaunele din față, alături de băiatul cu geacă de piele, care o apucă de mână.

Tu trebuie să-ți aduci aminte că a fost odată un băiat. Că a avut o mamă. Și că inima ei s-a frânt.

Singura parte liberă a sălii de judecată este boxa juraților; cele douăsprezece scaune par inutile. Îmi imaginez acele locuri umplute cu bărbați și cu femei, examinând dovezile, ascultându-mă cum vorbesc, stabilind dacă sunt sau nu vinovată. I-am scutit de acest lucru, i-am scutit de deranjul de a se întreba dacă au luat sau nu decizia corectă, am scutit-o pe Anya de situația în care durerea pricinuită de moartea fiului ei ar fi fost expusă în această cameră. Ruth Jefferson mi-a explicat că acest lucru ar putea acționa în favoarea mea: judecătorul îl privește cu mai multă indulgență pe cel care scutește tribunalul de un proces.

— În picioare.

Judecătorul este bătrân, poveștile a mii de familii fiind întipărite pe chipul lui. Privirea lui aspră examinează sala de judecată plină, însă nu zăbovește asupra mea. Eu nu sunt decât un alt personaj de-a

lungul unei cariere pline de decizii dificile. Mă întreb dacă s-a hotărât deja asupra sentinței în cazul meu – dacă știe deja cât voi sta după gratii.

– Onorată instanță, Statul aduce în fața dumneavoastră cazul Jennei Gray... Grefiera citește de pe o bucată de hârtie, cu vocea ei clară și plată. Domnișoară Gray, ești acuzată că ai cauzat un accident mortal și că nu te-ai oprit la locul acestuia, pentru a-l raporta. Își ridică privirea la mine. Cum pledezi?

Îmi apăs palma pe fotografia din buzunar.

– Vinovată.

Urmează un suspin înăbușit dinspre mulțimea care asistă la proces.

Inima ei s-a frânt.

– Vă rog să luați loc.

Avocatul acuzării se ridică în picioare. Ridică o carafă de pe masa din fața lui și-și toarnă din ea cu nonșalanță, conștient de cât de încet se mișcă. Sunetul apei care umple paharul este singurul zgomot care se aude în sala de judecată și, când toate privirile s-au ațintit asupra lui, începe să vorbească.

– Onorată instanță, acuzata a pledat vinovată pentru uciderea lui Jacob Jordan, un băiat în vârstă de cinci ani. A recunoscut că modul în care a condus ea în acea seară de noiembrie a fost cu mult sub nivelul celui care se cere în astfel de condiții din partea unei persoane normale. De fapt, ancheta poliției a indicat că mașina domnișoarei Gray a părăsit șoseaua cu câteva momente înainte de producerea impactului și că a urcat pe bordură, dar și că circula cu o viteză cuprinsă între șaiszeci și unu și șaiszeci și șapte de kilometri la oră – cu mult peste limita de cincizeci de kilometri la oră din acea zonă.

Îmi strâng o mână cu cealaltă. Încerc să respir lent, egal, însă în piept mi s-a format iar acel ghem dur și nu mai pot trage aer cum trebuie. Bătăile inimii par să-mi răsune în cap, așa că închid ochii. Pot vedea ploaia prin parbriz, aud țipătul – țipătul meu – în timp ce

văd băiețelul pe caldarâm; alergând, întorcând capul pentru a striga ceva la mama lui.

— Mai mult, onorată instanță, după ce l-a lovit pe Jacob Jordan și – se crede – l-a omorât pe loc, acuzata nu s-a oprit.

Avocatul privește de-a lungul sălii de judecată; talentul său oratoric se irosește, căci nu are niciun juriu de impresionat.

— N-a coborât din mașină. N-a sunat după ajutor. N-a arătat vreo urmă de remușcare, nici nu s-a oferit s-o ajute. În loc de asta, acuzata a fugit cu mașina, lăsându-l pe Jacob, băiatul de cinci ani, în brațele mamei sale traumatizate.

Ea s-a aplecat deasupra fiului ei, îmi aduc aminte, aproape acoperindu-l în întregime cu haina ei, protejându-l de ploaie. Farurile mașinii scoteau în evidență orice detaliu, iar eu mi-am acoperit gura cu palmele, prea îngrozită ca să mai respir.

— S-ar putea crede, onorată instanță, că o asemenea reacție inițială poate fi pusă pe seama șocului. Că poate acuzata s-a panicat și a fugit de la locul accidentului și că, după câteva minute, sau după câteva ore – poate chiar după o zi – și-ar fi dat seama ce-a făcut și ar fi încercat să îndrepte lucrurile. Dar, onorată instanță, în loc de asta, acuzata a părăsit orașul, ascunzându-se într-un sat aflat la sute de kilometri depărtare, unde nu o cunoștea nimeni. Nu s-a predat la poliție. Poate că a pledat astăzi vinovată, dar asta e doar urmarea faptului că și-a dat seama că nu mai are unde să fugă, iar Statul cere cu respect ca acest lucru să fie luat în considerare atunci când se va da sentința.

— Mulțumesc, domnule Lassiter.

Judecătorul face câteva însemnări pe un carnet, iar avocatul acuzării se înclină înainte de a lua loc pe scaun, făcându-și roba să fâlfâie atunci când se așază. Palmele încep să mi se umezească. Un val de ură răzbate dinspre publicul care asistă la proces.

Avocata apărării începe să-și adune hârtiile. În ciuda faptului că am pledat vinovată, în ciuda faptului că știu că trebuie să plătesc pentru ceea ce s-a întâmplat, îmi doresc dintr-odată ca Ruth

Jefferson să lupte pentru mine. Începe să-mi fie rău de la stomac, acum că-mi dau seama că asta e ultima ocazie ca să mai pot vorbi. Peste câteva momente, judecătorul va pronunța sentința, iar atunci va fi prea târziu.

Ruth Jefferson se ridică, dar, înainte să poată spune ceva, ușa sălii de judecată se deschide larg, cu un bubuit. Judecătorul își ridică privirea cu asprime, evident nemulțumit de întrerupere.

Patrick pare atât de nelalocul lui în sala de judecată încât, timp de câteva secunde, nici nu-l recunosc. Se uită la mine, vizibil afectat să mă vadă încătușată într-o boxă înconjurată de geamuri antiglonț. Ce caută aici? Îmi dau seama că bărbatul care-l însoțește este inspectorul Stevens, care dă din cap aproape imperceptibil către judecător, înainte să ajungă până în centrul sălii de judecată și să se aplece pentru a vorbi pe un ton jos cu avocatul acuzării.

Avocatul îl ascultă cu atenție. Scrie repede un bilet, după care întinde mâna peste masa lungă, pentru a i-l da lui Ruth Jefferson. Urmează o tăcere grea, de parcă toată lumea și-ar ține respirația.

Avocata mea citește biletul și se ridică încet în picioare.

— Domnule judecător, pot primi un scurt răgaz?

Judecătorul King oftează.

— Doamnă Jefferson, e nevoie să-ți reamintesc câte cazuri mai am în această după-amiază? Ai avut la dispoziție șase săptămâni să te consulți cu clienta ta.

— Îmi cer scuze, domnule judecător, dar au ieșit la iveală noi informații care ar putea pune cazul clientei mele într-o lumină nouă.

— Foarte bine. Ai cincisprezece minute la dispoziție, doamnă Jefferson, după care urmează să stabilesc sentința în cazul clientei duminale.

Dă din cap înspre grefieră.

— Sala să se ridice, strigă ea.

În timp ce judecătorul King părăsește sala de judecată, un agent de securitate pășește în boxă, pentru a mă conduce înapoi în blocul de celule.

— Ce se întâmplă? îl întreb eu.

— Dumnezeu știe, drăguță, dar întotdeauna e la fel. Sus, jos, ca un nenorocit de yoyo.

Mă conduce înapoi în sala lipsită de aer în care am discutat cu avocata în urmă cu nu mai mult de-o oră. Aproape imediat intră și Ruth Jefferson, iar în urma ei vine și inspectorul Stevens. Ruth începe să vorbească înainte ca ușa să se închidă în urma lor.

— Îți dai seama, domnișoară Gray, că obstrucționarea unei anchete este ceva ce justiția nu privește cu îngăduință?

Nu spun nimic, iar avocata se așază pe scaun. Își bagă o șuviță de păr negru înapoi sub perucă.

Inspectorul Stevens caută în buzunar și aruncă pe masă un pașaport. Nu e nevoie să-l deschid ca să știu că-i al meu. Mă uit la el și la avocata care mă privește cu exasperare, după care întind mâna și ating pașaportul. Îmi amintesc când am completat formularul pentru a-mi schimba numele, înainte de nuntă. Mi-am exersat semnătura de o mie de ori, întrebându-l pe Ian care arăta mai matură, mai *personală*. Când mi-a venit pașaportul, a fost prima probă tangibilă a schimbării statutului meu și de-abia așteptam să îl întind funcționarului de la aeroport.

Inspectorul Stevens se apleacă în față și-și reazemă palmele de tăblia mesei, cu fața în dreptul feței mele.

— Nu mai e nevoie să-l protejezi, Jennifer.

Tresar.

— Te rog nu-mi spune așa.

— Zi-mi ce s-a întâmplat.

Nu spun nimic.

Inspectorul-șef Stevens vorbește încet, calmul vocii sale făcându-mă să mă simt mai în siguranță, mai ancorată în prezent.

— N-o să-i permitem să-ți mai facă rău, Jenna.

Deci au aflat. Expir încet și mă uit întâi la inspectorul-șef Stevens, apoi la Ruth Jefferson. Mă simt epuizată dintr-odată. Detectivul deschise un dosar maro, pe care văd că scrie „Petersen”; numele

meu după ce m-am căsătorit. Numele lui Ian.

— O mulțime de apeluri, spune el. De la vecini, de la doctori, de la trecători, dar nu și de la tine, Jenna, nici măcar unul, niciodată. Nu ne-ai anunțat niciodată pe noi. Și, când am venit noi la tine, n-ai vrut să vorbești cu noi. N-ai vrut să depui plângere. De ce nu ne-ai permis să te ajutăm?

— Pentru că m-ar fi omorât, spun eu.

Urmează o pauză, înainte ca inspectorul-șef Stevens să vorbească din nou.

— Când te-a lovit prima oară?

— Este relevant acest lucru? spune Ruth, care aruncă o privire la ceas.

— Da, se răstește inspectorul-șef Stevens, iar ea se reazemă la loc de spătarul scaunului, cu privirea îngustată.

— A început în noaptea nunții.

Închid ochii, amintindu-mi de durerea care a venit de nicăieri și de rușinea că mariajul meu a eșuat încă înainte de a începe. Îmi amintesc cât de tandru a fost Ian când s-a întors; cu câtă blândețe mi-a îngrijit fața plină de durere. I-am spus că-mi pare rău și am continuat să-i spun asta timp de șapte ani.

— Când te-ai dus la adăpostul de pe Grantham Street?

Sunt surprinsă de cât de multe știe.

— Nu m-am dus niciodată acolo. Mi-au văzut vânătăile la spital și m-au întrebat despre căsnicia mea. Nu le-am spus nimic, însă mi-au dat o carte de vizită și mi-au zis că mă pot duce acolo oricând așa avea nevoie, că o să fiu în siguranță acolo. Nu i-am crezut – cum așa fi putut fi în siguranță atât de aproape de Ian? – însă am păstrat cartea de vizită. Nu mă mai simțeam atât de singură datorită faptului că o purtam cu mine.

— N-ai încercat niciodată să-l părăsești? spune inspectorul-șef Stevens.

De-abia dacă reușește să-și mascheze furia din privire, însă această furie nu-mi este adresată mie.

— De mai multe ori, spun eu. Ian pleca la lucru și eu începeam să-mi fac bagajul. Mă învărteam prin casă, adunând amintiri, încercând să-mi dau seama ce-aș putea lua cu mine, la modul serios. Urma să pun totul în mașină – mașina era încă a mea.

Inspectorul-șef Stevens clatină din cap, nedându-și seama ce vreau să spun.

— Încă mai era înscrisă pe numele meu de fată. Fără intenție, la început – doar un alt lucru pe care uitasem să-l fac după ce ne căsătorisem – dar care mai târziu a avut o mare însemnătate. Ian deținea toate celelalte lucruri: casa, afacerile... eu începusem să simt că nici nu mai exist, că devin încă unul din bunurile sale. Așa că n-am mai modificat niciodată numele de pe talonul mașinii. Un lucru mărunț, știu, dar... Ridic din umeri. Împachetam totul, după care desfăceam totul și așezam toate lucrurile la locurile lor, așa cum fuseseră înainte. De fiecare dată.

— De ce?

— Pentru că m-ar fi găsit.

Inspectorul-șef Stevens răsfoiește prin dosar. E uimitor de voluminos și totuși tot ce s-a putut înregistra acolo sunt incidentele care au dus la un apel făcut către poliție. Coastele rupte și comoția care au necesitat o internare în spital. Pentru fiecare însemnare de acolo mai existau încă o duzină neștiute.

Ruth Jefferson pune o mână pe dosar.

— Se poate?

Inspectorul-șef Stevens se uită la mine și eu aprob din cap. Îi întinde dosarul și ea începe să se uite prin el.

— Dar ai plecat după accident, spune inspectorul-șef Stevens. Ce s-a schimbat?

Trag adânc aer în piept. Vreau să spun că atunci mi-am adunat curajul, însă firește că nu asta s-a întâmplat.

— Ian m-a amenințat, spun eu. Mi-a spus că dacă îndrăznesc să merg la poliție – dacă voi spune cuiva ce s-a întâmplat – mă va omorî. Și știam că vorbește serios. În acea noapte, după accident, m-

a bătut atât de rău încât n-am mai putut sta în picioare, și m-a ridicat cu forța în picioare și mi-a ținut mâna forțat deasupra chiuvetei. Mi-a turnat apă clocotită pe mână, iar eu am leșinat din cauza durerii. După care m-a târât până în atelier. M-a făcut să privesc cum face totul bucăți – tot ce creasem eu până atunci.

Nu-l pot privi pe inspectorul-șef Stevens. Mi-am adunat toată puterea pentru a rosti aceste cuvinte.

– După aceea, Ian a ieșit din casă. Nu știu unde s-a dus. Mi-am petrecut prima noapte pe podeaua din bucătărie, după care m-am târât pe scări, până la etaj, și m-am întins în pat, rugându-mă să mor în noaptea aceea, în așa fel încât, atunci când urma să revină, să nu-mi mai poată face rău. Însă el nu s-a întors. A lipsit câteva zile, iar eu m-am întremat, încet, încet. Am început să-mi imaginez că a plecat de tot, însă de-abia dacă își luase ceva cu el, așa că știam că urma să se întoarcă la orice oră. Mi-am dat seama că, dacă rămâneam cu el, într-o bună zi mă va ucide. Așa că atunci am plecat.

– Spune-mi ce s-a întâmplat cu Jacob.

Bag mâna în buzunar și ating fotografia.

– Ne-am certat. Organizasem o expoziție – cea mai importantă din viața mea – și am petrecut câteva zile punând totul la punct alături de curatorul expoziției, un bărbat pe nume Philip. A fost un eveniment ce s-a desfășurat în timpul zilei, dar, chiar și așa, Ian s-a îmbătat. M-a acuzat că am o aventură cu Philip.

– Și aveai?

Mă înroșesc când aud o întrebare atât de personală.

– Philip e gay, am spus eu, însă Ian n-a vrut să mă creadă. Eu plângeam și nu puteam vedea șoseaua așa cum trebuie. Plouase și farurile de pe contrasens îmi tot intrau în ochi. El țipa la mine, spunându-mi că sunt o stricată și o curvă. Am luat-o prin Fishponds, pentru a evita traficul aglomerat, însă Ian m-a făcut să trag pe dreapta. M-a lovit și a luat cheile, chiar dacă era atât de beat încât abia se mai ținea pe picioare. A condus ca un maniac, țipând

tot timpul la mine și spunându-mi că urma să-mi dea o lecție.

Treceam printr-o suburbie, pe drumuri rezidențiale, iar Ian conducea din ce în ce mai repede. Eu eram îngrozită.

Îmi răsucesc mâinile, ținându-le împreunate în poală.

— După care am văzut băiatul. Am țipat, însă Ian n-a încetinit deloc. L-am lovit și am văzut cum mama lui s-a prăbușit, de parcă și ea ar fi fost lovită. Am încercat să ies din mașină, însă Ian a blocat ușile și a început să dea cu spatele. Nu m-a lăsat să mă întorc acolo.

Iau o gură de aer și, când o dau afară, iese ca un bocet sugrumat.

Se face liniște în cameră.

— Ian l-a omorât pe Jacob, spun eu. Dar mă simt de parcă aș fi făcut-o eu însămi.

Capitolul 47

Patrick conduce cu mare atenție. Îmi fac curaj pentru cele o mie de întrebări, însă el nu vorbește până când siluetele clădirilor din Bristol nu dispar în depărtare. În timp ce orașul face loc câmpurilor înverzite și în fața noastră apare linia zdrențuită a coastei, el se întoarce spre mine.

- Ai fi putut s-ajungi la închisoare.
- Așa am avut intenția.
- De ce?

Nu pare că încearcă să mă judece, ci este doar nelămurit.

— Pentru că cineva trebuie să plătească pentru ce s-a întâmplat, îi spun eu. Cineva trebuie să ajungă la tribunal, pentru ca mama lui să poată dormi noaptea știind că cineva a plătit pentru moartea fiului ei.

- Dar nu tu, Jenna.

Înainte să plecăm, l-am întrebat pe inspectorul-șef Stevens ce-i vor spune mamei lui Jacob, care se confrunta dintr-odată cu renunțarea la procesul persoanei despre care crezuse că i-a omorât fiul.

— Vom aștepta până când va fi arestat, conform procedurilor, mi-a spus el, după care îi vom spune.

Îmi dau seama că ceea ce am făcut eu o va împinge pe ea să retrăiască tot ce s-a întâmplat.

— În cutia în care ți-am găsit pașaportul, spune Patrick brusc, am văzut – am văzut o jucărie de copil.

Se oprește și îi aud întrebarea, chiar dacă el nu mai spune nimic.

— A fost a fiului meu, spun eu. Ben. Am fost îngrozită când am rămas însărcinată. Am crezut că Ian va fi furios, însă el era în extaz. A spus că asta avea să schimbe totul și, deși el n-o spusese niciodată, eram sigură că-i părea rău pentru cum se purtase cu mine. Am crezut că bebelușul va reprezenta un moment de cotitură

pentru noi: că îl va face pe Ian să-și dea seama că am putea fi fericiți împreună. Ca o familie.

— Dar nu s-a întâmplat așa.

— Nu, spun eu, nu s-a întâmplat așa. La început, nu știa ce să mai facă pentru mine. Se purta foarte frumos și-mi spunea întruna ce să mănânc și ce nu. Dar, pe măsură ce-mi creștea burtica, el devenea din ce în ce mai distant. Se purta de parcă ura faptul că eram însărcinată; ba chiar că-i părea rău. Când eram însărcinată în șapte luni, i-am ars cămașa în timp ce i-o călcam. O prostie din partea mea – a trebuit să răspund la telefon, ceea ce mi-a distras atenția, și nu mi-am adus aminte de ea decât când era prea târziu. Ian a înnebunit. M-a lovit cu putere cu pumnul în burtă și eu am început să sângerez.

Patrick trage mașina pe stânga și oprește motorul. Eu privesc prin parbriz, la terenul viran de pe marginea drumului. Coșul de gunoi dă pe dinafară și ambalajele goale dansează suflate de briză.

— Ian a chemat o ambulanță. Le-a spus că am căzut. Nu cred că l-au crezut, însă ce puteau face ei? Sângerarea s-a oprit până când am ajuns la spital, însă știam că murise înainte să mi se facă ecografia. O simțeam. Mi-au spus că-mi pot face o operație de cezariană, însă nu voiam să-mi fie luat bebelușul din mine în acest mod. Voiam să-l nasc normal.

Patrick mă înconjoară cu brațul, însă nu suport să-l ating și el își lasă brațul să-i cadă înapoi pe scaunul lui.

— Mi-au dat medicamente care să-mi provoace nașterea și am așteptat în salon alături de celelalte femei. Am trecut prin asta împreună: durerile de la început, gazele și aerul, verificările efectuate de moașe și de doctori. Singura diferență era că bebelușul meu murise. Când am fost în sfârșit luată și dusă pe targă până în sala de nașteri, femeia de lângă mine mi-a făcut cu mâna și mi-a urat noroc. Ian a stat lângă mine în timpul nașterii și, chiar dacă îl uram pentru ce-mi făcuse, l-am ținut de mână în timp ce împingeam și l-am lăsat să mă sărute pe frunte, pentru că pe cine altcineva mai

aveam? Și nu mă puteam gândi decât la faptul că dacă n-aș fi ars acea cămașă, Ben încă ar mai fi fost în viață.

Încep să tremur și-mi apăs palmele pe genunchi, pentru a-mi recăpăta controlul. Săptămâni întregi după moartea lui Ben, corpul meu a tot încercat să mă înșele că sunt mamă. Laptele îmi înțepa sfârcurile, iar eu trebuia să intru sub duș și să-mi apăs carnea cu putere pentru a elibera presiunea, mirosul dulceag al laptelui ridicându-se prin apa caldută. Odată, mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Ian uitându-se la mine din ușa de la baie. Burta îmi mai rămăsese încă umflată de la sarcină, cu pielea întinsă și uscată. Vene vineții se întindeau de-a lungul sânilor mei umflați și laptele mi se scurgea în jos, pe corp. I-am surprins expresia plină de dezgust de pe față înaintea să se întoarcă și să plece.

Am încercat să vorbesc cu el despre Ben. O singură dată – când durerea provocată de pierderea lui devenise atât de intensă, încât nu mă mai puteam ține pe picioare. Aveam nevoie să împărtășesc această durere cu altcineva – cu oricine – iar pe atunci nu mai aveam pe nimeni cu care să pot discuta. Însă el mi-a tăiat-o încă înainte să pot termina.

– Nu s-a întâmplat niciodată, a spus el. Copilul ăla n-a existat niciodată.

Poate că Ben n-a apucat să respire, însă a trăit. A trăit în mine și a respirat oxigenul meu și a mâncat mâncarea mea, a făcut parte din mine. Însă n-am mai vorbit despre el niciodată.

Nu-l pot privi pe Patrick. Acum că am început, nu mă mai pot opri, iar cuvintele ies cu repeziciune unul după altul.

– A fost o tăcere îngrozitoare atunci când l-am născut. Cineva a pronunțat ora, după care mi l-au așezat cu blândețe în brațe, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să-i facă rău, și ne-au lăsat singuri. Am rămas așa, întinsă, o eternitate, privindu-i chipul, genele, buzele. I-am mângâiat palma și mi-am imaginat cum ar fi fost să-l simt cum mă strânge de mână, însă până la urmă au venit și mi l-au luat. Atunci am urlat, m-am agățat de el până când au fost nevoiți

să-mi dea ceva care să mă calmeze. Dar eu nu voiam să dorm, pentru că știam că atunci când mă voi trezi, urma să fiu din nou singură.

Când termin, mă uit la Patrick și văd că are lacrimi în ochi, iar când încerc să-i spun că e în regulă, că sunt bine, încep și eu să plâng. Ne agățăm unul de celălalt în mașină, pe marginea drumului, până când soarele începe să dispară dincolo de linia orizontului, după care plecăm și noi spre casă.

Patrick parchează mașina în parcare rezervată rulotelor și merge cu mine pe cărare, spre căsuța mea. Chiria este plătită până la sfârșitul lunii, însă încetinesc pașii pe măsură ce-mi aduc din nou aminte de cuvintele lui Iestyn; de dezgustul din privirea lui atunci când mi-a spus să plec.

— L-am sunat eu, spune Patrick, citindu-mi gândurile. I-am explicat eu totul.

Patrick este calm și blând, de parcă aș fi o pacientă care își revine după o boală grea. Mă simt în siguranță, cu mâna ținută strâns de a lui.

— Te duci să-l aduci și pe Beau? îl întreb eu, când ajungem la căsuță.

— Dacă vrei tu.

Încuviințez din cap.

— Vreau ca totul să revină la normal.

În timp ce-o spun, îmi dau seama că eu nici nu știu ce înseamnă normalitatea.

Patrick trage perdelele și face ceai și, când se asigură că mi-e suficient de cald și că mă simt bine, mă sărută ușor pe buze și pleacă la el acasă. Privesc de jur împrejurul meu și zăresc crâmpie ale existenței mele aici, în golf: fotografiile și cochiliile, castronul de apă al lui Beau pe podeaua din bucătărie. Mă simt mai acasă aici decât m-am simțit vreodată în Bristol.

Dintr-un impuls, mă ridic ca să ating întrerupătorul veiozei care se afla pe măsuta de lângă mine. E singura lumină aprinsă de la

parter și scaldă camera într-o sclipire caldă, de culoarea caisei. O sting și plonjez în întuneric. Aștept, dar bătăile inimii sunt regulate, am palmele uscate, niciun fior de teamă nu-mi înțeapă ceafa. Zâmbesc, nu mai simt nicio teamă.

Capitolul 48

— Și nu e nicio îndoială că asta-i adresa corectă?

Ray îi adresează întrebarea lui Stumpy, dar reuși să-și rotească privirea pentru a putea cuprinde întreaga încăpere. În cele două ore de când părăsiseră clădirea Tribunalului, adunase o echipă de polițiști care se ocupau cu ordinea publică, în timp ce Stumpy îi pusese pe cei de la Evidența populației să-i găsească o adresă de-a lui Ian Petersen.

— Fără discuție, șefule, zise Stumpy. Registrul votanților arată că locuiește pe Albercome Terrace, la numărul 72, iar cei de la Evidența populației au verificat cu cei de la Registrul Auto. Petersen a primit trei puncte de amendă pentru depășirea vitezei acum vreo două luni, iar ei i-au trimis permisul la aceeași adresă.

— Bun, spuse Ray, atunci să sperăm că-l vom găsi acasă. Se răsuca pentru a-i pune la curent pe cei din echipa proaspăt alcătuită, care deveniseră nerăbdători. Arestarea lui Petersen este vitală, nu doar pentru rezolvarea cazului Jordan, dar și pentru a asigura protecția Jennei. Violența domestică în acest caz are un trecut foarte bogat, care a culminat cu Jenna părăsindu-l pe Petersen după accidentul de mașină.

Urmare încuviințări din cap din partea celor din încăpere, o mulțime de chipuri pe care se citea o determinare ursuză. Știa cu toții ce fel de om este Ian Petersen.

— Baza de date națională a poliției arată că are – deloc surprinzător – o mulțime de reclamații pentru atacuri violente, spuse Ray, și că a mai fost condamnat pentru conducere sub influența alcoolului și pentru deranjarea liniștii publice. Nu vreau să-mi asum niciun risc cu el, deci intrăm direct, îi punem cătușele și ieșim. Ați înțeles?

— Am înțeles, veni un cor de răspunsuri.

— Atunci să mergem.

Albercome Terrace era o stradă banală, cu trotuare înguste și cu prea multe mașini parcate în fața caselor. Singurul lucru care ieșea în evidență la casa de la numărul 72 erau draperiile trase la toate ferestrele.

Ray și Kate parcară pe o stradă vecină, până ce obținură confirmarea că două din echipele de ordine publică ajunseseră în apropierea casei lui Petersen. Kate opri motorul și rămaseră acolo în tăcere, singurul zgomot fiind scos de ticăitul motorului care se răcea.

— Ești bine? spuse Ray.

— Mda, zise Kate, încordată.

Pe față i se citea o determinare neîndurătoare, care nu oferea niciun indiciu cu privire la ceea ce simțea ea pe dinăuntru. Ray intuia că prin venele ei curgea foc. În câteva clipe acea adrenalină urma să se scurgă odată cu începerea acțiunii, însă chiar acum nu avea pe ce să se consume. Bătu cu piciorul în pedala ambreiajului și îi mai aruncă o privire lui Kate.

— Ți-ai pus vesta pe tine?

În loc de răspuns, Kate se bătu cu pumnul strâns în piept, iar Ray auzi bubuitul înfundat făcut de vesta antiglonț de sub bluza ei. Cuțitele erau ușor de ascuns și gata să fie scoase cu repeziciune, iar Ray văzuse prea multe cazuri de acest fel ca să-și asume orice fel de risc. Pipăi bastonul de cauciuc și sprayul din tocul pe care îl purta pe sub geacă, căpătând mai multă siguranță simțindu-le prezența.

— Stai aproape de mine, spuse el. Și, dacă scoate o armă, ieși naibii afară de-acolo.

Kate înălță din sprâncene.

— Pentru că sunt femeie? pufni disprețuitoare. O să mă retrag când o să te retragi și tu.

— La naiba cu corectitudinea politică, Kate! Ray plesni cu palma în volan. Rămase tăcut și privi prin parbriz, la strada pustie. Nu

vreau să fii rănită.

Înainte ca vreunul dintre ei să mai zică ceva, stațiile de emisie-recepție reveniră la viață.

— Zero șase, șefu’.

Echipele se aflau pe poziții.

— Recepționat, răspunse Ray. Dacă iese pe ușa din spate, arestați-l. Noi intrăm pe ușa din față.

— Am înțeles, veni răspunsul, iar Ray o privi pe Kate.

— Pregătită?

— Pe cât de pregătită pot să fiu.

O luară pe după colț pe jos și se îndreptară cu atenție către partea din față a casei. Ray bătu cu degetele în ușa și se înălță cât putu de mult pe vârful picioarelor pentru a se chiorî pe micuța fereastră de deasupra mânerului de ciocănit.

— Vezi ceva?

— Nu.

Ciocăni din nou, iar zgomotul reverberă pe strada goală.

Kate vorbi în stația radio.

— Tango Charlie 461 către Control, pot transmite ceva către Bravo Foxtrot 275?

— Dă-i drumul.

Ea li se adresă direct celor doi agenți care se aflau în partea din spate a clădirii.

— Vreo urmă de mișcare?

— Negativ.

— Recepționat. Rămâneți pe poziții.

— S-a-nțeles.

— Mulțumesc pentru transmiterea mesajului, Control.

Kate își băgă stația radio înapoi în buzunar și se întoarse cu fața spre Ray. A venit momentul pentru cheia cea mare și roșie.

Se uitară la cei din Echipa de Intervenții în Forță cum balansează bara roșie din metal într-un semicerc îndreptat în direcția ușii. Urmă un bubuit răsunător și un pârâit de lemn sfâșiat, iar ușa se deschise

larg, izbindu-se de peretele holului îngust. Ray și Kate se dădură în spate, făcându-le loc celor de la ordine publică să intre primii, iar aceștia se despărțiră în perechi pentru a verifica fiecare cameră de posibili locatari.

— Liber!

— Liber!

— Liber!

Ray și Kate îi urmară și ei înăuntru, ținându-se unul pe celălalt sub observație și așteptând confirmarea faptului că Petersen fusese localizat. De-abia trecuseră două minute înainte ca sergentul de la ordine publică să coboare scările, clătinând din cap.

— Nimic, șefu', îi spuse el lui Ray. Casa e goală. Dormitorul a fost golit – șifonierul e gol și în baie nu a mai rămas nimic. Se pare că avem de-a face cu un fugar.

— Rahat! Ray răpăi cu degetele în balustradă. Kate, sun-o pe Jenna pe mobil. Află unde e și spune-i să rămână ascunsă. Se îndreptă cu pași mari spre mașină, iar Kate se văzu nevoită să alerge după el.

— Îl are închis.

Ray urcă pe locul șoferului și porni motorul.

— Unde mergem acum? întrebă Kate, punându-și centura.

— În Țara Galilor, spuse Ray ursuz.

În timp ce conducea, lătra ordine pentru Kate.

— Sună-i pe cei de la Evidența populației, spuse el, și află tot ce au despre Petersen. Contactează-i pe cei din Thame Valley și pune pe cineva să-i facă o vizită lui Eve Mannings la Oxford: a mai amenințat-o o dată, așa că există posibilitatea ca el să se întoarcă acolo. Ia legătura cu poliția din sudul Țării Galilor și pune-i să emită un anunț cu privire la un posibil atac asupra Jennei Gr... Ray se corectă singur: Petersen. Vreau să se ducă cineva acasă la ea și să se convingă că e în siguranță.

Kate notă rapid instrucțiunile în timp ce Ray i le repeta, punându-l apoi la curent cu ce rezolvase după fiecare apel.

— Nu e nimeni de serviciu diseară în Penfach, așa că vor trimite pe cineva din Swansea, dar astăzi echipa lor de fotbal¹⁰ joacă acasă împotriva celor de la Sunderland¹¹ și tot orașul este foarte aglomerat, iar ei sunt foarte ocupați.

Ray scoase un oftat exasperat.

— Dar știi despre istoria acestui caz de violență domestică?

— Da, și au spus că vor face din acest caz o prioritate, doar că nu pot garanta că vor ajunge la timp acolo.

— Isuse, zise Ray. Ce nebunie!

Kate bătu cu pixul în geam în timp ce încerca să-l sune pe Patrick pe mobil.

— Sună, dar nu răspunde.

— Trebuie să dăm de altcineva, atunci. Cineva din împrejurimi, spuse Ray.

— Cum rămâne cu vecinii? Kate se așeză mai bine în scaun și activă internetul pe telefonul mobil.

— Nu există vecini acolo – Ray o privi pe Kate. Parcul de rulote, desigur!

— L-am găsit. Kate formă numărul și apăsă butonul pentru a-l forma. Haide, haide...

— Pune-l pe difuzor.

— Alo, Parcul de Rulote Penfach, Bethan la telefon.

— Bună, sunt agentul de poliție Kate Evans, de la DIC Bristol. O caut pe Jenna Gray – ați văzut-o cumva astăzi?

— Azi, nu, drăguță. E la Bristol, nu-i așa? Glasul lui Bethan căpătă o inflexiune de îngrijorare. S-a întâmplat ceva? Cum a fost la tribunal?

— A fost achitată. Uitați, îmi cer scuze, dar Jenna a plecat de-aici la ora trei și trebuie să ne asigurăm că a ajuns cu bine. A fost văzută

¹⁰ Swansea City AFC, club de fotbal galez înființat în 1912, care joacă în prima ligă engleză de fotbal (*N.t.*).

¹¹ Sunderland AFC, club englez de fotbal din orașul cu același nume. A fost înființat în 1879 și evoluează în prima ligă engleză (*N.t.*).

plecând cu mașina cu Patrick Mathews.

— Nu i-am văzut pe niciunul, spuse Bethan, însă Jenna s-a întors, sunt sigură – a fost pe plajă.

— De unde știți?

— Nu m-am întors de prea mult timp de la plimbare, am fost să scot câinii, și i-am văzut scrisul pe plajă. Deși nu era stilul ei obișnuit – era ceva chiar ciudat.

Ray simți cum un fior de neliniște începe să-l cuprindă încet, încet.

— Ce scria pe nisip?

— Ce e? spuse Bethan cu asprime. Ce-mi ascundeți?

— Ce scria pe plajă?

Nu avusese intenția să strige și, pentru o clipă, avu impresia că Bethan închisese telefonul. Când vorbi, în cele din urmă, ezitarea din glasul ei îi transmise că ea își dăduse seama că se întâmplase ceva grav.

— Spunea simplu: „Trădat”.

Capitolul 49

Nu intenționasem s-adorm, însă bătaia din ușă mă face să ridic brusc capul și îmi frec gâtul înțepenit. Îmi ia puțin să-mi amintesc că m-am întors acasă, când mai aud o bătaie, de data asta mai insistentă. Mă întreb de cât timp îl țin pe Patrick la ușă. Mă ridic greoaie în picioare și tresar când un junghi îmi străbate gamba.

În timp ce răsucesc cheia, simt un fior de teamă, dar, înainte să pot reacționa, ușa se deschide larg, trântindu-mă de perete. Ian este roșu la față și respiră cu greu. Mă pregătesc pentru pumnul lui, însă acesta nu vine, și-mi număr bătăile de inimă în timp ce el trage zăvorul la loc.

Unui, doi, trei.

Rapid și cu putere, bubuitul îmi răsună în piept.

Șapte, opt, nouă, zece.

După care e gata și se răsucesce spre mine, cu un zâmbet pe care i-l cunosc la fel de bine ca pe al meu. Un zâmbet fals; un indiciu cu privire la ce anume are de gând să-mi facă. Un zâmbet care-mi spune că, deși sfârșitul este aproape, nu va fi unul blând.

Mă freacă pe ceafă, apăsându-și cu putere degetul mare pe osul din partea de sus a coloanei vertebrale. Este neplăcut, dar nu dureros.

— Le-ai dat numele meu polițiștilor, Jennifer.

— Nu...

Mă apucă de păr, trăgându-mă cu putere spre el atât de repede, încât închid ochii, pregătindu-mă pentru explozia de durere cauzată de nasul meu rupt la contactul cu fruntea lui. Când îi deschid din nou, are fața la doar doi centimetri de a mea. Miroase a whisky și a transpirație.

— Nu mă minți, Jennifer.

Închid ochii și-mi spun că pot scăpa cu viață de aici, deși fiecare particică din mine își dorește să-l implore să mă omoare acum, pe

loc.

Mă apucă de maxilar cu mâna liberă și mă mângâie pe buze cu arătătorul, strecurându-și un deget în gura mea. Mă lupt cu senzația care mă face să mă înec, în timp ce el îmi apasă limba cu degetul.

— Târfa trădătoare, spune el, pe un ton blând, de parcă mi-ar face un compliment. Ai făcut o promisiune, Jennifer. Ai promis că n-o să te duci la poliție, și ce-mi văd ochii astăzi? Te văd recăpătându-ți libertatea cu prețul libertății mele. Îmi văd numele – nenorocitul meu de nume! – tipărit peste tot în *Bristol Post*.

— O să le spun, rostesc eu, simțindu-mi cuvintele ieșind greoi din cauza degetului ce-mi apasă limba. O să le spun că nu e adevărat. O să le spun că am mințit. Saliva îmi iese din gură și se scurge pe mâna lui Ian, care se uită la ea cu repulsie.

— Nu, spune el. N-o să mai spui nimic, nimănui.

Cu mâna stângă mă mai ține încă de păr, dar îmi eliberează maxilarul și mă plesnește cu putere cu palma peste față.

— Treci sus.

Strâng pumnul pe care îl țin lipit de corp, știind că nu trebuie să ridic mâna pentru a-mi pipăi fața, care zvâcnește în același ritm cu pulsul sângelui. Simt gust de sânge, dar înghit în tăcere.

— Te rog, spun eu, cu o voce subțire și lipsită de naturalețe, te rog, nu...

Caut cuvintele potrivite, cele mai potrivite pentru a nu-l provoca. *Nu mă viola*, aș vrea să spun. S-a întâmplat de atât de multe ori încât nu mai contează, și totuși nu mai pot îndura ideea corpului său apăsându-l încă o dată pe al meu, ideea de a-l simți iar în mine, forțându-mă să scot sunete care să nege faptul că-l urăsc atât de tare.

— Nu vreau să facem sex, spun eu, și-mi blestem tremurul din voce, cel care-i spune cât de mult înseamnă asta pentru mine.

— Să fac sex cu tine? scuipă el, lovindu-mă în față cu stropi de salivă. Nu te flata singură, Jennifer. Îmi dă drumul din strânsoare și mă privește de sus în jos. Treci sus.

Picioarele amenință să mă lase în timp ce fac câțiva pași spre scări, și mă agăț de balustradă în timp ce urc, simțindu-i prezența în spatele meu. Încerc să calculez cât va dura până când se va întoarce Patrick, însă am pierdut orice noțiune a timpului.

Ian mă împinge cu putere în dormitor.

— Dezbracă-te.

Mi-e rușine de cât de ușor mă supun voinței lui.

Își încruciează brațele și mă privește cum mă chinui să-mi dau jos hainele. Deja plâng fără să mă pot opri, deși știu cât de mult îl înfurie lucrul ăsta. Nu mă pot abține.

Ian pune dopul la cadă. Dă drumul robinetului de apă rece, însă nu se atinge de cel de apă caldă. Acum sunt goală și stau tremurând în fața lui, în timp ce el îmi privește trupul cu dezgust. Îmi amintesc cum îmi săruta omoplații, după care desena o dungă încetișor, aproape provocator, până ajungea între sâni și mai jos, spre stomac.

— Tu ești singura vinovată, spune el cu un oftat. Te-aș fi putut aduce înapoi oricând aș fi dorit, dar te-am lăsat să pleci. Nu te-am mai vrut. Tot ce trebuia să faci era să-ți ții gura închisă și ți-ai fi putut duce nestingherită existența amărâtă aici. Clatină din cap. Însă n-ai vrut, nu-i așa? Te-ai dus la poliție și ai scuipat tot. Închide robinetul. Treci înăuntru.

Nu opun rezistență. Deja nu mai are niciun rost. Intru în cadă și mă las în jos în apă. Apa înghețată îmi taie răsufierea și durerea îmi amorțește totul pe dinăuntru. Încerc să mă păcălesc singură că de fapt apa e fierbinte.

— Acum spală-te.

Ridică de jos o sticlă de înălbitor, de lângă toaletă, și-i deșurubează capacul. Îmi mușcă buza. Odată m-a forțat să beau înălbitor. Odată, când m-am întors târziu acasă de la o cină alături de colegile de facultate. I-am spus că nu mi-am dat seama cum a zburat timpul, însă el a turnat lichidul gros într-un pahar de vin și m-a privit cum mi-l lipesc de buze. M-a oprit după prima înghițitură, izbucnind în râs și spunându-mi că numai o idioată ar fi

băut așa ceva. Am vomat toată noaptea și am simțit gustul de chimicale în gură timp de câteva zile.

Ian toarnă înălbitorul pe bluza mea, din care începe să picure culoarea, iar pe suprafața apei se formează pete albastre precum cerneala pe o sugativă. Îmi întinde bluza.

— Freacă-te cu ea.

Încep să mă frec cu bluza de-a lungul brațelor, încercând să mă stropesc și cu apă în timp ce o fac, în încercarea de a mai dilua înălbitorul.

— Acum pe restul corpului, spune el. Și nu uita de față. Fă-o cum trebuie, Jennifer, sau o s-o fac eu pentru tine. Poate că asta îți va mai îndepărta din răutate.

Îmi dă indicații până când mi-am spălat fiecare părticică din corp cu înălbitor, iar pielea a început să mă înțepe. Mă scufund în apa rece ca gheața pentru a îndepărta senzația de arsură, incapabilă să-mi opresc dinții din clănțănit. Durerea asta, umilința asta; sunt mai rele decât moartea. Sfârșitul nici c-ar putea să vină mai repede.

Nu-mi mai simt picioarele. Întind mâna și mi le frec, însă îmi simt degetele de parcă ar aparține unei alte persoane. Acum mă aflu dincolo de senzația de frig. Încerc să mă ridic, sau, cel puțin, încerc să-mi ridic măcar o jumătate a corpului din apă, însă el mă face să mă întind la loc, cu picioarele îndoite incomod într-o parte, pentru a putea avea loc în cada micuță. Dă drumul din nou la apă rece, până când apa atinge marginea căzii. Deja nu-mi mai pot auzi bătăile inimii cum bubuie cu putere, ci doar niște lovituri ușoare în piept. Mă simt amorțită și molatică și aud cuvintele lui Ian venind parcă de la mare depărtare. Dinții îmi clănțăne și-mi mușc limba, dar deabia dacă simt o durere vagă.

Ian a stat deasupra mea cât timp m-am spălat, însă acum șade pe capacul de la closet. Mă privește lipsit de interes. Are de gând să mă înece, presupun. N-o să dureze mult. Deja sunt pe jumătate moartă.

— Ai fost ușor de găsit, să știi.

Vorbește pe un ton normal, de parcă s-ar afla într-un pub,

sporovăind, așa cum o faci cu prietenii.

— Nu-i greu să construiești un website fără să lași în urmă vreo urmă fizică, să știi, însă tu ai fost prea proastă ca să-ți dai seama că oricine ți-ar putea căuta adresa.

Nu spun nimic, dar se pare că el n-are nevoie de vreun răspuns.

— Voi, femeile, credeți că vă puteți descurca de unele singure, spune el. Credeți că n-aveți nevoie de bărbați, însă când vă lăsăm să vă descurcați pe cont propriu, nu sunteți bune de nimic. Sunteți toate la fel. Și minciunile! Isuse, minciunile astea pe care le spuneți voi, femeile. Una după alta, picurându-vă de pe limbile alea despicate.

Sunt atât de obosită. Atât de îngrozitor de obosită. Simt cum alunec sub suprafața apei și mă chinui să rămân trează. Îmi înfig cu putere unghiile în coapse, însă de-abia dacă le simt.

— Credeți că noi nu ne putem da seama, însă noi ne dăm seama întotdeauna. Minciunile, trădarea, felul în care ne săpați, fără nicio jenă.

Cuvintele lui alunecă pe lângă mine.

— De la început, m-am exprimat foarte clar că nu-mi doresc copii, spune Ian.

Închid ochii.

— Dar noi n-avem niciun cuvânt de spus, nu-i așa? Totul se rezumă la ce-și doresc femeile. Voi și alegerile voastre nenorocite. Cum rămâne cu alegerile mele?

Mă gândesc la Ben. Ajunsese atât de aproape de a se naște. Dacă aș fi fost și eu în stare să mai am grijă de el încă vreo câteva săptămâni...

— Dintr-odată, trebuie să mă descurc cu un fiu, spune Ian, și se așteaptă din partea mea să și sărbătoresc acest eveniment! Să sărbătoresc venirea pe lume a unui copil pe care nici măcar nu mi l-am dorit. Copilul care nici n-ar fi existat vreodată dacă ea nu m-ar fi păcălit.

Deschid ochii. Plăcile de faianță de deasupra robinetului sunt

străbătute de crăpături cenușii, iar eu le urmăresc până când ochii mi se umplu cu apă și acestea redevin albe. Scoate cuvinte fără niciun sens. Sau poate că nu reușesc eu să pricep ce înseamnă aceste cuvinte. Vreau să vorbesc, însă îmi simt limba prea mare pentru a-mi încăpea în gură. Nu l-am păcălit pe Ian pentru a face un copil împreună. A fost o întâmplare, iar el a fost foarte încântat. A spus că totul se va schimba.

Ian se apleacă în față, rezemându-și coatele pe genunchi și atingându-și gura cu palmele lipite, de parcă s-ar ruga. Însă are pumnii strânși și mușchii din apropierea ochilor îi tremură necontrolat.

— I-am spus care sunt condițiile, spune el. I-am spus că nu vreau obligații. Însă ea a stricat totul. Se uită la mine. Ar fi trebuit să fie o simplă aventură – un futai rapid cu o fată lipsită de importanță. Nu exista niciun motiv ca tu să afli acest lucru. Doar că ea a rămas însărcinată, și în loc să se care dracului la ea acasă, s-a hotărât să rămână și să-mi facă viața un calvar.

Mă chinui să adun laolaltă bucațele de informații pe care le spune Ian.

— Ai un fiu? reușesc eu să spun.

El se uită la mine și scoate un râset trist.

— Nu, mă corectează el, ăla n-a fost niciodată fiul meu. A fost odrasla unei curve poloneze care obișnuia să curețe toaletele la noi la muncă – eu doar am fost cel care a donat sperma. Se ridică în picioare și-și netezește cămașa. A venit și a bătut la ușa mea când a aflat că e însărcinată, iar eu i-am spus că dacă are de gând să-l țină, atunci trebuie să se descurce pe cont propriu. Oftează. N-am mai auzit nimic de ea până când copilul a început școala. Apoi nu mi-a mai dat pace. Se schimonosește, în timp ce face un efort stângaci să imite un accent est-european: „*Are și el nevoie de un tată, Ian. Vreau ca Jacob să știe cine e tatăl lui*”.

Ridic capul. Cu un efort care mă face să țip de durere, împing cu mâinile în fundul căzii, până când reușesc să mă ridic în fund.

— Jacob? spun eu. Tu ești tatăl lui Jacob?

Urmează un moment de tăcere, în timp ce Ian se uită la mine. Brusc, mă apucă de braț.

— Ieși afară.

Cad peste marginea căzii și mă prăbușesc pe podea, căci picioarele îmi sunt nefolositoare după o oră de stat în apa înghețată.

— Acoperă-te cu ceva.

Îmi aruncă un halat de baie și eu îl trag pe mine, urându-mă pentru recunoștința pe care o simt. Mi se învârte capul: Jacob a fost fiul lui Ian? Dar când Ian a aflat că Jacob a fost implicat în accident, probabil că a...

Când adevărul mă izbește în sfârșit, simt de parcă mi s-ar fi înfipt un cuțit în stomac. Moartea lui Jacob n-a fost doar un accident. Ian și-a omorât propriul fiu, iar acum are de gând să mă omoare și pe mine.

Capitolul 50

— Oprește mașina, am spus eu.

N-ai dat niciun semn că vrei să oprești, iar eu am înhățat volanul.

— Ian, nu!

Ai încercat să recapeți controlul asupra volanului, așa că am lovit bordura și am ricoșat înapoi pe șosea, ajungând în mijlocul drumului, ratând la mustață o mașină care venea din sens opus. N-ai avut de ales decât să iei piciorul de pe pedala de accelerație și să o apeși pe cea de frână. Ne-am oprit în cele din urmă, mașina rămânând parcată perpendicular pe drum.

— Dă-te jos.

N-ai mai șovăit, însă, odată ce te-ai dat jos din mașină, ai rămas nemișcată lângă portiera mașinii, în timp ce burnița mărunță te acoperea de picături. Am dat ocol mașinii, până am ajuns în dreptul tău.

— Uită-te la mine!

Tu continuai să fixezi asfaltul.

— Am spus uită-te la mine!

Încet, ai ridicat capul, însă te holbai pe lângă mine, peste umărul meu. Mi-am schimbat poziția pentru a intra în raza ta vizuală, dar tu ți-ai mutat privirea peste celălalt umăr. Te-am înșfăcat strâns de umeri și te-am scuturat cu putere. Voiam să te aud cum țiți în gura mare: mi-am spus că mă voi opri când te voi auzi țițând, însă tu n-ai scos niciun sunet. Aveai fălcile încleștate. Voiai să te joci cu mine, Jennifer, însă eu aveam să câștig. Aveam să te fac să urlî.

Ți-am dat drumul, iar tu nu ți-ai putut ascunde sclipirea de ușurare care ți-a străbătut chipul. Încă se mai afla acolo când mi-am strâns pumnul și te-am izbit cu el în față.

Încheieturile de la degete te-au izbit chiar sub bărbie, iar capul ți s-a dat cu putere pe spate și s-a izbit de capota mașinii. Picioarele ți s-au îndoit sub tine și ai alunecat pe șosea. Ai scos și tu un sunet, în

sfârșit, un scheunat, la fel cum scoate un cățel când îi tragi un picior, iar eu nu m-am putut abține să nu surâd la gândul acestei mici victorii. Nu era suficient. Voiam să te aud cum mă implori să te iert; cum recunoști că ai flirtat cu alții; cum recunoști că te futeai cu altul.

M-am uitat la tine cum te zvârcoleai pe asfaltul ud. Senzația obișnuită de eliberare nu mai apăruse – ghemul de furie strâns la maximum din interiorul meu era încă acolo, bolborosind, presând din ce în ce mai tare. Trebuia să termin cu asta acasă.

— Treci în mașină.

Te-am privit cum te chinuiai să te ridici în picioare, îți curgea sânge din gură și ai încercat să ți-l ștergi neîndemânatică cu eșarfa. Ai încercat să urci din nou pe scaunul șoferului, însă eu te-am tras înapoi.

— În partea cealaltă.

Am pornit motorul și am plecat de pe loc chiar înainte ca tu să închizi ușa. Ai scos un țipăt alarmant, după care ai trântit ușa și te-ai chinuit un pic cu centura. Eu râdeam, deși asta nu reușea să calmeze furia care fierbea în mine. M-am întrebat pentru o fracțiune de secundă dacă nu cumva sufeream un atac de cord: îmi simțeam pieptul strâns ca într-o menghină, iar răsuflarea mi se părea dureroasă și greoaie. Tu mă făcuseși să mă simt așa.

— Las-o mai încet, ai spus, mergi prea repede.

Cuvintele au ieșit gălgâite, căci aveai gura plină de sânge, iar eu am văzut picăturile roșii pe ușa de la torpedou. Am accelerat, ca să-ți arăt că nu pot fi condus de tine. Ne aflam pe o stradă rezidențială liniștită, cu case așezate ordonat una lângă alta și cu un șir de mașini parcate una în spatele celeilalte, care îmi ocupau partea mea de șosea. Am virat pentru a le ocoli, în ciuda farurilor care veneau direct spre noi, după care am lipit piciorul de podea. Te-am văzut cum îți acoperi fața cu mâinile; s-a auzit trâmbițatul unui claxon și o fulgerare colorată, în timp ce eu am virat la loc, pe banda noastră, cu câteva clipe înainte să fie prea târziu.

Strânsoarea din piept a mai slăbit o fracțiune. Am ținut piciorul

apăsat pe accelerație și am cotit la stânga, pe o șosea dreaptă, mărginită de copaci. Mi s-a părut că-mi era cunoscută zona, deși nu mai fusesem aici decât o singură dată înainte și nici măcar numele acestei străzi nu-l știam. Era strada pe care locuia Anya. Unde m-am futut cu ea. Volanul mi-a alunecat din mâini și mașina a lovit bordura.

— Te rog, Ian, las-o mai încet!

Pe trotuar se afla o femeie, la câteva sute de metri în fața noastră, care mergea însoțită de un copil mic. Copilul avea pe cap o căciulă din lână, cu canaf în vârf, iar femeia... Am strâns volanul și mai tare. Aveam vedenii. Îmi imaginam că acea femeie era ea, doar din cauză că mergeam pe strada ei. Nu putea fi Anya.

Femeia a ridicat privirea. Avea părul desfăcut și nu purta nicio căciulă sau glugă, în ciuda vremii. Se uita la mine și râdea, având băiatul alături, fugind pe lângă ea. Am simțit o durere zdrobitoare în cap. Ea era.

O părăsisem pe Anya după ce-o futusem. Nu mai aveam de gând să repet experiența și nu mai simțeam nicio dorință să-i mai văd fața frumoasă, dar stupidă pe la birou. Când se întorsese din nou, în urmă cu o lună, nici n-o mai recunoscusem: acum nu-mi mai dădea pace. Am privit-o cum merge în direcția luminii farurilor.

Vrea și el să afle despre tatăl lui, vrea să te cunoască.

Avea să strice totul. Băiatul avea să strice totul. M-am uitat la tine, însă îți țineai capul plecat în poală. De ce nu mai voiai să te uiți la mine? Obișnuiai să-ți ții mâna pe coapsa mea în timp ce conduceam, stând răsucită în scaun ca să mă poți privi. Acum de-abia dacă mă mai privești în ochi. Deja începusem să te pierd, iar dacă mai aflai și de băiat, nici că te mai puteam recupera.

Traversau strada. Capul îmi bubuia. Tu ai suspinat și sunetul acela a fost ca o muscă, bâzâindu-mi în ureche.

Am apăsat pedala de accelerație până am lipit-o de podea.

Capitolul 51

— L-ai omorât pe Jacob? întreb eu, aproape incapabilă să pot forma cuvintele. Dar de ce?

— Urma să strice totul, spune Ian, cu simplitate. Dacă Anya ar fi păstrat distanța, nu li s-ar fi întâmplat nimic. A fost doar vina ei.

Mă gândesc la femeia din fața Tribunalului, încălțată cu tenișii aceia uzați.

— Avea nevoie de bani?

Ian râde.

— Ar fi fost prea simplu doar cu bani. Nu, ea își dorea ca eu să fiu tată. Să am grijă de băiat în weekend, să rămână la mine, să-i cumpăr niște nenorocite de cadouri pentru ziua lui de naștere...

Se oprește în timp ce eu mă ridic în picioare, agățându-mă de bazinul de la toaletă în timp ce îmi sprijin greutatea cu atenție, să văd dacă picioarele îndurerate mi-o pot susține. Picioarele mă înțepă în timp ce se încălzesc. Mă uit în oglindă și nici nu recunosc ce văd acolo.

— Ai fi aflat despre el, spune Ian. Despre Anya. M-ai fi părăsit.

Stă în spatele meu și-și lasă ușor mâinile pe umerii mei. Îi văd expresia din privire, cea pe care i-am văzut-o de-atâtea ori în diminețile de după o bătaie. Obişnuiam să-mi spun că este remuşcare – deși el nu și-a cerut iertare niciodată – însă acum îmi dau seama că era teamă. Teamă că îi voi vedea adevărata față. Teamă că voi înceta să mai am nevoie de el.

Mă gândesc la cum l-aș fi iubit pe Jacob ca pe propriul meu fiu; la cum l-aș fi luat cu mine, la cum m-aș fi jucat cu el și la cum aș fi ales daruri pentru el, doar pentru a-i vedea plăcerea de pe față. Și, dintr-odată, îmi dau seama că mă simt ca și cum Ian mi-ar fi luat de lângă mine nu unul, ci doi copii, și atunci găsesc energie în ambele vieți irosite.

Mă lupt cu slăbiciunea și privesc în jos, către chiuvetă, după care îmi dau cu putere capul pe spate, adunând în această lovitură toată forța de care sunt în stare. Aud un pocnet dezgustător atunci când partea din spate a țestei mele lovește în os.

El îmi dă drumul, ducându-și amândouă mâinile la față, în timp ce sângele îi curge printre degete. Trec în viteză pe lângă el, intru în dormitor, după care ajung pe refugiul din fața scărilor, dar el e prea rapid, mă apucă de încheietura mâinii chiar înainte să apuc să o iau în jos pe scări. Degetele însângerate îi alunecă pe pielea mea umedă și mă lupt ca să mă eliberez, lovindu-l cu cotul în stomac și căpătând în schimb un pumn care-mi taie răsuflarea. Refugiul devine negru ca noaptea și-mi pierd orientarea – în ce parte sunt scările? Pipăi în toate părțile cu piciorul gol și degetele acestuia ating banda metalică de pe prima treaptă.

Mă aplec pe sub brațul lui Ian, întinzând ambele mâini spre perete. Îmi îndoi coatele, de parcă aş face flotări, după care împing cu putere în spate, izbindu-mă cu toată greutatea de el. El scoate un țipăt scurt în timp ce-și pierde echilibrul, după care cade, prăbușindu-se în jos pe scări.

Apoi tăcere.

Aprind lumina.

Ian zace întins la picioarele scărilor, fără să miște. Stă cu fața în jos, pe podeaua din piatră, și pot vedea o adâncitură în partea din spate a capului său, din care un firicel de sânge se prelinge în jos. Rămân acolo, privind-l, tremurând din tot corpul.

Apuc balustrada strâns și mă forțez să încep să cobor scările, fără să-mi mut privirea de la silueta nemișcată care zace întinsă la baza scărilor. Cu o treaptă mai sus de podea, mă opresc. Văd cum Ian încă mai respiră, de-abia vizibil.

Propria-mi răsuflare vine în gâfâieli adânci, dar întind un picior și pășesc ușor pe lespeda de piatră de dincolo de Ian, rămânând pe loc ca un copil care se joacă de-a statuile.

Pășesc peste brațul lui întins în lateral.

Mâna lui mă apucă de gleznă și țip, însă e prea târziu. Sunt întinsă pe jos și Ian stă peste mine, târându-și corpul peste al meu, plin de sânge pe față și pe mâini. Încearcă să vorbească, dar nu se aude niciun cuvânt; are fața contorsionată de efort.

Întinde mâinile pentru a mă apuca de umeri, iar eu, în timp ce el se târăște peste mine, ajungând cu fața deasupra feței mele, ridic genunchiul brusc, izbindu-l cu putere în vintre. El răcnește, dându-mi drumul și îndoiindu-se de durere, iar eu mă chinui să mă ridic în picioare. Nu ezit, ci o iau la fugă spre ușă și bâjbâi după zăvor, care-mi alunecă dintre degete de două ori, înainte să fiu în stare să-l trag în lateral și să deschid ușa larg. Aerul nopții este rece, iar norii acoperă aproape în întregime luna, lăsând doar o așchie îngustă la vedere. Alerg orbește, dar de-abia ce-am luat-o la fugă când aud pașii greoi ai lui Ian în spatele meu. Nu privesc înapoi ca să văd cât de departe este, dar îl aud cum geme la fiecare pas, răsuflând zgomotos.

Cărarea pietroasă e prea dură pentru picioarele mele goale, însă zgomotul din urma mea pare că se aude din ce în ce mai slab și încep să cred că mă îndepărtez de el. Încerc să respir normal în timp ce alerg, să fac cât mai puțin zgomot posibil.

Abia atunci reușesc să aud valurile care se sparg de țărniș și-mi dau seama că am ratat curba către parcul de rulote. Îmi blestem propria-mi prostie. Am doar două variante: să o iau pe cărarea ce duce în jos, spre plajă, sau să o iau la dreapta și să alerg de-a lungul cărării care șerpuiește pe coastă, îndepărtându-se de Penfach. E o cărare pe care m-am plimbat de multe ori alături de Beau, însă niciodată pe întuneric – se află prea aproape de marginea falezei și mi-a fost mereu teamă că ar putea cădea în gol. Ezit doar o secundă, însă gândul de a fi prinsă în capcană pe plajă este prea înfricoșător: oare n-aș avea mai multe șanse dacă aș continua să alerg? Cotesc la dreapta și o iau pe cărarea care merge paralel cu faleza. Vântul a prins putere și norii care acum nu mai acoperă luna îmi permit să văd un pic mai clar în față. Risc să arunc o privire în urmă, dar pe

cărare nu e nimeni.

Încetinesc până ajung să merg ușor, după care mă opresc, ca să ascult. Liniște, în afară de zgomotul făcut de mare, iar inima începe să mi se liniștească un pic. Valurile se lovesc de plajă regulat și aud sirena îndepărtată a unui vas, departe, pe mare. Îmi recapăt răsuflarea și încerc să găsesc o direcție.

— N-ai unde să fugi, Jennifer.

Mă răsucesc în toate părțile, însă nu-l văd nicăieri, încerc să scrutez semiîntunericul și zăresc un tufiș pipernicit, un pârleaz; în depărtare se vede o construcție mică, despre care știu că este coliba unui păstor.

— Unde ești? strig eu, însă vântul îmi mătură cuvintele și le aruncă înspre mare. Trag aer în piept să țip, dar, într-o clipă, e în spatele meu, cu brațele în jurul gâtului meu, trăgându-mă înapoi spre el, până când încep să mă înec. Îl lovesc cu cotul în coaste și strânsoarea lui slăbește, dându-mi răgaz să respir din nou. N-o să mor acum, mă gândesc. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viața de adult ascunzându-mă, fugind, fiindu-mi frică, iar acum că am început să mă simt iar în siguranță, el s-a întors ca să mi-o răpească. N-o să-i permit. Simt un val de adrenalină în corp și mă aplec în față. Mișcarea îl dezechilibrează și-mi permite să mă răsucesc, eliberându-mă din mâinile lui.

Și n-o iau la fugă. Am fugit destul de el.

El se întinde ca să mă prindă, dar eu lovesc cu mâna, izbindu-l cu podul palmei chiar sub bărbie. Impactul îl împinge în spate și el se clatină timp de câteva secunde, mi se pare mie, pe marginea falezei. Se întinde iar spre mine, agățându-se cu unghiile de halatul meu, iar degetele i se freacă de materialul acestuia. Țip și fac un pas în spate, dar îmi pierd echilibrul și, pentru o clipă, cred că voi cădea și eu cu el, zdrobindu-mă de stânca falezei în drumul către mare. Dar apoi mă trezesc cu fața lipită de marginea falezei, iar el cade. Privesc în jos și zăresc o străfulgerare a ochilor săi holbați, înainte ca valurile să-l tragă în adâncuri.

Capitolul 52

Lui Ray îi sună telefonul pe când ajungeau în suburbiile Cardiffului. Aruncă o privire spre ecran.

— Este inspectorul de poliție din sudul Țării Galilor.

Kate îl privi pe Ray în timp ce acesta asculta noutățile despre situația din Penfach.

— Slavă Domnului, zise Ray la telefon. Nicio problemă. Mulțumesc că m-ai anunțat.

Termină apelul și lăasă să-i scape un oftat de ușurare adânc.

— E bine. Ei, nu chiar bine, dar trăiește.

— Și Petersen? spuse Kate.

— N-a fost la fel de norocos. Din câte-am înțeles, Jenna alerga pe cărarea care merge paralel cu faleza și el a venit după ea. S-au luptat și el a căzut în gol.

Kate tresări.

— Ce mai moarte.

— A meritat-o din plin, zise Ray. Din câte-mi dau seama, nu cred că el chiar a „căzut”, dacă înțelegi ce vreau să spun, deși DIC din Swansea a adoptat cea mai simplă cale: au raportat totul ca fiind un accident.

Se așternu tăcerea.

— Așa că acum ne întoarcem la secție? întrebă Kate.

Ray clătină din cap.

— N-are niciun rost, Jenna se află la spitalul din Swansea, unde vom ajunge și noi în mai puțin de o oră. Am putea la fel de bine să încheiem în sfârșit acest caz, după care am putea să mâncăm ceva înainte să ne întoarcem acasă.

Traficul deveni ceva mai lejer în timp ce ei se apropiau de destinație și, cu puțin peste ora șapte, ajunseră și ei la spitalul din Swansea. Intrarea în camera de gardă era aglomerată din cauza fumătorilor cu brațe prinse în gips, cu glezne bandajate și cu tot

felul de răni mai mult sau mai puțin vizibile. Ray trecu pe lângă un bărbat care se îndoia din cauza unei dureri de stomac, dar care reușise totuși să tragă cu sete din țigara pe care i-o dusesese la buză prietena lui.

Mirosul de fum ce plutea în aerul rece fu înlocuit de căldura de spital din camera de gardă, iar Ray îi arătă insigna sa unei femei cu fața obosită ce ședea pe scaunul din spatele biroului de primire. Aceasta le indică aripa C, iar de acolo intrară într-o cameră laterală, unde Jenna stătea proptită pe o grămadă de perne.

Ray fu șocat să-i vadă vânătăile de un purpuriu-închis care i se îțeau pe sub cămașa de spital, până în sus pe gât. Avea părul desprins și şuvițele îi cădeau rare pe umeri, iar fața îi era brăzdată de oboseală și de durere. Patrick stătea lângă ea cu un ziar în mână, deschis la pagina cu cuvinte încrucișate.

— Bună, spuse Ray încet, cum te simți?

Ea îi zâmbi, obosită.

— Am avut și zile mai bune.

— Ai trecut prin multe.

Ray veni mai aproape și rămase în picioare, lângă pat. Îmi pare rău că n-am reușit să ajungem la timp.

— Acum nu mai contează.

— Am auzit că ai fost și tu un adevărat erou, domnule Mathews, se întoarse Ray către Patrick, care însă ridică o mână în semn de protest.

— Nu chiar. Dacă aș fi ajuns acolo cu o oră mai devreme, atunci aș fi putut fi de un real folos, însă am fost reținut la clinică și în momentul în care am ajuns eu... ei bine... Se uită la Jenna.

— Nu cred c-aș fi reușit să mă întorc la căsuță, spuse ea. Cred că încă aș mai fi zăcut acolo, holbându-mă la apa mării.

Începu să tremure, iar Ray simți și el un fior, în ciuda aerului înăbușitor din spital. Oare cum o fi fost acolo, pe marginea falezei?

— Ți-au spus cât de mult trebuie să mai rămâi aici? întrebă el.

Jenna clătină din cap.

— Vor să mă țină sub observație, orice o fi însemnând asta, dar sper că nu va trebui să rămân mai mult de douăzeci și patru de ore. Își mută privirea de la Ray la Kate, apoi înapoi. Voi avea probleme? Pentru că am mințit cu privire la cine s-a aflat la volan?

— Există o mică problemă cu obstrucționarea justiției de care trebuie să ne ocupăm noi, spuse Ray, dar sunt destul de încrezător că nu va fi în interesul justiției să urmărească acest caz în continuare.

Zâmbi, și Jenna scoase un oftat de ușurare.

— Vă lăsăm în pace, spuse Ray. Se uită la Patrick. Ai grijă de ea, da?

Ieșiră din spital și parcurseră scurta distanță până la secția de poliție din Swansea, acolo unde inspectorul-șef local îi aștepta ca să discute cu ei. Inspectorul Frank Rushton era cu câțiva ani mai în vârstă ca Ray și avea o înfățișare care sugera că s-ar fi simțit mai confortabil pe un teren de rugby decât într-un birou. Îi primi cu căldură și-i conduse în biroul său, oferindu-le și cafea, pe care ei o refuzară.

— Noi trebuie să plecăm, spuse Ray. Altfel, agentul Evans, aici de față, va pune presiune pe bugetul meu pentru orele suplimentare.

— Ce păcat, spuse Frank. Noi ne ducem cu toții să mâncăm niște curry – unul din comandanții noștri se retrage și ne vom lua astfel rămas-bun de la el. Sunteți bineveniți și voi dacă vreți să vă alăturați.

— Mulțumim, zise Ray, dar mai bine nu. Veți păstra cadavrul lui Petersen aici sau vreți să-l contactez pe medicul legist din Bristol?

— Dacă ai numărul la tine, ar fi perfect, spuse Frank. O să le dau un telefon imediat ce vom găsi trupul.

— Încă nu l-ați recuperat?

— Încă nu l-am găsit, spuse Frank. A căzut de pe faleză la un kilometru distanță de casa lui Gray, în partea opusă a Parcului de Rulote Penfach. Bănuiesc că ați fost și voi acolo?

Ray încuviință din cap.

— Tipul care a găsit-o, Patrick Mathews, ne-a condus acolo, și nu există nicio urmă de îndoială că acela este locul, spuse Frank. Am găsit urme pe pământ care se potrivesc cu ceea ce ne-a povestit Gray despre confruntare, iar marginea falezei a fost răscolită proaspăt.

— Dar niciun cadavru?

— Ca să fiu sincer, nu e ceva neobișnuit. Frank observă sprânceana ridicată a lui Ray și scoase un râset scurt. Adică, nu e ceva ieșit din comun să nu găsim un cadavru imediat. Avem de-a face cu un sinucigaș sau cu un plimbăreț care alunecă întorcându-se de la pub, și durează câteva zile – uneori chiar mai mult – până când sunt aduși înapoi la mal. Câteodată nu se mai întorc deloc; iar câteodată se întorc doar anumite părți din ei.

— Ce vrei să spui? întrebă Kate.

— Vorbim despre o cădere în gol de la o înălțime de șaiszeci de metri, în acea parte a falezei, până la mare, zise Frank. Poate că reușești să eviți stâncile în cădere, dar după ce vei cădea, vei fi izbit de ele din nou și din nou, și din nou. Ridică din umeri. Cadavrele ajung să se fărâme destul de ușor.

— Hristoase, spuse Kate, traiul în apropierea mării nu mai pare la fel de atrăgător acum.

Frank rânji.

— Acum, sunteți siguri că nu vreți să veniți și voi la o porție de curry? Mai demult, am avut ocazia să fiu transferat în regiunea Avon și Somerset – mi-ar plăcea tare mult să aflu ce anume am pierdut. Se ridică în picioare.

— Am spus că vom lua ceva de-ale gurii, spuse Kate, uitându-se la Ray.

— Hai, atunci, zise Frank. O să fie plăcut. Majoritatea celor din DIC vor fi acolo, plus câțiva agenți de la patrulele în uniformă.

Îi conduse către biroul de la intrare și dădu noroc cu amândoi.

— Terminăm și noi imediat și ar trebui să ne găsim la Raj, pe High Street, cam în jumătate de oră. Accidentul ăsta a fost un caz

destul de important pentru voi, nu-i așa? Ar trebui să petreceți toată noaptea – să sărbătoriți cu adevărat!

Își luară la revedere și Ray simți o bolboroseală în stomac în timp ce se îndreptau spre mașină. Un pui Jalfrezi și o bere erau exact ce-i trebuia după tot ce se petrecuse în timpul zilei. Îi aruncă o privire lui Kate și se gândi la câtă plăcere i-ar face să petreacă o seară purtând conversații pe subiecte neimportante și glumind pe seama altora, alături de băieții din Swansea. Ar fi fost păcat să plece chiar acum acasă, iar Frank avea dreptate – probabil că ar fi fost mai bine dacă rămâneau aici peste noapte, ceea ce le oferea ocazia să încheie acest caz așa cum trebuie, mâine.

— Hai și noi, spuse Kate. Se opri din mers și se întoarse cu fața spre Ray. Ne vom distra și are și el dreptate, ar trebui să sărbătorim.

Stăteau atât de aproape unul de celălalt încât aproape că se atingeau, iar Ray își imagina cum ar fi să plece amândoi după seara petrecută alături de băieții din Swansea; poate să și bea ceva repede undeva, după care să se întoarcă la hotel. Înghiți în sec, imaginându-și ce-ar mai fi urmat după.

— Poate cu altă ocazie, zise el.

Urmă o pauză, apoi Kate încuviință încet din cap.

— Sigur.

Se duse la mașină, iar Ray își scoase mobilul din buzunar pentru a-i scrie un mesaj lui Mags.

Vin acasă. Iau ceva de mâncare la pachet?

Capitolul 53

Asistentele au fost amabile. S-au ocupat de rănille mele cu mare atenție, părând că nu le deranjează că le întreb pentru a suta oară dacă Ian a murit sau nu.

— S-a terminat, spune doctorul. Acum odihnește-te.

Nu simt mai deloc ușurarea eliberării. Ci doar o oboseală zdrobitoare, care refuză să dispară. Patrick nu mă lasă nicio clipă singură. Mă trezesc tresărind de mai multe ori pe noapte ca să-l găsesc tot acolo, la pândă, gata să mă liniștească după coșmaruri. În cele din urmă, accept sedativul pe care mi-l dă asistenta. Cred că-l aud pe Patrick vorbind cu cineva la telefon, dar adorm înainte să-l pot întreba cu cine vorbea.

Când mă trezesc, lumina zilei își face loc prin crăpăturile din jaluzelele orizontale de la fereastră, desenând dungi de lumină pe care soarele le aruncă de-a lungul patului meu. Pe masa de lângă pat se află o tavă.

— Ceaiul s-a răcit deja, spune Patrick. Mă duc să văd dacă găsesc pe cineva care să-ți aducă altul.

— E-n regulă, spun eu, chinându-mă să mă ridic în capul oaselor.

Gâtul mă ustură și mi-l ating cu precauție. Telefonul lui Patrick scoate un bip și el îl ia ca să citească mesajul primit.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spune el, schimbând subiectul. Doctorul spune că vei mai avea dureri timp de câteva zile, dar că nu ai nimic rupt. Ți-a dat niște gel care să elimine efectele înălbitorului și va trebui să te ungi cu el în fiecare zi, pentru a evita să ți se usuce pielea.

Îmi trag picioarele mai într-o parte și-i fac și lui loc să se așeze lângă mine, pe pat. Stă încruntat și mă urăsc singură pentru că l-am făcut să se îngrijoreze atât de tare.

— Sunt bine, spun eu. Te asigur. Vreau doar să plec acasă.

Îl văd cum caută răspunsuri pe fața mea: vrea să știe ce simt eu pentru el, însă nici eu nu mai știu sigur. Știu doar că nu pot avea încredere în propria-mi judecată. Mă forțez să zâmbesc ca să-i dovedesc că mă simt bine, după care închid ochii, mai mult pentru a evita privirea lui Patrick, decât ca să încerc să adorm.

Mă trezesc când aud zgomot de pași dincolo de ușă și sper că e doctorul, însă îl aud în schimb pe Patrick discutând cu cineva.

— E aici. Eu mă duc la cantină, ca să iau o cafea – vă las pe voi două, singure.

Nu-mi dau seama cine ar putea fi și chiar și după ce ușa se deschide larg și văd silueta plăpândă îmbrăcată cu o haină de un galben-strălucitor și cu nasturi mari, îmi ia o secundă până să înțeleg ceea ce văd. Deschid gura, însă nodul din gât mă împiedică să vorbesc.

Eve zboară prin cameră, îmbrățișându-mă strâns, dar cu blândețe.

— Mi-a fost atât de dor de tine!

Ne agățăm una de cealaltă până când suspinele se opresc, după care ne așezăm una în fața celeilalte, cu picioarele încrucișate, ținându-ne de mâini la fel cum făceam când eram copii și stăteam pe patul supraetajat din camera pe care o împărțeam amândouă.

— Te-ai tuns, spun eu. Ți stă bine.

Eve își atinge timid tunsoarea elegantă.

— Cred că Jeff îl preferă lung, însă mie îmi place așa cum e acum. Ți transmite toată dragostea lui, apropo. Aa, și copiii au făcut asta pentru tine.

Scotocește prin geantă și scoate un desen șifonat, împăturit în două pentru a reprezenta o felicitare care îmi urează însănătoșire grabnică. Le-am spus că ești în spital, așa că ei cred că ai vărsat de vânt.

Mă uit la imaginea mea întinsă în pat, acoperită de pete, și râd.

— Mi-e dor de ei. Mi-a fost dor de voi toți.

— Și nouă ne-a fost dor de tine. Eve trage adânc aer în piept. N-ar

fi trebuit să-ți spun toate acele vorbe. N-aveam niciun drept.

Îmi amintesc cum am zăcut în spital, după ce-l născusem pe Ben. Nimeni nu se gândise să ia pătuțul de lângă patul meu, iar acesta mă amăra și mai tare, căci îl tot vedeam cu coada ochiului. Eve sosise înainte ca veștile să ajungă și la ea, însă știam, după expresia ei, că asistentele îi spusese deja totul. Un cadou ce fusese cu puțin timp înainte împachetat minunat era acum băgat cu forța în fundul genții ei de mână, cu hârtia încrețită de la efortul ei de a-l ascunde de ochii mei. M-am întrebat ce putea ea să mai facă cu ce cumpărase – dacă va mai putea găsi un alt bebeluș care să poarte hainele pe care ea le alesese cu mâna ei pentru fiul meu.

La început, n-a spus nimic, dar după aceea n-am mai putut s-o opresc.

— Ți-a făcut Ian ceva? Ți-a făcut, nu-i așa?

Eu am întors capul, am văzut pătuțul gol și am închis ochii. Eve n-avusese niciodată încredere în Ian, deși el avusese grijă ca nimeni să nu-și dea seama de adevăratul său caracter. Am negat tot timpul că e ceva în neregulă: mai întâi, din cauză că eram prea orbită de dragoste ca să văd fisurile din relația mea cu el și, mai târziu, din cauză că mi-a fost prea rușine că am rămas atât de mult timp alături de cel care m-a rănit atât de tare.

Îmi dorisem ca Eve să mă țină în brațe. Doar să mă țină strâns și să apese cu putere durerea care mă rănea atât de tare încât de-abia dacă mai puteam respira. Dar sora mea era prea furioasă, propria ei durere căutând răspunsuri, un motiv, pe cineva pe care să dea vina.

— E un om rău, a spus ea, iar eu am închis ochii și i-am strâns, pregătită să-i ascult tirada. Tu poate că ești orbită de el, însă eu nu sunt. N-ar fi trebuit să mai rămâi alături de el după ce ai rămas gravidă, iar acum poate că încă ai mai fi avut copilul. Ești la fel de vinovată ca și el.

Am deschis ochii, nevenindu-mi să cred, căci cuvintele lui Eve mă ardeau profund.

— Ieși afară, am spus eu, cu o voce slabă, dar hotărâtă. Viața mea

nu te privește și n-ai niciun drept să-mi spui ce să fac. Ieși afară! Nu mai vreau să te văd niciodată.

Eve a ieșit în viteză din salon, lăsându-mă tulburată, ca să-mi apăs burtica acum goală. Nu cuvintele lui Eve fuseseră cele care mă răniseră, ci sinceritatea din ele. Sora mea îmi spusese pur și simplu adevărul. Moartea lui Ben fusese din vina mea.

În săptămânile care au urmat, Eve a mai încercat să ia legătura cu mine, dar eu am refuzat să vorbesc cu ea. În cele din urmă, a renunțat și ea să mai încerce.

— Tu ți-ai dat seama ce fel de persoană era Ian, îi spun eu acum. Ar fi trebuit să te ascult.

— L-ai iubit, spune ea, simplu. La fel cum mama l-a iubit pe tata. Mă ridic în fund.

— Ce vrei să spui?

Urmează o pauză, timp în care o văd pe Eve cum cântărește ce să-mi spună și ce nu. Clatin din cap, pentru că acum încep să înțeleg ceea ce refuzam să recunosc pe când eram copil.

— A lovit-o și el, nu-i așa?

Ea încuviințează din cap, fără să spună nimic.

Mă gândesc la tatăl meu cel frumos și deștept; care găsea întotdeauna ceva amuzant de împărțit cu mine; care mă învârtea în brațe chiar și când crescusem prea mare pentru astfel de jocuri. Mă gândesc la mama; întotdeauna tăcută, inabordabilă, rece. Mă gândesc cum am urât-o pentru că l-a lăsat să plece.

— A tăcut și a înghițit mulți ani de zile, spune Eve, după care, într-o zi, când m-am întors de la școală, am intrat în bucătărie și l-am surprins cum o bătea. Am țipat la el să se oprească, iar el s-a întors și m-a lovit peste față.

— Of, Dumnezeule, Eve!

Mi se face rău când mă gândesc la diferențele dintre amintirile noastre din copilărie.

— Și el a fost îngrozit. Mi-a spus că-i pare foarte rău, că nu m-a

văzut, dar eu i-am văzut privirea din ochi înainte să mă lovească. În acele momente, mă ura și cred sincer că ar fi fost în stare să mă omoare. A fost de parcă în mama s-a rupt ceva: i-a spus să plece și el a plecat fără să mai scoată o vorbă.

— Dispăruse deja când m-am întors de la cursul de balet, am spus eu, aducându-mi aminte de durerea pe care o simțisem.

— Mama i-a spus că se va duce la poliție dacă se va mai apropia vreodată de noi. I-a frânt inima că a fost nevoită să-l gonească de lângă noi, însă a spus că a făcut-o pentru a ne proteja.

— Mie nu mi-a spus niciodată nimic, răspund eu, însă acum știu că nu i-am dat niciodată ocazia.

Mă întreb cum de am interpretat lucrurile atât de greșit. Îmi doresc ca mama să se afle aici, ca să pot îndrepta situația.

Un val de emoție îmi învăluie inima și încep să suspin.

— Știu, scumpo, știu.

Eve îmi mângâie părul, așa cum o făcea pe când eram copii, după care mă ia în brațe și începe și ea să plângă.

Stă cu mine două ore, în timp ce Patrick dă ture între patul meu și cantină, dorind să ne lase singure, dar devenind din ce în ce mai neliniștit că o să obosesc prea tare.

Eve îmi lasă un teanc de reviste pe care n-o să le citesc și promite că se va întoarce de îndată ce voi reveni la casuță, ceea ce doctorul mi-a spus că se va întâmpla peste o zi sau două.

Patrick mă strânge de mână.

— Iestyn a trimis doi băieți de la fermă ca să facă ordine prin casă, spune el, iar aceștia vor schimba încuietorea, așa că să știi că tu vei fi singura care va avea cheia. Probabil că mi-a citit neliniștea din priviri. Vor aranja ei totul, spune el, va fi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nu, mă gândesc eu, n-o să fie niciodată așa.

Însă îl strâng și eu de mână, iar pe chipul lui nu zăresc decât sinceritate și bunătate, așa că mă gândesc că, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, viața mea ar putea continua alături de acest bărbat.

Viața mea ar putea fi fericită.

Epilog

Serile au început să devină mai lungi, și Penfachul și-a regăsit vechiul ritm de viață, întrerupt doar de cârdușii de familie care se îndreaptă spre plajă. Aerul e plin de arome de la loțiunile de plajă și de la sarea din mare, iar clopoșelul de deasupra ușii de la magazinul din sat pare că nu tace niciodată. Parcul de rulote întâmpină noul sezon cu un strat de vopsea proaspăt; rafturile din magazine au fost aprovizionate cu cele necesare pe timpul vacanțelor.

Pe turiști nu-i interesează scandalurile locale și, spre ușurarea mea, sătenii și-au pierdut repede interesul pentru bârfe. Pe măsură ce nopțile încep iar să se lungească, povestea s-a stins, mai ales din cauza lipsei de informații proaspete care s-o alimenteze și cu ajutorul îndărătniciei lui Bethan și Iestyn, care s-au ocupat personal de toți aceia care pretindeau că știu ei mai bine ce s-a întâmplat. Nu peste mult timp, toate corturile vor fi strânse, toate gălețile și lopețile vor fi vândute, toată înghețata va fi mâncată și totul va fi dat uitării. Unde înainte găseam prejudecăți și uși închise, acum găsim bunătate și brațe deschise.

Ținându-se de cuvânt, Iestyn a făcut curățenie în casuță. A schimbat încuietura, a pus ferestre noi, a acoperit cu vopsea mâzgălele de pe ușa de lemn și a îndepărtat toate urmele a ceea ce s-a întâmplat aici. Și, deși n-o să fiu niciodată în stare să-mi șterg acea noapte din minte, încă mai doresc să rămân aici, sus, pe faleză, unde doar zgomotul făcut de vânt mă înconjoară. Mă simt fericită în casuța mea și refuz să-l las pe Ian să-mi distrugă și această părticică din viață.

Apuc lesa lui Beau și el așteaptă nerăbdător la ușă, în timp ce eu îmi iau o haină pe mine pentru o ultimă tură de alergat înainte de culcare. Încă nu mă pot hotărî să las ușa descuiată, dar, când sunt înăuntru, n-o mai încui și nici nu mai trag zăvorul, și nici nu mai tresar ori de câte ori intră Bethan în casă fără să mai bată la ușă.

Patrick petrece mai multe nopți la mine acasă decât la el, deși reușește să recunoască nevoia mea ocazională de a rămâne singură chiar înainte să devin eu conștientă de ea, și pleacă discret spre Port Ellis, lăsându-mă singură, doar cu gândurile mele.

Privesc în jos, spre golf, la fluxul care tot urcă. Plaja este presărată cu urmele celor care și-au plimbat câinii și cu cele lăsate de pescărușii care se rotesc din ce în ce mai jos, până ce se lasă în nisip pentru a ciuguli viermii marini înfipti în el. S-a făcut târziu și nimeni nu se mai plimbă pe cărarea de coastă de pe creasta falezei, unde proaspăt construitul gard le tot reamintește imprudenților să nu se apropie prea mult de margine, iar eu simt un fior de singurătate. Îmi doresc ca Patrick să vină înapoi la noapte.

Valurile se sparg de plajă, apa alergând pe nisip și formând spumă albă, care se umflă și dispare atunci când valul o ia înapoi în mare. Fiecare val urcă din ce în ce mai sus, dezvăluind nisipul neted și mustind de apă timp de câteva secunde, înainte ca alt val să-i ia locul și să umple spațiul rămas. Mă pregătesc să mă întorc, când surprind ceva scris pe nisip. Cât ai clipi din ochi, a dispărut. Marea spală scrisul și acum nu mai sunt sigură dacă l-am văzut sau nu, iar când apa înhite soarele care se pregătește să apună, acesta strălucește lovindu-se de nisipul ud și întunecat. Scutur din cap și mă întorc în direcția casei, însă ceva mă trage înapoi și mă întorc la marginea falezei, apropiindu-mă cât de mult îndrăznesc, pentru a privi în jos, pe plajă.

Nu e nimic acolo.

Îmi înfășor haina strâns în jurul corpului pentru a mă proteja de răcoarea care m-a învăluit dintr-odată. Încep să-mi imaginez lucruri care nu există. Nu e nimic scris în nisip; nu e nimic gravat cu litere îngroșate și drepte. Nu-i nimic acolo. Nu-mi pot vedea numele pe nisip.

Jennifer.

Marea se rostogolește mai departe spre uscat. Valul următor se prăvălește peste urmele din nisip, iar acestea dispar. Un pescăruș se

rotește pentru o ultimă dată pe deasupra golfului, în timp ce fluxul tot urcă, iar soarele alunecă dincolo de linia orizontului.

Apoi se face întuneric.

Nota autoarei

Am început antrenamentele pentru admiterea în poliție în 1999 și am fost repartizată la Oxford în anul 2000. În luna decembrie a acelui an, un băiat de nouă ani a fost omorât de niște hoți care furaseră o mașină, în cartierul Blackbird Leys. Ancheta care a urmat în acest caz de omucidere a durat patru ani. Cazul a reprezentat fundalul primilor mei ani ca agent de poliție și încă mai era în desfășurare când eu m-am alăturat forțelor de la DIC, trei ani mai târziu.

S-a stabilit o recompensă generoasă, alături de promisiunea că pasagerii care se mai aflaseră în mașină nu vor fi pedepsiți dacă se vor preda și-l vor identifica pe șofer. Dar, în ciuda câtorva arestări, nimeni nu a fost condamnat în acest caz.

Urmările acestei crime și-au lăsat o amprentă puternică asupra mea. Cum a putut conducătorul celui Vauxhall Astra să trăiască având pe conștiință ceea ce făcuse? Cum au putut pasagerii să păstreze tăcerea? Cum a putut mama copilului să facă față unei asemenea pierderi? Eram fascinată de informațiile care apăreau după fiecare apel aniversar și de perseverența polițiștilor care verificau fiecare bucățică de informație care apărea, în speranța că vor găsi exact acea legătură care le lipsea.

Câțiva ani mai târziu, când mi-a murit fiul – în împrejurări foarte diferite – am simțit eu însămi cum emoțiile îți pot întuneca judecata și-ți pot afecta comportamentul. Suferința și vina sunt sentimente foarte puternice, așa că am început să mă întreb cum ar putea aceste două sentimente să afecteze două femei, implicate în două moduri foarte diferite în același incident. Rezultatul este *Te las să pleci*.

CLARE MACKINTOSH

Totul s-a petrecut atât de repede. Oare n-ar fi putut face nimic ca să împiedice dezastrul?

Într-o fracțiune de secundă, existența Jennei Gray se transformă în coșmar. Singura ei speranță de a depăși momentul este să se îndepărteze de tot ce-i este familiar și s-o ia de la capăt.

Cu o nevoie disperată de a se elibera, Jenna se refugiază într-o căsuță uitată de lume pe coastele Țării Galilor, dar continuă să fie bântuită de temerile ei, de durere și de amintirile unei nopți cumplite de noiembrie care i-a schimbat viața pentru totdeauna.

Pas cu pas, Jenna întrezărește o șansă la fericire în viitorul ei. Dar trecutul o ajunge din urmă și consecințele pot fi devastatoare...

Terifiant, captivant și sensibil, Te las să pleci este un roman scris cu măiestrie, iar întriga e dementială.

PAULA HAWKINS, AUTOAREA
BESTSELLERULUI FATA DIN TREN

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-766-2

